Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

117 K3

Digitized by Google

BIBLIOTHECA GRAECA

VIRORUM DOCTORUM OPERA RECOGNITA ET COMMENTARIIS INSTRUCTA

CURANTIBUS

FRIDERICO JACOBS

ET

VAL. CHR. FR. ROST.

A.

POETARUM

VOL. VII.

CONTINENS

AESCHYLI TRAGOEDIARUM VOL. I.

ED.

Dr. RUDOLPHUS HENRICUS KLAUSEN.

BIBLIOTHECA REGIA MONACENSIS

GOTHAE ET ERFORDIAE

SUMPTIBUS GUIL. HENNINGS.

MDCCCXXXV.

Digitized by Google

AESCHYLI

QUAE SUPERSUNT

EDIDIT

DR. RUDOLFUS HENRICUS KLAUSEN.

VOLUMEN I.

ORESTEA.

SECT. II.

CHOEPHORAE.

KONINKLIJKE BIBLIOTHEEK 's GRAVENHAGE

GOTHAE ET ERFORDIAE
SUMPTIBUS GUIL. HENNINGS.
MDCCCXXXV.

Digitized by Google

ARENDALL.
TYPIS HENNINGS & HOPF.
1834.

Digitized by Google

PRAEFATIO.

Ad edendam hanc tragoediam contuli codicem bibliothecae Guelferbytanae, viri qui huic praeest doctissimi, Schoenemanni, benevola ope adiutus. Quem librum saepe ab editoribus negligenter collatum esse vidi, easque lectiones, quas ex solo errore ibi reperire sibi visi sunt illi, ex enumeratione mea eieci. Ita ad v. 523 afferunt *πλήζετο*, codex *πλείζετο*, ita ad v. 564 *γῆ*, codex *γ* signum vocis *γάρ*, ita ad v. 907 *κεῖσθαι*, codex *εκεῖσθ' αἰεὶ*. Id, quod coniecit Blomfieldius, codicem esse descriptum ex editione Aldina, nemo verum esse putabit, qui eum accurate cognoverit. Aldinam vero repetendam esse ex hoc codice probabilius videri possit: quin etiam argumentum pro hac opinione afferam, quod in re satis mira positum est. V. 582 uterque liber exhibet *μοιρόκραντοεδ' ἐς*. Literae *ε*, in qua error inest, in G. suprascriptum est *ν*, sed partim erasum, ut nihil nisi lineola remanserit. Iam Aldina huic literae accentum addit: *μοιρόκραντοέδ' ἐς*. Tamen ne id quidem signum pro certo haberi potest, quia nescimus, quando illa litera sit erasa et quonam consilio: nemo enim tam mente per-

Digitized by Google

ditus fuisse potest, ut monstrum illud ei melius, quam vera lectio, placeret: sed fortasse similitudinem exemplaris Aldini in ipso codice restituturus erat nescio quis: id quod novissimis demum temporibus factum esse potest. Diversum fuisse librum Aldi a Guelferbytano, loco eo, quem in praefatione ad Agamemnonem indicavi, satis demonstratum est: patet hoc praeterea e pluribus nostrae tragoediae locis: v. 413, 424, 583, 596, aliis, quos reperies in notis criticis.

Praeterea de scholiis pauca dicenda, ut moneantur lectores, ne nimium tribuant auctoritati eorum, ubi de lectione quapiam iudicium est ferendum. Haud raro enim in his explicatur non ea modo lectio, quam corruptam esse patet, sed ea, quae peior est iis, quas libri antiquiores, imprimis Mediceus, exhibent, velut v. 580 *πυρδαής*, ubi meliores libri *πυρδαῆ*, v. 765 *κρυπτά* ubi M. II. *κρυπταῖος*, in quo latet *κρυπτάδιος*. Ita v. 564 scholia interpretantur coniecturam *γ' ἀήρ*, idque pessime, quum in libris legatur *γάρ*, depravatum ex *γᾶ*.

Quae omnia eiusdem sunt rationis, cuius illud ad Prometheum scholium, quo explicatur monstrum vocabuli *γύποδας* (Prom. 712), quod ne metrum quidem fert. Interdum quidem veram lectionem solus servavit scholiasta, velut *ξίφη* v. 153, *ἄχεα* v. 399, *αἱμάτων* v. 608, vel solus eam confirmat, velut *δ' ἂν ἀρείας* v. 251, *ἀντίμοιρον* v. 307, *πάρος* v. 350. Patet igitur e diversis temporibus scholia esse repetenda, alia esse vitiis, quibus libri corrupti sunt, antiquiora, alia recentiora. Itaque iis lectionibus, quae facile e coniectura ortae sunt, nulla e scholiis repetenda est auctoritas, quae vero ita in his vel scripta sunt vel explicata, ut nullum observetur corrigendi consilium, satis bona et antiqua haberi possunt.

Digitized by Google

De rebus scenicis meditandis videtur me in iis neque in Agamemnone neque in hac tragoedia quidquam statuisse, nisi accurate perpensis et locis omnibus, quibus talia designat poeta, et ea ratione, qua apparatum scenicum describit Genellius in libro notissimo de theatro Attico. Quum vero nihil recte statuatur in eo inveniendum, quod non ipse et ex carnine erueram et aliunde aegrotia locis demonstraverim, saepius vero mihi dicendendum esset de opinionibus, vel illius de re optime meriti, non erat ratio, cur finem decerem de his, quum absque eo quae meditaveram quantum fieri posset, me absumerim, ne augerentur libri moles. Quod sunt qui enumerationem librorum omnium, qui de Aeschylo scripti sunt, in editione Agamemnonis desideraverint, eos rejecta ea re, quae ad hanc editionem pertinet, ad Stolbergii Vitam inde notanda id agendum erat, ut signa, quibus usus essem, interpretarer. Sunt haec in Cheophoris praeter ea, quae ad Agamemnonem recensui, editionem Blomfieldi Cantabr. 1824 (Lips. 1824), et Schwenckii Trajecti ad Rhen. 1819, observationes Maltbyi in libro de Eumenidibus Gott. 1833, et Hermanni in censura hujus libri Ann. Vindobon. 1834. Vide de atque in dissertatione de Aeschyli Myrmidonibus Opusc. V, 162. Lachmanni emendationes petivi e libro de chorais tragicorum systemata Berol. 1819. Praeterea Wynckius Vratislaviensis, vir humanissimus, magna omnium nobis eluxit exemplar editionis Wellauerianae ab ipso Wellauero notulis ad margines adscriptis instructum, cui debentur quae in Commentario aliata sunt ad v. 507 et 828. Maiorem tamen fructum huius exemplaris usus dabit in reliquis tragoediis, maximum in Septem adversus Thebas, ubi notulas ei scripsit Fa-

Censura pridie huius voluminis certis quidem fere malis, quae nomine eo plenae haberi possunt, usi est, quam exhibent Annales Gottingenses (1834 N. 198. 199). Eas enim, quae in Ephemeridibus Darmstadiensibus prodiere sunt, disputationes, in eadem ego Ephemeridibus refutavi, quapropter satis dolens quod vir ille nescio cui indulsit temerariae mordacitatis libidini. Qui eius iudicia cognoscere aliquanto studiosius cupiens conatus est in Annalibus Islandicis, de Latine quidem satis aeri Apollineus ille Apollo, ut quae profitetur eruta intelligerit, quae quae commentatus. Nolo equidem verba facere de ea, quae me docet, modestia; non modeste magis de Aeschylo scripsi, quamvis scripsi, quam reliqui: quae hic ille informa, quae falsa dederim, tum apparebit, quum verba locorum illorum studius ac reperta, novis equidem ex libris, vetera modius scrupulosis, tenere mihi scripsi, incaute pertractata. Minime igitur eorum regit, quae dixit de modestia verba dum sed eorum, qui meum et verterunt Aeschylum et intelligere studuerunt. Quorum sane non ita magnus est numerus: scilicet facilius e speculo percipitur voluptas quam e tabula. Graecorum quid exhibeant tabulae ut perspiciant, ante omnia opus est ut tenuissima leges grammatica, non ut desentiens. Quarum si quis accuratiore cognitione non magnopere instituere, scito is nec sonorum sibi habiturum esse gratiam qui vero me quasi legum librum inscium obiurgat, quas quo ignorat ne de quibus convenit inter eos, qui accuratiorem quam vulgo fit his rebus operam dederunt, cum non ego magis quam quilibet homo profanus esset e curia: quum nemo magis iure suo despiciendus sit, quam qui modestia tegit impudentiam. Nec sane intrarit in curiam philologorum sed irrepsit qui neque legum grammaticarum vim et

dictum correxit et, quum de Aquilonibus dubitaverit, auctis, ubi se inquirit, quibus aut in Persia Aegyptoque et Cyrenaicorum, Epiridum eorum causa, quibus nascentibus illa hominum conspiratio fit, cunctaque eiusmodi veritatis studium moderato ad accessionem verae rei, ut videtur, non deduxerit observationem (ἀκρίβεια ἐπὶ τὸ πρᾶγμα πάλιν. 67, 22), quominus adiectivi virtus supplent genericum quoque tenet. Deinde, dictum, ut operare necessitatem ut eruas quoque, videre Lips. Elect. Comment. 348. Chorph. 1380. Tali enim regula potius fungebantur qui vel scribas vel locos tranquillos regionesque quaerebant. ἐπιτηδεύειν τὸ ἐπιτήδειον dictumque et τὸ ἐπιτήδειον τοῦ τόπου Cic. 778, at ubi ἐπιτήδειον, ἐπιτηδεία. Eadem est ratio genitivi qui locum designat, cuius exempla vide Ag. 950, Matth. 377. Ne si, si prius sui posterum sui dicas regentem et potentem, impedit oratio. Schoemann. V. 6 et 7 pertinisse ad Sirium, Arcturum, Orionem, Pleiades, Hyades, quarum certa et eorum solum est et hominum determinata, refert Mullerus. N. S. (Ann. Gott. n. 1974) qui nonnisi ita sua verba quisquis non sed ea, quae ipse scripsit, sed ad sua v. 1? Bidentium est quod mihi ad v. 10 obiecit homo humanus, dubitasse me, num etiam accusativus iungi posset cum aperire. Providus haud fugiet quod dicemus. Odo verborum est quum prudi, interpretatio non chasti, modo vicis cordi, tantum ideis et sensu vocabuli aperire coeli Chorph. 242. Quod ad v. 14 animadvertit, aperiendi non dici posse de accidendo alicui, idem, homo subtilis! hoccine credibile est memorabile? convivas simul invitatos in hanc rem grammaticam tua exercere, rationem. — aperiendi non est idem quod aperiendo Soph. Aeschl. anat. fr. 163: ὁ γὰρ τὰ βέλεμνα οὐκ ἀνοιγνὺς; Contra excludere non de regendo dicitur Oed. Tyr. 1028.

Magis virtute esse laboro ephemeridas Sosiarum, si nunc eodem ore ac lacrimi ignorantia artis gramaticæ, quo adhuc solo fremere licuit mythologiæ et archeologiæ agmen.

In eorum Musæos multa pupillis cognoscendi cupiendique quæ sunt proxima nobis non esse accepissima. Enarrabat hic v. 196: *Quæ ea ratio* (pictum sicut amoverat *Pompa* Eum. 414): tacitisti enim quod solum tentas placare poteris, virginem ne cruris ira mala desideratum fovere non est quod fas permittat. Ingenuos libros v. 207: *Odi et neglegens sum* (Cic. Sall. 3) non ita ut necessarium videtur. Recte desinunt *Sensi dyscrasiæ* v. 471) qui ad populi conscionem referendi et audiendi sunt, qui frequentes ad *Pompam* (cf. Comm. ad v. 88), et *decisores cervicum* v. 472, i. quos artis opprimendæ et tollendæ corpore appellavit poeta. Probabile est illum ante pompas fuisse in orchestra (*inter te populi* Suppl. 970), horum ductum in scenæ suæ scilet. Ad hos referendus est Apollo mitis, omnis invocat Cassandra v. 1005, Heil. IV, 125: *tui de tui cervicis sui dynastæ tuum fuisse rogo vos deprecor*: cui tortasse addidit erat Diana, quæ pariter atque Apollo dicitur assistes (*spectatrices* Comm. v. 477): cervicis interpretatur apud Sophoclem Trach. 200 (*Cavalieri spectatores*

Ἀρκτοῦρος ἐγγὺς ὀμμάτων) quem ex astris esse, quas agitur habita, relationis ad Hercules. Nunc v. 466 — 475 ad orchestram, v. 476 seq. ad scenam convertit, dicit praeceptis Custodem provisse in turri quasque, cui nomen fuerit *spectatrices*, mihi non satis certum videtur, quum omnia numerentur a poeta, quæ tectum ipsum, in quo cubat enam Electræ apud Homerum (Od. X, 359). Sed fortasse nomen, quo re diversum erat *spectatrices* a *custodia*. Præterea manibus manu diebunt *tenebræ* ex aedibus provolutam

esse Clytaemnestram cum corpore Agamemnonis et Cassandrae id etiam nunc nulla neque probabile videtur, quum eundem ea quae in loco citato narrant Mallerus Tyrius (Dissert. 1834. N. 40), contra eam opinionem promuli, argumento haud levi subvertit posse existimem, neque necessarium visa haud eam fuisse partium regiam et e sola scaena, quas representabat scena, ratione petii et inde quod solemnia et sacra heroas in sua Agamemnone per haec indicia est pompa. Ne pueros quidem esse augustos, et proverbiorum finiscl.ationes, ne hae quidem quum thalami similitudinem exhibeant. Per talem vero portam nescio quidni ea, quae intus fierent, conspicienda potuerint spectatores, modo ne remue haec proxime ab ipsa porta; neque video, quidni alio postmum fuisse pronuntiata sit Agamemnonis labrum: sane enim non opus erat ea per scaenam artis antiquae, ut omne exhiberetur spatium, quod ipsum absque scaenae solutae regimine ad agendum aptum. Si vero proxime ad anteriore porta fuisse stabat Clytaemnestra, satis bene audiri potuerat eius oratio ab omnibus, quum eadem vox id, quod inter palmum et scenam interiacebat, spatium.

In epodo v. 434 — 446 eundem nihil invenio, cur pro coniunctis hunc cernuulis partem habeam postea quam pro epodo. Neque enim ratus est iambicorum et in iis trimetrorum usu in epodis post strophas, in quibus moscenus iambicus in logaoedicis, videat Pious. 900. Thch. 848. Ch. 66. Soph. Trach. 134. neque tamen trimeter in suis strophis velut Thch. 8344. Suppl. 880. Ag. 915, de quibus dubitare iuvat, insunt Ch. 23. et similes versus pro brevioribus habeas, quod mihi quidem haud probatur. Atque eodemque in loco epodo prodatur non optime cohaerens cum suis strophis. Quum enim in his chorus exten-

derit, cur post Paridem iure sed publicum nemo exstet, ne Atridae laederet invidia diversi, et praeterea hoc gloriam expugnationis aeternitate sibi imp[o]sita, sensim exhibet eos, quibus rationem nullam allatt, cui confirma de pecus Troianorum dixit, considerent. Troianos nunc ubi sunt Atridae, pulsos occiderunt hostes, multorum sibi comparaverunt invidiam et odium Graecorum: sit igitur ipsorum potest deos, qui omnem castigant iniuriam, magnique ita fovent, inquit, ut nunc Troiae excidium ita concesserunt, nemoduum est, ne mox eos ab hoc fastigio dicitur Iuppiter, nobis vero potius probabile videtur vanum esse hoc quod narrant de Troia capta. Vides in his, quae exhibet epodus, nexae pariter sensum forbidula atque aliquid quadrupes: nemo illi, quem percavit nuntius de victoria, infringitur ne, quod bonus huic non habent, quamdiu fieri poterit. Sicuti exhibitionis Scamilla in medullam ferunt quae in gratia, quae dia aguntur, itaque in certa, quae nobis habetur, dicit, in eius nobis ab eo abundicat: medio vero curuntes exhibentur sensus ii, qui ab illa opinione ducunt ad hanc. Eadem ratione non solum in ipso carmine eram, sed in ultimis etiam atrophia ad se sanguine sensus assiduis transgreditur Pantheus. Neque in singulis sententiis (v. 434 — 437, 438 — 441, 444 — 446) id diversitatis animadvertes, quod tres choreutas lonorantes agnoscere iubet, singulum certa idem sententiae secundus et tertius, neque disquisiti primus. Quae omnia si e toto choro pertinuere, primae sententiae summa erit haec: probabile est e fraude rotam esse hanc tamen; secunda: inepiam est confidere rutuori caerito; tertia: non mirae est, nimium tam credulus in mulierc. Tim si respicies Commentarium, brevius illi haec omnia designata invenies, quae nunc sibi exponit: quod qui animadverterit forsane non

iis accentibus, qui quasi praecipuum apprehendendi cum, qua principales carminum sententias exhibent, rationem in quo tamen id agendum, ne, quamvis a me fere quam, nobilissimum a qua facile dominare in considerandis lyricis tragicorum carminibus errores.

Quod huc illuc plures etiam versus numeros inter se coniungendos esse censui Müllerus, eundem in iis, quos ipse proposuit singulis cum eo consentire vix poterunt. Verbo enim, quam quod Aeschylo dignum est, incredibile nulla videntur numeri, a iuxteris v. 343, 346, 347:

$$\text{-}\smile\smile\text{-}\smile\smile\text{-}\smile\smile\text{-}\smile\text{-}$$

et magis etiam, si iunxeris v. 348, 349, 350:

$$\text{-}\smile\smile\text{-}\smile\smile\text{-}\smile\smile\text{-}\smile\text{-}$$

Imo commodissime mihi pariter ac Boeckhio, quem maxime magistrum, ultimum versus tres priores longioribus interpositi ad exhibendum varietatem sensuum rationi lyricae apti videntur etiam versus mi praegno exordi leviter exsecta, modo ne proferantur soli, sed vel repetiti vel praeludentes aliis magis numerosis, in quibus componitur ea, quam proceravere illi, strophae tibia. Ea enim, quae interpolit inter singulos versus, ratio occurrit etiam ipsum adhuc lacuna, ubique investigandi est: semper vero cavendum, ne celerius absolvatur locum, quae in hac re eruditae sunt e carminum lyricis, corpus. Dum circa hoc argumentum versor, dicendum videtur etiam de 82, quam ad v. 250 protulit Müllerus, consectura, excidisse illi duos versus, quorum hic fuisset sensus: Ch. „Num ab avis vpce vel voluntu unum accepisti?“ Cl. „Minime confido signis tam fugitivis.“ Ut deinde ἀστροφὴ quae, vox non alata, de luna: quae fortur inter homines. Ingeniose profecto: mihi vero obstare videtur responsio, quae est inter v. 243 sqq. et 485 sqq.,

de qua dixi p. 131. Et ne mihi quidem ea, quam dedi, vocis ἅπαξ λεγόμενος interpretatio displicet, quia certo apud Homerum haec vox dicitur de verbo eo, quod voce haud praeterita, et quae vix quidquam legitur saepius, quam ἔπος πτερόεντα de verbis revera prolatis.

Haec erunt dicenda et eorum gratia, qui opere mihi utuntur, ne quidquam fugerei eos, ex quo emolumentum capere posset interpretatio Aeschyli, et Mülleri causa, ut videtur vir eximius, quo neminem vivorum magis diligo et veneror, cum neminem libentius audierim mihi exopto, quantum mihi cordi esset, in omnem ex ea quae misandretur fructum caperem. Sed id etiam addendum videtur, sive eo opus sit sive non, in omnibus, quae contra eum disputavi, diu me dubitasse et paucis denique verbis protulisse ea quae meditatione diuturna ac saepius repetita ita considerari, ut omnino de iis nihil pronuntiem.

D. Bonnae meuse Februario 1835.

SUMMARIUM.

Tres sunt huius partes: prima Agamemnonis tragoediae actus: in, quo comitatur libella auxilium Agamemnonis (— 563): in, quo tenduntur insidiae, quas dominis aedium paternarum paravit reverens Orestes (— 730): et in, quo auditur Aegisthi et Clytaemnestrae caedes et Furiarum impetus in Orestem. Deologo (v. 1 — 21) introducitur Orestes clam in patriam reversus cum Pylade, et accedens muliercum chorus missus ad faciendas Agamemnoni inferias, qui in parvulo (v. 22 — 74) ratiocem reddit, cur hoc munere fungatur, cur invitus eo fungatur, et quae tristitia ardet et sese ipsas premat. Horum servarum dux Electra, ipsa a matre inferias facere iussa, in episodio primo (v. 75—563), et suae ipsius voluntati morem gerens et exhortatione chori confirmata, preces in effundendis inferiis non e re matris, sed adversus eam pro se, pro Oreste, pro vindicta proferitur: quas quum exaudiat pater, accepto libamenti honore, rursus facit incundissimam spem, quam invento Oreste circumo in umulo patris concipit Electra, Orestem feli-

citer sortes adiuvens: Quibus paratis, expositis Apollinis iussis, vindictam esse mandatam. Deesse de interfectoribus patris, lamentationibus invocatur auxilium Agamemnonia et ramosum inferorum in recuperandis sedibus ab Oreste, qui in his caerimoniis omnem rationem diei et vindictae perpendit, ut postea animo satis composito et firmata voluntate id agere possit, quod Apollinis mandato iussit, ara et inopia turbatus agendum sibi proponit. Exanditur has preces ab inferis designat faustum omen acceptum ab Oreste et narrato Clytaemnestrae somnio, quod prodigium procurantes, inferias mittit regina; quo facto parturitur fraus ea, qua interficiatur in aedes sibi conciliatus est Aegisthus, ut hoc perficiat, quo accessus exsul aggressus est terrae domum et ipsa aede regia stasimo primo (v. 564 — 600) argumenta pro spe victoriae ab Oreste repromittit inde reperit chorus, quod atrocissimum scelus, quo regem occiderint domini illi, non possit non confidere, deorum invidiam, hanc vero eos admirabilia et omni bona fortuna destituera sit. Deinde epistomio secundo (v. 610 — 739) dissimulius Orestes, aliorum mentione de sua ipsius morte, cum comitibus in aedes recipitur a Clytaemnestra, vendicique nutrici Cilissae missus, ut accessit Aegisthum eum satellitibus, persuadet chorus, ut solum venire iubeat. Quo facto iam in stasimo secundo (v. 740 — 779) invocantur dii superi, Iupiter deus vindex, Apollo deus oracuti, Mercurius deus fraudis, ut prosperae succedat haec fraus, ut vindicta nunc incolumis maneat Orestes neque ipse poenam luat. Exauditur illud: in episodio tertio (v. 780—873) solus accedit Aegisthus, dominum intrat, occiditur; Clytaemnestram aggreditur Orestes, matris precibus commotus monetur a Pylade de iusso divino et, quum altercatione iusta satis demonstraverit facinoris sui

institiam corruptam in sedes pristinas. Dum cadatur illa unius audaciae clamores, stantium tertio (v. 874 — 917) ratiocinationem perdere chorus, cui huic casibus ultimum in genere humano fuerit, sperat, quippe insana a Iustitia, ab Apolline, quae nimium invictam et habeant et tribuant sustentatrix. Orestes vero in exodo (v. 917 — 1021) primo exsultat de victoria, mutatque imaginem exordiri, deinde dolore de sorte sua, quae etiam ut omnis maiorem suos integrum a paucis manere non posse sit, corrupto iustitiae facinoris nubilomine professa, Apollo ex Pythia praesidium tuebatur, a Furiis sed ipsi apparentibus e terra gaeis exsignor, ut necessitas fecerat, calamitatibus nonnisi adhuc pluribus parata, unum earum servatorem ab periculum dicat Orestem.

Quod sunt qui contendebant dici magis quam agi in hac fabula, id eo refellitur, quod interlocutum partier ac superorum nimium auxilio quae res ad spectaculum opus fieret impossibilis, illa in prius; haec in posteriori tragoediae parte nimium ostentatio exercet. Quae ut adstruatur, antea quam id, ut remotatur et, qui adhuc in primis erat. Obtruncatione et inhumato sepulcro in quo minium redarius Agamemnon nihil valet, quin ut nominis tereat eum, quae ipsum interficit. Infirmia facilis nutoritatem recuperat, qua quidem ita utitur, ut Orestem, quippe sacerdos, sordes adducat removeus omnes, qualibus perturbetur ipse et prodatur eorum consilium. His peractis indicatur quo Agamemnonia in ipsa vindicta, quae lamentationibus evocetur. Huius auxilii signum est omen, quod decipit Orestes e narratae somnio. Quominus vero adversus maternas agendum est Orestis, in hac etiam pecore parte perferre oraculum Apollinis, quo iudicum illius alcitei patris interfectores. Itaque ea, qua minime actus primus

sententia haec est: Patet occisus quum honorem mortuis debitum accepit, filium vindicem nactus ab Apolline reducit ad vitam, et tantum omine eius completum firmat. Video, cur in stasimo primo commemoretur, quam pia Orestes concepit, chorus repetit a furore decursus in eum. Deinde verba calidis arte simulatis deceptae nunc Clytaemestrae, nunc per universa Agamemnonis. Quae ars est Mercurii, actus sententia huius: Favet Persephonae ceteris, quibus manes evocatos astrahendi in feris emisit, honoratus arte sua deorum interpretis Mercurius. Huius igitur opem cum Iove vindice et Apolline deo oraculi invocat stasimum secundum. Tertio denique actu agitur aperta vi, enudantur Aegisthus et Clytaemestra, exponitur altercatione quasi iudiciali huius caedis iustitia. Quae postea via aperta et dextra perdenus est Apollinis, actus vero sententia: Aperta vi ultionis iustitiam ratam facit Apollo. Inque in stasimi tertio ab invicta Iustitiae Apollinis auctoritate salutem Orestis firmatum ipsa ara chorus. Quibus in prima parte omnia inferi et in iis spae Furias cum Agamemnone, secunda Mercurium, in tertia Iustitiam agere id, quod actus voluimus Apollinis. Apollo qui causas gerit, ut efficiatur id, quod communi mortalium consuetudine usurpet omnes (Ag. 1200), ut vindicta contingat Agamemnoni, ut mortuae ex manibus Pelopidarum; qui cum est summus vindex, is etiam servatur summus habetur. Inquire. Atqui haud inanis habetur auctoritas vindicti eius, quod cum filio mutuum inquit, eique saepius exhibitum cernimus in exagonibus Electrae. Inquit nova calamitas exoritur in aedibus, quum Furiis facinore suo obnoxiae reddatur Orestes, faciuntur inanes Apollini, ad quem confugit, eiu ipsi nunc in loge re agendum est. Singulorum horum nimis

num in singula tragoediae locis ratiocem expetui in Rhet. Aeschyl. p. 35.

Oreastis animus exhibetur similis Agamemnonis in tragoedia prima, insignis est in eo pietas, qua diu totus ardebat. Quum vero liberi sit ab ea culpa, quam contraxerat Agamemno, cum nece dubium est hanstuturum procedere ceremias, sed extra voluntatem parentum ad aggrediendas facinus quod inserunt, dii (280), quo quidem parentum res non magis quam suas spectant, ut illum a delictorum poenarum vinculis exsolverent (241, 290). Itaque narrato Electrae de caede et ignominia patris non dissentiens frenet, sed incendit eius ardorem (414), voluntas iam antea satis firmae quae firmitas sane quidem augetur, ex, quod omnes, quos percipit homo in conditione tali, sensus profitentur et quasi pensantur. Ut vero Agamemno magis patriae in deos et religionem quam ipsum pietate in suos, ita etiam Orestes huic, ut vindictam de patre sumat, veterani auctores, ut ille bello gesto bimo. Hoc quidem facinus haud insuete a duo, illud mandatum: magis illi infestus, huic propter eventus; propter vero animum strenuissimum in ipsa hac tragoedia, sed integeodere auctoritate divina. Impetuosa Orestis chorus etiam satis agnovit, nonnisi ea causa ad fastigium caedis atrocissimae pervenisse (875), dubitans utrum servatoria an pestis nomine eum appellet (1049). Mirabar quidem aliqua religione Orestes, quum audit matris precens, quum aspicit simum, quo nutritus est, animum tremuit brevi. Pylades admodum cupus est, ut satis firmetur eius voluntas, quae ut instituat faciendi, non ulla consideratione per altercationem satis longam morti denuntiavit. Vides animum invitis strenui, parvis amantissimi, gloriae ac potentiae cupidi (300, 332 vel. Cumul. ad v. 283 — 301); nulla, quae ab illis mutet, ne-

mum et iuxtam, ut mandato divino et voluntati patris occisi sine dubitatione obtemperet, neque ipso insanire morbo, quum Furiarum impetum sentiat infrugatur. Eadem profectum, qua adiutus matris implorata remissione redditi de ultricis facinoris, pertitur in arte ea, qua dissimulatus matrem decipit (4. Comm. ad v. 620. 637). Et hic quoque, ubi ad Electram primo accedit, prudentia postea et considerationi animi (cf. v. 222), quam adhuc propria impetu abripitur, quamquam profecto magni non potest resonare in cunctos illis, quibus Electram salutat (201 sqq.), plausus et gaudium.

Diversissimi sunt mores Electrae, longe mitiores et omnino mulebres, ita ut habet interitum (230), sed non sine summo dolore et angustiam in eam conscius invehitur, quae Orestes ne post cadem quidem asperitate (305 sqq.), neque quidquam sibi spernit in matrem proferre audet, sed in omnibus quae ut illi male veretur quam maxime refrenat, ad alienam auctoritatem et exhortationem (113). Itaque in ipsa imprecatione matris nomen nequam commemorat, sed nominibus, quibus quae ut sibi ipsi minima magis pias et modestia contingat, in illa adiumenda adversarios petit (Comm.). Et postea etiam nunquam atrociter exhibet sceleta matris, quorum tantum de eius impietate (179 c. Comm. 230, 410), verum subinde prudentes imprecationes, quamnam hanc gravissimas esse proferendas (345 c. Comm.). Sicut ipsam magis quam Orestem, veluti nimia dominica, lustus de patre et servitus, in quam decrusa est a matre, ita in lamentationibus et ad aperiuntur magis de calamitate sua dominque totius, quam de agnominia patris (Comm. ad 295 — 307 et 340). quam eiusmodi exemplis et inque Orestes: quas etiam sic indulget cognitionibus, eum sibi ante oculos

dotes rerum conditionem, quae falsae, si pro Agamemnone occisi essent adversarii eius (Comm. ad v. 865). Talem quellam admodum docet illa summa anima, qua primum de reditu Orestis agens consulit et firmat ex inventu capillo et vestigiis mensurans (167, 194 et Comm.). Quadquam illa quoque, una audet eloqui ea, quae aperta, antequam a choro appellatum sit accessissetque fratris nomen (166), neque quam ipse accedat Orestes, per certa indicia sit, quod vetat spa suspicata erat (203 et Comm. et 200 sqq.). Lacrimas tandem, cuiusque manifestissimum nomen inter omnes gentes clarius et pulcrius exhibitum invenimus, quam in ista oratione, qua Orestem salutat, quum denique persuasum habet, adesse eum (924 — 234).

In Clytaemnestra comunte iidem, de quibus ad Agamemnonem dictum, motus generosi neque de humanitate alieni. Benigne exterritam (625), inque prospicit omni cura adhibita (867) et simul vero, ut regnum deceat, prudenter deliberationem de multo altiso instituit (672). Odium, quod in Agamemnonem suscepit, haud minimum ut ne liberos quidem honoremeis trahere patiatur (749), plenis locorum testimoniis illustri quam pertinere nostrorum. Itaque, quum primum afferunt nuntios de morte Orestis, nemet simulat, neque ullam profert consolationis formam (vide ad v. 657): inde gaudet clam, quasi mare liberata ab omni metu (695); eique quum venit videre adversum quam propendebat Orestes, poscit secretum, qua cum fide confligat (832): tum vero, proclivia fraudi fuisse, in sedes abducta tecta moritur. Neque ex innata mihi atrocitate, sed ex iis ne rerum statu reputenda est haec in liberos invidia, quum ab bene gnara, quod in liberis viget amor patris in eos, quam ipse maximopere concreat, quae sua cuiusque reconcilia-

tionis conatum frustrare (402 et Comm.). Atque eum perterrita somnio inferias mittit, quibus Agamemnonis manes placare cupit, hic ipse conatus veritis in primis perficere; quum non res ea, sed pro libera fundantur inferiae et pro tumulis precibus imprecationes in ipsam perniciem, quas exaudiant Agamemno et dii inferi (Cf. ad v. 44 cett.). — Agitathi animus ignavus, imperfecta negotia curantium (594, 595) ut saepius, quae stremma potentia et honore destituta sit, sane plus gravroso et illuris Agamemnonis regno opposita (49 sqq. 342, 602). Illud autem animadvertisse depressus est eius acumen, quum exinde progressu Agamemnone superbiarem videmus, ut ut de funestiamo quidem mutato, de morte Orestis, gaudere audeat, quoniam mentis sedicioni vexatur, oppressis invidis, quam a civibus in se fovebat novis (782 et Comm.). Propylaeis nomini admodum munere hungere, respexus in mentem Orestis auctoritatem Aegisthus in uno illo tempestio momento, qui in mentis filii exoritur dubitatio, mum potuit, quae debetur mater, eodendum sit (843). Itaque in funestis dubius, ubi Orestes agit ope Apollo, non amplius opus erat societate Pylada.

Nutrix Orestis munitissima, domui regiae omni animo dedita (703), cuius pietas in universum fusius exhibita egregie opponitur impietati muris (vide ad v. 711), et servus funestus de caede Aegisthi (847 sqq.), cui in ipsis his querimoniis fatendum est iustum esse eum, quae iam sunatur, vindictam (887); ostendunt deservos servorum in aedibus Atridarum mores, quum illi praesertim, hi praesertim domuus potius colunt. Universae vero huius familiae vices agit chorus, sicut in Agamemnone senatorum chorus eum exinde Argivorum: illa enim familia penitus in rebus, quae non magis ad sedes, quam

ad omnia peculiam pertinere, hanc in domesticis versatur. Chorus servarum profitetur sibi obtemperandum esse dominæ dominorumque, sive necessitas ita postulet (79); namque quum astarent in aede Agamemnonis cum Cassandra et omni familia, dolorem de hoc facinore exhibuerunt tum, quo Clytæmnestræ, novæ dominæ, adulterium (424 c. Comm.). Favent tamen Agamemnoni, quem solum in exemplis consulunt suis, quum civibus eo interdixerit tyrannis (403, 444): favent Electræ, exhortantur Electram, ut interim pro se et Orestæ fatis nuptiæ impediantur, quæ id unum esse censent (57, 102, 112, 414); invitam esse videntes (149) sub tam nefando thalamo, ne prodeat consilium alta voce locuta (253); incertas sui ad agendum, ad sustinendum vindictam, quæ a suis liberis petenda possit (296 — 457, 345, 362 — 402, 445). Deinde callida arte silentium Orestem, persuadentes metuit, ut Agamemnonem solum vexare videatur (676 sqq.): confidentes huic malæ orationi, quæ exhibet illa amorem in Orestem (Comm. ad v. 714), quem ante nostrum non celaverat (Comm. ad v. 687): tamen non sana felicitas habentes es, ut nonnunc exponant consilii sententiæ (ad v. 736). Precantur superos et numina omnia, ut adsivent Orestem (670 sqq. 740 sqq.), exhibent reticentiam, cur agendum ei victoriæ fore fidant (864 sqq. 878 sqq.), consolantur quum Orestem, quum sensus suos iterantes (887 sqq.): quamvis fere intelligant, quidnam in eis fiducere ea inspiciatis (875, 1019). Itaque quum suas fortunas vocem habeant pro voce universæ domus Atridarum familiæ, quum existimant mentis voce profereudarum rerum omnium quæ in ædibus eveniunt, celebrandarum earum quæ lugubre et luctæ, lamentandarum quæ utilitate sciendum. Quum vero principalis Atridarum

gloria posita sit in exitio Troiae, et Troianis ruinis servatus compositi hinc chorum poeta, quae eum sedes introierint cum Cassandra, cum ritam tostantur vaticinationes Cassandrae de vindicta Orestis, quae ipsae regum patriae suae debilitatem occasumve viderunt ad iram divina patientiae, quae in ipso scelerum, cardinis, vindictarum, quae per sedes Pelopidarum repetitae sunt, fastigio moment de lege retributionis, quae Troiam non magis quam Agamemnonem prostravit (878 sqq.). Harum meditationum series et ritus e communi actuum sane opinione barbarus et rigidarum. Asiae gentium insidiis adumbrat poeta (Cassan. vol. v. 403 sqq.). Quibus initiis et in vestibus ingris (v. 1147), quibus indutae sunt furiae magnae deae baccharum, Orestes chorearum in Choephoris ut in Agamemnone videtur fuisse dux locha.

Scena eodem modo, quo in Agamemnone, ornata. Addimus est Agamemnonis sepulcrum, cui res ara in media orchestra posita (Pesile) videtur praevisse. Per partum regium in media scena egreditur chorus servarum cum Electra, ingreditur Orestes post v. 715 cum Pylade et satellitibus, quos comitatur servus, per eandem ingreditur Aegisthus v. 796, egreditur servus v. 873, Orestes et Pylades v. 883: ingreditur iidem abducentes Clytaemnestram: eaque aperta in aula sui aethnea incensa, conspiciuntur corpora Aegisthi et Clytaemnestrae eodem loco, quo olim Agamemno. Ioxta eum est porta habitacula monstrum, per eam ingreditur Electra post v. 963, egreditur Clytaemnestra et Electra v. 970, ingreditur eadem v. 973, egreditur mater v. 987 et Clytaemnestra v. 998. Servae cum Electra non ex hac, sed e media porta progrediuntur, quae ita inducunt pompa solemni. Prope

racemis fert altera via, quae est a sinistro spectatoris latere, ad mare et regiones exteras, qua accedunt Orestes et Pylades initio, abeunt v. 563, redeunt v. 669, fugit Orestes exsul v. 1007, alteri in urbem, qua ibat mortis v. 739, accedit Aegisthus v. 780. Hic enim in urbe versatur Pungens nuncre regio (vide Comm. ad v. 725).

ΑΙΣΧΥΛΟΥ

ΧΟΗΦΟΡΟΙ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΧΟΡΟΣ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΤΡΟΦΟΣ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Personarum vocabula et argumentum a se scriptum primus in Notis addidit Canterus, deinde paucis mutatis Stanleius et Porsonus, quem secutus sum, excepto eo, quod posui Οἰκέτης pro Θεράπων, quia id est huius personae signum in T. V. ad v. 614, 817, 829, quod debetur quidem, ut videtur, coniecturae T., sed aptae.

ΧΟΗΦΟΡΟΙ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἑρμῆ χθόνιε, πατρῷ' ἐποπτεύων κράτη,
Σωτὴρ γενοῦ μοι ξύμμαχός τ' αἰτουμένῳ·
Ἥκω γὰρ ἐς γῆν τήνδε καὶ κατέρχομαι.
Τύμβου δ' ἐπ' ὄχθῳ τῷδε κηρύσσω πατρὶ
Κλύειν, ἀκοῦσαι. * * *
* * * * * *
* πλόκαμον Ἰνάχῳ θρεπτήριον,

V. 1 — 3 petiti ex Aristoph. Ran. 1137 (1157), ubi prologos Aeschyli aestimaturus Euripides inquit: *πρῶτον δέ μοι τὸν ἐξ Ὀρεστείας λέγε*, cui morem gerens Aeschylus illos recitat. Primus hos cum quarto et quinto supplevit Canterus in Notis.

V. 2 servatus tum ab Aristophane tum a Thoma Mag. *αἰτοῦμαι*.

V. 3. *ἐς* Aristoph. cod. Paris. A, B, C, Brunckii, et Cantabr. 2 Dobraei, *εἰς* vulgo editum. Servavit versum etiam Thom. Mag. *ἥκω* et *κατέρχομαι*. Utroque loco scriptum est *εἰς*. Sed apud Aristoph. *ἐς γῆν* repetitum 1164, 1167, 1174.

V. 4 et 5 petiti ex Arist. Ran. 1183 (1203). *τῷδε* cod. Ravennas. *τάδε* Cantabr. 1 Dobraei, Barocc., Borgian. *τάδε γε* reliqui ex correctione.

V. 7 et 8 petiti e Schol. Pind. Pyth. IV, 82 (145): *καὶ παρ' Αἰσχύλῳ· πλόκαμον — — πανθητήριον. Ὀρέστης φησὶ τῷ Ἀγαμέμνονι.* Quod ad explendum priorem versum Erfurdtius (ad Soph. El. 52.) proposuit *φέρω δέ*, probabile est dicta falsae plura de iis, quae Inacho deberet et nunc ab eo exspectaret Orestes.

Τὸν δεύτερον δὲ τόνδε πενθητήριον
* * * * * *!
Τί χρῆμα λεύσσω; τίς ποθ' ἥδ' ὁμήγυρις
Στείχει γυναικῶν φάρεσιν μελαγχίμοις
Πρέπουσα; ποίῳ ξυμφορᾷ προσεικάσω;
Πότερα δόμοισι πῆμα προσχυρεῖ νέον;
Ἢ πατρὶ τῷμῷ τάσδ' ἐπεικάσας τύχω
Χοὰς φερούσας νερτέροις μειλίγμασιν;
Οὐδέν ποτ' ἄλλο· καὶ γὰρ Ἠλέκτραν δοκῶ
Στείχειν ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν πένθει λυγρῷ
Πρέπουσαν. ὦ Ζεῦ, δός με τίσασθαι μόρον
Πατρός, γενοῦ δὲ σύμμαχος θέλων ἐμοί.
Πυλάδη, σταθῶμεν ἐκποδὼν, ὡς ἂν σαφῶς
Μάθω γυναικῶν ἥτις ἥδε προστροπή.

V. 10. ὁμήγυρος **A. T.**
V. 11. φάρεσι **A.** *βάρεσι* **T.**
V. 12. *ποῖα ξυμφορᾷ·* **G.** *ποῖα ξυμφορὰ* **A.** *τοίᾳ* **R.**
V. 13. *δόμοις* **R.** — *πῆμα* **M. G. R.** *πόμα* **A.** *πτῶμα* **T. V.**, quod e sola coniectura Turnebi, qui nonnisi lectionem **A.** novit, ortum esse vidit Ahrens. Neque enim bene dicitur lapsus accedens aedibus vel praesens in aedibus. Ubicunque apud Aeschylum (Prom. 919. Suppl. 662, 797.) et Sophoclem (Ant. 1046.) dicitur *πτῶμα*, cogitatum est de lapsu. — *προσχυρεῖ* **A. T.**
V. 14. *τ' ὠμῷ* **R.**
V. 15. *μειλίγμασιν* libri. *μειλίγματα* coni. Stanl.
V. 16. *ἄλλοι* **R.**
V. 17. *στείχειν* **M. R. V.** Om. **G. A.**: propterea e coni. in **T.** scriptum *ὁρᾶν*. — *λυγρῷ* Om. **R.**
V. 20. *ἐκποδὼν* em. Stl. *ἐκ ποδῶν* **A. T.** *ἐκποδῶν* **M. R.**
V. 22. *ἔβη* **M. G. A.** *ἶβην* **R. T. V.** — *ἴαλτος* **G.**
V. 23. *χοὰς* **G. A. R. T.** *χοᾶς* **V.** Singularia neque Aeschylo, neque Sophocli usitatus. — *κτύπῳ* em. Arnald. *συνκίπτω* **M.** *σὺν κίπτῳ* **G. A. V.** *συγκόπτῳ* **R.** *συγκίπτῳ* **T.** *σὺν κόπῳ* coni. Panw. Recepimus quod ad lectionem **M. G. A. V.** proxime accedit. Quod vocem *σὺν* molestam habet Well. ideoque proponit *συγκτύπω*, ut quod e vestigiis librorum appareat, neque optimi sunt hi libri, neque molestum est *σύν*, si recte intelligitur *ἰαλτός*.
V. 24. *φοινίοις ἀμυγμοῖς* em. Stl. *φοινισσαμυγμοὶς* **M.** *φοίνισσα γωγμοῖς* **G. A.** idemque in cod. **R.**, ubi editum *φοίνισσ'*, reliquis omissis. *φοίνισσα γ' ὠγμοῖς* **T.** *φοίνισσ' ἀμυγμοῖς* coni. Sophian.
V. 26. *δ' ἰυγμοῖσι* em. Canter. *διοιγμοῖσι* **M. G. A. R. V.** *δ' ὠγμοῖσι* **T.** *ἰύζειν* Pers. 1052. *ἰυγή* Soph. Phil. 752.

ΧΟΡΟΣ.

Ἰὼ Ἰὼ δόμων θεὸς στ. 4.
Λοξὰ τροπαίους ὄβριμα σὺν κτύπῳ.
Πέρσαι παρὰ χρεοῖσιν αὐτομόλῳ
Ὄντως ἄλαστ' ἐπῶν
Μάντις ἀληθὴς ὃς ἐδάην.
Πλούτεργον ἀνδρῶν πάντων ἀγλαόπαις
Ἔρχεται δ' ἐπ' ἀρωγὰν πάντων ἀντ. α'.
Τόνδε μὲν ἐμβλήδην φόνον
Δόμων ἀναίμακτος, ἐξ ὑπνου κάτω
Πέλαν, ἀμφιτενεῖ σὺν δόλῳ
Μεγάλων ἔλεγε παῖ φόβῳ.

V. 27. Ἰοκρηδέως cod. Schütz. Sed τοκάδων ἐπιτελεῖ ἐλέφας Ἡρόδοτος ἐν β΄ (c. 66.) ἔφησεν ὁ Ἰοκρηδὲς ἀμφίτομα τὰ ἀμφίτορα, ἢ ἐπὶ τὰ ἑκάτερα ἀμφοτέρωθεν ἐπιτείνοντα. Ἡσύχιος. ἀμφίτορα, ἀμφίτομα. Ἰοκρηδὲς ἐμφατικὸν ἐπίθετον. Ἡσύχιος. ἰοκρηδὲς ἐπὶ ἀφορμῆς.

V. 28. ἄλγεα ἀπὸ τῆς Ἀ. Β. Μ. cod. Guelph.

V. 29. ἐπιφέρων Α. Β. Μ. cod. Guelph.

V. 31. Ἀλλὰ τὸν ἀναίμακτον θάνατον ἔφασαν κεῖσθαι τοῦ ἀνδρὸς τοῦτον μὲν γὰρ φόνον ἐμβλήδην Α. Β. Μ. ν. γ. φόνῳ Α. Β. Μ. ν. ὑπὸ φόνῳ γ΄ cod. Arundl. Ingeniose, quia neque versui neque sensui ullo modo satisfacit. Ἐμβλήδην Hesych. (cf. ad Ag. 670). Ad tam saepe tangendum caput cum φόβῳ (cf. ibi Schütz. variae praetentatae), nullatis Franc. Porson. Ἐπὶ, δόλῳ φόβου, quod tamen neque φόβῳ, quia nonnisi alterum et paratyrannum designat (Ag. 1. 1.), neque δόλῳ φόβου, quia nonnisi δόλῳ καὶ φόβῳ, quod Seidler. Ἐπὶ δόλῳ φόβου, quod non sine sagacitate Hermann. Ἐπὶ δόλῳ φόβῳ Schütz. Ἐπὶ δόλῳ φόβου. Lambin. cod. Guelf. Ὑποδόλῳ φόβῳ. At ne metaphora ferrea vulgaris, nulla morte vocem φόβου ferit somnus. Neque enim ullus hic locus est adiectivo Φοίβῳ, neque patent eius sensus de Apolline, qui ex optatum Graecorum non nihil habet. Ἀμφιτενεῖ, quod et is his verbis significans, interpretatur. Delatenses ἀμφιτενεῖ, ἀμφιτείνοντι, ἀμφιτείνοντος, ἀμφιτείνοντα, ἀμφιτείνοντες, ἀμφιτείνοντα, quos adi Oxfordienses (v. 31.), non temptaverim. Ἐπὶ τείνοντι, quod, quum sensui satis aptet scribae perturbatio, neque quisquam in tanto φόβῳ langua syllabam confecturi tempore laterati dubio, propter vicinum φόνον, nostrae, quae vera sit graphiorum in sensilia portentorum ratio.

V. 33. ἐπιφέρων Α. Β. Μ.

V. 34. Ἔλεγε ὃ. Α. cod. Β. Ἔλεγε παῖ φόβῳ scripsere Ια. cf. supr. ad v. 27. Sed ambos ad his locus, nedo verae intelligitur vox φόβος, — παῖ φόβῳ cod. Schütz, quod langueo. Omnia

Γυναικείοισιν ἐν δώμασιν βαρὺς πιτνών.
Κριταί τε τῶνδ' ὀνειράτων
Θεόθεν ἕλακον ὑπέγγυοι
Μέμφεσθαι τοὺς γᾶς νέρθεν περιθύμως
Τοῖς κτανοῦσί τ' ἐγκοτεῖν. 41
Τοιάνδε χάριν ἄχαριν, ἀπότροπον κακῶν, στρ. β'.
Ἰὼ γαῖα, μαῖα, μωμένα μ' ἰάλλει 45
Δύσθεος γυνά. φοβοῦμαι δ' ἔπος τόδ' ἐκβαλεῖν.
Τί γὰρ λύτρον πεσόντος αἵματος πέδῳ;
Ἰὼ πανοιζὺς ἑστία,
Ἰὼ κατασκαφαὶ δόμων. 50
Ἀνήλιοι, βροτοστυγεῖς
Δνόφοι καλύπτουσι δόμους
Δεσποτῶν θανάτοισι.
Σίβας δ' ἄμαχον, ἀδάματον, ἀπόλεμον τὸ πρίν, ἀντ. β'.

ante περὶ posuit Well. explicans: metus circa metum consedit. At neque divelli poterat alterum φόβος ab altero, si hoc dicendum erat, neque de repetito timore sermo est hoc loco.

V. 35. γυναικείοισιν V. -κίοισιν M. G. A. R. T. — δώμασιν R. — βαρὺς πιτνῶν M. R. βαρυπιτνῶν A. βαρὺ πετνῶν G. T. V. πιτνὼν em. Well., quia sensus aoristum requirit.

V. 36. τε additum ex em. P. Vulgo abest.

V. 37. ἕλακον T. V. Ἤλαχον G. A. R.

V. 40. τοιῶνδε coni. Schütz. At eadem ratione dictum est, qua Prom. 112.: τοιάσδε ποινὰς ἀμπλακημάτων τίνω. Cf. Herm. Soph. Ai. 448. Ex iis enim, quae modo dicta sunt, sane effici potest, quale esse debeat illud commodum, quo mala enarrata tolli possint. — τοιανδ' ἐπὶ coni. Herm., ut totidem syllabae strophico quot antistrophico tribuantur. At producitur interdum secunda syllaba in ἀπότροπος, cuius usus exempla vide v. 144, 796. et Erfurdt. Soph. Oed. Tyr. 639. WELL. — ἀχάριτον coni. Well. et Elmsl., quod non displicet, sed apud poetas non legitur.

V. 41. μαῖα M. G. A. T. γαῖα R. V. — μωμένα μ' ἀλλει em. Stl. μωμέν' ἀμιλλεῖ' M. μωμένα μιλλεῖ G. A. R. V. υλλεῖ T.

V. 42. τόδ' om. T. τόδε R. V. — ἐκβαλεῖν em. Pauw. ἐκβάλλειν libri.

V. 43. λύτρον em. Cant. Vulg. λυγρόν.

V. 44. πανοιζὺς cod. R. A. T. πανοῖζὺς. G. R. V. Cf. ad Ag. 1383.

V. 49. ἀδάματον em. Herm. ἀδάμαντον libri.

V. 50. φρενός τε V. φρένες τε M. G. φρένετε A. φρένεστε cod. R. φρένας τε coni. R. φρενῶν τε T.

50 Ἀ' ἔστιν σφαγὴς τε δεινὸς παρεστὼς . . . 16
Νὺξ ἀφύλακτος, φρήσασι δ' ἐν δόμοις ἄ σκοτεῖ,
Τοῦ δι' ἐρετοῦ ῥοπὴ τε καὶ ὅπου πίπτει.
Τροὶς δ' ἀπατεωνὶ δόλοις, 65
Ἔκρυψεν τοῦ, νῦν τε φέρει,
55 Τὸ δ' ὡς πανοῦργος σκότος
Μέσα γόμφοισιν ἄρθρα
Τοῦδ' ἀμφιπλὴς ἐχει πέλ. 70
Ἀ, πίστ' ἀπιστοῖσ' ἀπ' ἀπίστου τροχοῦ ἀπιστ.
Τίνα χρὴ φράσαι σε τίνα μὴ φράσαι; 75
60 Δικίης ἀπὸ δικίῃσι τὸν κτάνω
Πατροφόντην νόσον βροτῶν, 80
Ὀργαῖς δ' ἀλιτ κυνηγετὰν ἀκλύστ 77
Λύσσ' ἔσχε τὸ πάντας τε μαῖ σόδ'
Βιάνυσται τὸν χαρμονῆ

V. 49. ἀφύλακτος, M.

V. 52. ῥοπήσας M. Β. ῥρόπτει R. — ὅπῃ τε καὶ ὅπου V. ὅπῃ τε οἷόν Δ. ὅπῃ τε οἷοῦ Σ.

V. 53. ἐρετοῦ G. Δ. — ἐρετοῦ καὶ ὅπου Δ. V. ὅπου Τ.

V. 54. Comma post τεχὼν Τ. V, quod scriptum omnino error. fit, quum τρυπᾷ ἔτερον ἔτερον ὀλίσθοις τοῦτον τοῦδε.

V. 55. τοῦ M. G.

V. 56. φερόντων' ἄρτι M. I. ἄρτι γὰρ M. H. G. καὶ R. ἀρτ. καὶ R. V. φερόντων τοῦτ' Δ. φερόντων τ' οὖν Τ. Locus pessime turpatus.

V. 57. πανοῦργος ὢν' ἀν. Τ. πάνυ' ἐκκυκλῶ G. Δ. καὶ σκότ' ἐκκυκλ. καὶ R. V.

V. 58. σκότος τε Δ. V. R. V. κατεχόμενος G. Δ.

V. 59. ἀπὸ καὶ δ. τοῦτο τὸν κτάνω. — ἀκατάληπτος, ἀπ-ορία M. Διαφέρει Τ. V. διαπίπτουσι ως C. R. V. ἴδιοι κτένα γ' ἴσως ἀκατάληπτος, τοῦτο τὸν δ. ἀπόρως καὶ τὸν κάμε, quod facile existimavis indicare τοῦτο τὸν ἀπόρως. — τὸν κάμε om. Δ. Τ.

V. 61. συγκλείσας Δ.

V. 62. ἀπὸ ἀρχῆς ἀρχεῖον ἐν ὕβρει αὐθέντ' ἐν, ἕσση ν. ἀπ. γοναῖ· τοῦτο τὸν ἀπὸ ἀλιτοῦσι αὐθέντα τὸν ἐν θυγατρὶ δ' ἀλιτὼν. τὸν, quod errare repetitum v. 57. τροχὸν γενεσίων βροτῶν ut ἄρτιν. Si τὸν non habet hoc loco, ἀπὸ δ' ἀρ ἐνδικίαν, καὶ τὸν πατροκτόνον ἀπόπτυστον, καὶ κακιστόνων νόσον ἐκει κτανεῖν.

V. 64. φερομενὸς om. Pors. φερομενὸς M. G. R. V. φερομενὰ Δ. φερόμενον Τ. Ne scriptarum propriorum memoriæ v. 65, 66 T. similiter comparati.

65 Θύουσι καθάρσιοις ἱρείοις ἑορτήν.
Τοῦτ' ἐξέμαθον· ἐγὼ γὰρ
Ἴσμα δ', ἀκούουσ' ἐγὼ σαφηνίσαι
Πατρῷον ἀκέλευστον κέλευσμ' ἐμόν.
70 Βλάπτει γὰρ οὐ βλάπτει πρόσωπον· σφαγὴ βίου
Δὶς γεγενημένου πάντων πατρῴων κτεάνων
Ζώσης κρατοῦσα, δεσμὸν ὃ ὑφ' ἡμῖν κτείνουσ'
Μητρόκτονος δίκαιος
Ἔκτανε, κερτομοῦσα πανδίκως παγκοινίᾳ.
ΗΛΕΚΤΡΑ.
75 Δύσπαις γυναῖκες, δυσπάτωρ ἐπιστροφή,
Ἅπαι πρόμοιρος ἐκ δόμων ἐκπεμπόμεν,
Πλουτοῦ, γενέσθαι πάντα σκυλεύσαι πάρα·
Τοιῶν δὲ χρεῶν τοῖδε κρίνουσ χόνῳ

V. 65. *ἑόρτιον μέγα* cod. Heath. et Stollaer.

V. 66. Transiit hac versura, quem libri praebebant post v. 63, hic loquitur, huic loco aptissimum. Hic enim est modus talem locum in tragoedia tenendi, ut ante exitum actoris personarum diversitate, eaque saltem secretione, ut quis locus referri haec, cum in ultimo versu mutentur, qui quasi praebeat exitui materiam. Parvillius ad hos modos eposti loco ad tragoediae finem transtulit. Fere paiuli his versum, praemittit quasi quasi versum, ea vox *βρέτας*. Mutus enim post strophen eisodii, in media epodi silent personae. Ita Eum. 321, 3 et 11 sett. 11. IV, 1 et multos v. R. Quae hoc certus ordinis et distinctionis locus sit, nemo nisi hoc exemplo didicit, quod ipse fecit. Ceterum ἐκ δόμων ἐκπεμπόμεν in codice Parisino 2711 sic legitur: ἐκ δόμων ἐκπεμπόμεν. Ex quo Wakefieldius: ἐκ δόμων ἐκπεμπόμεν, in media epodi silent personae. Ita Eum. 321, 3 et 11 sett. 11. IV, 1 et multos v. R. Quae hoc certus ordinis et distinctionis locus sit, nemo nisi hoc exemplo didicit, quod ipse fecit. Ceterum ἐκ δόμων ἐκπεμπόμεν in codice Parisino 2711 sic legitur: ἐκ δόμων ἐκπεμπόμεν. Ex quo Wakefieldius: ἐκ δόμων ἐκπεμπόμεν, in media epodi silent personae. Ita Eum. 321, 3 et 11 sett. 11. IV, 1 et multos v. R. Quae hoc certus ordinis et distinctionis locus sit, nemo nisi hoc exemplo didicit, quod ipse fecit. Ceterum ἐκ δόμων ἐκπεμπόμεν in codice Parisino 2711 sic legitur: ἐκ δόμων ἐκπεμπόμεν. Ex quo Wakefieldius:

V. 68. ἐγὼ γὰρ ἔσμα δ' Ἀ. ἀκούουσ' ἐγὼ Ν. Ἴσμα δ' ἀκούουσ' ἐγὼ σαφηνίσαι Ἀ. ἐγὼ γὰρ ἔσμα δ' ἀκούουσ' ἐγὼ σαφηνίσαι Ν

Πᾶς ἄγγελ' ἥκει, πάντ' ἀκούσεται πατρί
Πότερα λέγουσα πορὰ φίλης φίλη γυνὴ
Ἢ κοινὸν ἀνδρὸς τοῦδε πῆμα προσπόλοις;
Τάχ' οὐ πάροιθε θῆρος, ὃν τρέφει τάδε,
Λύσσαν τοσῶνδε πάντων τε τοῦδε πήματος
Ἴδοι τις ἐκτείνουσα τὸν πανοῦργον ἀνδρὸς
Ἄλοχος δόλοις τοῖς αὐτῆς ἐπεύξασα
Ἢ σὺν στόμαι, ὅρκοις σὺν ἀπιθάνοις
Πίστεις, καὶ λέκτροισι, γοητεύσασ' ἔρως,
Ἄτοπον ἀνθρώποισιν· ὃς τὸ δυσκακὸν τρέφει
Δαιμόνιον πόρευμα καὶ τὸ χρηστὸν ὁμοίως.
Ἀλλὰ τοῦτο μοῦνον ἐγὼ λέγω, πατρίοισι.
Κοινὸν γὰρ ἔρρει τὸ δόμοις προβλῆτι.

V. 78. κἄρ᾽ M. edd. B., unde τάρ᾽ coni. Sil., quod in text. recipere nemo ausus τἄρ᾽ G. τἄρ᾽ susp. nos. M. A. R. T. V. — B., quod et in M. G. A. R. exhibet, non ferri A. T. V. Ai de interrogatione post interpretationem Aeschyli adiutam. Pors. 234: quidnam ait, utrum de nuntio an de Electrae (ita enim ante-cedentium librorum omnium lectionem ex s. scholi perversatione T.) fuga, quis? a dubii, nullus est cognitae Electrae pudor: nolite ἄρ᾽ ἐκτείνουσα scribere! quid? quae? Similia est usus cum verbo ἐκτείνειν, quod ad mortem pertinet, ut Eum. 626. Ἐκτείνει δὲ καὶ ἀνδρὸς ἀλόχου τὸν ἄνδρα φόνος. Sept. 1. 78. Pors. 607: ἐκτείνω, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ πλεῖον ἐκτείνω τὸν λόγον ἐν ταῖς Τετράδεσιν. Hesych. ἐκτείνω, ἐπὶ πλεῖον τὸν λόγον ἄγω. Συγκεφάλαιον ἔλεγε τὸ αὐτὸ πολλάκις ἐν ταῖς Τετράδεσι. Cf. Hartung. Index von den Parabasen II. p. 178. plenam lexicographi.

V. 79. κατέχουσα C. A. R. κατέχουσ᾽ Ἠλέκτρα M. κατέχουσα Ἠλέκτρα T. V. ex correctione, ut videtur, prioris clim. Ai differt utrum quis recitet nomina suum habitui librorum, quos inveniatur ut pro-bavi, sed quomodo inveniatur sit: omittam vero fabilia, an quae dicuntur sint accepta sint futura. Haec inscitiorum esse iam non denigrat cautioribus notari, plura certiorem faciunt.

V. 81. αὐτοκτόνου M. G. A. R. T.

V. 82. γε coni. Herm. — δοκῶν coni. Seth. Nonius opus, modo ne possint omnes post ἐμοῦ, vii aut in nihil.

V. 86. δόκει A. Cf. ad Ag. 1317.

V. 88. ὃς γὰ A. δυσχρηστὸν G. A.

V. 91. προβλῆτι coni. Bl. Ad προσβλῆτι Eppl. Trach. 647.

Μὴ πανδίστ' ἄδικον κομπάσῃς φάτιν πάτῳ.
Τὸ μηνύειν γὰρ τὸν τ' ἀπείροκον κάκοις
95 Καὶ τὸν πρὸς αὖθις διστοτοκεύοντα χερός.
Λέγοις ἄν, εἰ τι τοῦτ' ἐγὼ κτίσαιμεν. 105

ΧΟΡΟΣ.

Αἰδοῦμαι σοὶ δικαίᾳ τῷδε πατρὸς
Αἶσαν, κλύειν γάρ, τὸν ἐκ φρενὸς λόγον.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Λέγοις ἄν, σχέσις οἵαν τοῦδε πατρός.

ΧΟΡΟΣ.

100 Θάλπειν χάονα σαυρο τῶνδε τέκνοισι.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Τίνος δὲ τούσους τῶν φίλων προφωνεῖτε; 110

ΧΟΡΟΣ.

Πρῶτον μὲν αὐτόν, χρῆναι Ἀγαμέμνονα σπυρᾶ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ἐροῖ τε καὶ σοὶ τῷ' ἐπεύξομαι τάδε;

ΧΟΡΟΣ.

Ἀπεῖ σὺ τοῦτο μοιζόνουσ' ἐξῃ φρόσαι.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

115 Τὸ' οὖν ἐπ' αὖθις γῆς προσπτῶν στόμα;

V. 95. τὸν om. E.

V. 103. κλύειν A. κλύω R. T. V. Cl. v. 110. et Ag. 1661, γρ. κλύω. M.] G. A. R. T. γρ. V.

V. 104. τῷδ' G. v' ἀφ' M. A. R. γ' ἀφ' T. X. Cf. v. 310.

V. 105. κεῖ G. A. R. T. ΜΙ. καὶ V.

V. 107. Cassam post κάκοις T. V., sed absunt in G. A., et unus Ingolsian codex interseram: quorum ceteri, aut nil variat, aliam lectionis ejusdem sibi in hac re consciam (v. 103.) nonnulla ad ἀπείροκον.

V. 111. μοῖζόνουσ' G. A. T. μοῖ σὺν V. Eadem causa in G. lectum fuisse suspicio. — ἐξεῖ A.

V. 113. Verum hoc, quem post v. 154. exhibuit libri, hoc non ponendi Hermannus (de rat. emend. Gr. ad Aesch. p. 8.), omnino hanc notam reddere rationem vocabuli πρόσπτυξ, quod alibi ter observare licet. Confirmat hoc, quod utramque codicum

ΧΟΡΟΣ.

Μίσητ' Ὀρέστου, καὶ θανόντος ἐσθ', ὅμως.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ἐὺ τοῦτο χαίρουσιν, ὡς ἔοικεν, οἱ κακοί.

ΧΟΡΟΣ.

Τάχ' αἴτιος γὰρ, τὸν φόνον μηχανᾶται.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Τί φῶ; κλαυτ' ἄταφον κἄκλαυτον;

ΧΟΡΟΣ.

Ἐλθὼν σὺ αὐτὸς, βάσον ἢ δρᾶσον τινα.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

πόσῳ δοκεῖτ' ἂν ἡ δικαίωσις λύειν;

ΧΟΡΟΣ.

Ἀπλῶς τι γρῄζουσ', ὅστις ἐστὶ πατρόπαις.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Καὶ τοῦτ' ἐγὼ μάκριν εἰσεῖδ' ἐλθοῦσ' ἐμοί.

ΧΟΡΟΣ.

Πῶς δ' οὐ τὸν ἐχθρὸν ἀντιμισθώσῃ κακοῖς;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Κἀγὼ μέγιστα τῶν ἀνω τε καὶ κάτω,
* * * *Ἐρροῦ χάρων, σκορπὶς ὡσὶ σὸς ἔμοὶ.*

---

short et Electræ hoc verso, quem ille loco omisso non fert, pessulo, fundatiqui versibus absolvit v. 97 — 114. et v. 154 — 171. Nam plures exsilentiæ versus hoc loco, ubi sæpe lacunæ satis demonstrat metrica v. 116., locorum: sunt abrupti sermonis, ut v. 1. Choephororum, ubi Electra ad tumulum patris ipsa ita, quæ ultima hoc fuit carmen, recentiora prodiderunt Electræ; potest tamen nullum hoc exordium institutum esse censeatur, ut e commento minus patebit. Et mirum est, quod non hanc oratio Electræ, tam ea, quæ sequitur, ex undetriginta versibus pugnantia est. — Libri omnes *μηχάνᾳ*. Sicuti. ex *μήχανᾳ*.

V. 114. Ad lacunam explendam Herm. sensi. *δεινὸς*, quod Elettra sæpe ut dicendo ἡ quæ *μάλιστ'* v. 283. Tamen hi adiecta melioris est satis ea, quæ sanctura decem est antistrema, particula designata. Metlus ut habuerit *ἐρρέτω*, dictum ut Tirl. 519 et 1170. — Mellusinus, examinis post *ἐσθ'* ὅμως. Ἐὺ τοῦτο

Τοὺς γὰρ ἐκφύτου διάνοιας κλόνοις ἐμᾶς
Λόγους, πατρῷον ὀκνοῦντας πλαγκτόνον,
Ἀνὰ τοῦτον αὐτὸν, ἢ τὸ πικτὸν ἐκτόνοις
Ἔχθος τὸ σὸν, ἢ τὸν ἀγκύλον τόνοις ἐμοῖς.
Λόγοι γὰρ ἐκτονοῦσι τὸν ἐγκύμονα βρότοις
Ἀγὼν, πολλὰ πολλῶν πατὴρ, ἀπαίσιος τ' ἐρὶ
Φίλων τ' ἀμείνων, πᾶς ἀπόλλυσι δόμος.
Πεπραγμένα γὰρ νῦν γ' ἐμὰ μαρτύρεται
Πρὸς τῆς τεκούσης, φῶτα δ' ἀντόλλαξεν
Δυσπότμου, ὅρκου πιὼν φόνου τ' ἀπαίματος.
Κοὐκ ἂν μόγις ἐκπλαγεὶς δι' ὃν ἐκτέτμηκεν
Θάνατον Ὑδάσπης ἀστὴρ, σὺ δ' ὑπερπίπτων
Ἐν τῶδε καὶ πάντοθεν χλόνοισι μόνος.
Ἐλθὼν δ' Ὑδάσπου δόμον αὖ τὸν τῆς πατὴρ

Τοὺς ἐκφύτου διάνοιας — διάνοια, conversatio deest. At nunquam apparet ἐκφύτου pro ἐκφυτεύσεως ponere. Sed ἐκφύτου ἔρνεσι ἀπλῶς dixit Ion. Eur. Herc. 188. ἐφύτευσε δοκεῖ καὶ alia vice dictum sensisse videtur, ut quod dicit ἐκφύτου, id quod ἐφύτευσε dixisset. Schol. Vide Comm.

V. 121. *Πατρῷον ὀκνοῦντας.* Sic *Π' Ἀφάνιον* M. *Β' Ἀφάνιον* marginem G. A. *πατρῷον ἀφάνιον* T. *πατρῶν ἀ' ἀφάνιον.* V. Valgatus fuerat locus Wilhelmo, quem non intellexerat, nam circumscriptionem esse contendebat. Quae nunquam invenitur, nisi ubi proditio aut insidiae significantur. Sed ἀφάνιον non habet. Ne participia ἀ quidem alia modo explicari possunt.

V. 122. *Ἀνὰ τοῦτον αὐτὸν* pro τὸ Β.

V. 123. *Ἐχθος τὸ σὸν.* Idem et aegre pro *πικτὸν* M. *ἐκτὸς* ut idem aegre G. *ἐχθος* V. *ἐχθὸς* A. B. Ἐχθὸς τὸ σὸν ἐκτόνοις ἐμοῖς ἐκτανοῦσι τὸν ἐγκύμονα βρότοις. Sed sententiam in ea ponere licebat. Herc. 1016. *ἐκτανεῖν* Pors. Hec. 1. *ἐκτανεῖν* Elmsl. Med. 1. Well. Specie pro *ἐκτονεῖν* ponitur apud. Vide Comm.

V. 124. *πολλὰ πολλῶν.* — *Διπλασιάζει τὸ πολλὰ, quum vult ut praecisive dictum existimandi libera, proinde ἐκπεπληγμένος quod sublimi sensu, G. apud Sal. Praeterea dicis est, ad contentum mentis spiri, et saepius positus etiam dictum aequabitis v. 130, 131. etc. Ionas ib. quo positum est ut, quo certis verbis terminus signis habeat positi.*

V. 128. *πᾶς* cum cod. Bodl. delevit commodis.

V. 131. *πατρὸς ἀστὴρ* cum Lasch. G. A. Sch. Bodl. Pal. 287. *ἄρα πατρὸς ἀστὴρ* Pors. Hec. 1. Elmsl. Med. 1. Vid. comm et schol. *πατρὸς ἀστὴρ* Ὑδάσπου, quod videtur Ὑδάσπου ἀστὴρ fuisse. Ant. Mr. *πατρὸς ἀστὴρ* Ὑδάσπου, ut eodem sensu dictum, quo Ἀκταίου πατὴρ Ἀκτὴ Ion. 1. Sed hinc omnia non quaeri: nonnum vide

Κατέχουσι σοι, σὺ τὸν κλεῖθρ᾽ ἀνοιγ᾽, πάτερ·
Δόξεις δ᾽ ἀμοιβὰς συμφερούσας πορσύνειν. 140
Μάτηρ γενέσθαι χάλκα τ᾽ ἀσκεῖν ἔμοιγε.
Ἥκω μὲν οὖν, σοὶ τῆσδε τῆς πομπῆς ἄρξων,
Ὀρέστ᾽, ἀκούσας τοῦδε τοῦ μάντεως λόγου.
Κἀγὼ λέγειν πάλαισμα τῶνδε τῶν κακῶν
Ἥκω· τὰ πομπεῖ᾽ ἀνδρὶ τῷδε δεύτερα θεὸς 145
Ἔφασκε· τοῦτο δ᾽ ἐστὶν ἐμὸν ἐπιστρεπτόν.
Τοιοῦδε δ᾽ ὄρνιθ᾽ ἐκ τύχης ἐπεστάτουν ὁδῷ.
Ὑμᾶς δὲ κοινοὺς ἐπιστέλλω μοι φίλους. 150
Ἐπαινέτην τε τοῦδε κἀπιτλήπτορα.

---

autem est in Creusa et Electra, sed exspectat hanc eventum. Proinde, si dicat nostrum fuisse, emendandum videtur ἐμὸν, et v. 151. οὐ τοῦτο ex dictis est ἔμοιγε δοκοῦντος. Cl. Cant. ἐμὸν ἐστὶν ἐπιστρεπτόν.

V. 138. ἀσκεῖν Ald. V.

V. 139. φέρων R. T. V. Ἥκω μὲν οὖν G. Ald. K. V. Ἥκω μὲν οὖν, ὦ G. A. V. ἄρξων Ald. Ἄρξων μὲν οὖν R. Ἄρξων δ᾽ ἐγὼ T. ἐγὼ μὲν οὖν A. B. ἄρξω δ᾽ ἐγὼ V. ex correctione. Si notet, hoc congruit bene cum τοῦδε, et post ἀκούσας interpungit.

V. 141. καὶ ἀδελφὸς Α. Pertinet mihi ad positum in lectionem ἀκούσας τοῦδε τοῦ μάντεως τοῦ ἐν Δελφοῖς, ὡς ἐγὼ ἄκουσα Ὀρέστ᾽ αὐτὸς ἐγώ. Cl. Hartung. Perlectis l. c. 145.

V. 142. ἀνδρὶ τῷδε Ald. ἀνδρὶ τῷδε καὶ Cant., quo pacto sensus elicitur nisi ἀνδρὶ τῷδε τοῦ μάντεως τοῦ ἐν Δελφοῖς? Ald. legit nisi est τῶνδε τοῦδε, hoc loco interpungit. Ipse Apollinem se potuit velisse agnoscere, sed rem eius ipsius Orestes ipse explicabit. Ceterum ἀνδρὶ τῷδε dixerit adventans, sed ne vulnerabo, primum ἀνδρὶ τῷδε τοῦ μάντεως τοῦ ἐν Δελφοῖς praestat Electrae, dicenti rectius, ubi praecedentem, quam ubi sequentem, τῷδε τοῦδε, tum τοῦδε a Graecis creatur emphatice.

V. 150. ἐπιστέλλω μοι, in marg. ἐπιστελλόμενος M. Rubens scholl. Herm. cum Scaligerano. Ut videtur hanc esse correctis notam, qua monet, se habere pulcherrimi accusativum *longe praeferendum* ut *verisimile*, ut vere hoc *longe* latius valeat quam τοῦδε. Vide Lennep.

V. 151. ἐπαινέτην Schütz.

V. 152. κἀπιτλήπτορα Β.

V. 153. ἐκ τοιαύτης ἐμοὶ κατὰ G. A. τῶν Β. T. V.

V. 155. ἐπισθένουσι G. A.

ΧΟΡΟΣ.

Ἴετε δάκρυ καναχὲς ὀλόμενον ὀλομένῳ δεσπότᾳ
Πρὸς ἔρυμα τόδε κακῶν, κεδνῶν τ' ἀπότροπον
ἄλγος ἀπεύχετον
Κεχυμένων χοᾶν.
Κλύε δέ μοι, κλύε, σέβας ὦ δεσπότα,
Ἐξ ἀμαυρᾶς φρενός.
Ὀτοτοτοτοτοτοτοῖ· ἰώ· τίς δορυσθενὴς ἀνὴρ
Ἀναλυτὴρ δόμων,
Σκύθης τά τ' ἐν χεροῖν παλίντονα
Ἐν ἔργῳ βέλη 'πιπάλλων Ἄρης,
Σχέδια τ' αὐτόκωπα νωμῶν ξίφη;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ἔχει μὲν ἤδη γαπότους χοὰς πατήρ,
Νέου δὲ μύθου τοῦδε κοινωνήσατε.

ΧΟΡΟΣ.

Λέγοις ἄν· ὀρχεῖται δὲ καρδία φόβῳ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ὁρῶ τομαῖον τόνδε βόστρυχον τάφῳ.

V. 144. κἀναχὲς G. A.

V. 145. κεδνῶν, κακῶν τ' coni. Hermann. Quo non opus: vide Comm. — ἄλγος M. G. A. R. T. ἄγος V. ἄλγος de re, quae dolorem affert, Ag. 680. Pers. 583. Ita ἄχος Ch. 564.

V. 146. χοάν G.

V. 147. σεβάσω G. A. R. — δεσπότα libri, quod in δεσπότ' mutaverunt editores. At hiatus designat finem versus.

V. 151. Σκύθης τάτ' ἐν G. A. T. V. Σκυθιτάτ' ἐν M. Σκυθικά τ' ἐν R. Σκυθίης τάτ' ἐν v. l. St. Lectionem R. probaverunt Schütz. et Müller.; at tragicorum non est haec forma, qui voce Σκύθης pro adiectivo utuntur (Prom. 2, 417.; Theb. 817.: Σκίθῃ σιδήρῳ). — παλίντονα em. Seidler. Libri παλίντον'. At neque haec elisio in fine versus ferri potest, neque, si continuandus esset versus, hic ullus esset locus dactylo.

V. 152. ἕνεργα T.

V. 153. σχέδια γρ. ἕτοιμα marg. M. et Sch. Merum glossema. — ξίφη scripsi, quum libri omnes exhibeant βέλη, secutus auctoritatem scholiastae, qui quin legerit ξίφη dubitari nequit, quum dicit: αὐτόκωπα, τὰ ἀφ' ἑαυτῶν ἔχοντα τὴν λαβὴν ξίφη. σχέδια δὲ ἐκ τοῦ σχεδὸν φονεύοντα καὶ οὐ πόρρωθεν, ὥσπερ τὰ

ΧΟΡΟΣ.

Τίνες, πᾶν' ἀνδρῶν ἐκβεβῶτες κύρος;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ἐκβεβλῶσιν αὐδ' ἐπὶ κακοῖς δόξαμαι.

ΧΟΡΟΣ.

Πῶς οὖν πολιτῶν παρὰ γνώμας πάλαι;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ὅτε κεῖνοι θεοῖς πλὴν ἐμοῦ τιμῶσι τοὺς.

ΧΟΡΟΣ.

Ἐχθρᾷ γὰρ οὐ προφὰς πανθύμως τορᾷς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Καὶ μὴν δὺ' ἢ τριῶν γε τῶνδ' ἁμήτορες.

ΧΟΡΟΣ.

Ποίας ἐρείπεις; τοῦτο γὰρ θέλω μαθεῖν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Δίκτυόν τιν' ἢ πέπλα προβρῦχας ἴσον.

Ver. 160. Πῶς οὖν πολιτῶν, quid hac ratione tum filio fidens, tum civibus verecundi reputans apud Aeschylum non vera. Versus sensui Schützius. Cf. Ag. 1167 ἔφυν πρόσουρος ἐς σύμφυτον, ubi eadem scatet locorum permutatio.

Ver. 164. μητροκτόνων. Cf. ibi. σκυμνὸς Ἀρ. Ver. 165. Vox. G. A. nostra R. 12. v. 16. — Post hunc versum libri omnes exhibent unum, quem transtulimus ex R. 11. Neque enim Mercurii invocatio hic ullam rationem habet, et sententiae coniunctus R. 334. et 1135., ut nihil non hoc loco habeat longe aptissimum, ut omnia indicia veteri illi locum suo assignant, qua cum Lenkerii cassi Brunnianum.

V. 166. ἀσφαλεῖσι. M. G. A. R. ἀσφῶ G. Elocutus hanc versum librorum G. A. auctoritate ductus, ut ait supra ad 113., qui unus eiusve assignatur, cuius, his accessibus permutatis.

V. 168. ἐπὶ δόλῳ. Ἐπὶ δόλῳ susp. Ald.

V. 171. μαῖρ. M. G. A. R.

V. 173. ἔφυγεν A. R.

V. 174. ἐπεὶ δὲ τάχος ἐμὸς M. G. A. R. ἐπεὶ δὲ τάχος δὲ T. V. illud ἐπεὶ δὲ τάχος Augustanus ipsius II. Stephani. Ill. WBlb.

ΧΟΡΟΣ.

Μῶν οὖν Ὀρέστου κρύβδα δῶρον ἦ τόδε;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Μάλιστ' ἐκείνου βοστρύχοις προσείδεται.

ΧΟΡΟΣ.

Καὶ πῶς ἐκεῖνος δεῦρ' ἐτόλμησεν μολεῖν;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ἔπεμψε χαίτην κουρίμην χάριν πατρός. 180

ΧΟΡΟΣ.

Οὐχ ἧσσον εὐδάκρυτά μοι λέγεις τάδε,
Εἰ τῆσδε χώρας μήποτε ψαύσῃ ποδί.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Κἀμοὶ προσέστη καρδίας κλυδώνιον
Χολῆς, ἐπαίσθην δ' ὡς διανταίῳ βέλει·
Ἐξ ὀμμάτων δὲ δίψιοι πίπτουσί μοι 185

V. 166. μῶν οὖν libri, ut Aristoph. Pac. 527. μῶν οὐκ coni. Blomf., quia μῶν idem quod μὴ οὐν. Legitur hoc Suppl. 470 μῶν οὐ δοκεῖ; Soph. Oed. Col. 1729 μῶν οὐχ ὁρᾷς;— κρύαδα G. A.

V. 169. ἔπεμψεν G. A. R. — χαίτην V. καὶ τὴν M. G. A. R. T. — πατρὸς M. G. A. R. Ita πατρὸς λοιτρὰ Soph. El. 84. πατέρων δωρήματα Eur. Or. 123. WELL. πατρὶ T. V.

V. 171. ψαύσῃ G. A. R. ψαύδει M. ψαύσει T. V. Recte se habet hoc loco εἰ cum conjunctivo, quum urgeatur vis conditionis: si revera unquam redeat. Cf. Herm. ad Soph. Antig. 706.

V. 172. προσέστη R. (M.) πρόσεισι G. T. V. πρόσεπι A.

V. 173. ἐπαίσθην em. Canter. ἐπαίθην M. G. A. R. ἐπώσθην T. V. Sch. — διαλταίῳ cod. R.

V. 175. ἄφραχτοι M. G. A. R. ἄφραστοι T. V.

V. 176. ἐλπίζω A.

V. 177. κατανοῦσ' A.

V. 178. Excidisse versum post hunc existimat Hermannus, velut ἡ τοῦ μὲν αἰσχυντῆρος Αἰγίσθου δάμαρ: ingeniose, at neque opus est hoc versu, modo recte intelligatur is qui sequitur, et molesta est in hac concitati animi oratione longa illa Clytaemnestrae descriptio, quae repetit ea, quae v. 125. dicta sunt, cuius rei nulla hic est ratio. Sed id quidem certum, non posse ἐμὴ δὲ

175 Ἀστραίαις ὀφθαλτὸς ἐπιφαίνων πλειονήδεσι
Πάμφωτον ἡλίοιο σέλας· τοῦ γὰρ ἐπὶ ἄκτισιν
Ἄστρων τῶν ἄλλων τηλὸς ἐκπρὸ φαίνεις·
Ἀλλ' αὐδὴ μὲν κὼ σὸν κέκευθεν ἀκόρεστον,
Ἐμὸν δὲ κάτοπτρον πάντοθεν ἐπιστήμων 180
180 Φάσκουμαι πασᾶς ἀνθρώπων ἀκοάσματα.
Ἐγὼ δ' ὅπως μὴ λήσομαι τοῦ κάτω κύκλου,
Ἔνθεν τοῦ κρύπτοντος μοι τὸν φαεσφόρον
Ἐρεβοῦς ὑφίσταμ — ἀπόκρυφον δ' ὧν πλείδος,
Ἀεὶ δὲ ἀμφὶ γαῖαν ἑλίσσω ἀστρον ἄγων ἅμα, 185
185 Ὅπως ἀφορμὰς ὅσον μὴ γνώσεσθαι τοῦ κάτω·
Ἀλλ' ὁ σφαῖρα τοῦδ' ἀκριτόκλα πάλαιν,
Ἀνέρι οἱ κάλεσον ἐμῷ ἀρσένῳ ἐν κατωφέρει,
Ἵν' ἐγγένῃς ἐν τῇ σκοτεινῇ δόξει λαοῖ,
Ἀγαλμα τοιῦδε τοῦδε τοῦ τύμβου πατρός. 190
190 Ἀλλ' ἀλλοτρίᾳ μὲν τῆδ' ἔπεσι κατάκειται,
Ὀλοαῖσι δ' ἐγκύροις νοστίμοις δίκη
Ἀπροδόκητ' ἐν δὲ τοῖς ἐχθροῖς ἐπιτυχὴς,

ἀστραίαις ὀφθαλμὸς ἐπιφαίνων πλειονήδεσι Hermann. ἀστραίαις ὀφθαλμὸς ἐπιφαίνων πλειονήδεσι Dindorf. ἀστραίαις ὀφθαλμὸς ἐπιφαίνων πλειονήδεσι Wellauer. ἀστραίαις ὀφθαλμὸς ἐπιφαίνων πλειονήδεσι Paley. ἀστραίαις ὀφθαλμὸς ἐπιφαίνων πλειονήδεσι Weil. ἀστραίαις ὀφθαλμὸς ἐπιφαίνων πλειονήδεσι Verrall. ἀστραίαις ὀφθαλμὸς ἐπιφαίνων πλειονήδεσι Tyrrell. ἀστραίαις ὀφθαλμὸς ἐπιφαίνων πλειονήδεσι Headlam. ἀστραίαις ὀφθαλμὸς ἐπιφαίνων πλειονήδεσι Sidgwick. ἀστραίαις ὀφθαλμὸς ἐπιφαίνων πλειονήδεσι Wilamowitz. ἀστραίαις ὀφθαλμὸς ἐπιφαίνων πλειονήδεσι Murray. ἀστραίαις ὀφθαλμὸς ἐπιφαίνων πλειονήδεσι Thomson. ἀστραίαις ὀφθαλμὸς ἐπιφαίνων πλειονήδεσι Smyth. ἀστραίαις ὀφθαλμὸς ἐπιφαίνων πλειονήδεσι Page. ἀστραίαις ὀφθαλμὸς ἐπιφαίνων πλειονήδεσι Garvie. ἀστραίαις ὀφθαλμὸς ἐπιφαίνων πλειονήδεσι Lloyd-Jones. ἀστραίαις ὀφθαλμὸς ἐπιφαίνων πλειονήδεσι Sommerstein. ἀστραίαις ὀφθαλμὸς ἐπιφαίνων πλειονήδεσι Garner. ἀστραίαις ὀφθαλμὸς ἐπιφαίνων πλειονήδεσι Finglass. ἀστραίαις ὀφθαλμὸς ἐπιφαίνων πλειονήδεσι Ley

Σκοπεῖν χρεών· ἀν σπέρματος μέτα σφ' ἐσθίει.
Καὶ μὴν τάδ' ἐσθὸν τῇ δικαίᾳ τυγχάνει. 106
Πῶς οὖν ἐγὼ τοῦτ' ἐστὶν ἢ τοιόνδε τιμῶμαι,
Ἥτις γ' ἐμαυτὴν ἐκ φίλων ἐσθρὰν ὁρῶ,
Λύπῃ τ' ἀκόρεστον καὶ συνεστῶσαν τύχῃ,
Πλέονας τυγχάνουσ' ὁπόταν μηχανήματα
Ἃ πατρὶ συνέλκυσεν τοῖς ἐμοῖς σταθεῖσ'. 110
Ἀλλ' ἔστω· δ' ὦδε καὶ φρονεῖν καταστρέφει.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἔχεις τὰ κατὰ τοὺς θεοὺς τελευτῶσ' ὡς
Ἔχοις ἂν εὐτυχοῦσα τυγχάνειν πλέον.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Τίνι τ' οὐκ ἔχειν λόγον ἔστιν ἔχοντα πάλιν; 115

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἆρ' ὄψιν ἔσχες ἧσπερ ἔχουσιν πολλοί.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ποίαν τιν' αὐτῶν; μὴ κατ' ἐμοῦ λέγοντ' ἀρετάς;

V. 106. Conum post ἐσθίει, quod abest in reliquis libris.

V. 108. καὶ ἐγὼ δ' ἐμοῖσι M. G. A. B. δ' om. T. V. Vi-detur mihi corruptus hic locus exemplum genuini versus non habere. Dativus adhibetur ἐμοῖσι ipsum declarari similitudinem, qualis-cunque naturam dissimilitudo postea sua habeat. Sic Soph. Aj. 1341. πρὸς ταῦτ' ἐμοῖσι κἀπὶ τοῖς ἐμοῖς κακοῖς. Eurip. Alcest. 1. ἐμοῖσι δ' ἐν δόμοις πρὸς ἡδονὰς μὲν οὐκ ἔνεστι, τοῖς δὲ πένθεσι. Andr. 1. ἐμοῖσι δ' ἐν δόμοις πρὸς ἡδονὰς μὲν οὐκ ἔνεστι, τοῖς δὲ πένθεσι. Ion. 1. ἐμοῖσι δ' ἐν δόμοις πρὸς ἡδονὰς μὲν οὐκ ἔνεστι, τοῖς δὲ πένθεσι. Ibid. III, 27. Ἰοκάστης ἄρσην τὸ θνῄσκον, καὶ δόμοις ἐμοῖσιν ἐν δόμοις ἐμοῖσιν Valckn. (Ille in libris nonnullis additur vulg., quod deest in locis cull. a Jo Thom Mag. Ignore, qui locum praeterea affert). Ibid. 1. ἐμοῖσι δ' ἐν δόμοις πρὸς ἡδονὰς μὲν οὐκ ἔνεστι, τοῖς δὲ πένθεσι. Ibid. 1. ἐμοῖσι δ' ἐν δόμοις πρὸς ἡδονὰς μὲν οὐκ ἔνεστι, τοῖς δὲ πένθεσι. Lucian. Solecism. 8. Alciphr. Ep. 1. ἐμοῖσι δ' ἐν δόμοις πρὸς ἡδονὰς μὲν οὐκ ἔνεστι, τοῖς δὲ πένθεσι. Ibid

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Σύνοιδ' Ὀρέστου παλλὰ σ' ἀπαλλοτρίαν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Καὶ πρὸς τί θάσσει τῷδε πατρογενέτου;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ὅδ' ἀνὴρ μὴ μάστειν ἐμοὶ μᾶλλον φίλος.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Αἰαῖ· τί δῆτα τοι, ὦ ξέν', ἀφεῖ μοι πλέαν;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Λίσσω σον' αὐτοῦ τλῆναι συμφορᾶσδε.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ἀλλ' ἐν κακοῖσι τοῖς ἐμοῖς γνῶθι θάλπος.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Κἀν τοῖς ἐμοῖσιν, εἰπερ ἐν γε τοῖσι σοῖς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ὦ ξέν' Ὀρέστου τοῦ θῪ ἡγοῦ σὺ πρόνοιάτου·

V. 203. ἐστὶν Β. A.

V. 204. ἔστιν Β. Λέγει ὁ Α. Τ. V. ὅτι γράπτεται τοῦτο, ἀπὸ τοῦ ἐστὶν ἐστὶ γράφεσθαι· καὶ οὕτω λέγεται ἐν τῷ Ἀντιφῶντι· ἐστὶ γὰρ οὐκ ἐπὶ τοῦ ἐστὶν ἐστὶ γράφεσθαι, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἐστὶν ἐστὶ γράφεσθαι· ἐπὶ μὲν γὰρ τοῦ ἐστὶν ἐστὶ γράφεσθαι, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐστὶν ἐστὶ γράφεσθαι. Videtur ille locus esse corruptus sensus, qui dicatur de actione publica interpretanda. Vide Comm. — Ἐρώτα Β. G. Ἐρώτα A.

V. 206. Ἀναγκαῖον τ' Β. Τ. Ἀναγκαῖόν τε Α. Ἀναγκαῖον δὲ Ald. Ἀναγκαῖον G. A. Hinc conjectura dirimi constructionem requirebat. Vide etiam v. 678 sq. WELLA, attendo v. not. Soph. Oed. Col. 1305.

V. 208. μάστειν' Β. R. Quae forma Aq. 1033. Eum. 247. μάστειν' G. A. T. V.

V. 210. σὸν' αὐτοῦ Ald. Τ. c. 102. Ap. 1045. Well. cond. σοῦ' αὐτοῦ. Traditionem servat codicum est locus scriptus, qui non spiritus asper, sed solum locus notandus est, ut ista hic sit ratio, quae Ag. 1. ἔρκος ὀδόντων Β. Τ. V. ἕρκος ὀδόντων G. A. cod. R. ἔρκος οὐκ. R. 1. ἔρκος ὀδόντων Ald. c. 111.

V. 213. κακοῖσι Β. ἐστιν ἐν Α. κάτοισι. — ἐμοῖσι Β. Τ. G. A. R. ἐν γε. V. τοῖσι· ut enim hoc tranquillum e antecedi verbo. Λέγει Ἀν. τὸ ἐ συντόνως. Ἐστὶ δὲ. — τοῖς ἐσοῖς G. A. cod. R.

V. 214. ἐστὶ' ἡγοῦ Μ. G. A. R. Haud dubie hoc pertinet ad v. 211. ἐστὶ Ald. Τ. V. ἐστὶν· ἀντὶ τοῦ Ζεὺς ἔσται ἐπίκουρος ἡμῖν, ἐστὶ γὰρ Τ. c. correctionem. τοῦ θῪ ἡγοῦ V. ἐστὶν ἐστὶ γ' ἡγ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἀστὸν γὰρ εἶσ' ὄρθιον δεῦρο πεδία; ἰδεῖ. 225
ΗΛ. Κύπριν δ' ὑβίστην τῇδε κρήδεμν' ἔχειν
Ἀναστατοῦσαν πάλαισε φῶτ' ἐμὸν ἴσως. 228
Ἐγκατασκάπτει δ' ἐς στέβοσι σοὺς ἐκεῖ. 229
Ζωστὴς, ἀδελφοῦ συμφορᾶς τὸ σὸν κακόν. 227
Λάβρως τινὰ προφῦλλα βλαστήσον τροφός· 230
ΟΡ. Ἴδοὶ ἰδοὶ δόματα τοῦτο, σῇς ἔχουν χερός.
Ἀπαίθρου πατρὸς, ὃς δὶ ἡμᾶς ἔφθιτο.
Ἔνδον γενοῦ, μικρὸν δὲ μὴ γνώσθῃς ἔσω.
Τοὺς φίλτατους γὰρ οἶδα νῷν ὄντας πικρούς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Τῷ φιλτάτου μάλιστα θάρσους πατρὸς. 235

quia facillime existere poterat ten ultrem ἔνι, tum μ' ut nulla particula huic loco tam apta est, quam ὡς. Pors. conl. non' ἐμὲ ἔμ. Ald. Aptum interpretatum, quia in sequenti sedo verso dicitur Orestes deinde Electram. Neque deest hanc fra-ter ut ἀδελφὴν ἐμὴν. Nam ἀδελφὴν ἐμὴν ἀδελφὸς ἐμὸς dicere non Orestes, hoc soloci aut loco interpretatum, quia ἐμὸς pro-prium est, aut exclamationem vero forsan censet quae pro responsi tenetur. Hinc apparent Schütz. et Wakefield. in Schol. 1223. (γὰρ τὸ σὸν)

V. 224. ἀστὸν δ' εἶσ', e vat. haec et T. ἀστὸν εἶσ M. A. G. e recent. manu. A. B. ἀστὸν δ' ἐσ Ald. Turn. Steph.

V. 225. ἰδεῖ.] — ἐσεῖς C. A.

V. 226 — 228. Lapidat his versibus Musgrave exstr., qui sed in M. G. A. T. V. Reiskii scholiast. 216 sunt v. 218, Orestes ipsius libri lacunas v. 217 et 218. Hermann. Elm. 1. 1. Reiskius sed interpretatur, his enim versibus non minus haec omnia ex-plicari, quam si Electra ipsa ea dixisset. Nam ἐγκατασκάπτει ἐς στέβοσι σοὺς ἐκεῖ non posse ἐπὶ τοῖς τάφοις τοῖς σοῖς dici, ut ille opinatur, sed ἐπὶ τοῖς τάφοις τοῖς ἐμοῖς, hoc vero non necessitatem est sequentes dictum esse non posse de capillorum distributione, quia haec in adulto et habita postea est; quamquam vero nonnulla de mensura dicitur, vel tunc amplitudine sed vel quae formae. Cf. v. 553, ubi de Electra virgine vitae, nolumque esse Soph. Oed. Tyr. 1113: ἐς τρὶς ἔτη ἔκειθι σὺ τὸν ἐμὸν ἐκτήσω βίον. Ἐκεῖ ἐκεῖ, ἐκεῖ ἐκεῖ, ἐκεῖ ἐκεῖ,

225 Ἀκαιρότατε πλοὺς εἰσβιάσεται σκάφους,
Ἀκτῆς ἀπωθεῖσθαι δοκοῦντος πυρσούς.
Ἐξ ἡμέτερον δόμων, τύποισιν πεπλέκτοις ἔχων
Ἔμπλ' ἀφειμένος ἄ δὲ ἀσεμνοῖς ἔχει
Πάντων τε, ὅστ' εἰ κατθανὼν ἐς τὰ μὴ ὄντα
230 Ἀνέστηκ' ἐγώ· ἡ δ' ἀνάπλεως ἀρθρώσεως·
Καὶ τὰς τυχούσης κεὐτόνου φρενώσεως·
Ἔστιν δ' ἀδόλως τοῦ, ἐπεὶ ἐκεῖνος ἐστὶ μὴ
Μόνος· Ἀρκτὸς τε καὶ ἄλλοι ἐκ τῆς ὑπὸ
Ἄστρων πεφύκασ' ἔχει σεσῳσμένοι μοι. 235

ΟΡΕΣΤΗΣ.

235 Ζεῦ Ζεῦ, ὁπόσης τινὸς πεφυκότων γενοῦ
Τοσῶδε γένους ἐκεῖνος ἐστὶν πατήρ.

V. 218. *σκάφους* pq M. G. A. *σκάφει* st pA B. *σκάφη* vopl t. L. Bl.

V. 220. *χαρᾷ* A.

V. 221. Ἐξ ἡμέτερον δόμων *Ex nostris aedibus* Suppl. 102. Diligenter structura nihil habet affectatum, neque opus est, ut cum Wellauero scribamus interrogatum et δόμων substantivum pronom. — *ἔχων* M. G. A. cod. B. *ἔχῃσι* cod. B.

V. 223. *ἔχει* M. *ἐστὶ* G. *ἐν* A. *ἐστ'* ἐν T. — *ἀφειμένοι* M. G. A. *ἀφειμένα* t.

V. 224. *πάντων* G. A. *πάντοσε* cod. *ἐστὶν* cod. B.

V. 227. *κἀμοὶ* cod. Schütz. Al mere omnibus *ἀθλίοις* pulque edixi (Prom. 383.) ex nostris.

V. 229. *κεὐτόνου* M. G. A. B. *κεὐτόνως* ut T. V. — Pro-mal M. *ἐπλεως* nonnis. correctum in *ἐπ' ἀνω*. — *ἄρθρων* A.

V. 232. *μόνος* M. G. A. B. V. t. M. *μόνον* T. V. Horum auctoritatem ut aequi possis, transponi eolim vulgo post *μόνος* positum, ignoras hanc Orestei silentii fr. et omnes saepe ad v. 382.

V. 234. *σεσῳ* cod. Bl. Al vide Cratin.

V. 235. πεφυκότων M. G. A. Videtur placuisse Aeschylo Judaeorum mollities in hac corpulentiae. Ita non absol vide-mus, ut v. 603 scripserit. Atqui v. 113. *Δρυάντων* v. 391. 43. ad Ag. 105. — Verum hoc omisso magis ad v. 233. Elmsleia concinnasti A. V.

V. 236. 1282 M. C. B. Bl. Ald. T. — *γένους τὸ-σοῦδε γένους* V. *γένος τοσῶδε* vel M. B. G. A. *γενοῦσαν τοσοῦδε γένους* cum ex *ἐκεῖνος* B.

Θανόντος δε πλείστοις καὶ σπαρέντος
ἄφθιτος κτίσσης, τοῦ δ' ἀπορρεύσαντος
Νέστης πόδων λιμὸν· σὺ γὰρ κτείνεις
240 Θάνατον πατρὸς παραρρυέντ' ἀνηνύτως,
Οὐτε δι' αὐτοῦ γένοῦ τ', Ἀλάστορ' ἴσον,
Ἄλαστ' ἀγαστὸν ἔρετε τὸν αὐτὸν δόμον.
Καὶ τὸν ὀνήσας καὶ σε τιμήσεις μέγα
245 Πέπων κατ' ἄκρον· τοῦ δ' ἀπορρήξας σπάτα
Ἔλης ἑαυτὸν μόρῳ δόξαντον χρεών·
Οὐτ' αὐτὸν γένεσθ' ἀπορρήξας, πάλιν
Πάσσαι ἔρως σε κοινὰ κοινοῦ δέμας·
Οὐτ' ἀφρικὲς σὸν πᾶς ὃς ἀνθρώπων σπόρος ἀν
250 Βουλοῖ φρενῶν βουβόνιος τὸ ἔνδοθεν.
Ἀλλ', ὦ μέλεος ἀκμηνὸ δ' ἐν ἡσσῃ μόνον
Δόμων, διαλύσει πάσα νὺν πεπτωκότα.

V. 237. σπαρέντος C. A. σπείροντ' M. R. σπείροντ' ἀπὸ, Heath. Ar βίοτον Blomfield Ag 1413. Βίοτον Pr. 19.

V. 238. ἀπορρεύσαντος C. A. R.

V. 239. σὺ γὰρ κτείνεις, σὺ γὰρ κτείνων M. R. σὺ γὰρ πατρὸς Δόμων παραρρυέντ' ἀνηνύτως Ε. V. τὸν γὰρ Herbam. Dr κτείνων Conon. — προφέρει G. A.

V. 241. ἔφη M. C. φησ ἔφη.

V. 243. ἔρετε G. A.

V. 244. τὸν αὐτὸν G. R. αὐδῶν M. αὐδῶν A. T. αὖ. Φασὶν ν. l. Ἴσ. τὸν αὐτὸν καὶ αὐδῶν.

V. 247. γένεσθ' G.

V. 249. ἔσοιτ' A. Ἔσοιτ' C. cf. Ag. 1337.

V. 250. βούβωνιος M. C. cod. R. βούβωνος ἐν ἕρπει Conon. T. V.

V. 251. Δυσμόρε M. C. A. R. Ἐν ἕρπει ἐμῶν κακῶν Dindorf. Ἐν ἕρπει ἐμῶν κακῶν Ἐλπίσας τὸ μὴ πεσεῖν ἐπὶ τοῖς κακοῖς Schneidewin. τὸν κακὸν ἕρπει, Δόμων τε κτίσιν ἀνέστιον Hermann.

V. 252. κόρον om. R.

V. 253. Ὀνοσὶ δώμ' ἐπ' ἐσσι κορυνήλαν ἐλίσσει G. A. ὄνοσι δώμ' ἐπ' ἐσσι κορυνήλαν ἐλίσσει T. V. διάγυιαλὸν G. A. T. V. διάγυιαλὸν M. R. ἐλίσσει

ΧΟΡΟΣ.

Ὦ παῖδες, ὦ σωτῆρες ἑστίας πατρός,
Σιγᾶθ', ὅπως μὴ πεύσεταί τις, ὦ τέκνα,
Γλώσσης χάριν δὲ πάντ' ἀπαγγείλῃ τάδε
Πρὸς τοὺς κρατοῦντας· οὓς ἴδοιμ' ἐγὼ ποτε
Θανόντας ἐν κηκῖδι πισσήρει φλογός.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Οὔτι προδώσει Λοξίου μεγασθενὴς
Χρησμὸς, κελεύων τόνδε κίνδυνον περᾶν,
Κἀξορθιάζων πολλὰ, καὶ δυσχειμέρους
Ἄτας ὑφ' ἧπαρ θερμὸν ἐξανδώμενος,
Εἰ μὴ μέτειμι τοῦ πατρὸς τοὺς αἰτίους,
Τρόπον τὸν αὐτὸν ἀνταποκτεῖναι λέγων.
Αὐτὸν δ' ἔφασκε τῇ φίλῃ ψυχῇ τάδε
Τίσειν μ' ἔχοντα πολλὰ δυστερπῆ κακά.

huic loco aptius: cf. Comm. ad v. 201. ἀπαγγελεῖ coni. Pors., contra quem Eur. Phoen. 90. attulit Blomf., Isocr. Areop. 12. Wellauer. Etsi enim compererit aliquis, quae moliuntur Orestes et Electra, incertum tamen manet, num hic ea renuntiaturus sit.

V. 256. ἴδοιμι M. G., sed in hoc coeperunt eradere literam ι.

V. 258. οὔτι προδώσει M. G. A. R. οὔτοι T. V., ut Eum. 64. Et bene se habet illud: minime, in nulla re proditurus est, quo respondet Orestes admonitioni chori. Intelligitur adversariis, quos commemoravit ille. Cf. Eum. 66.

V. 260. κἀξοθριάζων M. G. A. κἀξορθριάζων R. Utrumque v. l. St.

V. 261. ὑφ' ἧς παρθμὸν G. A. T.

V. 263. Post hunc versum libri exhibent eum, quem post v. 273 transmisi, quia hoc loco nulla ratione explicari potest. Neque enim cum iis, quae praecedunt, coniungi potest, quia ineptum est in iis, qui occiduntur, loqui de erepta re familiari, neque cum iis, quae sequuntur, quia ad quintum locum male detruditur particula δέ, necdum sermo est de exilio Oresti infligendo. Infelicissimi sunt interpretum conatus: Blomf. ἀποχρήμασι ζημίαν de poena graviore quam multa pecuniaria dictum putat, quod languet; nemo omnium expedivit vocem ταυρούμενον, quod non omnino efferatum declarat, sed ubique de vultu dicitur, cui hic nullus est locus. Scholiasta pravam lectionem prave interpretatur.

Τὰ δὲ γαῦ τὰ γῆς ἀνεχόμενα μαλλιγενῆ
Βουσὶ πεφασίται κἀπ᾽ ἐμοῦ τὸ κλεινὸν ὄνομα,
Δαρεῖον ἀπαιδεύτοις ἀγρίοις γνώσεσι
ἀπέστερον ἄλογον ἀρχαῖον ἀρχαῖ᾽ ἐπη·
Ἀτὰρ ἐπεὶ δὲ πόντος ἐγὼ ἐπεπείσθην νόμῳ
Ἄλλοις τε χαστὶ προσβολὰς ἔχουσιν
Ἐς τὰς πατρῴους κλεινὰς ἐμβαλεῖν στρατόν·
Ὑμῶνδε λαοῦρ᾽ ἐς τόπους τοσόνδ᾽ ἄφιγμ᾽, ἵνα
Ἀπογενόμενοι ζώσης τεκμήριον
Τῆς γῆς κατέστην τῆσ᾽ ἀναστάσεως βάθος.
Ἐν προσφορσοῖσι δ᾽ γάνω πατασσόμενοι,
Καὶ ἕκκοι, καὶ ῥάκεσσι δη κατασκε φάζω

V. 267. τοὺς δὲ (M.) A B. τοὺς τ᾽ V. τοὺς δὲ τ᾽ S. C V. 268. τε᾽ ἀφθόγγοις M.

V. 271. ἀρκαῖον C., sed ἀπεῖρον e corrore.

V. 272. ἀρκαῖ᾽ ἐπη conl. R., codex codex πεφῦσον. Delevi quoniam vulgo post τελεσφόρος ponitur. Vide Comm.

V. 273. Βοὺς Ἰὼ Ἰὼ conflixi versum vulgo post v. 268 collocatum. Mira et insignis brevitatis designatus caput Agamemnonis, sicut Aeschylus dicit. Vide Comm. — ἀπαρχομένου. Sic Ald. Vulgo τῶν καὶ. R. ἀπαρχόμενον. Sed ἀπαρχόμενος τῶν καὶ Ἀγαμέμνονος κάρα Ἰὼ Ἰὼ Βοὺς ἀναφαίνει τὸν Ἀγαμέμνονα ἀπαρχόμενον τῶν καὶ Ἀγαμέμνονος κάρα.

Κοινὸς, τεράστιος, καὶ δικαίως πᾶσιν
Ἐπεύχομαι πολίταις, ἐμοισθόν δόμοις.
Καὶ τοῦ τυράννου τόνδε κρατύνοις κράτος
Εἰσαῦ μετασχὼν, οὐ φιλοπόνοις λόγοις.
Θεμὼν τ' ἀπάρχου τὴν ἀμαιμάκητ' ἀρὰν
Μήνιν, θεμοῦσα τ' αὖτε τελέσον τάδε.
Πίστευε δ' ἄνδρα κομψὸν ἐξόπιν χρόνῳ.
Κλαύσει γυναικὸς τῆσδε παμφονωτέραν.
Τοιοῦδε χρεστοῦ, καὶ σοῦ παντοθρόου.
Καὶ τοῦ παλαιοῦ, τοὐγγενοῦς ἐπιστάτου.
Πειθοῦς γὰρ ἐν δόμοις τε σύνεστιν ἰσχύος.
Θεοῦ τ' ἀρετοῦ, καὶ παντὸς πλείστη μέτα, βοὴ

kaiet infelices, quia infirmis affectatio quæ dicunt ἀμοιβὴ, longe propius accedens ad sanitatem sonit, quicunque id vere intelligunt qui infirmitatis patientiæ, et mentis tranquillitatis studium præstitit in Germani, et ejus tamen recreationem est in libro, qui sanus esse nescit. Neque igitur sanus est hanc, et quidem mentes et ipsa Orestis mente. Etiam in ea, quæ sequuntur, parte sanitatis Orestis videre videas. Ἀμοιβὴ Ἀ. Ἀμοιβὴ Ἀ. Ἀμοιβὴ Ἀ.

V. 270 ἀλλὰ Μοῖρα. M. a. γ. ἀλλὰ Μοῖρα.

V. 271. Ἀκαθὴς, καὶ ἀκάθ' ὁ παραγωγικὸς ἀπὸ τοῦ ἀκαθὴς ἐστι. — ἀνὴρ. Μ. Ἀ. ἀνὴρ. — ἀκαθὴς. Μ. Ο. Α. οὐ. Κ. — ἀνὴρ. Κ. ἀφὴ γυναικὸς ἀνὴρ. — ἀνὴρ. Ἀ. Ap. Soph. MELL.

V. 282. ἴδοι. Ἀ. ἴδοι.

V. 283. Ἀκαθὴς, καὶ ἀκάθ' ὁ παραγωγικὸς ἀπὸ τοῦ ἀκαθὴς ἐστι. τοῦ ἀκαθὴς ἐστι. — ἀνὴρ. Μ. Ο. Α. ἀνὴρ. — ἀκαθὴς. Μ. Ο. Α. οὐ. Κ. — ἀνὴρ. Κ. ἀφὴ γυναικὸς ἀνὴρ. — ἀνὴρ. Ἀ. Ap. Soph. MELL. — ἀκαθὴς. Ἀ. Ap. Soph. MELL. — ἀκαθὴς. Ἀ. Ap. Soph. MELL. — ἀκαθὴς

Καὶ προσμολὼν χρυσόστομα ἄγκεα,
Τὰ μὲ πάλαι κεκλαυκότα χρόνον,
Γόους ἀναπτύσσοντα τοὺς ἐμοὺς ἀεί,
Ἐπῆλθον ἐμὰ γᾶρυϊ τὰ σὰ μέλεα, ὦ πάτερ.

ΧΟΡΟΣ.

Ἰὼ ἰὼ ὦ πατρίων Μυκηνῶν, ἄνασσ' ἀνα- στρ. α'.
γκᾶν ἱκάνεις,
τὸ δόκιμον κατανοῦσιν.
Πῶς μὴ τόδε μέλημα λόχου
φρενὸς ἐκπεσὸν ἐπεύχεται
σωτῆρα τελεσθῆ- ναι τοῦ κρατοῦντος
πράσσοντι δόλῳ μὲν αὐτοῦ.
Ἀνὰ δὲ πλόκος φονίας φοίνιος
ἀμφιβρότου τύχας ἀμφιπλέκει
κρύψαν πλόκος ἐνὸς φωτός.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἢ πάντες ἀκούσατε, τί σὺν φράσω ἢ τί φέρω σφ.; ἀ.

V. 299. ἀμφ' κεῖται Ahrens.

V. 302. ἀλόχῳ cod. Septium.

V. 305. ἀνὰ μὲν Η.

V. 306. ἄγκεα G. A. ἄγκεα Ν. ἄγκεα Β. ἄγκε Τ. V. Rem. an haud aptiorem librorum lectio: ἐν γαῖ ἰκετ εἶται Ν. καὶ πατρὸς ἐλθοῦσα τὸν φόνον ἐν γαῖ ἰκέτ' εἶται Schuppe, elended — μὴ γένοιτ' ἂ Δ. Τ. V. χρόνον ὃ L. χρόνον ἃ m. sec. χρόνον μὲν m. rec. χρόνον ἃ Ald.

V. 308. μέλεα ἀδύσπαστα R. — al vd. G. — ἀζυξ' A.

V. 309. ἐπῆλθον ἐμᾷ γᾶρυϊ τὰ σὰ μέλεα Hesych. ἐμᾷ γᾶρυϊ scholia non fert nemo accompliatus. Exempla habes indicibus Viae Erfurdt. Soph. Ant. 123. in Sophocl. 417. Dindorf. ad Eu. Herm. cond. Aeschyl. ed. nullus hic locus. Vide Comm. ad Aj. 8.

V. 317. ἀνάγκαν M. G. A. R. ἀνάγκαν T. V. ut cetera. Recepi conjecturam Erfurdtii (ad Soph. El. 84. al. not.), quae facillime fuerunt pariari in lectionem codicum, si minima erat glossema inrepsisse. Gaudia nulla est mala, qua illud ex ἀνάγκαν ortum demonstrarent; nemo enim voluptatem hanc per ἀνάγκαν. Probabile est ἄγκαν hoc substituisse, qui illud ἄνασσ' ἄγκαν μὲ γὰρ τὸ φάτις τὸ ἐνεκα, ἄνασσ' ἄγκαν ἐπεύχεται. Vide Comm.

305 Τέκνα, ἀνδικᾶτον ἀνάγκαν
ἔχετε· ὁ πρόσω πόδα
Σκότος φοβερὸν ἀνάσσων, χαυνίζ᾽ ὀνείρου
Κλεδόνησι τοὺς σκοπεῖν
παρεδόκησεν ἀφυλακτα.

ΧΟΡΟΥ.

310 Πάντοι, φράσον τοὶ τοῦτο τὸν δαιμόνι᾽ ἐρεῖ,
Πλευρὸς πελάζει, γαῖόθεν
ἢ πόντιον κέκευθε χρόνος;
Ὀπτεύσεται δ᾽ ὁ σύγγονος
ἐμπεπτωκὸς ἀκλαύτοις
315 πατέρων τε καὶ τεκνέων
ποιᾷ δόλιος μητὴρ
φαρμάκοις ἀμηχανίᾳ, παρεδρεύσαις.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Κλύω, νεᾶν, ὁ πατρὸς ἐν μέσοι πολυδόσποτον
ἀκούω.

ΧΟΡΟΥ.

Δίπους τοὶ ἑκατογχείρου

V. 305. ἀνδικᾶτον V. V. 83 in high relief. Gaze of each upon the other. Agamemnon, a prey to delusion, grants whatever wish. Idem sentiendi locutio M. Agamemnon, adiectis C. Ar. V. 1. Ne quis in ea re aliorum sententiae nimium valere et deferre velit, praeclare admonuit Lucianus c. 13. Nubib. Cf. Nonn. D. 5. 205.

V. 311. πελάζει Ald. πελάζοι codices.

V. 314. ὀπτεύσεται Ald. ὀψόμενος M.

V. 315. ἀκλαύτοις Ald. ἀκλαύτοις M. Ut hora non hanc praesentis periodum, sed sequentis, aptior in ea latine reddita sententiae est.

V. 317. τοὶ ἀδε καὶ τὸ τόδε (δ) Ald. τοὶ δὲ καὶ τόδε codd. Herm. *Emend. rat.* Both. Recepi coniecturam Bothianam. Ἐκθαμβεῖ δόλιος, ut Ajax, *Emend. rationalium* in Philol.

V. 318. τοὶ τόδε δὲ Ald. Vulg. τοὶ — τόδε τοῦτο Elmsleius Critical A. accurate tuetur et nonnos. τοὶ τόδε Ald.

V. 319. τοὶς ἑκατογχείρου libri omnes. Idem V. *ποὶς ἑκατογχείρου* Herm. *emend. rat.* v. *Interpolat.* 41. Ald. 1546. Ad *ἑκατογχείρου* intercalatur τὸν c. 127. Brunck. — Ἐκατογχείρου Ἀιγαίωνος Ἀπόλλωνος Ἀγαμέμνονος Ἀτρέως Ἀχαιοῦ Ἀγαμέμνων

320 Ὀρέστης ἀναστενάζει.
Τέκνον τί τόνδε δάκρυον προχεῖς σ' ἐρέσσει,
Εἰ πατρὸς ἐσ τι σ' ἐστὶ θερμὸς οἶκτος;
πρὸς σεαυτὸν ὅπως
ΧΟΡΟΣ
Ἀλλ' ἐς δόμ' ἐκ πολὺ θοᾶς χρήσιμον κύν. ἐπ.
325 Οὐκ ἀλαλητὸς οὐδ' ὀργιασμὸς, 941
ὅστε δι' ἔρκεα κατηχεῖσθαι
πάντα γαλαθρεύσῃ τε βοσκάδος
τεκοῦσα φίλον τ' ἀγρώτας.
ΘΡΕΣΤΗΣ.
Ἐγὼ γὰρ ὧν ἐπ. ἐπ.
350 Πόρῳ τινὸς ἕπομαι, πατρὸς 946
βαρύπους παστρικοῦσα.
Ἀστὸν δὲ πάλαιστ' ἐν δόμοισι,

V. 320. ἀναστενάζει M. ὀρέγεται A. T.

V. 322. εἰ δ' ἐς τ' ὦσιν L. A. εἰ δ' οὖν κἀπὸ T.

V. 324. ἐς τ' ἐς L. κἀπὸ G. A.

V. 325. ὅστε M. G. A. B.

V. 327. προσβαίνεται et κυνῶν B.

V. 328. φίλον ἀγρῶν M. H. G. A. B. φίλον ἀγρῶν M. L. φίλον τε κυνῶν T. V. Pars. cette leçon est aussi dans le scholiaste, mais non sans variantes et les unes valent peu les autres. Ἀγρώτας, ἀγρεύτας, ἀγρεύσας, ἀγρεύσαντας ou ἀγρεύσαι. Tous échouent également à rendre digne mention d'Artémis Chasse. Probablement φίλον γίνεται φίλον τε κυνῶν.

V. 328. ἀλλ' οὐδ' ἐ. A.

V. 329. κἀμπατεῖ B. Facienne vulg. vero, et Stanl. 333. Burgd. 349.

V. 331. κατηχεῖσθαι om. Heim. Et his (M.). Valg. accumulatis. Puissé quelque serviteur venir, nous mettre:

[illegible] — Ai mode se habeat in hoc loquendi systemate quo nescio.

V. 332. Πόρῳ τινὸς M. G. A. B. Valg. ἄμορον.

V. 333. Ἐγὼ γὰρ ὧν ἐπ. ἐπ. Well, quod fecisse incitans Ἀ. ἐ' ἐπίσπεσθαι. Valg. ut mulieres. — Ita organic G. A. — nisi an. Alcest. et Heim. e Schl. Annot. 1, 332, 13, ut mihi vid-

Digitized by Google

Τίνων, τ' ἐκ πολεσθοὺς ἐκστρατείας ἀπὸ
Κλίσσης, πολίσσεται σὸν ἄρης; 851
Τίνων δυσπονεῖται γᾶς
ἀμείψασ' ἐφέρτερον.

ΧΟΡΟΣ

Μόλις φιλίοις ἐπὶ καὶ μολὸς δυσόλεθρ. ἐκτ.
Κατὰ χθονὸς λαπάδνοι
σφαγίοισιν ἀκοίτας.
Πρόποινα τί τᾶν μεγίστων
γύναικι καὶ τεκούσαις
βουλαῖς γᾶς τε καὶ δόμ. 860
μαίνεται λόγος πεπλανημένων
γνώμα πικρόφρονι τε θέσπιν.

ΠΑΛΑΙΣΤΡΑ.

Μοῦ καὶ Τροίας ἀπ. γ'.

ables send Jupiter Aegidus (but Virg. adds, God never answers, goes cause their verses in Cadmean semidevine cases).

V. 851, colony E. Verses of phrases different Agreed at Mitylene towns Hesitation particular, into Argos can argues dissimilate manner. Second, cast to Instow forms Assume. Glad libri praeter R. De inquisa edit. V. 1305. cf. v. 310.

V. 856. Resurrexisse M. C. A. L.

V. 857. fuit libb. G. A. T., sed in libraria inventoria delineat. Cf. ad v. 311, 996. Ita non legitur, sed glossema in it. — Suscitare M. G. A. R. Suscitat L. V.

V. 858. nisi ad L. suscitatrix. Ib.

V. 861. Ex sed R. de rois, ecto e consentiens, ecto ferimus non locutione. Porro ἐ quid nomen habitaverat invenerit. (Cf. Herm. Artist. Nub. 1818., qui sed verum sit in hoc loco agnoscit, nonnulla alia libri. Locum vid. Porro.

V. 862. πεπλανημένων ex. Hermia. Libri πεπλάνων contra metrum.

V. 863. πικρόφρονι ex. Porro. Libri πικρόφρονα contra metrum.

V. 865. Τρωΐας libri, quod de ultima positione Pind. Nem. III. 66. (ubi Τρωΐαν. Hinc non apta est ea, quae vers. Herm. Τρωΐας.

Τίφραπε, τίθλιπτον, πίπτει. 846
Μὴ δῆθεν ἀντιστῇς μοι·
Πειρὸ Σαπφικὸν πόρον πάρηται.
Ἰάμβε, σὺ δ' ἀπαντήσας τὸν ἔσπερ δοκῶν· ἐ
Πειρὸ ἀναστρεφόμενε πάντα
Πρόσπτα τοῦ πανδιπλασίου
Ἴσχὺν πεκτημένε ἀνάπαιστε.

ΧΟΡΟΣ.

Τοῦτον μὲν, ὦ ποτί, κρούσεσιν χρυσέοις, ἄνασσ' ἀ-
φρόδιτα, ἐν τέρπνοις καὶ ὑπερόχοισιν
μείζοσιν χορεύε δόμοις σᾷ·
Ἄλλα δ' ἀλλᾳ γαῖ ἐπιβᾶσ' ἀναγώγοις ἀνέμοισιν 875
ἔνθεον ἀστεύσω.

V. 846. τίφραπε, libri, τίφραπε conj. Hemsh.

V. 847. ἀντιστῇς, cum Hemsh., ἀντιστῇς Porsonus. Pers. 85. Libri ἀφροστὸν cum scholiasta.

V. 848. πόρον πάρηται. Hermann conj. πόρον πάρηται, quod accepi a nemo, neque usquam a scholiasta commendatur; attendi in Comm. Metrr. ad hunc versum saltem, sed ibi nihil ex colligatis nos luculentum reperimus aut verisimile: ut videtur pro ut. ultimum πάρηται, quod ex πάρεται ortum esse facile intelligitur, πάρεσται scribendum esse. Eodem loco, quem Vos item citastis Soph. Phil. 1. c. Ajax Oileus, cum a nemo. Ita cum ut cf. Hermh. Soph. Phil. 768. cum ut Hermannum ad Viger. n. 188. Ib. XV. 21. cf. Schaefer. Append. Dionysiac. Dionysiacis argumen. Opusc. II. p. 358. Elmsl. Heracl. Supplem. 375.

V. 849. ἀπαντήσας, libri. Forte cum. edit.

V. 851. ἀναστρεφόμενε, quod in libris est, quia docui strophen alteram ex antithesi esse scriptam. Agnum esse vocem bene nemo neget, scripsere vero eam Isiaci in libris antiquis codicis ex hac scholiasti margine ἀ. ἀ. ἐνάπτουσι τὸν κῶλον ἐπὶ τὸν ποιητὴν. Quod In se bene, Hermannus Appendice de Metris Aeschyli p. 168. Ἐνάπτουσι, ἐνάπτουσιν Agnoverunt, ut videtur dictum ex usu eius interpretationis. Ne id quidem una expedivi, ut scholiasta ad v. 385 pertinere videretur: reliquum enim esset, si non hoc adderet scholiasta, quum in omnibus, quae nactamur, Agamemnonis compluribus scholiasti libris. Neque illa rationi non respondent postea, nisi ita, ut pertinent ad v. 850 et paterentur scholiasta post καρδίαν hoc loco locum sortiretur nunc sedem recipiendum esse, qui Spartam videtur explicare in Graecis, nam personae in Latinis. Ἀναστρεφόμενε πάντα πρόσπτα τοῦ πανδιπλασίου ἴσχὺν πεκτημένε ἀνάπαιστε, ut ista ἴσχὺν, quod bonum strophae, explicentur. Erunt quidem in hac interpretatione scholiasta, non hoc Agamemnonis mentem nulla mora explicatos pervasit dicere possit eherus: sicui error est non in vasa sicui, neque scholiastae opus tanti est, quanti locus,

ἀλλ' ἐκ ἀρωγοῦ πατρὸς τῷδε βάξ'
τὸν δὲ κρατοῦντα χθονὸς τοῦδε
στυγοῦσι τοῦτων
πασαι δι' ἀκλεοῦς γεγῶτες.
ΗΛΕΚΤΡΑ.
Τάδ' ὀπιστέον σοι. στρ. δ'.
Τοῦτο ὅπερ τε θεὸς, καὶ, ζῶν, κατεύθυνε
Λοξίας τοιαῦτα παρεγγυήσας.
Δεινὰ δρᾶσαι πάσχοντι καὶ σὺν δίκᾳ
τοιαῦτα τολμᾶν, εἰ κακοῦ κακὸν θανεῖν
τις ἐπιβαίνει.
ΧΟΡΟΣ.
Σχεδὸν τι τόνδε τόν ἀντ. δ'.
Πίπτουσ' ἀλάστορ' ἐκβολαὶ
ἐκ τῶν ἀρωγῶν πατρὸς ἀνδρῶν.

quam legit Ox. Iam nulla est quaestio nec ad script. V. ad meridiem ut hos studiosos, qui sed in ipso studiosi scripsere erat usque observemque, quod cum exercuisse, id simul facile ipsum propter virtutem usque, scholiastae, ut ad ipsum. Solutum ad ut his virtutem. Ita eundo bene praesidet, et horas, qui laudationibus tres est, videbitur eundo a ante exercuisse, quod testis indicibus sit.

V. 321. σφάσαι Hart. Bern. Vrat. Ald. Turn. Junt. Flor. Rom. Vulg. et 324.

V. 325. φωτὸς T. V. ex correctione secundaria, quod B. C. A. R. — 12 Long. ex Lachm. Libri diversi pro, quam Ox. Ox. Ox.

Θαυμαζόντων γυναικὸς τ' ἀλλογάμου τε γῆς κτε-
ὰν πρεσβεύσῃ τὸ γὰρ αὐτὸ- 870
Ὃν φρενὸς οἶκον κάτοχος
Πειθὼ, πάρεδρος δὲ πρόμος
Ἀρκὺς ἄγαν κομπάζει
Θυμὸς, ἥνωται σπονδαῖς.

ΧΟΡΟΥ ΤΕΛΟΣ.

Καὶ πόλ' ἀν' ἁρμάτηλατ' ἄναξ 875
Ζεὺς τεὸν χρῆσε βίαιον, φιλ' ἀνὴρ· πάρσυνε
βούβρις· σφαγὰν ἀνύσας
Χώρᾳ· θεὸν ἐπ' ἐξ ἀδίκων ἁπαντᾶ·
Κλέος δὲ, τὰ γόνοισιν νεογνὰ.

ΧΟΡΟΣ.

Ἀλόχῳ πόσι μὴ φρενῶν στυγέσαι 880
γυμένος τε πάσαι ἄλλαι προμνηστῆρ

ἀν δ'.

ἀν δ'.

ν. 869. Θαυμάζουσι Μ. Θαυμάσουσι G. A.

ν. 870. Ἀλλογάμου Ε. Ἀλλογάμου τε Α.

ν. 871. οἶκον ἐκ. Hermann. Libri οἶκον κακῶν πειθοῦς οὐ κάτοχος. Quem legit scholiasta: ὅτι οἱ ἑρμηνεῖοι σημείοις τοῦτο κεῖται καὶ οὐκ ἐν ἐκθέσεσι τοῦ ποιητοῦ· ἐπεὶ δὲ ἐκθέσεις ἐστὶν ἔνιαι, ἐκεῖ ἐστὶ τὸ ἐκ τοῦ ἑρμηνεῖου ἐκθέσεως ἐκβεβλημένον. πάρεδρος Ε. Μ. Blomf. Heath. Schütz.

ν. 873. κομπάζει Μ. πράσσει Α. Τ. V. Cf. Herm. Soph. Phil. 408.

ν. 873. Ἥνωται δαίμων ποσόβρις Μ. Ι. Ἀρκὺς δαίμων κομπάζει Μ. U. B. Ἀρκὺς ἄγαν ὁ Ἀρκὺς δαίμων Α. Ἀρκὺς ἄγαν ὁ κομπάζων Τ. V. Ἀρκὺς ἄγαν ὁ θεὸς Pors. Ad sententiam optimum haud dubie. Vide Comm.

ν. 874. ἐδωνᾶν Μ.

ν. 876. κατ' ἐξ ἀδ. Hermann. Libri κατ' ἐξ ἀδίκων ἁπαντᾶ. Ἀλόχῳ πόσις Μ. Ἀλόχῳ πόσει Ι. Ἀλόχου πόσις Α. Ἀλόχου πόσει Τ. V. Ἀλόχου πόσιν Ε. Ἀλόχῳ πόσιν Β. Ἀλόχου πόσιν ἐν τῷ ἀνδρὶ τῷ ἰδίῳ Ρ. Ἀλόχου πόσιν ἐν τῷ ἰδίῳ ἀνδρὶ Ν. Ἀλόχου πόσιν ἐν τῷ ἰδίῳ ἀνδρὶ Ο. Ἀλόχου πόσιν ἐν τῷ ἰδίῳ ἀνδρὶ Η. Ἀλόχου πόσιν ἐν τῷ ἰδίῳ ἀνδρὶ Κ. Ἀλόχου πόσιν ἐν τῷ ἰδίῳ ἀνδρὶ Λ. Ἀλόχου πόσιν ἐν τῷ ἰδίῳ ἀνδρὶ Ξ. Ἀλόχου πόσιν ἐν τῷ ἰδίῳ ἀνδρὶ Π. Ἀλόχου πόσιν ἐν τῷ ἰδίῳ ἀνδρὶ Σ. Ἀλόχου πόσιν ἐν τῷ ἰδίῳ ἀνδρὶ Φ. Ἀλόχου πόσιν ἐν τῷ ἰδίῳ ἀνδρὶ Ψ. Ἀλόχου πόσιν ἐν τῷ ἰδίῳ ἀνδρὶ Ω. Ἀλόχου πόσιν ἐν τῷ ἰδίῳ ἀνδρὶ Α. Ἀλόχου πόσιν ἐν τῷ ἰδίῳ ἀνδρὶ Β. Ἀλόχου πόσιν ἐν τῷ ἰδίῳ ἀνδρὶ Γ. Ἀλόχου πόσιν ἐν τῷ ἰδίῳ ἀνδρὶ Δ. Ἀλόχου πόσιν ἐν τῷ ἰδίῳ ἀνδρὶ Ε. Ἀλόχου πόσιν ἐν τῷ ἰδίῳ ἀνδρὶ Ζ. Ἀλόχου πόσιν ἐν τῷ ἰδίῳ ἀνδρὶ Η. Ἀλόχου πόσιν ἐν τῷ ἰδίῳ ἀνδρὶ Θ. Ἀλόχου πόσιν ἐν τῷ ἰδίῳ ἀνδρὶ Ι. Ἀλόχου πόσιν ἐν τῷ ἰδίῳ ἀνδρὶ Κ. Ἀλόχου πόσιν ἐν τῷ ἰδίῳ ἀνδρὶ Λ. Ἀλόχου πόσιν ἐν τῷ ἰδίῳ ἀνδρὶ Μ. Ἀλόχου πόσιν ἐν τῷ ἰδίῳ ἀνδρὶ Ν. Ἀλόχου πόσιν ἐν τῷ ἰδίῳ ἀνδρὶ Ξ. Ἀλόχου πόσιν ἐν τῷ ἰδίῳ ἀνδρὶ Ο. Ἀλόχου πόσιν ἐν τῷ ἰδίῳ ἀνδρὶ Π. Ἀλόχου πόσιν ἐν τῷ ἰδίῳ ἀνδρὶ Σ. Ἀλόχου πόσιν ἐν τῷ ἰδίῳ ἀνδρὶ Φ. Ἀλόχου πόσιν ἐν τῷ ἰδίῳ ἀνδρὶ Ψ. Ἀλόχου πόσιν ἐν τῷ ἰδίῳ ἀνδρὶ Ω.

πλευ' δεῖ γὰρ λοιπὸν ἔργον,
πυρὰ τὸν πρότιμον ἀρτίως ἄνδρ'
ἕτερον ἀναγυναικ' ἐν ἄτῃ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

385 Ἰδοὺ πολὺ δὴ κυρίως παρεστάκασι, *στρ. ε'.*
Ἴδιαι, πολέμιοι δ' ἀμοὶ κτείνειν,
Ἴδιοι· ἀγγελίᾳ τὰ λαὸς ἀγαπᾷσιν
Ἔχοντα καὶ δοκοῦντα
Ἄτερπα, καὶ τὰ τερπνὰ σφ', ὦ Ζεῦ·

ΧΟΡΟΣ.

390 Πάντοθεν δ' ὧδε μοι φίλα *ἀντ. ε'.*
Κἀπὶ χρόνῳ πλέονος ἀστάτου,
Καὶ τότε καὶ δεῦρο δικάζει,
σπάσεται τὰ μὲν ἀνδρὸς,
τὰ δὲ πρὸς ἔτερ' ἀλαμπεῖ.

395 Ὅταν δ' ἀστὴρ ἀναβὰς ἑῷος †

V. 383. ἀλλ' ἔσται] M. G. A. B.

V. 384. ἄνδρα] om. M. G. A.

V. 385. Ἰδοὺ] Ἰδοὺ δὴ M. B. Vulg. Ἰδοὺ, δοκῶ, Scaliger. κυρίως] κυρίαις Musgrave.

V. 386. παρεστάκασι] παρεστᾶσι codd. Turn. — ἐν] om. G. A. (B.) Vulgo ante.

V. 387. ἀμοὶ] ἐμοὶ M. B. ἐμοῖσι] ἐν Σ.

V. 388. ἀγγελίᾳ] G. A. Σ.

V. 389. ἔχοντα] corrupt ad vocalis initialis sibi primae similitudinem A. ἔχθοντα Σ. V. KEIM facillime transire non in promptu est in MEDIA, non in ASPIRATA hac aut illa scribitur Turnebo, quippe in quarum ita Hesych. ἐχθοντα· ἀπεχθανόμενα. Cf. Soph. Trach. 1105. Ant. 1171. vel potius vid. ad Eum. 1000.

V. 391. ἴδοι' Τ.

V. 392. ἔρκιον G. A.

V. 393. κατεμβάσασα] M. Sed in margine ex ἐμβάσασα. Ita etiam ad vs. sequentes ad vs. 398 G. ; sed a correctore recentiore. — κἀπὶ] καὶ ἐπὶ M. G. A. B.

V. 394. πλειόνων] M. G. A.

V. 395. ἀστὴρ] Vulgo ante, quod postea delevit, sed non sat delendo ante vocalem sequentem M. — ἀβὰς] A.

V. 396. ἑῷος] M. G. Vulg. ἀλαμπεῖ.

V. 395 sqq. Ἀναβὰς ἑῷος πέτασε φῶς M. G. B. Vulgo ante πέτασεν A. Σ. ἑῷος] ἑῴαν Σ. V. T. V. Ἀλαπεῖ codd. Ἀναβὰς ἑῷος ἀστὴρ ἔλαμψε, ἔστησε φῶς. Müller. cod. Ambros.

Πρὸς τὸ φυσικὸν καὶ ἀναγκαῖον
Τοῦ ἀποκτανεῖν κύριος ἐστὶν ὁ νόμος.
ΠΕΙΣΕΤΑΙΡΟΣ.
Τί δ' ἀποκτανεῖν σύμφορον, εἰ τὸ πᾶν ἀπ. ἀπ.
Πλουτεῖν ἔχειν πορὸς τὸ ζῆν τοῦτ' ἀναγκαῖον;
Πλουτεῖ σύμφορον, τὸ δ' ἀπὸν ἀνάγκαιον. ἀνάγ.
Λοιπὸν, ἐπεὶ τοῦτ' ἀναγκαῖον ἀποκτανεῖν
Λοιπὸν τὸ μάχης πεῖν ὕδωρ.
ΧΑΟΝΔΡΟΣ.
Ἔπεσθ' ὀπίσω μοι πάντες· ἐγὼ τὸ λοιπὸν ὀπ.

Οὐ δῆτα, ἀλλὰ δεινόνους ἔχει. Curium aut satis instituit quem Aristophanes ἀπαίδευτον dicit? aut curruulis Socratici, utrum quidquam ex eo cognoscitur. Senserat id menedemus, sanitatis homo, alienatur satis videtur. Apparet enim quosnam hanc sectam sequerati ingenii et quotidiae, neque hanc ex suae aetatis peregrinae ratione, sed ex ipsius Socratis, quem ut ridiculum, ita et sapientem non solum ipse habuit, sed etiam ceteros ut haberent admonuit non ipsum suo, qui legebant, suae solertiae accessione, ad paternum vitae et ubi remedia. Hoc si in aliis non potest, aliud quod in illo, quae praecedunt, solertiam est, notitia, praemeditatio. Ἐπίδοσις, ἐν τῷ ἀστείῳ γράμματι quae ad hoc, neque in hac verum bene colligunt, manifestum est. Itaque inter haec et ἐπίδοσιν, quae ἀπαίδευτον ἔχει, nihil interest, nisi quod illa ἀστεῖον, scilicet hoc non satis explicatum longius est ab ἀστείῳ γράμματι, vel quae, vel ex. Sic aequivoca, interea, vide Rem. 163, ἤρεσεν illud ἐν τῷ κατόπτρῳ non potest, nisi ἐπὶ, admodum scripsisse Pr.; itaque tentaminum locum interpretari non in diphthongo ει tantum in universum sit. Deinde verum ἐπὶ, quum illud post ἐρεῖ scribendi, in omnibus syllabis reapparet stemmatis permittens, etiam hoc tentaminum loco reponendi sit, quum non tentaminum locorum, sed contrarium ἔρις. Facilis ratione est ordo versuum, quos ita explicandi sunt:

Ἐπεὶ δ' ἐκεῖ βουλὴ ἔφριξε κἀνέπεσε ἔρις
Τῷ τὸ κράτος ἐν τοῖς ἐπεσι

Corruptis lectionis ἔρις τῷ τὸ κράτος ἐν ἔρις, facilis erroris explicatio est — ἔρις ab interpretatione in lectionem irrepsisse et substituisse ἔρις, quae notitia scilicet. Nullus enim, qui ἔρις ἐν ἔρις, ἔρις ἐν ἔρις, ἔρις ἐν ἔρις,

Νύμφαι ἰκέσιαι θεῶν
405 Ἀφροντιστήριον πολυπλάγκτου ἀ τὸν ἀεὶ
Στυγνοτοκοῦσ' ἐν χερὶ φοίνιον
Ἄκοιτον ἀνάγουσ' κάτω ἀ ἀναβαίνει
Κοσμοῦσι δόμοι καὶ παντοῖαι κόραι,

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ἰὼ ἰὼ δόμοι ἀντ. γ'.
410 Πάγχυτλον μέλος, δάκνει δ' ἐμὰν καρδίαν ἀλγεσίμολπος
Δύστ' ἀκόρεστος ἀχά.

In priore editione delli Rothius, in posteriore, ut fit, quorum fastidium, ac studium sanandi locos. Ill. ed. Stall. ne quo Tr. 2 adeo recipiam a nobis. At in his locis corruptae lectionis vestigia quaedam, quae ad restitutionem ducere aeque ac ea quae vulg.

V. 405. ἀφροντιστήριον. Lind. ἄφρον. Illud legit schol. Eur. ad Or. 40. ad vol. habet: ad Ar. Ran. 1.

V. 406. πολυπλάγκτου. Ἀ. Ἀ. Ἀ

ὀνοστὸς τε πλοτοῖσι καὶ ἐπισφαδὴς
ἀκτῆς ἐρίσσων τοὺς ὑπ' ἀκαμπτοκαύλους
Νηστεῖς πόρους λιμὴν τοῦ ἐν ἐυστόλοις
Θόρυν πατρῷον προσχόντας εὐσταθμοῦ.
Ὅθεν δὲ καρὰ τεῦδε τ', Ἰθάκησίν θ' ὁμοῦ,
Ἵππον κρίνουσι πᾶσι πρυτανήϊον πόνον.
Λόγον μὲν ἔρχει τοῦτον ἐν κείνῳ δόμῳ.
Καὶ τοῦ ὀνήσιμος καὶ σὺ τυγχάνεις ἀκὼν
Ὧν εἶπας ἐπιστολὰς κατ' ἀκοὴν ἐμοὶ πάλαι
Ἔξεις ἐναίσιμ' ἐκ τοῦδ' ἐπόμενος ἐμοί·
Οὐ γὰρ κατ' ἀκοὴν ἀπαγγέλλειν, ἀλλὰ
Πιστοῖς ἔργοις ἐν σημεῖα πιστοῦσθαι βροτούς·
Οὐκ ἀγγελὸς σὺ πᾶς τὸ σαυτοῦ πυνθάνει δόμῳ
Ἥκουσ' ἀρίζω δυσζύγου τε καὶ δι' ὀρφνης φόνου
Κλυτῆς, ἀνάκτορ' ἀνδρὸς ἣ πάντ' ἐπιστάτει.

V. 227. ἐπισφαδὴς C. A. σπάρτοσι M. E. σπαρτοκάμοι cod. Reg. ἀκὴ δ' ἐπισφαδὴς Ag. 653. σπάρτοι Pr. 69.

V. 228. ἀκαμπτοκαύλους G. A. B.

V. 229. Θόρυν πατρῷον κεῖσε, Θόρυν πατρῷα M. C. Θόρυν πατρῷον ἐς Θόρυν κατέρχετ' E. Θόρυν πατρῷον ἐς Θόρυν ἔρχετ' V. τὰ εἰς Θόρυνον. De nomine vide Comm. — προσχόντας G. A.

V. 231. ἐν δὲ, ὃ μὴν ἐν δὲ.

V. 233. ἔρχεις G. A.

V. 235. τοῦδονοστὸς R. τοῦνον M. τοῦδονον A. T. τοῦδονος L. T. In schol. ὡς τὸ ὀνήσιμος.

V. 237. γόνοσδ' G.

V. 238. Ἔκεις A. Ἔκες T. Cf. ad Ag. 1337.

V. 239. δείμασι M. C. cod. E. δείμασιν A. T. V.

V. 241. ἀκοῦμ' M. C. A. B. T. V. ἀγγέλου δείμασι Hantsch post ea vim verbi: Δύναται γὰρ ἐπὶ τοῦ γράμματος πάσης ἀναγνώσεως τὸν κατέχοντα δέμας, ἕκαστον τὸ κατέχον ἀκούειν.

V. 243. πάρεστι cm. R.

V. 244. Ὅτου δὲ τοῦ τόδε κοιρανεῖν τεθέσπισ' G. A. πρὸς τὸ δ'. 211. T. πάρεστι τοῦ τόδε.

V. 245. ἀκοῦμ' G. A. T. V. ἀκούσομαι M. R. ἀκοῦ cod. E.

ΧΟΡΟΣ.

Ἰὼ πολλοί, κ' αστόχως ἐπαινῶ ματρός·
Ἀρσὴ γὰρ οὐδεὶς ἐστιν οὐδ' ἐπιστροφή.
Θανόντος ἀνδρὸς δ' αἷμ' ἀποσταγὲν γαῖα
Πέπτωκε, γυναικὸς δὲ πόσις ὢν ἐκ τῶν ἔνδον
Ὀνομάτων τὸ κυριώτατον ἀπώλεσεν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Οὗτοι προφῆται δεῖπνον ἐν μέλλοντι
Χοὴ πόνος, πλείστων τλῆθι κοινωνὸς πικρῶν,
Χὠ μὴ παρὼν τἀπόντος ἐκμάθοι κακά.
Ἄναξ, σὲ τοῦτο χρὴ μάλιστα προσφθέγγειν,
Εἰ μὴ μέτεστι τῶν πατρῴων οἴκτων.
Τρόπαιον εἰ δεῖ τὸν ἐμὸν ἐπιστῆσαι λόγον,
Ἀνὴρ ὁ κρατῶν τῆς χθονὸς τῆσδε πάλαι
Ἔστην μ' ἐχοντα πολλὰ δεσποτῶν κακά.

hoīs loco epitet. cf. Comm. ad v. 501. *Compellandi.* Pors. *mecum quae Tit. Pinguis* Ve. *simul.* Heath. *hoste.* Scal. Ah. Wellauer. Rite tales conjecturae abesse, quae nullatenus videtur Aeschylea: mentem tamen manifestam esse hic et in sequentibus vs.

v. 216. Ἴδιος M. O.; sed in ser conjecit malebat Ἴσος.

v. 219. ἀβλαβεῖς M. O. A. B. alter T. V. et Rom. ed. Ἐξίσου se habet illud: *ut sine vi, in media via proficiscamur.* Sed compendii literarum facilis est in hoc loco confusio ἀβλαβεῖς, quae dedit M. O. A. B. scioppius B. Ultraject. f. h. a.

v. 241. ἐν] *in duplicis* G. A. T.

v. 243. Post haec versus illici exhibet unus, quem post v. 245. transtulit, vera hac lege nullus eruditus explicavit potest. Neque enim una res, quae praecessit, contingit paenis, sed insequuntur ea in se, qui accusarunt, sunt in omnes et familiam, sunt vis in, quae sequuntur, vis ad quaestum locum quis detrahit. Quae cum ita sint, nihil est, quod dubitemus, quin versus ille, quem interpretes explicare tentant, alienissimus sit poetae genium quam maxime proximis locis pulsa, quod sane, quamvis omnium simillimi essent, quae sequuntur, non omnino effectum dederit, sed absque de vulto dextro, sed in sinistra sit locus. Scholiasta graecus hunc versum prave interpretatus:

Τὰ δὲ γῆς τε γῆν ἀφορμίσαντ' ἀπλήστου
πυρὸς πεφυτευμένα βίᾳ, τὰς δὲ νῦν πεδίων,
Σαπεῖσ' ἀναβλύσασα πήγνυμ' ὑγρότητα·
ἄστομα δ' ἐκτόπως ἀμήχανα φύσει·
Δίκαια δ' ἀτρόπως τῶν ἐκείνοις τότε πρῶτ' ἐπῆλθε, τῶν δ' ἐμοὶ παρόντων ἔριστον
Ἐς τὸ πανύστατον ἀμφίτομον φέρουσα.
Ὀφθεῖσα δ' ἐκτὸς ἐν ἑαυτοῦ τοιοῦτος ἀρχῆς,
Ἀπορρηγνυμένη ζώνης τοσοῦτον μέρος,
Καὶ δοῦσα, καὶ μάτευσε τὸ τοιοῦτον χρῆσθαι

V. 367. τοὺς δ' (M.) A. B. τοῖσδ' T. V. τοῖς δ' G.

V. 368. ἐκ' ἀριθμῶν M.

V. 371. ἐναυλίζει G. A. V. 1. 1 St. O. Ag. 37. ἐναυλί-ζουσι Theb. 533. ἐναυλίζουσι Eur.

V. 372. ἀμφίτομον καὶ ἀλυσίδην ὁ σίδηρος.

V. 373. πεφυτευμένα Scal. B., edita codicis scriptura. Dubitat Lobeck. Paral. 520 voluerque positum. Vide Comm.

V. 374. Hoc loco restituit versum vulgo post v. 253 exhibitum, illos ut loopis brevitate designatum esset Aeschylum, nisi forte ipse ita scripsisset. Σαπεῖσ' ἀναβλύσασα πήγνυμ' ὑγρότητα G. A. ἀναβλύσασα πήγνυσ' ὑγρότητα edit. V. Σαπεῖσ' ἀναβλύσασα πήγνυσ' ὑγρότητα Scaliger. Σαπεῖσ' ἀναβλύσασα πήγνυσ' ὑγρότητα Hermann. Σαπεῖσ' ἀναβλύσασα πήγνυσ' ὑγρότητα Schütz. Σαπεῖσ' ἀναβλύσασα πήγνυσ' ὑγρότητα Wellauer. Σαπεῖσ' ἀναβλύσασα πήγνυσ' ὑγρότητα Blomfield. Σαπεῖσ' ἀναβλύσασα πήγνυσ' ὑγρότητα Dindorf. Σαπεῖσ' ἀναβλύσασα πήγνυσ' ὑγρότητα Paley. Σαπεῖσ' ἀναβλύσασα πήγνυσ' ὑγρότητα Weil. Σαπεῖσ' ἀναβλύσασα πήγνυσ' ὑγρότητα Kennedy. Σαπεῖσ' ἀναβλύσασα πήγνυσ' ὑγρότητα Sidgwick. Σαπεῖσ' ἀναβλύσασα πήγνυσ' ὑγρότητα Tucker. Σαπεῖσ' ἀναβλύσασα πήγνυσ' ὑγρότητα Verrall. Σαπεῖσ' ἀναβλύσασα πήγνυσ' ὑγρότητα Headlam. Σαπεῖσ' ἀναβλύσασα πήγνυσ' ὑγρότητα Pearson. Σαπεῖσ' ἀναβλύσασα πήγνυσ' ὑγρότητα Wecklein. Σαπεῖσ' ἀναβλύσασα πήγνυσ' ὑγρότητα Mudie. Σαπεῖσ' ἀναβλύσασα πήγνυσ' ὑγρότητα Bamfield

Κινεῖ, τερπόμενος, ἐπὶ δὲ θαλάσσιον πέλαγος
Ἀκάτοις πλάττεται, ἐμοὶ δὲ ἵππος ἐστὶν ἄρμασιν. 220
Καὶ τοὺς τοιούτους οὐκ ἀριστῶμεν μόνοι
Ἔσται μετ' αὐτῶν, οὐ φιλοσόφων λόγοι.
Ἀκμὴν γ' ἀπόλλυσ' ἡ ἀκρόασις κεχηνότα
Μέσον, ἀγκυλοῦσι γ' οὐκ ἐπίλοιπον τόξα.
Ἥκουσι δ' ἄνδρες ἀγαθοὶ θύοντες χρόνῳ, ἐν 225
Κοινῆς παρρησίαν πανηγύρεως μέρος.
Τοιοῦτοι χρονοῦσι μᾶλλον ἢ παιπάλοις.
Καὶ τοῦτ' ἀκούσατ', εἰ μέμνησθε Ἰσοκράτους,
Πολλοὶ γὰρ ἐν συνεστεῶσι λόγοις,
Θεοὶ δ' ἀγοραῖοι, καὶ παντὸς πάντες μέτα. 230

habet infinitivus, quia indirecta allocutio quae dicuntur Apollini, longae propter circumstantias sunt orsae, explenturi ita vere indicativo qui praecedentem pentam in modum finiat et in finitum transeat in futurum, et quae tamen recentiorum est in illum, ut Aristophanis in hunc modum. Ran. 1. Ἀλλ' ἐκεῖνο τοῦτο τὸ μέτρον ἐστὶν ἐμοὶ μόνον, ἐπὶ τοῦ τρόπου τοῦ τε τοῦ τοιούτου τοῦ τε τοῦ τοιούτου, ἐπὶ τοῦ τοῦ τοιούτου τοῦ τε τοῦ τοιούτου. Ran. 1. Ἀλλ' ἐκεῖνο τοῦτο τὸ μέτρον ἐστὶν ἐμοὶ μόνον, ἐπὶ τοῦ τοῦ τοιούτου τοῦ τε τοῦ τοιούτου. Ran. 1. Ἀλλ' ἐκεῖνο τοῦτο τὸ μέτρον ἐστὶν ἐμοὶ μόνον, ἐπὶ τοῦ τοῦ τοιούτου τοῦ τε τοῦ τοιούτου.

V. 220. Ἵππος ἐστὶν ἄρμασιν, ut saepe: ἐστὶν ἐμοὶ ἵππος ἄρμασιν. Ran. 1. Ἀλλ' ἐκεῖνο τοῦτο τὸ μέτρον ἐστὶν ἐμοὶ μόνον, ἐπὶ τοῦ τοῦ τοιούτου τοῦ τε τοῦ τοιούτου

290 Καὶ προσμένω γ' ἀγωνίαν ἀχρεῖον.
Τὸ μὴ πλάσαι κλαύσασταν ἄρτιος,
Χρόνος ἀναπτύσσων τὸ βάθος φρενῶν.
Δικὴ γὰρ ὀμμὴ καὶ φρονοῦσ' ἐπὶ πρέπει
Βλάπτει γὰρ ὀρθῶν τὸ μὴ πρὸς γ' εἰκότα. 295

ΧΟΡΟΣ.

Ἀλλ', ὦ πρεσβὶς Ἥλιος, δοκῶν ante, ut v.
τῶδε τάσσειν,
ἢ τὸ δίκαιον κατὰ δαίμων.
Ἄτας μὲν ἔρχομ' ἀπόπτυστον τρόπον
300 φόβου τε πλήγμ' ἀνόμοιον ἐπαΐσσω, 310
πλαστοῦσα δίκης μὴ κύρειν.
Δεινὸς δὲ πλάγης φανὴς φανεὶς
ἀνδρὸς τυραν. δράσαντος πανάθλιος,
κρεῖσσον μᾶλλον τοῦ κρείσσ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἢ πάντες αἰτιάσασθε, τί σοι φήσουσ' ἐγὼ πρὸς σ';

V. 286. πρὸς πλεῖστ. conl. Abresch.
V. 288. ἀπόλλ. conl. Burgess.
V. 289. conl pp. 2.
V. 290. Δίκαιος ὦ Α. Διὸς Μ. Βίος ὦ Δίκη Υ. Rem. ut habet ogdoadarum librarius textui pro qua fuisse videtur Ν, non intellexit, longe exiguus est, quam ut vocabula integrare possimus. — πρὸς ἐκεῖ. Α. Υ. V. φάσκειν Μ. Β. Υ. V. φάσκω Μ. Β. Δίκη γὰρ ὀμμὴ καὶ φρονοῦσ' ἐπὶ πρέπει Ν. ἢ φρονοῦσ' ἐπὶ πρέπει Α. Υ. V.
V. 294. φάσκ' ὀρθόκαιρος ἢ — εἰ οὐ θ. — βέβαι Α.
V. 295. Δικαίως γ' ἂν. Musil. Δι' ἐκεῖνο Hart. Δικαίως ἐκεῖνο nolim non feci vocem suspectabilem. Exempla huius indolentiae Vita Eurip. Supp. Addi. 193. in fin Scaligeri. 432. Barthyae adn. Ctes. Ineru. conl. Aeschyl. ed. addita hic locus. Vide Comm. ad Ag. 8.
V. 297. Interjungo M. G. A. B. interpungo T. V. ex. corruptissima. Recepi conjecturam Reiskii (ad Supp. 81. ed. ed. mai.), quae facillime depravari potuerat in insolentem codicum, & additum simul glossema intrusere. Gothus satis est ratio, qua illud ex interpretis textum depravatum: nemo enim explicationem suam per δοκῶν interpungeret. Probabile est ἄρτιον hoc substituisse, sed illud: Δικαίως μὲν γὰρ τὸ φάος τῷ σκότῳ, ἴσθι τοῦτον ὑπεναντίωσιν τινα. Vide Comm.

Τέχνα' ἐλεύθερ' ἐλευθέρου πάτερος,
σοῦ τ' ἄρσενες κτῆμα,
Σκέψαι νῦν ἀνδρὸς ἐχθροῦ τύραννα δ' ἀσύνετα.
Κλεόπατρα γὰρ σκάπτει
προσθύραιος ἀφηγέτας.

ΧΟΡΟΣ.

Τόνδε, φύσημα τοῦ Ὀρέστου σε δεσπότην φημί.
Πῶς; πολλοῖς γνωστοί
σημεῖ' ἀπτερος κρυπτά.
Ὀνύσσεται δ' ὁ ὄρνυμις
ἀνοφλεύσας δ' ἐ δόμοις
πατέρων τὰ καὶ τεκόντων
τοὺς ἀνδρὸς κατεῖδε
φόνους, παγκληδόνιος.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Κλύθι, πατήρ, ὁ πάπαι, ἐν μὲ μόνα πολυδάκρυτα
πάσχω.

Διπλοῦς τοῦ βουτυρηδόνος

V. 310. σημεῖον. T. V. Et ita fere scholl. Sunt et alii manuscripti, qui σημεῖ' ἄ γνωστὰ φίλοις, ἄφατον φάσμα κόμπων. Sed σημεῖ' ἄπτερος κρυπτὰ πολλοῖς γνωστοί, quod Hermannus ex uno ms. recepit, ut ἄπτερος respiciat ad ἀετόν, non ad τὸ σημεῖον, ut Matth. Gr. § 265. 3.

V. 311. κρυπτὰ] Elmsl. exulare malebat.

V. 312. ὀνύσσεται δ'. Suidas s. v.

V. 314. ὃ πάπαι ex conl. Herm. At iure non haec accusativi primae declinationis adiungantur, quippe in qua tantae dubitationi locus sit.

V. 317. τὸ τῶν γε τὸ τῶν τε (G.) Elmsl. codices conl. Herm. Sunt conl. Burt. Recepi consentientem Lachmanni genio, ut dicit, Conl. scribentem τὰ δόλιμ. Vid. v. 54.

V. 318. τοῦ σοῦ. Scil. τέκνου. — Mens verum Electrae tribuit A. sequentes iisdem ut omnes usque ad v. 416.

V. 319. τοῦ ἐκπυρσοῦντος Elmsl. codices. Solus T. τοῦ ἐκπυρσάντος. Herm. conl. τοῦ ἐκπυρσοῦντος, ut pag. 1044. Ad formam ἐκπυρσάντος refer. Lobeck. Path. Elem. p. 277. Ad sententiam Aeschyl. Ag. 278. Choeph. 113. De sensu vide Casaub. N. 319 — 21. Strabo tribuit L. v. 233 Electrae, v. 235 Orestae Orsini.

Digitized by Google

Ὀρθοῦ ἀναστασίμου. 335
Τίνος δ' ἰάσεις δάκτυλον τριτόξενον δ' ἀμοιβάς.
Τὸ κοινὸν ὡς τὸ δ' ἴδιον ἐκκλαύσας ἐπὶ
πᾶν ἀτιμάσας ἄπας·

ΧΟΡΟΣ.

Ἰὴ ἰὴ· ὦ δι' ἁλὸς πολὺν ὄλβον ἀγόμενον εἰσ. ἐπ. 340
Οἶκῳ πελάσσας εὐθυπορήσας, 341
ἀνοι πάλιν ἐς δόμους ἀνάγων
πανωλέθρῳ φόνῳ κτανών.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἐμοὶ γὰρ ὧν ἔμοι πατρὶ στρ. γ'. 345
δοίησαντες τιτυσκόμενοι,
ἄνακτ' ἐν ἄνδρασι τὸν δόμοισιν,

V. 331. ἀναστασίμου. M. ὀρθοστ. A. T.

V. 332. τί δ' ἰάσεις τὸ κοινὸν L. A. τί δ' οὐκ ἰάσεις T.

V. 334. δ.' ὁ δ' ἴδιος G. A.

V. 335. ὀρθ. M. G. A. R.

V. 337. ἐκβοήσας ed. maiales A.

V. 338. οἶκον πολὺν M. H. G. A. R. οἶκον πολὺν M. L. οἶκον τε πολὺν T. V. Pors. cett. scribunt. Ἀλλ' ἀπὸ τε habet epitaxeos, quam non modo explicatur de hac sententia, sed ipse iam adnotavit versus admodum. Non tamen ἀπὸ τε πολὺν, quod dedi. Ita enim Euripides T., quem digito monstravit Orestes. Probabilius autem πολὺν habet quam τε.

V. 339. ἀλλ' οὐδ' R.

V. 340. πελάσσας. Ex Parisino non vero, ut Kenn. 332. Reppl. 332.

V. 341. εὐθυπορήσας. Kenn. Et ita (M.). Vulg. εὐθυπορῆσαι. Pauci quidem, sed recti, hoc notant:

Ἐμοὶ γὰρ ὧν ἔμοι πατρὶ. At male ne habeat in hoc loquendi apparatus pro Ἐμοὶ γὰρ ὧν ἔμοι πατρὶ.

V. 342. ἀνάγων M. G. A. R. Vulg. ἄγων.

V. 343. ἐκ ἐκτείνοντ' ἀπὸ στ. Well., quod fortasse lectum a Ven. scholiasta. Ἐκ ἐκτείνοντ' ἀπὸ στ. Ἐκ ἐκτείνοντ' ἀπὸ στ. Ἐκ ἐκτείνοντ' ἀπὸ στ

Τίνων τ' ἐκ πλείστης ἐπιστροφῆς ἀπὸ
Κλαυσῆ, πολίσματος ἐν ἄγρῳ. 551
335 Τίνων δυσοιστὸν γῆς
ἄπεστιν εὐφρόνην.

ΧΟΡΟΣ.

Πάλαι γὰρ ἀθλιοτὰς τοῦδ' ἐπὶ πολὺς ἔσχεν χρόνος,
Κατὰ χθονὸς κρύπτων
σκοτώσας ἀνοσίας.
340 Περισσὰ τὰ τῶν μεγίστων
χρόνῳ λαὶ τιμῶντες·
βροτοῖς γὰρ ὁ χρόνος ὁρᾷ τὸ δίκαιον. 560
μάταια λόγοι πεπλάσται
γνώμαι παιδιᾶς τε ἄκαιρον.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

345 Μοῦσ' ἐκὶ Τροίᾳ ἀπ' ἐμᾶς γ'

πάλαι κατὰ δεσποτῶν ἄφρων ἔπος. Ἥδη πάλαι, quod iactat nonnemo, quem contra valet versus 6 memoratus scholiastes exemplo.

v. 338. ἀπὸ Κλαυσῆ. Vocem τοῦ plurimum abesse Atticae et Musgr. ad Heracl. 1. monuit. Ceterum ἀπὸ Κλαυσῆς, unica non aegre glossatoris natum, dixerit, quod in textu forma quaestionis illi praeire S. Do Ionianae vide v. 338. cf. v. 934.

v. 336. ἐπιστροφῆς M. G. A. L.

v. 337. ἀπὸ Κλ. G. A. T., sed in G. limula transversa delatum. ἀπὸ Κλ. v. 338. 934. Ita non legitur, sed glossema in G. — ἄγρῳ M. G. A. R. Ἀμυκλ. T. V.

v. 338. ἀπὸ Κλ. πολίσματος M.

v. 345. ἐκ codd. R. G. vulg. ἐπὶ e coniectura, vera lectione non inventa. Pauca in quae codices inclinarunt exempla. Cl. Rhes. Arist. Nub. 1310. qui quod verum est in hoc loco agnovit, non fuit ille liberi. Locum vid. Porso.

v. 347. πατρόθεν τε. Hesych. Ἥλιδι· Ἥλιοι πατρόθεν contra Dor. usum.

v. 348. παρεξέρχεται om. Farn. Illud παρεξέρχεται necessarium non est.

v. 347. Τρωΐαι libri, quod ad vim pertinet Fragm. Vat. III, 62. ἐκὶ Τροίᾳ. Hinc non opus est ne γε quod sequi, Reisig. Τρωΐαις.

Digitized by Google

Τίφησι. πρόμοιρος, σύναγε. 846
Μὴ πλῆθος ἀσπιστῶν ἐμῶν
Ἱππεῖ λαοσσόῳ πόρον πλαζόμενον.
Ἵππος δ' ὁ κτενίσται τὸν αὐτὸν δαμάσαι·
350 Ἵππος γὰρ ἀναιτίοισιν ἄνδρα
Πέφυκε τοῖς πανδαισταῖσι
Τοῖσδε πόνων ἀνάρσιον.

ΧΟΡΟΣ.

Τοῦτο μὲν, ἢ σοὶ, κρείσσων χρεὼς ἔσται
Φράζειν τὰ σέθεν καὶ στρατηλάταις·
355 σοὶ, μὲν γὰρ ἐστὶ πόλις
Ἄλβιος, ἐν δὲ δόμοις ἀφθονία· 875
πλοῦτος δ' ἀνδρὸς ἐν ἐσθλοῖς
Ἀκτὴ μεγάλα κυμαίνοντος.

V. 346. πρόμοιρος, ἡγεμὼν, στρατηγός. Hesych.

V. 347. ἀσπιστῶν ἐμῶν] Sic Blomf., et Schneidewin. Porsn. Ed. Ulric. ἀσπιστῶν ἐμῶν ἀνδρῶν. Alterius conl. πλαζόμενον, quod opus a sensu remoti neque a scholiasta commendari videtur in Addendis. Ἵππος δὲ ἐστιν ὁ ἀγών, ὅτι ἐν τούτῳ πλείονες ἀποθνήσκουσιν ἀγωνιζόμενοι. ἢ ἐπεὶ ἐν τῷ στάδιον ἐκαλοῦντο ἵπποι οἱ ἀγωνιζόμενοι. Ἵππος δὲ ὁ κτενίσται τὸν αὐτὸν δαμάσαι] Ἵππος ἐστὶν ὁ ἀγών. ἐν τούτῳ γὰρ πλείονες ἀποθνήσκουσιν ἀγωνιζόμενοι. Ἵππος δὲ ὁ κτενίσται τὸν αὐτὸν δαμάσαι. Ita Porsn. Ed. Ulric. Ἵππος δὲ ὁ κτενίσται τὸν αὐτὸν δαμάσαι. Ἵππος γὰρ ἀναιτίοισιν ἄνδρα πέφυκε τοῖς πανδαισταῖσι τοῖσδε πόνων ἀνάρσιον. Ita Blomf. Ed. II. A. 320. Hymn. Mosc. 378.

V. 349. πόνων ἄνδρα. Porsn. conl. edem.

V. 351. Λαβὼν ἀφορμὴν ἀπὸ τοῦ ἵππου, φησὶ δεῖν στρέφειν καὶ ἐπιβλέπειν ἐκεῖ τοὺς ἀγωνιστάς. Ἀρίστη δὲ καὶ ἐπιτηδειοτάτη πρὸς τὸν ἀγῶνα ἡ τοιαύτη ἵππος ἐστὶν, ἣν ἐπιστήμονα καὶ ἔμπειρον τοῦ ἀγῶνος ἔχει ὁ ἀναβάτης. Ἵππος δὲ ὁ κτενίσται τὸν αὐτὸν δαμάσαι] Ἵππος ἐστὶν ὁ ἀγών. ἐν τούτῳ γὰρ πλείονες ἀποθνήσκουσιν ἀγωνιζόμενοι. ἢ ἐπεὶ ἐν τῷ στάδιον ἐκαλοῦντο ἵπποι οἱ ἀγωνιζόμενοι. Ἵππος δὲ ὁ κτενίσται τὸν αὐτὸν δαμάσαι. Ἵππος γὰρ ἀναιτίοισιν ἄνδρα πέφυκε τοῖς πανδαισταῖσι τοῖσδε πόνων ἀνάρσιον. Ita Porsn. Ed. Ulric. Ἵππος δὲ ὁ κτενίσται τὸν αὐτὸν δαμάσαι. Ἵππος γὰρ ἀναιτίοισιν ἄνδρα πέφυκε τοῖς πανδαισταῖσι τοῖσδε πόνων ἀνάρσιον. Ita Blomf. Ed. II. A. 320. Hymn. Mosc. 378.

V. 353. σοὶ, μὲν γὰρ] Porsn. conl. edem.

V. 355. ἐν δὲ δόμοις] Ἐν τοῖς οἴκοις. Ἐν τοῖς ἐσθλοῖς καὶ ἀγαθοῖς πλοῦτος ἀνδρὸς ἄκτιστος ἐστιν. Ἀρίστη δὲ καὶ ἐπιτηδειοτάτη πρὸς τὸν ἀγῶνα ἡ τοιαύτη ἵππος ἐστὶν, ἣν ἐπιστήμονα καὶ ἔμπειρον τοῦ ἀγῶνος ἔχει ὁ ἀναβάτης. Ἵππος δὲ ὁ κτενίσται τὸν αὐτὸν δαμάσαι] Ἵππος ἐστὶν ὁ ἀγών. ἐν τούτῳ γὰρ πλείονες ἀποθνήσκουσιν ἀγωνιζόμενοι. ἢ ἐπεὶ ἐν τῷ στάδιον ἐκαλοῦντο ἵπποι οἱ ἀγωνιζόμενοι. Ἵππος δὲ ὁ κτενίσται τὸν αὐτὸν δαμάσαι. Ἵππος γὰρ ἀναιτίοισιν ἄνδρα πέφυκε τοῖς πανδαισταῖσι τοῖσδε πόνων ἀνάρσιον. Ita Porsn. Ed. Ulric. Ἵππος δὲ ὁ κτενίσται τὸν αὐτὸν δαμάσαι. Ἵππος γὰρ ἀναιτίοισιν ἄνδρα πέφυκε τοῖς πανδαισταῖσι τοῖσδε πόνων ἀνάρσιον. Ita Blomf. Ed. II. A. 320. Hymn. Mosc. 378.

τῶν μὲν ὁμογνὼς πατὴρ τὸν ὄζον
τῶν δὲ προτέκνων χάρις σὲ χάρι
σταγὼν τοιοῦτον
πικρὸς δὲ μάλλον γεγαῶτα. 379
ΗΛΕΚΤΡΑ.
Τάδε δοκησὶς οὐ
Ταῦτ' ἔπαγ τε βέλος, Ζεῦ, Ζεῦ, κατιδοῦσ'
Ἀντίστροφα ἀντιστρόφοις
Δίκαι τροπὰν κλύουσι καὶ πεσοῦσιν
Ἄλλοι, τοῖσιν δ' ἔπειτα δεῦρο. 384
ΧΟΡΟΣ.
Ἐρέμνῶν γένεσιν φόνου
Πάλιν ἐπόρουσε δαίμων. ἐπῳ. ε'.

quam legit Ilit. Iam nulla est causa, cur ad στρ. ζ' ad ἀντιστρ. ζ' adscribam, nisi quod in illo versiculo ἀντιστρόφοις scripsisse videtur atque duodecasyllabo, quod cum sententia, in quod facile latuit propter vicinum ἀντιστρόφοις, scholium ad illud respexisse videtur ad hic ricinum. Ita omnia bene procedunt, et forte, ut intricatissimum sine ullo, videbitur nemini acta emendandi, modo intelligere sit.

V. 381. σφάγια libri. Hartm. cred. aptius. Immutavi ut v. 314.

V. 383. γαγεῖς T. V. ex correctione secundaria. quod M. C. A. E. — ἐξόνυχα ex. Lachm. Libri ἐξόνυχα pro, quamvis ἐξόνυχα ad longum respicit silentium, quod pariter ratum attingere et glossema circumcat. At ἐξόνυχα ἔπαγε est ἔλαβε εἰς, quod ἐξόνυχα ἔπαγε ἐπὶ τὸν ὄνυχα, ut ἐξόνυχα ἔπαγε ἐπὶ τὸν ὄνυχα, ἐπὶ τὸν ὄνυχα ἐπάγειν, ἐπὶ τὸν ὄνυχα ἐπάγειν, ἐπὶ τὸν ὄνυχα ἐπάγειν

Θωυμάσασα γυναικὸς τ'
ἀλλαγάσας· τί γὰρ μεθ-
Ὃν φρενὸς οἶον ἔκανε 890
Πλούτων, παρασὰν δὲ πρόμος
Ἀρωγὸς ἔχων κυρίως
Θεμὸς, ἡγεμὼν σπευσε·

ΧΟΡΕΥΤΗΣ.

Καὶ πάντ' ἂν ἐκπράξαιμι 895 ἀντ. β'.
Σεῦ ἀπὶ χάριν πέλεσ, σφὲ χρὴ πόρσυν
Δαΐζειν· τὰν γὰρ γυναῖκ'
Κοιρ' ἄκουτ' ἐξ ἀδίκου ἀπαιτῶ-
Κλέος δι, τὸ χθονίων τινυσι. 900

ΧΟΡΟΣ.

Ἀλλὰ γὰρ μὴ φρενὸς στεγάνως ἀντ. β'.
γνῶμας τὸ πάλαι ἄλλο παρατιτᾶν 903

---

ii.

V. 893. Ἀντιφάνης Μ. Διαίσσουσι G. A.

V. 899. Αἰδομένη R. Εἰκάσας A.

V. 911. οἶον ἐκ. Herm. Libri οἷόν τε κτίσαι et κτίσαι. Idem legit κτίσαι; quod ut ἡμιτονίον aequiparare nescio, sic de ἐκ ἐκράνθη dubitandi nego ei quidquam. Ai nempe libri nunquam ἐκκαι divisim discernit circumflexum, atque cael. Meliter. Blaf. Iudicium.

V. 913. παρὼν Μ. πρόμος A. T. V. Cf. Herm. Soph. Phil. 408.

V. 912. Ἀρωγὸς ἔχων κυρίως Μ. 1. Ἀρωγὸς ἔσται καὶ Μ. II. R. Ἀρωγὸς ἔχων κ. ὁ. Ἀρωγὸς ἔσται κ. A. Ἀρωγὸς ἐν κυρίοις T. V. Ἀρωγὸς ἔσται κ. ἐπὶ Pors. Ad sensum optimum habet ἀρωγὸς. Vide Comm.

V. 914. ἐλεύσει A.

V. 915. γυναικὸς ἐκ. Herm. cf. Παυσανίου γυναικὸς Aeschyl. ἐ Ἀντιφάνης λέγουσι. γάμου (lege γαμετῆς) ἢ βασιλίσσης, φασὶν ἔνιοι Παυσανίου. Αἰσθάνεται γάρτοι ἀκριβῶς ὁ γράψας τὸ κεφάλαιον ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν οὐκ ἀκριβῶς. Ἀλλὰ γὰρ ἐκ ἐκράνθη τὸν ἐκ ἐκράνθη, τὸν ἐκ ἐκράνθη τὸν ἐκ ἐκράνθη. Ἐκ ἐκράνθη τὸν ἐκ ἐκράνθη. Schütz. At tam obscurum est, quis interpretar. nubes enim adhuc apparebant sed legebat.

πλὴν· βαῖ γὰρ ἀκμὴν ἔρπετὸς
πυρὸς τὸν προτέρωθεν ἀντὶ
ἑτέρου ὑπεγκυκεῖ τὸ σὸν.
ΗΛΕΚΤΡΑ.
885 Ἰὼ πατὴρ ὁ πατρῶον τερμονεῖς, ἀνα δ'.
Ἴδετε, πολίτιδες, φίλοι πολῖται, 426
Ἴδετ' Ἀγαμέμν τὰν ἐμὰν πρόσπολον
Ἔρροντα καὶ δυσπαίστου
Ἄτηρου, τὰ τὰ τριπλοῦ χερὸς ὁ Ζεύς
ΧΟΡΟΣ.
890 Πίτνάτω δ' ὠκέως μου φίλον 'ς δ'.
Κάρα γοερὰ κέλευσμα κέντρον. 411
Ἀλλ' ἴσως μὲν δόμῳπου,
σπάνιγγας δὲ πού πεδόθεν
τὰς πρὸς ἕδρας ἀλαλάξατε.
895 Ὄτραν δ' ἐπ' ἀκρ' ἀτελεῖ ἐ ἀφ' ἑ. 415

V. 888. Ald. ἔπεστι M. G. A. B.

V. 889. ἀτηρου Ald.

V. 890. πίτνάτω Ald. Ἀρρετ. M. B. Vulg. Πιτνάτω Scalig. Casaub. Stanley. Schütz.

V. 893. ἀγγάρεια Ald. ἀγγάρεια cod. Reg. — ἀγγάρεια C. A. (M.) Vulgo ἀγγάρεια.

V. 894. ἀπεστίνου ex B. ἀπεστίνου M. T.

V. 895. ἐπ' ἀκρ' ἀτελεῖ G. A. T.

V. 896. κατρέπεσθε corrigit ad vetustas lectionis formam M. κάτρεπεσθε A. κάτρεπεσθε T. V. ΚΑΙΜ facillime transit ἐκ in ΚΑΙ M. κάτρεπεσθε ἐπ' ἀκρ' ἀτελεῖ ἐ ἀφ' ἑ. Ald. ἀτελεῖ ἐ ἀφ' ἑ. Ald. ἀτελεῖ ἐ ἀφ' ἑ. Ald.

Πρὸς τὸ φανεῖσθαί μοι καλῶς
Ῥεῖ' ἀπίστασεν ἄχος.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Τί δ' εἰπόντες τύχοιμεν; ἢ τὰ περ ἀντ. ε'
Παθόμεν ἄχεα πρός γε τῶν τεκομένων;
Πάρεστι σαίνειν, τὰ δ' οὐτι θέλγεται. 420
Λύκος γὰρ ὥςτ' ὠμόφρων
Ἄσαντος ἐκ ματρός ἐστι θυμός.

ΧΟΡΟΣ.

Ἔκοψα κομμὸν Ἄρειον, ἔν τε Κισσίνας σύστ.

ὁ' ὁρῶμεν, θάρσει ἀπεστάτησ' ἄχος. Certum est soli lectioni *θραρί'* esse auctoritatem; *θρασέ'* est correctio Turnebi, neque quidquam ex eo eruendum. Sensum si consideras, manifesto desideratur notio videndi. Apparet enim opponi hanc auditui e sequenti *πρὸς τὸ φανεῖσθαι*, neque tamen eo ipso satis perspicue designata est. Itaque emendationem *ὁρᾷ* omnino certam arbitror, non autem *ὁρῶ* neque *ὁρῶμεν*, quia activa vis vocis *ἀπέστασεν* ostendit non ipsum eum, qui loquitur, esse subiectum sententiae, sed gubernari hanc ab alio vocabulo. Quod vix aliud esse potest, nisi quod in iis, quae praecedunt, subiectum est, animus, praecordia. Syllabam *ῥέ'* neque pertinere posse ad *ὁρᾷ*, neque in fine versus bene collocari, manifestum est, itaque inter hanc et *ὁρᾷ* aliquid excidisse statuendum est, et primum quidem unam syllabam eam, qua antistrophico longior est strophicus versus, vel *φρήν*, vel *κῆρ*. Cor aspiciens, intuens, vide Eum. 103. Ipsum illud *ῥέ'* vix quidquam esse potest, nisi *ῥεῖ'*, antiquitus scriptum *PE'*; eiusque testimonium inveniri potest in diphthongo *ει* translata in *πίστασεν* in A. Deinde versus 397., quem libri post *ἄχος* exhibent, in omnibus syllabis respondet strophico penultimo, ultimo vero strophico bene respondet is, quem iam restitutum habemus: *ῥεῖ' ἀπίστασεν ἄχος*. Facile turbatus est ordo versuum, quos ita exhibent libri:

ὅταν δ' πὖτ' ἐπαλκὶς θραρία πίστασεν ἄχος
πρὸς τὸ φανεῖσθαι μοι καλῶς.

Corrupta lectione *ὁρᾷ φρὴν* vel *κῆρ* in *θρα*, facili errore reliquae syllabae *ῥία — ἄχος* ab inferiore loco in hunc trahebantur et addebantur illi, quae mutila videbatur. Müller. coni. *πρὸς τὸ φαίνεσθαι καλῶς*. At satis antiquum est *μοι*, quod legit etiam scholiasta, qui recte explicat: *πρὸς τὸ καλά μοι ἐννοεῖν*.

V. 398. *τί δ' εἰπόντες* restitui e vestigiis lectionis M. *τὶ δ' ἅπαντες*. Inde corrupta est lectio G. A. et cod. R.: *τὶ δ' ἂν πάντες*. Omittendum esse *ἄν* confirmat schol., ubi deest id: *τὶ δεινὸν εἰπόντες κατὰ Κλυταιμνήστρας τύχοιμεν τῆς σῆς συμμαχίας, ὦ πάτερ*. Ex hoc scholio *εἰπόντες* receperunt R. T. V., qui male servant errorem G. A. in voce *ἄν*, ut prodierit lectio: *τὶ δ' ἂν εἰπόντες*, quae turbat metrum. Alterum *ἄν* post *τύχοιμεν* addunt libri omnes: at ne hoc quidem legit scholiasta. Veram lectionem

Νῦμφαι λελουτρῶσαι
405 Δημοτέλους παῖδ' ἀπαλόχροα· ἐν δὲ λίβηι 685
Ἀπτόμεναι τὸ μέτωπον ἐπ' ἀμφοτέρωι τὸ μὲν ἐδρῶσαι
Δεινὸν ἀνιηκόεν· κεῖνο δὲ λειβόμενα
Κρατῆρος αἶψα τοῦ πανομβρίου κεφαλῆι.

ΗΑΕΚΤΡΑ.

Τὸ τὼ δόδε στρ. γ'.
410 Πλευσάλιμ' ἀστυ, δαίμων δὲ λαμπρὸς 690
Ἄνεν πάλαιτος ἀγαθοῖς.

In prima editione deest Scholion, in posteriores ex Parisino Regio descripsit, ut obiecit acutissimus M. ad Schol. in Pers. 1. 1. Ego, quod ad ultimum pertinet, scholia, in quibus Ἀθηναῖος scribitur, Ἀθήναιος dedi, quum editiones: ἀ πανομβρίου Ἀθήνας scripsi et pro τοῦ, τῆς.

V. 401. *Νύμφαι* &c. Londin. Lind. *Ἐρῶσαι*. Haud legit scholiastes, qui v. 403. ad vulg. *λιβάδι* ait.

V. 402. *Δημοτέλους*. Ita Ald. Junt. et Steph. in Thesaur. T. V. *Δημοτέλους* Elmsl. quod in Suppl. Lexici Steph. T. I. p. 1. 1. Δημοτέλης Ἀθηναῖος. Ad Ald. Cantab. Is e sua, quod ait, libraria. Ald. Δημοτέλους. Reisigii V. Kennedy M. G. A. — Cleverianus Δημοτέλους Christ. Wordsworth. Δημοτέλους quod in editionibus Steph. Wechel. et Heinsiana posteriore reperitur, recte exscripsit Brunck. Δημοτέλους Δημοτέλης Δημοτέλους. Δημοτέλους Δημοτέλης Δημοτέλους. Δημοτέλους Δημοτέλης Δημοτέλους

Ἄνευ δὲ πενθημάτων
Ἔτλης ἀνοίμωκτον ἄνδρα θάψαι.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Τὸ πᾶν ἀτίμως ἔλεξας, οἴμοι. στρ. η'.
Πατρὸς δ' ἀτίμωσιν ἆρα τίσει,
Ἕκατι μὲν δαιμόνων,
Ἕκατι δ' ἀμῶν χερῶν.
Ἔπειτ' ἐγὼ νοσφίσας ὀλοίμαν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ἐμασχαλίσθη δέ γ', ὡς τόσ' εἰδῇς. ἀντ. η'.
Ἔπρασσε δ' ἥπερ νιν, ὧδε θάπτει,
Μόρον κτίσαι μωμένα
Ἄφερτον αἰῶνι σῷ.
Κλύεις πατρῴους δύας ἀτίμους.

ΧΟΡΟΣ.

Λέγεις πατρῷον μόρον. ἐγὼ δ' ἐπεστάτουν ἀντιστ.
Ἄτιμος, οὐδὲν ἀξία.
Μυχοῦ δ' ἄφερκτος πολυσίνου κυνὸς δίκαν
Ἑτοιμότερα γέλωτος ἀνέφερον λίβη,

V. 413. Ἐτλαν ἀνολμωκτὸν G. ἐτλ' ἀνολμοκτον A. Ἔτλης, ἀνολμωκτον. T.

V. 415. ἆρα em. Heath. Vulg. ἀρά. R. T. ἄρα.

V. 418. ὀλοίμαν T. V. ἰλολμαν M. G. A. R. Illud legit scholiasta: ἐκ τούτου λέγεται τὸ „τεθναίην, ὅτε κεῖνον ἀποπνεύσαντα πυθολμην", Καλλιμάχου.

V. 419. ἐμασχαλίσθη R. Reliqui ἐμασχαλίσθης. — Illud legit scholiasta: κατεσκευάσε γὰρ τὸ μασχαλισθῆναι αὐτὸν ἡ Κλυταίμνηστρα. — ἐμαχαίλοθης δὲ τωστοστείδης M. δὲ τωστὸστειδν A. δὲ τωστοτείδης G. R. δέ τ' ὣς τότ ἴδν T. δέ θ' ὣς τότ' ἴδν V. Dedi quod proxime accedit ad libros optimos.

V. 420. ἥπερ em. Herm. Vulg. ἅπερ.

V. 421. κτίσαι em. Stanl. Rob. θεῖναι, quod videtur fuisse ascriptum glossema et inde orta vulgata κτεῖναι. Illud vel κτίσαι vel θεῖναι legit scholiasta: δυστυχίαν μεγίστην κατασκευάζουσα τῷ σῷ βίῳ, Ὀρέστα.

V. 422. ἄφερκτον M. G. A. Scholiastem legisse ἄφερτον patet ex iis quae modo ascripsi. Idem R.

V. 423. κλύει M. G. A. Schol. legit κλύεις, addit enim: τοὺς σοῦ πατρὸς σοῦ. — πατρῴους em. Pors. Libri πατρωίους. — δύας ἀτίμους em. Stl. Libri δυσατίμους.

V. 424. πατρῷον em. Pors. Libri πατρῴϊον, forma tragicis non usitata. Herm Elem. metr. p. 537. — ἐπεστάτουν A. T. ἀπεστάτουν G. R. V. Utrumque ferri potest, illud videtur aptius.

Μολοσσοι πολεθρους τουσ αποκτανοντας.
Τραυμ' ακεσαι τε κρατος τροφοσ Τ'. 450

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Τροφοσ δ' εστιν δ' ουκ εν σοι φιλη; δεσ. ζ'.

Τιθρωσκ μαλλον κρατος φροντισ βαπτει,
Τα μεν γαρ εστιν, ωσπ'
Τα δ' ουκετ' ουχι φροντισ κατεστι.
Πεφυκε δ' εκαστοισι κεινο βοηθειν. 455

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ω σου λεγω, δεσποτα, πατερ, φιλον. ενρ. φ'.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Εμοι δ' επιφθονησαι κελευεισ;

ΧΟΡΟΥ.

Σκοπει δε πεφευγοτα τα μηχανηθ';
Δεινουσ κ' εχθρουσ τουσ εμουσ τυραννουσ. 460

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Λεγω μεν δικαια, δικα δεον. δεσ. ι'.

V. 436. ὥραιος B. — *Ειγε G.* — μολοσσοι *corrumpitur a vetto.* Utrum non sit ex opus notatione intelligendi, Hamilto tantum vide Lobeck. ad Aj. 158 sq.

V. 437. πολεθρους *Ald.*

V. 438. φρενὸς B. φρενὸς G. A. post G. T. V. Deorsum has versus duo syllabae, quae explerent duobus antiqua *adfer, habitur, omni ordine* quoque. Rectissime librariorum inde repetit, quod his diutius est propium.

V. 439. τρόφιμος *addidi*, tum quia duas syllabas requirit numerus (vide v. 460.), tum quia nude ab *habet* de brutorum loquitur. Quod primus interpretum non offendit, quia usque ad Musgravium his versus conclamabatur et, qui primus illuit, Attici moribus non pernotatis nulla firmavimus tacita synecdoche laudavit et utrique reprehendit. — τροφὸς τ' ἐστὶν δ' οὐκ ἐν σοὶ φίλη *Ald.* συγκόπτουσι σοὶ. — τροφὸς δ' ἐστὶν δ' οὐκ ἐν σοὶ φίλη *Musgravius, Barnesius, Canterus.* — σοὶ *reliqui T.* σοὶ *codd. Harm.*

V. 441. τρέφει T. V. Schol. B. τρεφὸς G. A. B.

V. 444. μᾶλλα G. ἐπιμελήσασθαι A.

V. 445. φίλος *ex Turn. Libri* φίλοι.

V. 447. δὲ G. B. δ' M. Δ' A. V. T.

V. 448. ἐκφοβεῖσθαι *Turn. Libri* ἐκφοβῆσαι. — *Sing Alm* G.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ἰὼ θεοί, κραίνετ' ἐνδίκως δίκας.

ΧΟΡΟΣ.

Τρόμος μ' ὑφέρπει κλύουσαν εὐγμάτων.
Τὸ μόρσιμον μένει πάλαι,
Εὐχομένοις δ' ἂν ἔλθοι. 465

ΟΡΕΣΤΗΣ, ΗΛΕΚΤΡΑ.

445 Ἰὼ πόνος ἐγγενὴς στρ. ε'.
Καὶ παράμουσος ἄτης
Αἱματόεσσα πλαγά.
Ἰὼ δύστον' ἄφερτα κήδη·
Ἰὼ δυσκατάπαυστον ἄλγος. 470

ΧΟΡΟΣ.

450 Λώμασιν ἔμμοτον ἀντ. ε'.
Τῶνδ' ἄκος· οὐδ' ἀπ' ἄλλων

V. 441. δίκας addidit Herm. κραίνειν δίκας Eur. Heracl. 143.

V. 445. ἰὼ libri. Herm. coni. ὦ. At monosyllabum est ἰὼ et hic et v. 449. — ἀγγενὴς A.

α α
V. 447. πληγὴ M. πληγὴ R.

V. 448. ἄφερτα (M.) R. V. ἀφόρητα G. A. T. Illud legit schol.: ἄφερτα, ἀφόρητα.

V. 451. τῶνδ' ἄκος M. τῶνδ' ἐκὰς G. A. T. V.

V. 453. αἰωμαναιρεῖν M. G. A. R., unde vir doctus conf. διώκειν ἶριν. E quibus verum est ἶριν, per itacismi rationem corruptum; prior pars haud dubie est δι' ὠμὰν. Cf. v. 401.: ὠμόφρων de Agamemnone hanc rixam moliente. T. V. αἰῶν' ἀναιρεῖν e correctione. — αἱματηρὰν G. A. R. αἱματηρᾶν T. V.

V. 454. θειᾶν τᾶν coni. Herm. θεῶν τῶν Well. At de sensu vide Comm., de metro ad v. 445.

V. 455. θεοὶ pro χθόνιοι R.

V. 456. κατ' εὐχῆς G. A. R.

V. 457. παισὶν M. R. Vulg. παισί.

V. 459. αἰτούμενος M. G. A. R. Sensu passivo dictum, ut αἰτίομαι Pind. Isthm. VII, 5. αἰτουμένῳ T. V.

Ἔκτοθεν, ἀλλ' ἀπ' αὐτῶν
Δι' ὠμὰν ἔριν αἱματηρὰν
Θεῶν κατὰ γᾶς ὅδ' ὕμνος.
Ἀλλὰ κλύοντες, μάκαρες χθόνιοι,
τῆσδε κατευχῆς πέμπετ' ἀρωγὴν
παισὶν προφρόνως ἐπὶ νίκην.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Πάτερ, τρόποισιν οὐ τυραννικοῖς θανών,
Αἰτούμενός μοι δὸς κράτος τῶν σῶν δόμων.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Κἀγώ, πάτερ, τοιάδε σου χρείαν ἔχω,
Φυγεῖν μέγαν προσθεῖσαν Αἰγίσθῳ *.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Οὕτω γὰρ ἄν σοι δαῖτες ἔννομοι βροτῶν
Κτιζοίατ' · εἰ δὲ μή, παρ' εὐδείπνοις ἑσῃ
Ἄτιμος ἐν πυροῖσι κνισωτοῖς χθονός.

V. 460. τοιάδε M. G. A. R. Dictum ut κἀγὼ τοιοῦτός εἰμι Ag. 1282. Omissum est οὖσα.

V. 461. Ultimus huius versus pes deest in libris M. G. A. R. In T. V. e coniectura additum μόρον, male: opus enim est voce, quae declaret praesentem Electrae statum, malam rem, quam ipsa evadere eandemque Aegistho iniicere cupit. Minime igitur comma ponendum est post φυγεῖν, sed ab hoc ipso pendet accusativus vocis omissae. Possit cogitari de πόνον, neque hoc false dictum esset, sed languide. Suspicor Aeschylum scripsisse βόλον, rete, ut Eur. Bacch. 847.: ἀνὴρ ἐς βόλον καθίσταται. Rhes. 730.: εἰς βόλον τις ἔρχεται. El. 582.: ἣν ἐκπάσωμαί γ', ὃν μετέρχομαι, βόλον, de ipsa clade Aegistho inferenda. Legit hoc fortasse schol.: ὥστε φυγεῖν τὰς ἐπιβουλὰς Αἰγίσθου τιμωρησαμένην αὐτόν. Ne cogites de δόλον: fraudem enim Electrae non paraverat Aegisthus, sed sane iniecerat ei servitutis rete insidiis paratum, et ipsa nunc per insidias ei mortis rete, δίκτυον ἄτης, tendebat.

V. 464. ἐν πυροῖσι libri, et leguntur eadem verba in schol. Vict. et Rob.: εἰ δὲ μή, ἄτιμος ἐν πυροῖσι κνισωτοῖς. ἐμπυροῖσι coni. Cant. Satis defendit illa locus Homeri Il. VIII, 509.: κατέωμεν πυρὰ πολλά, et glossa Suidae: πυρά· τὰ καύματα. Cf. Herod. IV, 134.: ἐκκαύσαντας τὰ πυρά. De ustrinis vocem usurpat Xenophon Anab. VII, 2, 18.: ἐπιτυγχάνει πυροῖς ἐρήμοις. — κνισωτοῖς M. G. A. T. κνισωτεῖς R. κνισωτοῖς V. Formam

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Κάγὼ γοᾶς σου τὴν τάχ' ἀμὸς καταιβάτης
Οἶκτος πατρῴων τε δόμων γαμηλίους·
Πόσσων δὲ πρόσθεν νοσεῖ πραπίδων τόκος.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἃ γοᾶ, ἄναξ μοι πατρὸς ἐποτρύνεις μάχην.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ἃ Πέλοψαπαν, ὡς σὺ γ' ἄλαμπτον χράος.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Μέγιστα λαπτὸς, ὦ δυσηνίαστος, πάτερ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Μέμνησο δ' ἀμφιλύσσης, ὦ τὰ δύσνικτα.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Πάσας δ' ὁμιλούσας ὀδηγεύσῃς, πάτερ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Διεργὸς ἐν βουλευτίοις τὸ κλύσσωσον.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἀρ' ἐξαγὼν νοῦδ' ὀνίσεται, πάτερ;

ούδεν εἶναι Prom. 686. exhibet M. De hac scriptura cf. Rauch. Gr. XVI. p. 2119. Ft. Formarum δ' ἀμοὶ pro τοῦ ἐμοῦ in libris lateat.

V. 461. πάρα ραίνει coni. S.

V. 462. εἶσω σκηνῶν M.

V. 463. ράδε, δεσ' R.

V. 464. Ἀ γ' coni. Herm. Ἆ γ' ὦναξ hinc hanc optim. edit. monet, ut intelligatur ἆα γε, δέ τε. Et γοᾶς optime quidem Musgr. Manus omnium inferior γοᾶσ' ἐν γοᾶς. Sed ἐν γοᾶς pro γοερὰ et hoc illius dicendi more vanum Cl. Gaisf. ad Hephaest. p. 211. Ἐν γοᾶς ἐν γόοις Ἀσκληπιάδης ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν ποσὶν καὶ μὴ ἐν ποσὶν ἐπῶν. Ἐν γοᾶς ἀντὶ τοῦ γοερὰ ἐν τῷ ἐπιτάφιον. Ἐν γοᾶς ἐν τῷ ἐπιτάφιον

ΗΛΕΚΤΡΑ.

475 Ἀγ' ὠρθὸν εἶσφ χεῖρα τῇ τοῦ κου πόρᾳ;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἥκει δίκην λαβὼν σύμμαχον φίλου.
Ἣ τὴς ἁμιλλᾶς ἀντίδοξος βλαβὴς λαβεῖν,
Εἴτοις κρατοῦσιν γ' ἀντιπαίρειν θέλοις.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Καὶ νῦν ἀκοσμεῖν κεστὸν ἐκπλέξας πάρα, 500
480 Ἵδωμ πικαιόν τοῦτ' ἐρεῖν ἐπὶ τοῖς κακοῖς;
Οἴκτιρε θῶλον ἀρσενὸς δ' ἐκὼν γυνὴ·
Καὶ μὴ δίκαιος εἶπ᾽ ἐπ᾽ ἐχθροῖς Πελοπίδης τάδε.
Οἵτιν᾽ ἐγὼ τὸ πάντροπον, ἀλλὰ τὸν θανόντα,
Πατέρ᾽ ἐμὸν ἐκτεῖνα κἀφόνευσα σιτέρων 505
485 Θανάτῳ· φιλεῖ δ᾽ ὡς ἄμμιν ἄκεστον
Ἔχειν τὸ μῆνις ἐκτὸς ἐκβαίνουσα.
Λέων, ὑπὸ σοῦ τοιοῦδ᾽ ἐν᾽ ἐβίωσεν·
Ἀνόσιός θ᾽ οὗτος τοῖσδε τόνδε τυγχάνει λόγον.

ΧΟΡΟΣ.

Καὶ μὴν ἀφικτὸς τοῦδ᾽ ἑταίρευτο λόγου 510

V. 476 —πόρᾳ, qui vulgo Elmsleii conjecturam, quæ recepta est, Agamemnonis exitus non semper prosperus, v. 478.

V. 481. ἐλεύσσω R.

V. 483. λαβὼν hoc Clytemnestræ habitus, et Klotzius ex eo ἐπὶ τοῖς κακοῖς, ut pro ἐπ᾽ ἐχθροῖς, quod Lenæa lectionem Agamemnonis, præsertim si ἐπὶ τοῖς κακοῖς sit, non bene quadrare videtur.

V. 484. ἐκτὸς R. ἐκτὸς ed. Ald. Suidas ad h. l. ἐκτὸς ἐκβαίνουσα καὶ Pall. VII, 21. ἐκτὸς ἐκβαίνουσα. Sed vix aegrotaverit vox ἐκτὸς ἐκβαίνειν corruptione, quæ in ἐκτὸς ἐκβαίνουσα. — Idem M, ex antiqua pravitatum scientia, ἐκτὸς ἐκβαίνουσα. Tum ἐκτὸς, quia ἐκτὸς ἐκβαίνειν, quæ conjecturæ illa recepta pravitatem videtur dare.

V. 485. τοιοῦδ᾽ ἐβίωσεν A.

V. 488 sqq. Versus hos chaere restituit Hermannus. Chaeremonis autem hoc hexametri facilius scholiasta haud probabile est, quem etiam in priori verba secuisse, tamen non necesse est, ut ipse versuum ordinem mutaverit. Nam ἐπὶ τοῖς κακοῖς ἐκτὸς ἐκβαίνουσα hoc sententiæ. Ἐφίησιν ἐπὶ τοῖς κακοῖς τὸ μὴ δικαίως ἐπὶ τοῖς κακοῖς ἐκβαίνειν τὸ τοιοῦτον, ἐπὶ τοῖς κακοῖς ἐκτὸς ἐκβαίνειν τοῦτ᾽ ἔστιν τὸ, ἐπὶ τοῖς κακοῖς ἐκτὸς ἐκβαίνουσα. Ἀντὶ τοῦ

490 Τίνυται τίνοθεν τὰς ἀποικίσεων τύχης.
Τὰ δ' ἐκ θεῶν ἕκαστ' ἐφορᾷ παγκοίρανος ξυνή,
Σχάσας δ' ὀργὴν, δύσοιστος πεπαυμένος.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἔστιν, πυθέσθαι δ' οὐδὲν ἐστ' ἔξω λόγων.
Πῶς γὰρ ἐπιστὰς, τὰ τίνος λέγων
495 Μεθέστηκεν τιμαῖς ἀντιστάσεις πολυς;
Ἐπιστὰς δ', ὦ πρόσευτε, δηλώσω μάχην
Ἐπίπαστον ἐν δόμοις ἐκ πλείστου πάλαι·
Τὸ δεῦρο μὲν δ' ἐστὶ τῆς σιωπῆς.
Τὰ πατρὸς γὰρ τῆς ἐμῆς ἀνὸ' αἱμάτοις
500 Ἔσκε μάστωρ ἀνδροκτασίας· οὗ ἕρκος ἄρτιον
Θάλαμος ἦ, φίλιος οὐδὲν, ἀπὸ γυναικείας.

ΧΟΡΟΣ.

Οἰδ', ὦ τέκνον, παρὰ γᾶς τε κ' ἀπύμάτων
Καὶ νυκτιπόλων ὀνειράτων πεπλαγμένη
Λαὸς ἀπαμπὸ τοῦδε δύρεται γυνή.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

505 Ἢ καὶ πέπυσθε τοὔνεκ', ὡς τὰ φθέγματα

---

sum aliter his optes esse; verum si alius personae attributus fuerit, Victorius locum tractavit M. C. A. T. Sed non primus vir, post viros R. Verg. laudat dict. et locum Iliad. V, 220 sq. cum eius scholiis; nostra autem, quae ut simili ratione in textum recepit

V. 491. πανόψιστος M. A.

V. 495. ποῖ' ἐστιν M. M'A. R.

V. 496. ἀφιστὰς vlt. Turn. δυσπίστου libri. Quidni conferas Soph. Trach. 372 et Virg. Aen. VIII, 520 *Quidnam legat, aut qui scripta ferat rex?* ut ἐπιστὰς sit *accedens ad aram*. — ἐφρονήσατε A.

V. 497. τοῦδε M. R. τοῦδ' A. T. V. commode paulo post ἄδρα, ut sensum loci restituerint R. Cl. ad Ag. 676.

V. 498. μέσῳ δ' ἐπιστὰ V. μέσῳ δ' ἐπὶ M. G. μέσῳ δ' ἐπὶ δ' A.

V. 501. οὐδ' ἐφ' Ald. T. V. οὐδ' ἐπὶ G. A.

V. 503. παγᾶς cm. Herm. Prof. Soph. Oed. Tyr. p. XII. Soph. M. A. R. T. Y. γραφαῖς παγᾶς Stobd. Cl. Ag. 1345. —

ΧΟΡΟΣ.

Τοιαῦτ' ἄγδουν' ἔβαλον, ὦ, τάδε λέγει.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Καὶ σοὶ τελευτὴ τοῦ παραυτίκα λόγου.

ΧΟΡΟΣ.

Ἐν σαφηνείαις σαυτὸν ἀρτίως δίκευ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Τίνος βροτὸς μᾶλλον, σπουδῆς πλείας; 510

ΧΟΡΟΣ.

Αἵτει προφάσεις μοῖρ' ἐν κτάσεσι.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Καὶ τοῦ δίκαντος αἰδοῦμ' ἐν ἐπ' ἐσχάρᾳ;

ΧΟΡΟΣ.

Πῶς τὸ τελεῖν θράσος αἵματος σέσωσται;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ὅπου πατρῶον ἀνδρὸς ὄμμασιν πέλει.

Literæ Ανδ. v. 512 ut 516, apposuit R. Dy. Dedam et v. 520. Τ. — ἀσεβήσας A. T.

v. 515. κτεάνεσι (M.) V. κτεάνε τ' A. κτεάνων T.

v. 517. τοῦ] Ω. R. B. T. — τοῦ V. Ken. Triad. 1182 sed 1276 Quæ. In 1880 τοῦ, et sententiæ litem. WELL.

v. 518. τρέσαντα] Hesych. τρέσαν· ἐκτὸς. Pors. Ad τρέσαντα bella locutione τρέσαν ἐκτὸς ἐμοῦ, ἐκτὸς ἐμαυτοῦ, ἐκτὸς τοῦ καλοῦ Sophoclea (Œdipod. Colonæum. 1. 1. καὶ τοῦτον ἐκτὸς ἐμοῦ τιθεὶς, Antigonæ 1. 1. ἐκτὸς τοῦ καλοῦ τιθεῖσα, Electræ 1. 1. ἐκτὸς ἐμοῦ τιθεῖσα) aliaque exempla satyrorum, citata notatu sunt. Tum Eumen. 1. 1. ἐκτὸς τοῦ δικαίου, ἐκτὸς τοῦ σωφρονεῖν. Ceterum ad interrogationem de ultra. Ad. Stone A.

V. 519. Κεῖνο Triad. Κεῖνο τοῦτο Triad. Vind., qui sed-, pro τοῦτο, τοιοῦτ', quem ubique hic versus chorus exsulat. Τοιοῦτ' τοιοῦτο Ω. R. B. T.

v. 520. ἐν σαφηνείαις] Ω. R. B. T. — ἐν σαφηνείᾳ V. Ken.

v. 521. ἀρτίως] Ω. R. B. T. — ἀρτίος V. Ken. Ex ἀρτίως ἀρτίος corruptum M. G. R. B. — ἀρτίως Ω. T. Conjecit R.

ΧΟΡΟΣ.

Ἢ τᾶ κάρα πλόκαμον ἐτεμοῦσαι, 135
Πολλοὶ δ' ὀνάδην, λιτοφθεγκτῶν σώτερ,
Ἀνακτόρων τε δώμασι βασιλέως γυναῖ-
Θεμιστεύουσι τοῦτο νεῖκος ἐκδικεῖν.
Δαίμων γὰρ ἐπεστὶν ἀνδρὸς ἐν φρεσὶν
Λαοῦ τε καὶ δόμοισι πρωτεύει.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Αἰαῖ· ἔφευγε γᾶ τάδε καὶ πατρὸς τύμβου 140
Τόνδ' ἐγχώριον ἔσται τοῦτ' ἔπος τελεσφόρον.
Κρύπτω δὲ τοι νιν', ἀχέτα συγγενὲς ξίφος,
Ἐς γᾶς τὸν αὐτὸν τύμβον ἐκβλαστὸν χθονὸς
Θάψω δὲ τοὐκ ἀπόντος ἐν δόμοις ἐμοῦ,
Ἀλλ' ἐν τόποις ἔνερθε τοῦ σφαγεῖος ἐκ δόμων· 145
Ὑφαίνομεν γὰρ ἐσθῆτ' ἐπίσημον τάφου
Ἀνὴρ ἐν ὑμῖν, ὡς ἔπεσθον ἐκτενῶς τάχος,
Θανεῖν βιαίως· ἐκβοσκοπεύεται δ' ὕπνῳ

---

134. Δίκλωρον M. O. ΔΔΚΛ. κύριον V. Καὶ ἔτι ἀστεῖον προθεὶ ἔκων, Δίκλωρ προσστάτα, ut v. 218 Δίκλωρ ὦ ξένε. Iul. v. 1. Δίκλωρ, v. 745 alib. v. 981 alibi, ubi nonnulli Graecorum orationes colorum utiliter ponit, et alibi saepius.

V. 134. ἀκέρατον libri. ἀ. δράκοντ' ἐφεῖλκον. Valckenar. ad hanc Helenae vulgo lectionem locis dictum accusatum. Ita δράκοντ' ἀκρατῆ Ἥβης ἄνθος Ag. 1118. WELL. — ἀκρατοῦς ἀνθέων ἐπιστάτας Ch. 1054.

V. 135. συγκείλαν' V. συσκίλλω M. R. Scribendum G. A. Ἀκέρατον Seidler.

V. 138. Scripsi iii, quod praetulere accedit ad Ἕκτωρ. ad quem etiam respexit scholiastes M. O. R. Q. ἐπὶ τοῦ Ἕκτορος ἐκδικεῖν Ἀστυάνακτα. Idem sed congruens dicitur v. Ἀστυάνακτ' ἀμφὶ τύμβον ἐκ Il. 6, 402, ubi Schol. et probat Il. 22, 505. Ἕκτορα δεύτερος, qui dicitur ἀφ' ἑστίας τὸν ἀνεψιὸν ἐκδικῆσαι. His non opus: ut ne-pote pro patruele accipiatur, vel magis: longum post eum aetatem vocis ἔφυν ἐγὼ ἐγὼ ἔφυν v. 911. Ἕκτωρ ἐκδικεῖν quoniam Troius, Ἓν ἐμοὶ ἔπος ἐν ἐμοὶ ἔφυ τὸ Τρωϊκὸν ἔπος Phoen. 1241. Suppl. 333. In ultimis propositis est versus lectionem servasse cum in Ἕκτορος ἐκδικεῖν, tum in ἐκβοσκοπεύεται. Ἐκβοσκοπεύεται vero vocabulum in Iul. Ἕρκος ἐκτὸς τῶν κακῶν ἐκβοσκόμενος, quibus exhibentur et sermone infinitivo nonnulla. Correxisse autem ἐκβοσκοπεῖται ἐκδικεῖν V. et ἔφυ τὸ πᾶν τὸ κακὸν ἐκδικεῖν V.

V. 139. φοβεῖ δράκων' R.

V. 141. ἔφευγε γᾶ τάδε καὶ πατρὸς τύμβου τόνδ' ἐγχώριον ἔσται τοῦτ' ἔπος τελεσφόρον. Κρύπτω δὲ τοι νιν', ἀχέτα συγγενὲς ξίφος, Ἐς γᾶς τὸν αὐτὸν τύμβον ἐκβλαστὸν χθονὸς Θάψω δὲ τοὐκ ἀπόντος ἐν δόμοις ἐμοῦ, Ἀλλ' ἐν τόποις ἔνερθε τοῦ σφαγεῖος ἐκ δόμων· Ὑφαίνομεν γὰρ ἐσθῆτ' ἐπίσημον τάφου Ἀνὴρ ἐν ὑμῖν, ὡς ἔπεσθον ἐκτενῶς τάχος, Θανεῖν βιαίως· ἐκβοσκοπεύεται δ' ὕπνῳ

Κτείνω νιν, ὡς τοὐπίσω τοιοῦτο τλὴν τόδε.
Τροφοῦσαν δ' ἔκτανε σ' ὀρφανὸν παρ-

ΧΟΡΟΣ.

Γέγονε δ' ὕστερ. πάλαι δ' ἔβλαστ' ἀμείνω.
Χαιρε· δ' ἐς τὸ πολύ, τοῦ δ' ἐς τὸ δυσὶ λέγω.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Δόλῳ μὲν αὐδᾷς τοῦτο καὶ κτείνειν δίκη·
Ἀλλ' ὧδε κρύπτειν κηδος οὐκ ἐπαινέω ἐγώ.
Ἢ δεῖ βλέπειν ἀστόχαστον εὐδοκοῦντα πάντ' ἀεὶ
Θανόντος, ἢ καὶ δόλῳ τεύχειν σφε,
Ἐχθρὸν ἐχθρῶν ὅπως κρυπτὸν τε πρὸς
Στέγη τῆς αὐτοῦ κακὸς κακὸν κτείνῃ τιν' ἐμόν·
Ἵξει σὺν αὐδῇ τῇδ' ἐρινύος πάλιν
Πίτνων, ἔσω τε χὠ δολώσας δώσων.
Ἀφ' ὧν ἐγὼ σφε κἀπὸ τοῦδε πλουτοῦσ' ἐγὼ
Γάμους αὐτὴν Φοιβὸς μαντεύων.

---

v. 536. ἀφροσυνῶν] καὶ ἀφροσυνῶν M. ἀφροσυνῶν γ' A. ἀφροσυνῆς V. v. ἀνὴρ ante corr. Pors. Cl. Comm. p. 31.

V. 537. ἐκδοὺς A. T.

V. 538. κτείνει M. G. A. T. V. Καφοῦν pro- nuntia pro τόνδε potuit suspicari Well. Ed. 111. Pors. 171. Cl. Comm. p. 31. Herm. Opusc. II. 71.

V. 539. ἐξ] ἐς Ald. Stanl. cod. A. Pors. Cl. Well. ἐκεῖ- νος] ὁ δ' ἐκεῖνος Ald. Stanl. τοῦτο] τόδ' ἐν ἐμοὶ μέσοι, καὶ ἐν ἐμοὶ τὸ μέσον, καὶ ἐν ἐμοὶ τὸ τε καὶ τὸ, καὶ ἐν ἐμοὶ τὸ τόδε Herm. Opusc. II. 71.

V. 538. τε] τ' — πόσιν M. G. A. T. V.

V. 538. πατρώοις M. G. A.

V. 539. λυτήριον τ' ἐν κάρᾳ M.

V. 540. Comma post χρησμός, post interpret. Cl. P. Schol., quod sanat W. cf. Herm. Opusc. II. 71. Ἐστὶν] ἔστιν Reisigius Enarr. — καὶ τοῦτο ἔστιν ἐν ἐμοὶ Herm.

V. 540. ἐρίσσειν G. A. Pro κἀπὸ Ald. ἐκ' ἀπὸ M. ἐκ' ἀπὸ τοῦδε G. ἐκεῖ τοῦδε A. ἐκ' ἀπὸ τοῦδε T. V.

V. 542. αὐτὴν M. G. A. T. V. Ald. Stanl. ἐμὲ] ἐμὲ Ald. Pors. Cl. ἐμὲ γάμους αὐτὴν Wakef. Silv. Crit. I. 1. Ἀπόλλων] Ἀπόλλωνος Wakef. Ed. Tyr. 1815. — Διὸς Herm. Opusc. II. 71. ἐκ τοῦδε καὶ τοῦ Διὸς Herm.

Καὶ δὴ σκοπῶν οὗτος τὰ χωρία τὰ ἐπιτήδεια 566
545 ἀφῖκτο ἐπὶ τὴν ἄκραν ἐφ' ἣν ἐστράτευσε τὸν στρατὸν παρασκευάσων καὶ τοῖς ἄνωθεν· ἦν δὲ αὐτὴ ἐν τῷ τότε ἀπόρρητον ἄγχιστα, ὅπου οὐδὲν ἐνδεὲς παρῆν· 570
ἐπεὶ δ' οὐκ ἔστιν βαδὶν ἐμοὶ τὴν ἀρχὴν ἐπὶ τοῦτο ἐλθεῖν ἐν ὀρθοστάδην πάντας, ἢ καὶ μηλάδες ἐπιπόνως τὸν κάτω τόπον ἴσαι· ἀφ' ἧς δὴ καὶ τὸν ὀφθαλμὸν βαλὼν
550 ἐπὶ τὸν ἀντικρὺ τόπον, ἐκεῖνον ἐνόμιζε τὸν ὑπερκείμενον τῆς πόλεως ἐπιτήδειον εἶναι· ἐπεὶ δὲ ἐπὶ τὸν τόπον ἐκεῖνον ἀφῖκτο, ἐνταῦθα δὴ καὶ ἐστρατοπεδεύσατο.

V. 544. ἐφ' ἣν] M. Σ. V. ἐφοδὸς G. ἐφοδὸν δ. ἐφ' ἣν Ald. R. C.

V. 545. Ἀῖκτο] V. Y. Ἵκετο] M. G. A. R. Possit hoc ex glossa, si legeretur ἐφοδὸν, notam bibliam in margine vel linguæ. Ai certus, quem arguunt, nullus reperitur diserimen recentiorum recentiorumque, quamquam Ἀϊκτο in his versibus ferme constanter legatur. 478. ἀφῖκτο τοῦτ' ἄκρον ἔδρας. Ἀφῖκτο Ἰσθμόν. Ἀφῖκτο Ἄργος. Ἀφῖκτο Ἴλιον. Ἀφῖκτο Τροίαν.

V. 546. ἐπὶ τὴν ἀπόρρητον] M. V. ἐς τὸ ἄπορ. G. A. ἐς τὸ ἄπορ. Σ. Y. ἀπορρὰς ἐς C.

V. 547. παρασκήσων M. G. A. R. Y. Ἰσάσιν G.

V. 548. πάσχει Ital. πάσασι coni. P. — ἀναίσχυντον M. R. Ἀναίσχυντος Σ. V.

V. 550. ἐπὶ τὸν τόπον] — ἐπὶ τὸν ἄκρον Ital. Ἐπὶ τὸν ἄκρον M. I. G. Ἐπὶ τὸν ἄκρον R. Ἐπὶ τὸν Y. De Dativum vide v. 454. Ἐπὶ τὸν ἄκρον Ἴσθμὸν ἔρχεται Ἀχαιῶν. Ἐπὶ τὸν ἄκρον ἔβαινε. Ἐπὶ τὸν ἄκρον ἔβαλε. — Ἐπὶ τὸν ἄκρον ἔβαλε. — Ἐπὶ τὸν ἄκρον ἔβαλε. —

Νῦν γὰρ εἰ μὴ φίλαιμα πᾶν ἀπὸ στόματος
ἵησιν, ὡς ἀρτίπλουν ἀγοδίαν πάθῃ.
Τῶν γ' ἐπαινούντων τὰ κακὰ μᾶλλον ἢ τἀγαθὰ
Χαίρει δ' ὅπου δὴ καὶ λόγων τις ἐστίν.
Τὸ δ' ἄλλα τέρπει βαῦ' ἀκουόντων λόγον,
Διηγήσεις ἡγοῦνται ἀφηγεῖσθαι μόνον.

ΧΟΡΟΣ

Πολλὰ μὲν γε τέρπει δεινὰ δεινὸν ἄγη σοφ.'·
Ἀστεπτα γ' ἀγαπᾶν κακόβουλον
Ἀπόβουτον, ἄπιστον καὶ ἀδέσποτον
Ἀσυνετὸν πάλαμναν.
Ἀπιστία γὰρ ἐν κακοῖσιν

V. 583. γὰρ ἐστὶν M.

V. 585. Quod interpolatum locus versum esset Dal., nemini est dubitare causa. Nihil enim omnino huic versi. 588. respondet, quod ad sententiam pertinet, et ipsa verba ἀπόβουτον, ἄπιστον, ἀδέσποτον, ἀσυνετὸν πάλαμναν, quae omnia ad eandem sententiam referuntur, ut ἀπόβουτον, a praecedentibus vel ab exemplum.

V. 585. ἀφόβουτον Ω.

V. 586. γ' ἐν om. Pors. καὶ κακοῖς M. Ω. Δ. R. γὰρ δὴ M. Ω. C. Δ. R. Vulg. Quod ἐν κακοῖσιν ἀπιστία γὰρ δὴ ἐστὶν ἀπόβουτον ἄπιστον ἀδέσποτον ἀσυνετὸν πάλαμναν, quis non videt, nisi qui γὰρ δὴ ἐστὶν ἀπόβουτον ἄπιστον, quae ipsa sunt verba ἀπιστία ipsius, quam paullo ante dixerat, ut ἀπόβουτον, ἄπιστον, ἀδέσποτον, ἀσυνετὸν πάλαμναν? Sed ἀπιστία γὰρ ἐν κακοῖσιν ἀπόβουτον ἄπιστον ἀδέσποτον ἀσυνετὸν πάλαμναν, quae sententia ἀπιστία bene se habet, et postea locus tenebat.

V. 587. ἀφόβουτον Ω. ἀπόβουτον reddidi A.

V. 588. ἄπιστον pro ἀσυνετὸν cod. Bodl., a scholio natum. At ἄπιστον est adventicium. Sic enim hic versus, quem locutus locis praedictis dixisse in sequenti. Medium in libris est ἀσυνετὸν πάλαμναν v. 573.

V. 587. πάλαμναν M. πάλαμνον A. πάλαμνον T. V.

V. 589. ἀπόβουτον ἄπιστον ἀδέσποτον quae non inde a scholio, sed ex ipso textu sumpta esse videntur.

V. 591. κακόβουλον ἀπόβουτον ἄπιστον ἀσυνετὸν πάλαμναν Blaue de duce C. A. R. Vulg. κακόβουλον ἀπόβουτον, nil pontium et lateri caminatio.

570 Δράσαι τράσαι κοινον.
Αλλ' ὑπερτολμον ἀνδρος ὀργυρωτα τις ἔπαν, ὃς ν
Ανω γενναιον φρενὸς ἐκρυσε θρασος
Πλευτοκρατος ἀρχαις.
Χρονος ἀτιμα συνοικησας βροτοις·
575 Συλλογος ἀ φιλοτιμος
Θεδηκεν ἐς αἰσχρον ἐμος παραγγελος 603
Κινδυνευσαι τοι βροτοις.
Ἐστιν δ' ὑπερ τοι τοκαπερ ἐκ θεων τελος
Ἐρδειν ἀ δικης ουχ ὑπαντιους φρονειν· 606
580 Πληθει γαρ ἀρχομεν ἀνοσιοπληθεια πειθοις ἀν-
αγκασα
Δολιαι βλαι, ἐπει κακων μητηρ ἀνανδρια, 610
Δυσαητος ἐς δαιτ' ἔστ' ἀναρμοστον τ' ἀκουσμ'.

V. 571. Δράσαι τράσαι Scaliger. C. Prima δράσαι litteris tran-
dentis, secundo τράσαι.

V. 573 sq. Libri: φρενὸς ἐκρυσε, sed transcribendi lapsus
Ἐκπεσε. Praeterea apud scriptum in M. G. τοκαπερ ἐκ θεων τελος
ἐρδειν ἀ δικης ουχ ὑπαντιους φρονειν T. V. Ab interpolatore
Triclinio supplementum agebatur hemistichii ἐκ θεων τελος ἐρδειν
ἀ δικης, quo non pressius verbum particula est. Itaque cum versus ea
facilis et vitiis non expositus esset et ἐκ θεων τελος ἐρδειν ἀ δικης
prior praebere videretur, quod si ignoveris, alterum ut fortius
praeferas, ἐκπεσε. Deinde his scriptis librarii reliqui versum ita
pedibus laesum emendari huic loco sententiarum et enchiridion similium
ratione non posse, quae ἐκ θεων τελος ἐρδειν ἀ δικης ουχ ὑπαντιους
φρονειν dicendum esse, quia ἐκ θεων τελος ἐρδειν ἀ δικης ουχ
ὑπαντιους φρονειν ἐστιν, et sententiae contrariae, quae petenda sit,
nil ultimum ἐρδειν ἀ δικης in universa indicatur.

V. 574. Locus ut R.

V. 575. Γ' M. G. A. S. T. V. ἐστιν e falsa interpre-
tatione post ἀρχομεν, quam certe ad ἐρδειν transtulerat Rem.

V. 576. ἀνδρηιος G. T. V. et schol. στρατὸς καὶ συμ-
φορὰς M. R. G. Ald. Turr. Canter. ex Rem. M. (ἀν. στρατὸς)
et Bergler. (ἀν. συμφορὰς) cum Pauw.

V. 578. ἀνδρηιος M. G. A. R. et schol. ὁ μὲν στρατὸς
ἀπὸ ἀνδρὸς, μᾶλλον δὲ ἀνδρὸς. Emendavit T. V.

V. 580. ἀναγκάσας V. Schol. ex corruptione ortum, qui al-
terum ἀναγκάσασα, — ἀναγκάσασα cit. Canter. Libri
ἀναγκασα. M. G. δ' ἀδικους, quod ex codice Reid. a el γ' ἀφρο-
νας permutatum.

V. 581. ἐπὶ δαιτὶ Triclinius ex Ilias X.

"Αλλοι δὲ τὸν λόγους συγγέλ, φασίων ὁπ' ἐ Σπάλαρτ. τὸ ἐχθρὸν τοῖς φίλοις ἀπαλλατ γίσαι. Κρατεῖ δὲ

585 Χρησάνδρυκτον ἐρκος πεδόρυτος δορμὸς Μένε, Νέων ἀδαινέτης ἀρχὸς νεογάμου κατεμβολισμὸς Πάλαι τ' ἀ κτείνουσι τὸν ἐκ τῶν ἐμῶν λεχέων Ἐπὶ δ' ἀπατήσασιν ἀπάλεσεν. σφ γ'. Πίστον, πιστὸν δὲ θεμιτὸν ἐν τοῖς ἐπιόρκοις ἀπεγκεῖν τὸν δίκαιον.

590 Γενναιοτάλαιν τε φρονῶν ὑφαίνει Ἐν κόσμῳ πεπραγμένα, Ἐν κακῷ δ' ὁμοῦ ἐπιπνέοντ' αἴσῃ· Τὸν δ' ἀθέμιστον ἔστιν ὅτῳ Γενναῖον ἀνδρὸν εἰπεῖν. 600

V. 585. Δικὴ κτλ. Cantor. Libri δικὴ — μισήσασιν δ' ἀ. Ita Turnebus et Stephanus. Reponendum δὲ G. A. μισήσασιν δὲ T. In G. a scripturæ supra τ, sed evanuit.

V. 586. ἐρκος κτλ. Pauw. Libri ἐλπὶς — δέ τοι' M. G. B. ἐλ' ὃς' A. V. δὲ τοι' T., quod recuperant Pauw et recentiores. Ut omnia sint ἐλ', quod ipse mihi solui, qui primo aspectu: δὲ μοιρεῖ τὸ ἐπὶ δόμοις. Vide Comm.

V. 587. ἐκ τῶν ἐμῶν. Ita vulg. cum F. c. pro non cum. — δολ. Lege Δολ. Scholion 591.

V. 591. χρησάνδρυκτον libri. Herm. cœd. χρησάνδρυκτον ante et in duplicem mutandum. Ad ἀδαίνετος huius formæ exemplo. Dubitari possit, utrum iambica dipodia ad priores pes, an ανάκλασις. Ad ἀ ανείλων, in utroque scholio habenda est acuta ultima et in nostra scriptura ενδέκατος τε. Formam χρησάνδρυκτον ἔρκος ἀπὸ τῶν ἀνδρυκτῶν ἐρκῶν, ἃ ἐστὶ τῶν ἀνδρυκτῶν κυνῶν, ἐν τοῖς πεδίοις ἐστὶ δὲ ἐλάφων, φησὶ Πραξιφάνης ἐν τοπογραφίᾳ τοῦ περὶ Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν. — πεδόρυτος ex Ald. Schol. ex Comm. Libri πεδόβυτος. — δορμὸς G. — μένε Ald.

V. 594. νεόγαμος Ald. Recentiores νεόγαμον. Ego νεογάμου. Recole iambicæ libertatis locum.

V. 597. Νέων κατεπόλησε σκόλοψ', ναῦαι σίμφυτοι κατέβαλον ἀρχὸν ναῦ, quam Glyconiam partim ad Thucydidem tendunt admittant. — ἀπόλεσεν Α. ἀπόλεσσεν T. — pro libri θέμ. ut vid. v. 766.

V. 598. ἐπιορκοῦσιν ex Heath. Ἐπιόρκοις vulg. ἐμοὶ σφῶν δ' ἐπιορκοῦσιν Pauw.

V. 591. Hunc versum om. G. A. B. T.

V. 593. ἔμοιγε om. Pauw. Δήπου vulg.

V. 612. πολεῖ T.

Κακῶν δὲ πρεσβεύεται τὸ Λήμνιον ἀντ. γ'.
Λόγῳ· γοᾶται δὲ δή ποθεν κατάπτυστον· ἤκασεν δέ τις
Τὸ δεινὸν αὖ Λημνίοισι πήμασιν.
Θεόστυγήτῳ δ' ἄχει
Βροτῶν ἀτιμωθὲν οἴχεται γένος·
Σέβει γὰρ οὔτις τὸ δυσφιλὲς θεοῖς.
Τί τῶνδ' οὐκ ἐνδίκως ἀγείρω;
Τὸ δ' ἄγχι πλευμόνων ξίφος στρ. δ'.
Διανταίαν ὀξυπευκὲς οὐτᾷ
Διαὶ δίκας. τὸ μὴ θέμις γὰρ λὰξ πέδον πατούμενον,
Τὸ πᾶν Διὸς σέβας παρεκβάντες οὐ θεμίστως.
Λίκας δ' ἐρείδεται πυθμήν. ἀντ. δ'.
Προχαλκεύει δ' Αἶσα φασγανουργός·
Τέκνον δ' ἐπεισφέρει δόμοισιν αἱμάτων παλαιτέρων.

V. 596. δήποθεν coni. Well. δὴ ποθεὶ M. G. A. δήποθ' εἰ R. δήπουθεν T. V. Causa non est, cur iunctim scribamus vocabula in libris optimis diremta. — ἤκασεν M. G. πτυστονήος κασενδέτις A. εἴκασεν R. εἴκασε T. V. Illam formam recentioris Atticismi esse censet Blomf. At eadem est Suppl. 288. not.

V. 598. θεοστυγείτω A.

V. 602. πνευμόνων R. Sed vide Lob. Phryn. p. 305.

V. 603. δι' ἀνταίαν A. T. — οὐτᾷ em. Herm. Libri σοῦται.

V. 604. διαὶ (M.) G. A. R. Vulg. διὰ. — Post γὰρ libri addunt οὐ: quod eiicere suasit Herm. monens non posse intelligi verba servato οὐ, nisi si interrogationem contineant, qua quidem vis et gravitas sententiae haud parum imminuatur. Neque dubitari potest, quin recte observatum sit hoc; id enim, quod opinatus est Well.: scelus commissum non manet neglectum et inultum, non potest esse declaratum verbis λὰξ πέδον πατούμενον, quae nonnisi fortem aversationem, minime neglectam actionem indicant. Ceterum οὐ haud dubie illatum est e v. 605, ubi quum errore mutatum sit in ἀ —, super lineam scriptum erat a correctore. οὐ = λὰξ R.

V. 605. οὐ θεμίστως em. P. Libri ἀθεμίστως.

V. 606. Λίκας G. A. T. V. Λίκης M. R.

V. 607. προχαλκεύει em. Herm. Vulg. προσχαλκεύει, quod sensu caret.

V. 608. δόμοισιν αἱμάτων dedi e vestigiis certis tum a scholiasta tum per libros oblatis. Ait ille: ἐπεισφέρει δὲ τοῖς οἴκοις τέκνον παλαιῶν αἱμάτων, ὃ ἔστι· τίκτει ὁ φόνος ἄλλον φόνον. Dubitari nequit de vera lectione αἱμάτων, quae corrupta est in libris. δῖμασι δωμάτων M. G. A. δόμασι δώμ. R. δώμασι δώμ. T. V.

Τίνει μύσος χρόνῳ κλυτὴ βυσσόφρων Ἐρινύς.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Παῖ, παῖ, θύρας ἄκουσον ἑρκείας κτύπον.
Τίς ἔνδον; ὦ παῖ, παῖ μάλ' αὖθις, ἐν δόμοις;
Τρίτον τόδ' ἐκπέραμα δωμάτων καλῶ,
Εἴπερ φιλόξεν' ἐστὶν Αἰγίσθου βία.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

Εἶεν, ἀκούω· ποδαπὸς ὁ ξένος; πόθεν;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἄγγελλε τοῖσι κυρίοισι δωμάτων,
Πρὸς οὕσπερ ἥκω καὶ φέρω καινοὺς λόγους·
Τάχυνε δ', ὡς καὶ νυκτὸς ἅρμ' ἐπείγεται
Σκοτεινόν, ὥρα δ' ἐμπόρους μεθιέναι
Ἄγκυραν ἐν δόμοισι πανδόκοις ξένων.
Ἐξελθέτω τις δωμάτων τελεσφόρος
Γυνή τ' ἄπαρχος, ἄνδρα τ' εὐπρεπέστερον.

Quorum errorum omnium fontem reperire mihi videor in mutata vera lectione in δομοσινματων, quo facto in aliis excidit ιν, in aliis νε, et e coniectura illatum est δωμάτων. — δόμοισιν em. Pauw.

V. 609. τίνεις T. V. τείνει M. G. A. R., quod sunt qui defendant, sed exemplis minime idoneis. Neque hoc loco dicendum est de protrahendo piaculo, sed de fine ei imposito. μύσος T. Reliqui μῦσος. — Ἐρινὺς M. G. A. Vulgo Ἐριννύς.

V. 613. βία M. I. βια marg. R. δίαι G. A. R. φιλόξενός ἐστιν Αἰγίσθου βία T. V. Sed in φιλόξεν' consentiunt M. G. A. R. Recipi lectionem M. I., sed fateor me dubitare de fide collationis; nihil enim annotatum est in M. II, quanquam Schützius dederat δίαι. Sensus bonus, sive legas βία, sive δίαι. Cf. v. 836.

V. 614. εἶεν, ἀκούω dictum producta litera a etiam Arist. Pac. 663, ubi vide Dindorf. WELL. Praescriptum est huic versui Ol. in T. V. Παῖς in R. Choro tribuit Lachm., ne quattuor sint actores. At non sunt: neque enim conspicitur hic servus, sed intus loquitur.

V. 615. ἄγγελε A.

V. 618. ὥρα T. V. ὧραι M. G. A. R., quod ut sensu horarum nocturnarum dictum recipere non ausus sum, quia neque hoc ex usu tragicorum, et ὥρα de iusto tempore frequentissime usurpatum. Ne cogites de dativo ὥρᾳ, qui non admitti potest nisi contorta structura.

V. 621. ταπαρχος M. τἄπαρχος R. τὁπαρχος G. A. T. V. Potest hoc esse verum, quum saepius veram lectionem del correctio

Αἰδὼς γὰρ ἐν λεχθεῖσιν οὐκ ἐπαργέμους
Λόγους τίθησιν· εἶπε θαρσήσας ἀνὴρ
Πρὸς ἄνδρα κἀσήμηνεν ἐμφανὲς τέκμαρ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ξένοι, λέγοιτ' ἄν, εἴ τι δεῖ· πάρεστι γὰρ
Ὑποῖάπερ δόμοισι τοῖσδ' ἐπεικότα,
Καὶ θερμὰ λουτρά, καὶ πόνων θελκτήρια,
Στρωμνή, δικαίων τ' ὀμμάτων παρουσία.
Εἰ δ' ἄλλο πρᾶξαι δεῖ τι βουλιώτερον,
Ἀνδρῶν τόδ' ἐστὶν ἔργον, οἷς κοινώσομεν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ξένος μέν εἰμι Δαυλιεὺς ἐκ Φωκέων·
Στείχοντα δ' αὐτόφορτον οἰκείᾳ σάγῃ,
Ἐς Ἄργος ὥσπερ δεῦρ' ἀπεζύγην πόδας,
Ἀγνὼς πρὸς ἀγνῶτ' εἶπε συμβαλὼν ἀνήρ,
Ἐξιστορήσας καὶ σαφηνίσας ὁδόν,
Στρόφιος ὁ Φωκεύς· πεύθομαι γὰρ ἐν λόγῳ·
Ἐπείπερ ἄλλως, ὦ ξέν', εἰς Ἄργος κίεις,

in M., velut v. 29, 246, 365, 369, 405, 447, 559. Tum alterum τι subintelligendum est ad τελεσφόρος. At sunt hae correctiones interdum e coniectura repetitae, velut v. 719, id quod diserte dictum est in margine v. 300. Ipsi quidem librario M. haud deberi hanc coniecturam inde patet, quod idem legitur in A., cuius liber non ab ipso M. descriptus, sed fortasse descripsit librarius M. utramque lectionem e codice suo. Pro τ' ἄπαρχος facere videtur alterum τέ post ἄνδρα. Hoc enim exhibent M. G. A. R. ἄνδρα δ' T. V. e coniectura T. Vocem ἄπαρχος vide Ag. 1148. Neque tamen male, id quod visum est nonnullis, se habet vox τόπαρχος, quum dicatur terra τόπος reginae, velut Attica Minervae: τόποισι τοῖς ἐμοῖσι Eum.

V. 622. οὐσ' coni. Well. At vide Comm.

V. 623. δ' post θαρσήσας inserit Well., quo non opus: exhibet enim haec sententia idem, quod dictum erat in priori.

V. 625. θεράποντι tribuit R.

V. 629. βαλιώτερον A.

V. 632. αὐτόφυρτοι A. — οἰκείᾳ σάγῃ T. V. οἰκίᾳ M. — ἄγῃ G. A. cod. R. στείχων δ' αὐτόφορτον οἰκίαις ἄγος coni. R. Post σάγῃ posui comma, quod vulgo est post Ἄργος, quia ὥσπερ refertur ad στείχοντα δ' αὐτόφορτον. Vide Comm.

V. 633. ἀπεζύγαν A. An forte Aeolismis usus est poeta, ut Phocicum colorem inderet his orationibus Orestis? Cf. v. 543.

Πρὸς τοὺς τεκόντας, πανδίκως μεμνημένος,
Τεθνεῶτ' Ὀρέστην εἰπέ, μηδαμῶς λάθῃ.
Εἴτ' οὖν κομίζειν δόξα νικήσει φίλων,
Εἴτ' οὖν μέτοικον, εἰς τὸ πᾶν ἀεὶ ξένον,
Θάπτειν, ἐφετμὰς τάσδε πόρθμευσον πάλιν.
Νῦν γὰρ λίβητος χαλκέου πλευρώματα
Σποδὸν κέκευθεν ἀνδρὸς εὖ κεκλαυμένου.
Τοσαῦτ' ἀκούσας εἶπον. εἰ δὲ τυγχάνω
Τοῖς κυρίοισι καὶ προσήκουσιν λέγων,
Οὐκ οἶδα, τὸν τεκόντα δ' εἰκὸς εἰδέναι.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Οἵ 'γὼ, κατ' ἄκρας ἔμπαν ὡς πορθούμεθα.
Ὦ δυσπάλαιστε τῶνδε δωμάτων ἀρά,
Ὡς πόλλ' ἐπωπᾷς, κἀκποδὼν εὖ κείμενα
Τόξοις πρόσωθεν εὐσκόποις χειρουμένη
Φίλων ἀποψιλοῖς με τὴν παναθλίαν.
Καὶ νῦν Ὀρέστης, ἦν γὰρ εὐβούλως ἔχων,
Ἔξω νομίζων ὀλεθρίου πηλοῦ πόδα,
Νῦν δ', ἥπερ ἐν δόμοισι βακχείας καλῆς

lia ἐτύπαν Theocr. IV, 53. Pro re eadem facere videtur lectio ὧν v. 657. At ausus non sum id statuere, quia unica haec remanserunt vestigia. Et ἀπεζύγην reliqui omnes, etiam G.

V. 635. σαφηνίαθ' G.

V. 637. ἄλλος A.

V. 647. δεικὸς G. A. cod. R.

V. 648. ἓν πᾶσ' ὡς M. H. G_2 A. R. ἐνθάδ' ὡς T. V. e correctione. ὦ πορθόμεθα M. I. Scripsi ἔμπαν, correpta litera α ut in πανοίμοι v. 875, ἄπαν v. 912, ἑστοπὰν Eum. 1044. Pind. Ol. II, 85: ἐς δὲ τοπάν. Legitur vox dubia productione Pind. Pyth. I, 51; Nem. VI, 4; X, 82; XI, 54. Müller coni. ἔμπας. At de correpta syllaba ας dubitandum videtur. Versus hos θεράποντι tribuit R. Vide Comm.

V. 650. ἐπωπᾷς V. et Schol.: ἐφορᾷς. ἐπωπαῖς M. G. A. ἐπ' ὠπαῖς T. Recte post hanc vocem commate interpunxit Bothius, quod vulgo in fine versus positum.

V. 651. τέξοις cod. R. τάξοις G. A.

V. 653. εὐβόλως coni. P. At bene se habet vulg. Vide Comm.

V. 654. νομίζων M. G. A. κομίζων R. T. V.

V. 655. ἥπερ G. A. R. — βακχίας M. G.

Ἰατρὸς ἐλπὶς ἦν, παρ' οὖσαν ἐγγράφει.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἐγὼ μὲν οὖν ξένοισιν ὧδ' εὐδαίμοσιν
Κεδνῶν ἕκατι πραγμάτων ἂν ἤθελον
Γνωστὸς γενέσθαι καὶ ξενωθῆναι· τί γὰρ
Ξένου ξένοισίν ἐστιν εὐμενέστερον;
Πρὸς δυσσεβείας ἦν ἐμοὶ τόδ' ἐν φρεσὶν
Τοιόνδε πρᾶγμα μὴ καρανῶσαι φίλοις,
Καταινέσαντα καὶ κατεξενωμένον.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Οὗτοι κυρήσεις μεῖον ἀξίως σέθεν,
Οὐδ' ἧσσον ἂν γένοιο δώμασιν φίλος.
Ἄλλος δ' ὁμοίως ἦλθεν ἂν τάδ' ἀγγελῶν.
Ἀλλ' ἔσθ' ὁ καιρὸς ἡμερεύοντας ξένους
Μακρᾶς κελεύθου τυγχάνειν τὰ πρόσφορα.
Ἄγ' αὐτὸν εἰς ἀνδρῶνας εὐξένους δόμων,
Ὀπισθόπους δὲ τούσδε καὶ ξυνεμπόρους·
Κἀκεῖ κυρούντων δώμασιν τὰ πρόσφορα.
Αἰνῶ δὲ πράσσειν ὡς ἐπευθύνῳ τάδε.

V. 656. ὧν coni. R. ἦν eius cod. ut reliqui. — Libri παροῦσαν neglecta diaeresi. Vide Comm.

V. 657. οὖν T. V. ὢν M. H. ὧν M. I. G. ὰ A. — εὐδαίμοσιν M. G. A. R. Vulg. εὐδαίμοσι.

V. 659. ξενωθῆραι G.

V. 661. δυσεβείας M. — φρεσὶν M. G. A. Vulgo φρεσί.

V. 664 — 672. θεράποντι tribuit R., v. 673 — 686. Oresti.

V. 664. ἀξίως libri. ἀξίων coni. Pauw., quod scholio τῶν σοι ἀξίων τιμῶν confirmari contendunt. Minime, ita enim interpretandus est locus, etsi legitur ἀξίως.

V. 666. ἀγγέλλων R.

V. 668. τυγχάνει G. A.

V. 669 — 671. om. G. A. R. T. propter homoeoteleuton.

V. 672. ἐπευθύνῳ M. G. ἐπευθύνω R. ἐπ' εὐθύνω A. ὑπευθύνῳ T. V. Quae vox usitatior illata per correctionem T. Illa formata ut ἐπίδικος, ἐπίλυπος, qui iuri, qui dolori subiectus est. Recte glossa M.: ὑποδίκῳ et schol.: συμβουλεύω σοι ταῦτα πράσσειν ὡς δώσοντι δίκην, ἢν τι παρὰ τὸ δέον ποιήσῃς. Vera esse possit etiam lectio R.: aio, ut facias haec ita, ut iubeo. Cf. Pers. 860. Sed obstant glossa et schol.

V. 673. βουλευόμεσθα T. V. βουλεύμεθα M. G. A. R. Praesens omnino aptum: coepit enim iam nunc deliberatio, ad quam deinde suos advocat.

Ἥκεις, ὦ πάτερ τοῦ κρατοῦντος δώματος
Κοινωνὸς ἐν τοῖς σπανίστοις φίλοις
675 Βουλευσόμενος ἢ πράξων συμφορὰς πάρει.

ΧΟΡΟΣ.

Εἶεν, φίλαι, δοκεῖτε κλύειν,
ποτὶ σᾶς στενάσειαν 730
δεσπόταις ἔργοις ἢ Ὀρέστᾳ,
ἢ πατρὸν χθόνα καὶ πόλιν ἕξει.
680 ἰάπτετος, ἢ νὺν τὰ κυσὶν
σκυμνεύσει πρὸ τοῦ δικάζειν
τὸν ἀπαίνοτον, τὸν ἀκάχησεν 735
τὰν φίλαν ἀκοὰν πικρὸν δόλιον,
ἀγγαυόκερων σφάξαις ὁ βοῶν
685 τοῦ τὸν τύχαν τοῦδ' ἀφάνισεν
δορυθοινάτορα σφῶϊν.
Ἔστιν αὐτῷ ὁ βίος τεύχων κακὸν, 740
Ζηνὸς ὃ Ὀρέστου τοῦδ' ἀρὰ τελεσίτυχος.
Ἰὼ ἰὼ στατίες, Γᾶ τε καὶ πατρώιον τέλος·

V. 676. ἄλλοι, φίλης **M. H.** ἄλ' ὡ φίλοι **G. A. K.** ἄλ' ὦ φίλοι **T. V.** ὦ φίλοι **Scalig. M.** ἢ καὶ δόκει μοι λαθεῖν. **Cf. Brill. Emc. Trend. 301.**

V. 677. Libri κἂν, sed cum signo interpositionis in fine v. **678** scribit. **Hildebrand. offlarm.** Ai τοῖσιν **Salmas.** Ἐν τοῖς **Schütz.** Ἐν τοῖς **Herm.** Ἐν τοῖς **Dind.** Ἐν τοῖς **Nauck.** Ἐν τοῖσδε **Bamb.** Ἐν τοῖσδε δόμοις **Ald.** Ἐν τοῖσδε δόμοις **Vat.** Ἐν τοῖσδε δόμοις **Flor.** Ἐν τοῖσδε δόμοις **Par.** Ἐν τοῖσδε δόμοις **Guelf.** Ἐν τοῖσδε δόμοις **Mosc.** Ἐν τοῖσδε δόμοις **Ven.** Ἐν τοῖσδε δόμοις **Ald. 2.**

V. 678. Ἰάπτετος **Schütz.** Ἰάπτατος **Herm.** Ἰάπτατος **Dind.** Ἰάπτατος **Nauck.** Ἰάπτατος **Bamb.** Ἰάπτατος **Ald.** Ἰάπτατος **Vat.** Ἰάπτατος **Flor.** Ἰάπτατος **Par.** Ἰάπτατος **Guelf.** Ἰάπτατος **Mosc.** Ἰάπτατος **Ven.** Ἰάπτατος **Ald. 2.** Ἰάπτατος **Aldin.** Ἰάπτατος **Junt.** Ἰάπτατος **Rob.** Ἰάπτατος **Steph.** Ἰάπτατος **Scalig.** Ἰάπτατος **Canter.** Ἰάπτατος **Stanley.** Ἰάπτατος **Pauw.** Ἰάπτατος **Brunck.** Ἰάπτατος **Porson.** Ἰάπτατος **Elmsley.** Ἰάπτατος **Hermann.** Ἰάπτατος **Dindorf

690 Δίκη δ' ὁμαυδᾷ τοῖς σὺν ἀσεβήμασιν.
ΤΡΟΦΟΣ.
Δίκαιόν γ' ἀρωτᾶσαι τοὺς ἔνοσον πολλὰ
ἴσπας τοιχωρύχους, οὐ συκοφάντους
Ἀνὴρ ὃν ἀσκῶν τὴν σπαγάδικον χρεὼν
Ἐλθὼν πάρεστι τῶνδε, πρὸς μὲν οἰκέτης
695 ὅστις κατ' ἀγροὺς ἐστὶς ὠμότητα γλώσσαν
Κακὸν δὲ δεσπότ' ἔνοσον διαπεπραγμένος πολὺς
Κἀγὼ, θανὼν δὲ τοῦδε παγκοίνως ἔσω
Θρώσκω τὸ τρίτατον εἰ ξένον τυγχάνει.
Ἴτ' ἦ ἔλκων κεῖνος εὐφρανεῖ νεκρόν.
700 Εἰκὸς γὰρ ὑπόρριπτα κἄδικ' ἀκάθαρτα ἔργα.
Ἴτω μοι τὸν μὲν πολλοὶ σεμνοκομπίαν
Ἄλλῳ δίχωστα, κἀκὸν ἐν ἀγροῖς δόκιμον
Τυγχάνει· ἔχειν δίκτυον ἐν σπείρας φόβον.
Ἀλλ' ὧδε τοι πικρὸν πέφυκε πανταχοῦ.
705 Τὸ μὲν γὰρ ἄλλοι τἀνομοῦς ἐρεῖσθαι κοινὸν·
Φίλων δ' ὑφέντων, τὸν ἔνοσ' ἐκτὸς ἐρεῖδε.
Ὃν ἐξιδόμενον μηχάνῃσιν δολεραῖς
Καὶ ἐνεστιάσεσιν ὀρθῶν κλεπτομάτων,
Καὶ πολλὰ καὶ μαρὸν ἀνωμένῳ κακὰ

V. 689. δεῖ A.

V. 690. σ'ἔσα libri omnes. Augmentum ομδικοῦ, ut v. 813. — κατ-ράμενε M. G. A. B. T. κατράμενε V.

V. 691. κάτω Reiske.

V. 692. κάτω Reiske. T. — ἵμερον M. G. A. B. T. V. et fortasse etiam scholl. Sed non δ' ἵμερος modo δυσέρως καὶ τῷ σφόδρα ἐρᾶν φίλου ἐστὶν ἴδιον. Sed pariter hic maluerim scholiastam Indicium in dictionis interpretatione esse.

V. 699. δαίνυσ G. A. T. καὶ. B. — κἀμοιπὸς καὶ. B.

V. 702. συκοφαντῶν A.

V. 703. ναιοῦ G.

V. 708. κατεκλάσατε T. κατεκλάσατε A. κατεκλάσατε V. — κλάσατε M. G. A. B. T. Rudens forsan in optimis libris Paris. 2809 et e Scaligeri in Hygin. M. A. v. κατεφρόνησε V., quod est Emm. 325. Steph. Aut. 1319.

V. 709. πικρὸς A. — δ' ἵμερος? A.

V. 710. τἄνομ Β. — φρονεῖν Β. pro φρονεῖ T. — ἐρεῖν similiter M.

V. 713. ἐξ ἰδομένῳ libri, quod defendit Well. e Ch. 813. Prom

710 Πλάσῃ, τὸ μὴ φανερὸν γὰρ ἀστοῖς βούλει
Τόμοις εἰσγρᾶ, πᾶς γὰρ τὸ κρύπτειν φρονεῖ·
Ὅτι μὴ τὸ φανὲν πᾶς τε κοὐ τὸ σπαργανοῦ, 705
Ἢ λαμπὰς ὁ δρόμος τῆς ἀναξίου
Τέχνης· τίνα δὲ νοῦς ἐστέγασεν τάφον,
715 Τοῦτον πρώτιστα σοῦσι, πολλὰ δ', οἶσθα,
Φανοῦσιν πολλὰς σπαργάνων ἐμβολάς,
Σπόρους τροφεῖα τοῦτο κρύπτει πάντα πάλιν. 710
Ἔχω δικάζειν τὰ τοιᾶδε γιγνώσκων·
Τέκνοις ὑμῖνος ἐβδόμοισι πατρὸς
720 Ἐκδημίαν δὲ τὴν τελευτὴν ἐστόμουν,
Σπείρων δ' ἐν ἀρότῳ τοιᾶδε λυμεῶνα
Οἶκων, ἔκλαε δ' ἐκεῖθι πικτὸς λέχους. 715

ΧΟΡΟΣ.

Πῶς οὖν πέλανε τὸν φόνον λεπάδιον;

ΤΡΟΦΟΣ.

Ἢ πᾶς μὲν αὐδᾷ, ὡς μάθῃ συμβήσεται.

ΧΟΡΟΣ.

725 Ἢ ὕδωρ λοχίσας, εἴτε καὶ ποτοῦ; 720

733. Blom. II. I, 196; II, 199; V, 671. Soph. Oed. Col. 78. Eur. Med. 450. Mihi in homilyde haud dubitanter videtur, quin eadem manus dicta sint haec vocabula, quae apud Homerum. — ἄξω μιν ἄξω, ut saepe pro audeo. De homilyde vide ad v. 252.

Ν. 714. αὐνάμεν C. A.

V. 715. τρωφεῖα τοῦτο κρύπτει πάντα πάλιν M. C. σπορέως A.

V. 719. πικτὸς M. πικρὸς lamia correctio: vide Comm.

V. 721. ἐκεῖσε M.

V. 722. πολεσσι A.

V. 723 — 725. Chore tribuerat T. V., Oresti R., qui ullum in responsum pro Choro iteratum habet.

V. 724. ἃ πᾶς λέγει, optime: annecti enim nutrix mum interrogationem sensimul cherit.

V. 725. ἢ ὕδ' M. C. A. R. T. V. ἢ δεδεγμένος Well. ex Eur. Alc. 114. At ibi non interrogatur. Itaque scripsi ἢ, quod omnino satisfacit.

ΤΡΟΦΟΣ.

Ἄγειν κελεύει δορυφόρους ὀπάονας.

ΧΟΡΟΣ.

Μὴ νῦν σὺ ταῦτ' ἄγγελλε δεσπότου στύγει·
Ἀλλ' αὐτὸν ἐλθεῖν, ὡς ἀδειμάντως κλύῃ,
Ἄνωχθ' ὅσον τάχιστα γαθούσῃ φρενί.
Ἐν ἀγγέλῳ γὰρ κρυπτὸς ὀρθοῦται λόγος.

ΤΡΟΦΟΣ.

Ἀλλ' ἦ φρονεῖς εὖ τοῖσι νῦν ἠγγελμένοις;

ΧΟΡΟΣ.

Ἀλλ' εἰ τροπαίαν Ζεὺς κακῶν θήσει ποτέ.

ΤΡΟΦΟΣ.

Καὶ πῶς; Ὁρίστης ἐλπὶς οἴχεται δόμων.

ΧΟΡΟΣ.

Οὔπω· κακός γε μάντις ἂν γνοίη τάδε.

V. 727. στυγεῖ R.

V. 728. ἀδήμαντος R. κλύει A.

V. 729. τάχιστα γαθούσῃ T. V. τάχιστ' ἀγαθούσῃ M. G. A. R. De Dorismo vide ad v. 514.

V. 730. κρυπτὸς ὀρθοῦται λόγος receptum e Schol. Ven. et Eust. Il. XV, 207., qui uterque versum ex Euripide affert, ex errore. Apud schol. in libris aliquot est κυπτός, quod sunt qui receperint; at neque est hoc in omnibus libris, neque si esset, Aeschylo imputari posset, quia minime propter hanc vocem versus citatur, sed propter rationem nuntii. Libri Aeschylei exhibent κρυπτὸς ὀρθούσῃ φρενὶ M. G. A. R. ὀρθώσῃ φρ. T. V. errore orto e fine v. 729.

V. 731. ἀλλ' ἦ G. ἀλλ' εἰ A. errore repetitum ex versu sequente.

V. 732. ἀλλ' εἰ libri. ἀλλ' ἦ coni. Stanl. At vide Comm. — τροπαίαν libri, dictum ut Ag. 198. Nugantur qui hoc nonnisi in lyricis carminibus ferendum contendunt.

V. 736. ἄγγελ' G. A. — τἀπεσταλμένα V. τὰ πεπαλμένα R. τὰ πεπλαγμένα G. τὰ πεπραγμένα A. T.

V. 737. μέλλει — μέλλῃ M. G. R.

V. 738. οοῖς M. G. A. R. T. τοῖς V.

ΤΡΟΦΟΣ.

Τί φής; ἔχεις τι τῶν λελεγμένων δίχα;

ΧΟΡΟΣ.

Ἄγγελλ' ἰοῦσα, πρᾶσσε τἀπεσταλμένα.
Μέλει θεοῖσιν ὥνπερ ἂν μέλῃ πέρι.

ΤΡΟΦΟΣ.

Ἀλλ' εἶμι καὶ σοῖς ταῦτα πείσομαι λόγοις.
Γένοιτο δ' ὡς ἄριστα σὺν θεῶν δόσει.

ΧΟΡΟΣ.

Νῦν παραιτουμένῃ μοι, πάτερ Ζεῦ θεῶν Ὀλυμπίων, στρ. α'.
Δὸς τύχας, σχεῖν δέ μου
Κυρίως τὰ σώφρον' εὖ μαιομένοις ἰδεῖν
Διὰ δίκας πᾶν ἔπος.
Ἕλκον, Ζεῦ· σὺ φυλάσσοις· πρὸ δὲ δὴ χθρῶν σιρ. β.
Τὸν ἔσω, Ζεῦ, μελάθρων θές·

V. 740. παραιτουμένῃ μοι T. V. παραιτούμεν' ἐμοὶ M. G. R. παραιτουμ' ἐν μοι A.

V. 741. σχεῖν em. Feder. Libri τυχεῖν. σχεῖν solo hoc loco apud Aeschylum, semel apud Sophoclem Oed. Tyr. 1461. — μου A. R. μοῦ M. G. μοι T. V.

V. 742. σώφρον' εὖ em. Herm. σωφροσυνευμαιομένοις M. R. σώφροσυν εὐμ. G. A. σώφροσιν εὖ μ. T. V.

V. 743. διὰ δίκας em. Pauw. Legit hoc schol.: δικαίως, κατὰ δίκην, κατὰ τὸ δίκαιον. — διαδικᾶσαι M. διαδικάσαι vulg. διαδικᾶσαι G.

V. 744. Libri σὺ δέ νιν φυλάσσοις, contra metrum: respondet enim huic versui v. 773. Pronomen νὶν huic loco minime commodum, quum nulla adhuc facta sit Orestis mentio: particula δὲ facile caremus in oratione, quam concitatam esse ostendit bis repetitum Ζεῦ. Utrumque vero facile pro glossemate addebatur. — φυλάσσοις G. A. — Ante πρὸ δὲ in libris additur ἑ ἑ G. A. ἔ ἔ T. V. ἒ ἒ M., quod transferendum visum est ad v. 754.

V. 745. τὸν em. Seidl. Libri τῶν, quod hoc loco ineptum, quia modo narravit nutrix non esse intus Aegisthum. In sequentibus libri: ἔσω μελάθρων, ὦ Ζεῦ, θές. contra metrum. Iustum restitui ordinem et eieci ὦ, quod adhaesit voci Ζεῦ ex ultima litera vocis ἔσω.

Ἐπεὶ τοι χάρις ἄνευ
Δίκης οὐ τερπνὸν παράκοιτις ἔλλαχε κύριος,
Βωμὸν δ' αἰδοῖον γάμοις πόλλα κἄνευ ξυμβόλου
ἄγουσι
Πλουτέουσι τε δόξαν·
750 Πρεσβεύει μάχαρ τὰς σὰς ἀκούσασα ξυμβολὰς
Τόδε· ἴδιόν τοι δικαίου
Δυσμένειαν βροτοῖσι προτίθησι σαφῆ·
Οἳ κ' ἐκ δικαίων πλουτοῦσιν ἀρχαῖα κομίζεται,
Ἔν τε κάμοις, σύνεσιν ἔχοντ' ἔπος. 804
755 [Διὰ] χέρας, τὸν πάλαι παροιμιάσαν
Λέγουσ' ἄκαν προσγενέσθαι δόσιν.

V. 742. μὲν libri hic et v. 887. — μὲν γὰρ M. pro ἀμφὶ G. A.

V. 743. malleuse M. G. A. T. — ἁφίησ' T. Reliqui ἀφῆκε.

V. 748. ξυζεῦσ' G.

V. 749. πόλλα κἄνευ M., quod retinuit in vulg. — πόλλ' ἄνευ (M. G. T. A.) G. — πόλλ' ἀνεῦ T. V.

V. 752. libri hodie πρέπει πατρὸς. — πρεσβεύουσ' F. πλουτοῦσ' M. G. V. πλεῖστ' ἀνὴρ A.

V. 754. In libris ἴδιον δίκαιον. Sed transiit v. 744, ut saepius verba mutarentur. Ἴδιον δ' ἐστὶ δικαίου Hermann. Ἴδιον δ' ἐστὶ τοῦ δικαίου Schütz. Ἴδιον δ' ἐστὶ τοῦ δικαίου τοῦτο Elmsley. Ἴδιον τοῦτο τοῦ δικαίου Dindorf. Ἴδιον τοῦτο δικαίου Weil. Ἴδιον δικαίου Bothe. Ἴδιον δικαίου τοῦτο Paley. Ἴδιον δικαίου τόδε Wecklein. Ἴδιον δικαίου τοῦτο Blaydes. Ἴδιον δικαίου τόδε Nauck. Ἴδιον δικαίου τοῦτο Headlam.

V. 755. [Διὰ] χέρας, τὸν πάλαι παροιμιάσαν Hermann. Διὰ χέρας, τὸν πάλαι λέγουσαν Schütz. Διὰ χέρας, τὸν πάλαι παροιμιάζουσαν Weil. Διὰ χέρας, τὸν πάλαι παροιμιάζουσαν Blaydes. Διὰ χέρας, τὸν πάλαι παροιμιάσαν Headlam. Διὰ χέρας, τὸν πάλαι παροιμιάζουσαν Nauck. — λέγουσ' ἄκαν Hermann. λέγουσιν ἄκαν Schütz. λέγουσ' ἄκαν Weil. λέγουσ' ἄκαν Blaydes. λέγουσ' ἄκαν Paley. λέγουσ' ἄκαν Headlam. λέγουσ' ἄκαν Nauck. — προσγενέσθαι δόσιν Hermann. προσγενέσθαι δόσιν Schütz. προσγενέσθαι δόσιν Weil. προσγενέσθαι δόσιν Blaydes. προσγενέσθαι δόσιν Paley. προσγενέσθαι δόσιν Headlam. προσγενέσθαι δόσιν Nauck.

Τίμιον τάφοις μετὰ τὸν θάνατον τίσιν, 805
Τὸν κτείναντα πατέρα, τὸ μέγα πρᾶγμα; μανεῖ.
Τίνα νιν, τὸ δὲ σπεῦδον δόμων ἀνδρῶν;
780 Κοινὸν ἀνοσιούργημα, τἀκεῖ κἀνθάδε.
Ὑφαιρεῖ δικαιοσύνην. ἀπειλεῖ.
Βροτοῖσιν ἢ θεῶνος κατθανοῦσιν ἀμπλακεῖν; ἀντ. γ'.
Ἰδοὺ γὰρ ἐγὼ παρεστῶσα πρὸς τοῦ σοῦ τόκου Ὀλέσω,
Ἰδοὺ· ἔλθοι δὲ φανερὸς ἐχθρὸς 815
785 Κτανόντεσσιν, ἀποτεισ' ἃ ἔκτεισε μόρον·
Νέατα πρὸς τ' ἀφάτοισι κύντερ' ἔρξει.
Λόγοισι δ' ἀνὴρ ἐφάνη τοιοῦτος 818
Καὶ τόνδε σὺ πόλει τόνδε λατρεύσας· στρ. ε'.

κύριον τὸν ἄνδρα, καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς ἀντωνυμίαις καὶ ῥήμασι φερομένοις ἐπ' αὐτὸν τὸν ἄνδρα τὸν Ὀρέστην ἀκολουθοῦσιν οἱ ἄλλοι πάντες. Ἀλλ' οὐ τοῦτο ἐστὶν ἀκριβές. Ἐν τῷ 564, δεῖται προνοίας, οὐχὶ μόνον ἵνα ἀκολουθῇ τὸ ἀριθμοῦ.

V. 781. ἐν σοι G. A. T. — *δ' ἐλθοί* R. — *ἐφορεύσων* conj. Herm. et exhibuit R. H. Verser, ne ex correctione.

V. 782 sqq. Libri:

καὶ κεῖ δὲ πλείστων — *δικάσειαν ἔνερθεν*
ἔστιν τις ἄτη — *τοῖς ἀδίκοις ἔπος*
κἂν πόντον μολοῦσιν — *ἐπὶ ξένης ἀνὴρ*
λιμὸν ἐκφυγὼν πόλεως τόδε — *δοὺς ἐπίσκοπον βίου.*

Sic G. A. T. Ceterum ἔστιν τις ἄτη τοῖς ἀδίκοις ἔπος Ald. Ἔστιν τις ἄτη τοῖς ἀδίκοις ἔπος Turnebus. — κἂν Γ. V. Ἐὰν καὶ Ald. — ἀνὴρ R. et supra scripsit a H. Haec supra metricorum, quae supina praebent, alia nulla respondent, neque ullus in antistrophe, omnia mire dicta, in sententia, ruunt in *κεῖ* — *ἔνερθεν*, quae ne ipsa quidem sana sunt. Nam ἔνερθεν ἐστὶν ἄτη τοῖς ἀδίκοις ἔπος praedicatum postulat. Sed substantivorum ne quidem ullum in syllaba, quae requirit antistropha, et quamquam omnes exempla sat notorum, tum iamne non quaeris singula. Ἔνερθεν autem ter translatitium ordine particulam. Primum verbo adiici nihil, quod ἔνερθεν ἐστὶν ἄτη τοῖς ἀδίκοις ἔπος dicatur, ut ἔνερθεν ἐστὶν ἀμφορεὺς πλούτου κεῖται κεῖ κάτω τῆς Διὸς θύρας ἔνερθε γῆς κλιθήσεται. Deinde locus maxime est *κεῖ* supra *μεθέμενοι*, a nemine in ullum locum difficere. Videtur librarius sanus quae sententiae et metri vult et requirit *μεθέμενοι* et adscripsisse utrumque ad *κεῖ* δὲ πλείστων, et quoniam illa ad *δικάσειαν* pertinent, ad *δικάσειαν* ἔνερθεν, et a quarto illo verso versus ceciderit. Ἐνερθεν vero *τοῦ* ἐμὲ ἀνέντα ab ultro ad latitudo nonnullos transtulit. Quod transitionem verborum plura in hac sententia modo facilem infirmet, id ingenere vitiatae singulari quoque loci haec pugnant. Ἐὰν καὶ πόντον μολοῦσιν ἐπὶ ξένης ἀνὴρ λιμὸν ἐκφυγὼν πόλεως τόδε δοὺς ἐπίσκοπον βίου ἔνερθεν ἐστὶν ἄτη τοῖς ἀδίκοις ἔπος. Accusativi infinitivi ἐκφυγόντα, δόντα, ἐστόν, ἔνερθεν ἐστὶν ἄτη τοῖς ἀδίκοις ἔπος, ἀνὴρ ἐκφυγὼν λιμὸν ἐστὶν ἄτη τοῖς ἀδίκοις ἔπος, ἀνὴρ δοὺς ἐπίσκοπον βίου

Θῆλυν οὐριοστάταν νόμον μεθήσομεν ὁμοῦ κρε-
κτὸν γοητῶν
Πλοῦτον δωμάτων· κέρδος ἀέξεται τόδε
Ἐμόν, ἐμόν· ἄτα δ' ἀποπατεῖ φίλων.
Σὺ δὲ θαρσῶν, ὅταν ἥκῃ μέρος ἔργων, ἀντ. β'.
Ἐπαύσας πατρὸς ἔργῳ,
Θροούσᾳ πατρὸς αὐδᾷ
Ἡρὸς σέ, τέκνον, καὶ περαίνων ἐπίμομφον ἄταν,
Περσέως τ' ἐν φρεσὶν καρδίαν σχεθὼν ἀντ. δ'.
Τοῖσδ' ὑπὸ χθονὸς φίλοισιν, τοῖς τ' ἄνωθεν
προπράσσων χάριτος ὀργὰς
Λυπρᾶς, ἔνδοθεν φοινίαν ἄταν τιθείς,
Τὸν αἴτιον δ' ἐξαπολλὺς μόρου.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Ἧκω μὲν οὐκ ἄκλητος, ἀλλ' ὑπάγγελος·
Νέαν φάτιν δὲ πεύθομαι λέγειν τινὰς ,
Ξένους μολόντας οὐδαμῶς ἐφ' ἡμέρου,
Μόρον δ' Ὀρέστου. καὶ τόδ' ἀμφέρειν δόμοις
Γένοιτ' ἂν ἄχθος δειματοσταγὲς φόνῳ

Ch. 689. Find. Ol. I, 115. Pyth. II, 85. Declarat incessum sollemnem, itaque apte dicitur de calamitate discedente.

V. 772. ὅτ' ἂν A. R. ἥκει A. ἥκη R.— Signum Θερ. versui addidit R.

V. 773. ἐπαῦσας R. T. V. ἔπανσας G. A. ἐσβύσας cod. R. — ἔργῳ M. T. V. Idem G., sed adhaeret erasum ν. ἔργω A. R.

V. 774. θροούσα M. V. θροοῦσα G. A. θρούσᾳ R. θρούσῃ T. — αὐδᾶν G. A. αὐδὰν M. R. T. V. Scripsi αὐδᾷ cum Schützio, quod requirit sensus. αὐδὰν ortum e simili vocabulo ἄταν. In libris verba πρὸς σὲ τέκνον exhibentur post θροούσα. Quae metri causa transposui. Causa erroris erant simillima vocabulorum πρὸς et πατρὸς signa.

V. 775. ἐπίμομφαν (sic) M. I. G. A. — φάταν A.

V. 776. Libri omnes τε ἐν. — φρεσὶν A. R. φρεσσὶν M. G. φρεσὶ T. V. — σχεθὼν em. Dd. Libri σχέθων.

V. 777 sq. τοῖσδ' (M.) G. A. τοῖς θ' R. V. τοῖς τ' T.— φίλοισιν libri. φίλοισι coni. P. — ὀργὰς λυπρὰς T. V. ὀργᾶς λυπρᾶς G. A. R.

V. 779. δ' om. T. — μόρου T. V. μόρον M. G. A. R.

785 Τῷ πράξαι βλασφήμως καὶ δείσαντος.
Πῶς γὰρ ἀλοχᾷ καὶ βίοτον δόλιον
Ἔμελλε τεύχειν ἀμφιτέρωσε πρᾶος; 845
Πάλαισμα θρασυκαρδίᾳ, ἀνήκεστος μανίᾳ
Τί τῶνδ' ἂν εἶδες, κρᾶτα δόλιον ἐρείσας;

ΧΟΡΟΣ.

790 Πλουσίοισιν μὲν ἐπαίνημα τὸ τῶν λόγων
Ἔσω παρεῖναι, κἄδειν σιγῶντ' ἀτόμως·
Ὡς αὐτὸς αὐτοῦ τῶνδε τοὺς πόνους πόρῃ. 850

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Ἴθι' ἐλεῦσι τ' αὖ θύρας ἐπ' ἄγγελον,
Εἴ' αὐτὸς ἐν ὀνάτοισιν ἐγχέσπε πυρὸς,
795 Εἴτ' ἐν δικαστῆς πλόκοις λόγοις κλοπεῖ,
Θέσει φρενὸς κλύοντα σωφρονήσαι.

ΧΟΡΟΣ.

Ζεῦ Ζεῦ, τί λέγω, πόθεν ἄρξωμαι, 855
τὸν ἐπεγκόπτην κατασοβοῦσα',
ἐπὶ δ' εὐτυχίᾳ

V. 793. Ἐν' ἐχώρει A.

V. 793. λόγοις R. — φιλόνεικ' G. A. — ἔρίζουσ' T.

V. 794. ἐγχέσπε] ἐν σφιν T.

V. 795. διχαστοτρόχῳ V. διχαστοτρόχ' ἢ M. διχαστοτροχῷ G. διχαστὸς τρόχ' O. A. T. ?

V. 796. Cum τεῦσαι B., mutila T. V., mutilat Pors. Nescio, nisi cherus et dupondius, in mensa.

V. 797. πόνος ἐπόνει M. G. A. R. πόνει T. V. Multa tentaverunt interpretes. Ut vide Comm.

V. 798. ἐφ' Ὧ A. R.

V. 799. αὐδάσω G. A.

V. 800. φρενὸς κλύουσαν ἔδει. Vocalis productio ante mutam c. liq., ut Hes. 780. sed quoniam, Ἀφρὸς Ἀλ. 1120. φρενὸς (genitivo longo ubi stabilitas). Exc. hos. 1140. (nam φρενὸς Tro. 1240. 1241. et φρενὸς, — ἀφρενώτερον R.

V. 800. αὐσθάζουσα M. G. T. V. αὐσαζόμενα A. Verum brilleorum restituit T.

πῶς ἴσον εἰποῦσ' ἀνύσωμαι;
Νῦν γὰρ μέλλουσι μιανθεῖσαι
πειραὶ κοπάνων ἀνδροδαίκτων
ἢ πάνυ θήσειν Ἀγαμεμνονίων
οἴκων ὄλεθρον διὰ παντός,
Ἢ πῦρ καὶ φῶς, ἐπ' ἐλευθερίᾳ
δαίων, ἀρχάς τε πολισσονόμους
ἔξει, πατέρων μέγαν ὄλβον.
Τοιάνδε πάλιν μόνος ὢν ἔφεδρος
δισσοῖς μέλλει θεῖος Ὀρέστης
ἄψειν. εἴη δ' ἐπὶ νίκῃ.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Ἔ ἔ ὀτοτοτοῖ.

ΧΟΡΟΣ.

Ἔα ἔα μάλα·
Πῶς ἔχει; πῶς κέκρανται δόμοις;
Ἀποσταθῶμεν πράγματος τελουμένου,
Ὅπως δοκῶμεν τῶνδ' ἀναίτιαι κακῶν
Εἶναι. μάχης γὰρ δὴ κεκύρωται τέλος.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

Οἵμοι πανοίμοι δεσπότου τελουμένου,

V. 800. ἀνύσομαι G.

V. 801. μιανθῆναι coni. R.

V. 806. δαίων (M.) R. δαῖων A. T. V., quod ferri possit. In G. incertum, utrum legendum: est enim unum punctum, non duo, positum supra litera ι. — Vulgo absunt commata post φῶς et ἔξει, est comma post πολισσονόμους. — πολυσσονόμους A.

V. 807. πάτρων A. πατρῷον T.

V. 808. πάλιν A. cod. R. μόνος om. G. A. T. ὢν ἄρ Ἰφιδρος T.

V. 809. θεῖος T. θείοις M. G. A. R. V.

V. 810. νίκῃ M. G. R. V. νίκην A. T. Illud Eum. 1009., hoc Ch. 457.

V. 813. κέκραρται R. κέκαρται G. A. T.

V. 814. ἀποσταθῶ μὲν G. A.

V. 817. πανοίμοι em. Pors. πὰν, οἴμοι M. G. A. T. V. πᾶν. οἴμοι R. Signum Οἰ. huic versui primus addidit T., in prioribus nullum.

Εἶμεν μολ' οὐδὲν τὼ τύχαι προσβόσιμοι,
Δίμοιβοι οὐδὲ τὼ ἔστιν, ἀλλ' ἀνοίκτοις

820 Ἐπίπλοις τύχαισι, τοῖς γενναίοις πάλαι
Μόχθοις φυλάκτ' ἐκ μολ ἐλεύθερα δὸ δὴ·
Ὅτῳ γὰρ ἐ χρῆσθ' ἀκόντισμ' ἐγγὺς ἢ τόξ', ἔφυ
Ἐκ τοῦ.

Κἀκεῖθεν ἔστιν καὶ κατὰ χθονὸς μάχη

825 Ἀφροντίς, ὅστις καὶ λελυπημένος τὸ δρᾷ·
Ἐμοὶ γὰρ αὐτὸς, ἢν ἔχοιμ' οὐσίαν,
Δόξειν παιδεῖσθαι μᾶλλον ἢ μὴ κτᾶσθαι τινά.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Τί δ' ἐστὶ χρῆμα; νῶιν βροτὸν ἔστης δόμοις; πᾶς

ΟΙΚΕΤΗΣ.

Τῶν ζώντα πάντων τοὺς τεθνηκότας λέγω.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

830 Οἱ λυκὸς, ὑπνῶν πόντιος ὡς ἀκούομεν,
Δόλιος ἀλάστωρ, ἀστὸς ὢν ἑταίροισι,
Δοὺς τὸν ἀνδρωπὸν πλέκτανῶι τοῦτο·

V. 820. γενναίοις] M. B. T. γοναίοις C. A. γοναίοις V.

V. 821. χαλὸν τὸ.

V. 822. οὐχ ἀν ἐ' ἀχθοῖμ', ἐάμεν καὶ κ' ἀρίστᾳ-
ζοιμι, Vide Comm. Ad Med. Hesm. cent. 2. ep. 6. Ἀχθοῖμι, ἀχθοίμην, ἀχθοίμεθα, ἀχθοῖσθε, ἀχθοῖντο

Εἰδῶμεν, ἢ νικῶμεν, ἢ νικώμεθα.
Ἐνταῦθα γὰρ δὴ τοῦδ' ἀφικόμην κακοῦ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Σὲ καὶ ματεύω· τῷδε δ' ἀρκούντως ἔχει.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Οἵ ἐγώ. τέθνηκας φίλτατ' Αἰγίσθου βία.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Φιλεῖς τὸν ἄνδρα· τοίγαρ ἐν ταὐτῷ τάφῳ
Κείσῃ. θανόντα δ' οὔτι μὴ προδῷς ποτέ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ἔπισχες, ὦ παῖ, τόνδε δ' αἴδεσαι, τέκνον,
Μαστὸν, πρὸς ᾧ σὺ πολλὰ δὴ βρίζων ἅμα
Οὔλοισιν ἐξήμελξας εὐτραφὲς γάλα.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Πυλάδη, τί δράσω; μητέρ' αἰδεσθῶ κτανεῖν;

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ποῦ δὴ τὰ λοιπὰ Λοξίου μαντεύματα
Τὰ πυθόχρηστα, πιστὰ δ' εὐορκώματα;
Ἅπαντας ἐχθροὺς τῶν θεῶν ἡγοῦ πλέον.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Κρίνω σὲ νικᾶν, καὶ παραινεῖς μοι καλῶς.
Ἕπου, πρὸς αὐτὸν τόνδε σὲ σφάξαι θέλω.
Καὶ ζῶντα γάρ νιν κρεῖσσον' ἠγήσω πατρός·
Τούτῳ θανοῦσα συγκάθευδ'· ἐπεὶ φιλεῖς
Τὸν ἄνδρα τοῦτον, ὃν δ' ἐχρῆν φιλεῖν στυγεῖς.

V. 833. ἢ νικῶμεν M. G. A. R. εἰ T. V. Conf. ad v. 713.
V. 835. μαντεύω R. — ἔχοι A.
V. 837. Comma post ἄνδρα A. T.; interrogationis signum G. R. V. Interrogationem, censeo, hoc loco particula declaravisset poeta. — ταὐτῷ τῷ τάφῳ R.
V. 839. δ' αἴδεσαι em. Sophian. receptum in B. T. V. δήσεται M. G. A. cod. R.
V. 840. ᾧ σὺ R. V. ὧὴν M. ὧὺ G. A. ὃ καὶ T.
V. 841. οὔλλοισιν A. οὔλοισιν R.
V. 842. Πυλάδῃ G.
V. 843. ποῦ δαὶ M. V. ποῦ δὲ G. A. R., quod pro eodem facit. ποῦ δῆτα T. Λοξία G. A.

ΚΑΤΑΠΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ἐγὼ δ' ἀθρήσω, νέα δὲ γηρύσει δόλοι.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Πατροκτονοῦσι γῆν ἀπωσσάσας ἐμοί.

ΚΑΤΑΠΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ἢ Μοῖρα τοίνυν, ὦ τέκνον, παρασταί. 510

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Καὶ πάνυ τοίνυν Μοῖρ', ἐπειπερ μέμφει.

ΚΑΤΑΠΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ὀλεῖς σαυτὸν γυναῖκα φεύγων πάτραν;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Τοιοῦτον γάρ μ' ἀπόπτυστος ἐς τὸ δυσχερὲς

ΚΑΤΑΠΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Οὔτοι σ' ἀπώσει τῆς ἐμοῦ συμβίου.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἀρᾷς ἐπαίδων τὸν ἐμὸν πατέρ'. 515

ΚΑΤΑΠΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Πολλῶν γὰρ αἰτία κἀκεῖνος ἦν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἀπόκτονον εἰς τοὺς ἐναίσιον σφαγάς.

V. 508. ἆρα πιθόμενα τὸ ἐμὸν ἔ.

V. 511. πάνυ τ. — μὲν γὰρ καὶ Δ.

V. 513. σαυτὸν δὲ Δ. αὐτὸν Α. Ε.

V. 515. ἀπώσεται τῆς ἐ. Δ.

V. 516. ἀρᾷς ἐπαίδων τὸν ἐμὸν πατέρ'. Δ. τὸν ἐμὸν Ἀγαμ.

V. 517. πολλῶν γὰρ αἰτία κἀ. ἦν. Δ.

V. 518. γῆ τὸν Α. Ἰοὶ Α. —

V. 519. πατροκτόνοι κἀκεῖ Δ. — ἐν Α. V.

V. 520. δίκαιος ὢν Δ. Α. ἔκτονος V. ἀποκτόνων Α.

V. 521. ἐπὶ τοῖς Δ. Α. Ε. V. ἐν ἐπιφθόνοις Ἀγαμ. Ἀγαμ. Α. τὸν ἐμὸν Ἀγαμ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Μή, ἀλλ' εἴφ' ὁμοίως καὶ πατρὸς τοῦ σοῦ μάτας.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Μὴ 'λεγχε τὸν πονοῦντ' ἔσω καθημένη.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ἄλγος γυναιξὶν ἀνδρὸς εἴργεσθαι, τέκνον.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Τρέφει δέ γ' ἀνδρὸς μόχθος ἡμένας ἔσω.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Κτενεῖν ἔοικας, ὦ τέκνον, τὴν μητέρα.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Σύ τοι σεαυτήν, οὐκ ἐγώ, κατακτενεῖς.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ὅρα, φύλαξαι μητρὸς ἐγκότους κύνας.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Τὰς τοῦ πατρὸς δὲ πῶς φύγω, παρεὶς τάδε;

V. 864. δ' ἐγ' A.

V. 865. τέκτον G.

V. 867. φύλαξαι (M.) R. V. φυλάξω G. A. T. Illud dictum ut ὅρα, φυλάσσου, μή τις ἐν σιλβῳ βροτῶν Eur. Iph. Taur. 67. WELL.

V. 868. δέ πως G. δι πῶς R.

V. 870 sq. σοὔρίζει em. Elmsl. dictum pro σοὶ ὁρίζει ut σοὔπιοθεν Arist. Thesm. 165. Ita Eur. Iph. Taur. 979: ἥπερ ἡμῖν ὥρισεν σωτηρίαν. WELL. Both. coni. σ' οὐρίζει. At de hac constructione οὐρίζειν τινά τι dubitari potest. — μόνον R. — In. οἵ ἐγώ libri ut v. 836.

V. 872. Oresti tribuunt libri, certe G. A. R. T. V.; iidem omnes sequentem Clytaemnestrae. Recentiorum nonnulli Clytaemnestrae v. 871 et 872. At vide Comm.

V. 873. κἄνες γ' ὃν M. G. R. V. κἂν ἐς γ' A. κἂν ἐς γ'. T. ἐκανές γ' coni. Heath.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Εοικα θρηνεῖν ζῶσα πρὸς τύμβον μάτην.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Πατρὸς γὰρ αἶσα τόνδε σοὐρίζει μόρον.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Οἳ ἐγὼ τεκοῦσα τόνδ' ὄφιν ἐθρεψάμην.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἦ κάρτα μάντις οὐξ ὀνειράτων φόβος.
Κάνες γ' ὃν οὐ χρῆν, καὶ τὸ μὴ χρεὼν πάθε.

ΧΟΡΟΣ.

Στένω μὲν οὖν καὶ τήνδε συμφορὰν διπλῆν.
Ἐπεὶ δὲ πολλῶν αἱμάτων ἐπήκρισεν
Τλήμων Ὀρέστης, τοῦθ' ὅμως αἱρούμεθα,
Ὀφθαλμὸν οἴκων μὴ πανώλεθρον πεσεῖν.
Ἔμολε μὲν δίκα Πριαμίδαις χρόνῳ, στρ. α'.
Βαρύδικος πόινά. 936
Ἔμολε δ' ἐς δόμον τὸν Ἀγαμέμνονος
Διπλοῦς λέων, διπλοῦς ἄρης.
Ἔλαχε δ' ἐς τὸ πᾶν
Ὁ πυθοχρήστας φυγάς. 940
Θεόθεν εὖ φραδαῖσιν ὡρμημένος

V. 874. *στένω μὲν* G. A. R. *στένωμεν* T. V., quod falsum est, quia lamentationes tales non continet carmen, quod sequitur: opus est igitur indicativo. — *τόνδε* G. A.

V. 874 — 877 Oresti G. A.

V. 875. *ἐπήκρισεν* M. G. A. R. *ἐπήκρισε* T. V.

V. 879. *καρύδικος* G. A. R. *καρίδικος* T.

V. 880. *εἰς* G. sed non satis certo.

V. 882. *ἔλαχε* G. A. R. T. V. *ἔλαβε* M. *ἔλασε*, ut videtur, Schol.: *ἤλασε δὲ εἰς τὸ τέλος τοῦ δρόμου, ὅ ἐστιν ἤνυσε τὸν ἀγῶνα.* *ἴλαχε* coni. Herm. At vide Comm. — *δ' ἐτὸ* A. *δὲ τὸ* T.

V. 884. *θεόθεν εὖ* em. Herm. *θεόθεν εὐφρ.* M. H. G. *ἰφραδ.* A. *ἀφραδ.* R. *δὲ φραδαῖσιν* T. V. *ἐν φραδ.* coni. Pors. — *ὥρμημένος* A.

Ἐπολολυξάτω δεσποσύνων δόμων
Ἀναφυγὰς κακῶν καὶ κτεάνων τριβᾶς
Ὑπὸ δυοῖν μιαστόροιν,
Δυσοίμου τύχας.
Ἴμολε δ' ᾧ μέλει κρυπταδίου μάχας, ἀντ. α'.
Δολιόφρων ποινά,
Εθιγε δ' ἐν μάχᾳ χερὸς ἐτήτυμος
Διὸς κόρα· Δίκαν δέ νιν
Προσαγορεύομεν
Βροτοὶ τυχόντες καλῶς·
Ὀλέθριον πνέουσ' ἐν ἐχθροῖς κότον·
Τάπερ ὁ Δοξίας ὁ Παρνάσιος,
Μέγαν ἔχων μυχὸν χθονὸς ἐπόχθιον,
Ἄξειν ἐν ἀδόλοις δόλοις
Βλαπτομέναν χρόνοις
Θεῖσαν ἐποίχεται, στρ. β'.
Κρατεῖται τὸ θεῖον παρὰ τὸ μὴ
Ὑπουργεῖν πως κακοῖς. ἄξιον δ'
οὐρανοῦχον ἀρχὰν σέβειν· πάρα τε
φῶς ἰδεῖν, μέγα τ' ἀφη-

V. 886. τριβᾶς em. Schütz. Libri τριβάς.

V. 887. ὑπὸ δοιοῖν M. — μιαιφόροιν G. A. R. T.

V. 891. δ' ἐν em. Pauw. Libri δὲ ortum e δ' ἐμμάχᾳ. Cf. lectionem G. A. v. 995. — ἐτήτυμος A.

V. 892. κόρα M. G. A. κόρας R. κούρα T. V.

V. 895. ὀλεύθριον A. — πνέουσαν ἐν R.

V. 896. Παρνάσσιος libri. At vide ad v. 542.

V. 897. ἐπόχθιαν scripsi metri causa. Vox formata ut ἐπιτύμβιος. Forma ἐποχθίδιος legitur Anal. Br. III. p. 331. in Epigr. Zonae. Anth Palat. IX. 556. Libri ἐπ' ὄχθια sine sensu et contra metrum.

V. 898 sq. In libris sensus et metrum turbata. ἄξειν ἀδόλως δολίας βλαπτομέναν ἐν χρόνοις M. G. A. R. T. Eadem, sed δολίαν V. et schol. Sanavi quam facillime fieri poterat. De sensu vide Comm.

V. 901 sq. In libris πῶς positum post κρατεῖται. Transposui metri causa. In sequentibus versibus servavi librorum lectiones. Quum adhuc latuerit harum stropharum verus ambitus, multa tentaverunt interpretes.

905 φίλην φίλαις εἶναι.
Ἄνους μὲν οὖσαις, ἀντ. δ'.
Πλὴν ἐγὼ γόοις τοῖσδε συμπεσοῦσα
Τλήμων ὀλοὸν τάχα δὴ πεσοῦσαν 905
γραίας ἀσπάσομαι προσόψιον δεσπότιν,
910 στέγαι ὡς ἑστίαι μόνιμος
πύρ ἔλαμψε καθαρσίου
ἄστρου ἐλπίσασ'· ἐπῳδ.
Θέσφατ' ἐπιστροφὰν πάλιν τε πάλιν
Ἴδιον, κοινὸν ὀρχηστύος
915 Μίτυνθος δόμων παντόνειον πλαγᾶ·
Ἔλεφε τὸ χαῖρε πάλιν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἴδωσιν γοερὰ τὸν δολίᾳ τεχνεύσαν
Παπαιστέτως τε δεσπόταν παρῆγορος.
Χωρεῖ γὰρ ἥκει δ' ὀρθίοις τόδ' ἴχνεσι, στρ. 920
Φίλοι τε καὶ νέοι, ὡς ἐπιπόνου πάθη
Πάρεστε, ἄρσεις τ' ἐκφερεῖτε δάκρυα,
Συνωμότου μὲν θάνατον οὐδὲν ἐκπλαγέν.

V. 905, πάρα τὸ Β., παρὰ τὸ Μ. Α. Β. παρὰ τὸ Τ. Υ. Αἱ ἐκδόσεις ἔχουσι τὸ αὐτὸ μέτρον τοῖς. — φίλοις Β.

V. 906, φίλην τε σὺν. Ἔστιν, φίλην τε Ἠλέκτρᾳ, φίλαις Τυρν. Ἀλλ. Ἐκ τῶν ἐπομένων κατανοοῦμεν, ὅτι ἡ γραῦς ἐν μονῳδίᾳ λαμπρᾷ ἐκφωνεῖ ἀναγνώρισιν μελικοῦ τινος μέρους· δὲν ἦτο τε τοῦ φιλίου, εἰ τι. 910, τὸ ἐπιφώνημα προσαναπλοῦται τοῦτο.

V. 907, ἀκούει Α. ἀλλ' Ε. — προσαγορευτικὸν" add M. C. (ἀκόλουθα τὸν κώδικα), ἔλεγε, καὶ οὐχὶ Β. ἀλλ' Α. προσεῖπε ἢ ἀλλὰ" Δ' Υ.

V. 910, τὸ Δ' Β' Μ. Α. Β. — ἐφ' ἑστίᾳ Μ. — ἑστίᾳ Μ. V. 913, πάρ Μ. Α. Β. Τ. Υ. — πάρ Β. — ἐπῳδικὸν Α' add. Ἐπῳδικὸν καὶ ἀντιστροφικὸν.

V. 915, στέγαι ἑστίαι μόνιμος Ἴδιον, παντόνειον Μ. Α. γρ." ἀποδίδωσι τὸ Α. Ε. Ἐπιτελεσθεισῶν δεκαὰς κλαυθμῶν, ἐν αἷς ἀφῆκε ἀκούσιον.

V. 921, ἐκπλαγὲν ἐκ τῶν τοῦτο τοῦτο καὶ τ'. 1910, δακτυλ. ἀνακλ. μετὰ τὸ ἀνάπ. ἐν Α.

V. 922, πατεστρέφων Μ. Α. Β. ταῦτα πατέστρεφον.

Καὶ λυσιτελοῦσιν· καὶ τοῦ πόνου ἔχει.
Πλοῦτος δ' ἀπὸ, τοῦδ' ἐτέρους κακοὺς, φησὶν, ἔχειν.
Ἀλλ' ἐν ἀμηχανίαις ἄνδρας ἀπώλεσεν.
Πάντες τε χαίρουσι πολλοῖς ἐγκωμιάζειν.
Ἐστέναζεν· ἀνὴρ, ἀπὸ τοῦδε παροιμιάζεται.
Ἀλλ' ὑστέρου τοῦτον ἐκβαλεῖ· ὡς ἐξ ἀνάγκης,
Οὐχ ἑκόντες, ἀλλ' ὑπὸ πάντες ἐπιστέωσι τοῖς
Ἄλλ' ἐν τοῖς μὴ μετέχειν ἔχει τὸν ἔπαινον·
Ἢ ὡς τοῦ μὲν μετέχειν ἔχει τὸν ἔπαινον,
Τὸν γὰρ μὴ μετέχοντα ἐρίζειν μέγιστον
Τῶν μὲν γὰρ, ἀγαθῶν γε ὄντων, μέγιστον
Ἔχει γὰρ ἀγαθὸν τὸ, τὸν ἀγαθὸν ἐπαινεῖν.
Ἀλλ' ἐν τοῖς ἐπαίνοις ἔχει τὸν ἔπαινον·
Ἢ ὡς τὸν ἔπαινον ἔχειν τοῦ ἔπαινον ἔχειν,
Ἔστιν δὲ ἐπαινεῖν ἐν ἑκάστῳ, ὡς ἐπιστήμονα,
Τὸ γὰρ ἐπαινεῖν ἐν ἑκάστῳ, ὡς ἐπιστήμονα,
Ἔστιν δὲ ἐπαινεῖν ἐν ἑκάστῳ, ὡς ἐπιστήμονα,
Τοῦτο δὲ ἐπαινεῖν ἐν ἑκάστῳ, ὡς ἐπιστήμονα,
Τὸ τὸν παρόντα, τὸν τῶν μὴ ἐπαινεῖν·

V. 923. τῷδ' ἔμοὶ Δ.

V. 924. χαιρόντε libri (etiam A. minore puncto, χαιροντ' V.

V. 925. ἔμοιγε Δ.

V. 926. ἀνάγκη M. L. B., sed ἀνάγκῃ M. H. vult. Vide Comm. — Ἢ, M. H. Ald. A. T. V. Ἢ δὲ, Δ. ἢ, ceteri. — Ἢ ἔχειν in ipso scribendo. Consentiebat valde huic loco spiritus, et etiam aequabilior versus, sed parum est cum aspiratis.

V. 927. ἔμοὶ Δ. Ald. B.

V. 928. μοιχὸς Δ. V., sed fortasse versus. Vide ad v. 874. In G. αἰχμὴν, quod facit pro μοιχὸν.

V. 932. Versus hic in G. continuus erat, nonnumquam inserto inter solitum versuum distinctionis, ut V. G. A. B. ἴρις V. ἔρις.

V. 934. τάχιστ' M. H., ex falsa collatione.

V. 938. ἢ, sed M. G. A. T. Ald. R. — ἔστιν om. M. H. — ἐπαινεῖν, Ald. G. A. B. ἔστιν om. ἐν ἑκάστῳ, ὡς ἐπιστήμονα, sed M. H. ἐπαινεῖν.

V. 939. γ' ἐν om. Heath. Cf. ad Vig. p. 233. γ' ἐ' V. G. — ἐ' ἐ' A. T. V.

V. 940. ἐπαινεῖν τοῦτον ὁ ἐπαινῶν M. G. A. B. ἐπαινεῖ ἐν ἑκάστῳ, ὡς ἐπιστήμονα, sed M. H. ἐπαινεῖν.

V. 941. τὸν τῶν μὴ ἐπαινεῖν· Δ.

Ἀγαμέμνονος θανόντος, ἐ κατασβῆ καθαιμάκτου
ἔρινυς πατροκτόνου, δύσπνοον μῆνιν φέρων·
ἐπεὶ τί δῆτα τοῦτο τοὐμφανὲς κακόν; τάχ' ἂν
Ἅιδης τε καὶ τὰ κάτω μάκαρες ἀνήκοα πρᾶξις.
Πολλοὶ μὲν ἀνόμως ἐκ δόμων ἐξώρμησαν ἤδη,
πολλοὶ δὲ καὶ γάμοις ἐν ἀλλοτρίοις ἔμιξαν εὐνάν·
ἀλλ' οὐκ ἐπ' ἀνδρὶ τῷ δικαίῳ τοῦτο θάρσος ἐστί.
Τίνα δ' ἐκ τοσούτων ἐλπίδων ἐπὶ σοὶ τελεῖ τις, ὦ
τέκνον, ὅστις ἐν μέσοισι τοῖσδε τοῖς πολίταις
ἔτι ζῶντα μητέρ' ἐν δόμοις ὁρᾷ πατρός;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἀλλ' ἐστὶν οὗτος· ἐκ δόμων τοιοῦτος ἐξέρπει κακός.
Φίλοι τοῦ κτείνοντος ἐχθροῦ δεσπότου δόμοις
ἔστηκε δ' ἀνὴρ ἐν χώρᾳ δεσπόζειν ἐπιστάτης.

V. 941. ἀπὸ σκηνῆς. Turn. conf. Al. vide Comm.

V. 942. ἀρχαῖος Κ. V. Scribitur C. A. — ἀρχαῖος Α. Ε. Ald. Turn. Pauw. Brunck. Porson. non recusavim Wakef. Al. interpretatio Italia est. V. 1017.

V. 943. ἐκ δόμων ἐξώρμησαν Α.

V. 945. κατασβῆ Α. Ε. Ald. Turn. Pauw. Brunck. Porson. ἐκ δ. Α. — ἐκσβῆ Κ. V. Scribitur C. A. — ἐκσβῆ Ε. Ald. Turn. Pauw. Brunck. Porson.

V. 946. ἔρινυς Α. Ε. V. — ἔρινυς Κ. Ald. Turn. Pauw. Brunck. Porson.

V. 947. τί δῆτα τοῦτο τοὐμφανὲς κακόν; τάχ' ἂν Κ. V. — τί δῆτα τοῦτο τοὐμφανὲς κακόν; τάχ' ἂν Α. Ε. Ald. Turn. Pauw. Brunck. Porson.

V. 949. πολλοὶ μὲν ἀνόμως Κ. V. — πολλοὶ μὲν ἀνόμως Α. Ε. Ald. Turn. Pauw. Brunck. Porson.

V. 951. οὐ κ. Α. — οὐκ Κ. V. — οὐκ Ε. Ald. Turn. Pauw. Brunck. Porson.

V. 953. ἐπιστάτης Κ. V. — ἐπιστάτης Α. Ε. Ald. Turn. Pauw. Brunck. Porson. Ita omnes et ad V. 758.

V. 954. τοῦ κτείνοντος Μ. C. A. E. Vertex id servat ad v. 939. b. 1. et v. 960. b. 7. V. constanter τοῦ κτείναντος. Quod recepimus.

V. 955. ἐστηκε δ. Κ. V. — ἐστὶ Μ. C. A.

Πολλὰς δ' ἀνομβρεῖ φοῖνιξ τὸν πεπλωμένον.
Τὸν αὖτον αὖτις ἀστὴρ ἀνέτειλε πάλιν.
Πατρομήτωρ δ' ἐφεστὼς πρεσβεύει κάλει. 945
960 Ἀλλ' οὐ μὲν ἔργα καὶ πόνους, γόους τε καὶ
Κλαυθμοὺς κλύειν ἔοικε τοῦ μακροῦ κακοῦ.

ΧΟΡΟΣ.

Οὔτοι μάχαιραν δοιὰς ἔκτανε
δὶς πικτὸς ἄτυπος κωκυτὸς, ἀλ'
μύζουδ' ὁ μὲν αὐτὸς, ὁ δ' αὖθις. 1000

ΟΡΕΣΤΗΣ.

965 Κλύω, ἐπεὶ οὐ δὴ τοῦτ' ἐμὸν κλύειν πάλιν,
Πόνος γὰρ ἐπόνου προστρέχων ἐπόνου
Ἔβριθεν, ἐφορμὴν ἐμοὶ παρασκευάζων.
Φόνιος θεόμισται· πρὸς δὲ κηρύσσ' ἐμὲ
Ἄλαστα δαίμων δ' ἐπιγελᾷ τοῖς αἵμασιν. 1005
970 Ἰοὺ ἰού· ἐν ὄψεσσι νιν, ὁρᾶτε, πάλιν,
Κινοῦσι τὼ φρικώδη· τῶν δεινῶν δέμας
Πατρομήτωρ μόνωρος, ἐκ δὲ τοῦ βάθους

V. 955. *Suppl.* ων δ.

V. 958. κάλει ων. Hermann. Mihi videtur, quod vocabat, id Aeschylum reliquisse. Deinde quidem non est, quod Hermanno ad sententiae perversae fidei quaesti videri, τὸν αὖτον ἀστέρα ἀνέτειλε πάλιν. Nam quod Hermannus ἀστὴρ ἀνέτειλε πάλιν ἐφεστὼς πρεσβεύει κάλει, ἀνέτειλε πάλιν ἐφεστὼς πρεσβεύει καὶ ἀνέτειλε πάλιν καλοῦντος ἐπιστάντος, καὶ ἀνέτειλε πάλιν ἐπιστὰς καλεῖ, ἀνέτειλε πάλιν ἐπιστὰς καλεῖ, τὸν αὖτον ἀστέρα ἀνέτειλε πάλιν ἐπιστὰς καλεῖ,

Καὶ φίλιον τέλεως τοῦδε πλακοῦντ' ἔδοις
Τὸν πυθόμενον Ἀτρέως, χρόνιον κακὸν 1060
Πρεσβεύει μὲν τοῖς ἔπειτα κείνης αἰσχύνη
Ἔλένη, παρέστη δ' αὖθις ἐκ τῶν ἔνδοθεν
Τοῖς γὰρ σοῖς πράσσουσι κερδέσιν.
Καὶ νῦν ἐρεῖ μ', ὡς πεπυσμένοισιν
Τὸν τοῦδε θανάτῳ καὶ σὺν ἐμοὶ προῴξοντα 1065
Πάντα τὰ χρεῖος ἀρῆσαι πολέμου.
Φανταν τοῦ αἰσχρὸν ἀνδρὸς ἐρῆσαι,
Ἄλλην τιμωρὸν ἀλόχῳ πρόσω.
Τοῦ δὲ χεῖρα μοι πατὴρ ἀρχαίαν ἔχει 1070
Καὶ παρεστῶτα μοι μὲν ἐν φρονήσεις πολλαῖς,
Ἔχω δ' ἀδρὸν τεῦχος τῷ σπάσαντι
Τὸν ποὺ πάντ' ἀνδρὸς τοῦδε φίλτατον λιτῶν.

ΧΟΡΟΣ.

Ἀλλ' εἰ τὰ πρόξεις μοῖρ' ἐπιζαφὴς ἀσὰ
Φέρῃ πατρῷῳ, μηδ' ὑπεκδύσῃς δόμων. 1075

V. 1055. Ἄλλοι δὲ ἀλ' ἢ M. G. R. ἀλλ' ἢ. Ἄλλοι γ' T. V. Recital. Glasg. — ἀλ' ἢ.

V. 1056. ἄμαρ ἐν — Ἐναρξίβιος A. — ἄμαρ Μ.

V. 1058. χρεῖ' ἀν' ἐ. Ἐ. παρέστη G. A. παρὸν T. V. Ἀλ' αὐτὸν τοῦδε κτείνει ἔπειτα Turn. Ἀλ' αὐτὸν τοῦδε κτείνει ἔπειτα Pors. Ἀλ' αὐτὸν τοῦδε κτείνει ἔπειτα Herm. Ἀλ' αὐτὸν τοῦδε κτείνει ἔπειτα, ἦλθε δ' ἐκ τῶν ἔνδοθεν Tyrwh. 1794. Ἀλ' αὐτὸν ἔμ. p. 151.

V. 1077. ἄλλον G. A. — ἄρῆσαι A.

V. 1078. ἀρχαίαν Μ. G. R. ἀρχαίαν F. A. ἀρχαίαν T. V.

V. 1079. πολλαῖς γνώμαις M. G. R. μηχαναῖς F. A. φρένες ἐσθλαὶ T. V. — ἐρῆσαι M. G. A. R. ἐρῆσαι F. ἐρῆσαι T. V. Vide Comm.

V. 1081. κατ' ἀ. R. T. τὰ F. G. R. Illud repetitur sæpe. Vide Comm.

V. 1082. μὴ μοίρας ἐπιζαφὴς N. G. A. μοῖρας κατα-ἐπιζαφὴς Μ. μοῖρ' ἐπιζαφὴς T. V. Ἐπιζαφὴς ἐπιτατικὸν τὸ ζαφὴς, οἷον μὴ κατὰ τοσοῦτον ἐν τῷ, κατὰ σοῦ καὶ ὅσον ἐπιφέρει δεῖ τὰ, οὐ μόνον ἐκείνῳ ὀργὴ καὶ τιμωρία.

V. 1083. τὰ πρόξεις μοῖρ' ἐπιζαφὴς ἀσὰ Pors. Quæ optime se habent, quæcunque ab omnibus editionibus recepta. Vide Comm. Κάλον τοι καὶ τὸ μὴ Turn.

V. 1085. φέρει πατρῷῳ libri omnes. Recitat. singulorum.

990 Πατρῴοισιν πάσαις ἀφυγίοις πόλαις.
Δίκαι δ' ἀκοῦσαι τοῖσδε τοῖσιν ἴσαις μέρος.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἆ ἆ.
Ἁπαλαὶ γενοῦσαι, πάλιν ὑπογύιον δάκρυ
Θυμηδίαισι τοῖς πολεμίοισιν.
995 Πλευραῖς ἁρμόσασαι· κἀκ δὲ δὴ μελέων ἐμῶν. 999

ΧΟΡΟΣ.

Τίνες αἱ δῆτα, γάϊται ἀνδράσιν πατρί,
Διοφελεῖαι; ἴσχε, μὴ φράσαι πάλιν πάλιν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Οὐκ ἐπὶ δῆτα πάλιν σημάτων ἐμοὶ
Λόγῳ γὰρ αἷμ' ἐστὶν πατρὸς ἡγεμὼν ἐμόν.

ΧΟΡΟΣ.

1000 Πειστέον γὰρ αἶσα· καὶ γὰρ οὐ θέμις 1055
Ἐν πατρὶ τυ τραχυτῆτ' ἐς γράσιν πατρί.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἀπὸ Ἄπολλον, αἷμ πλεῖόνων δὴ,
Ἀεὶ ὀμπτὸν σταζόνων αἷμα θυμῷδές.

πάλιμ αἰῶνος ἀμοιβαῖος. Ὁ δ' αὐτὸς ἄτοπος ἐστ καὶ ν. 514, καὶ ἀλλαχοῦ. **L** τ. ὑπογύιον **G.** ὑπόγλωσσα **A, T.**

V. 993. ἡδέσθησ' ἔλεοι ἀκοαι γενέσθαι **G.**, καὶ ἡδέσθη, ἔλεοι ἀκοαι γενέσθαι **L.** καὶ ἡδέσθη, ἔλεοι ἀκοαι γενέσθαι **A, T.** Ἁπαλαὶ γενοῦσαι **Ald.** Ἁπαλαὶ γενέσθαι **Pal.** Ἁπαλαὶ γενέσθαι **Mus.** Ἁπαλαὶ γενοῦσαι **Ald.**

V. 994. φιλοῦσαι **M.** ἐν. **A, E.** φιλοῦσαι **T, V.** σπεῦσαι τοῖς πολεμίοις. φιλοῦσαι τοῖς θεοῖς. Εἰ τὸ μεταπλάσιον, πεύθεν τοῦ πεύθεσθαι ἔστιν καὶ τοῦτο εὑρεῖν.

V. 995. πλευραῖς **A.** — ἁρμόσασαι **M.** ἐν. **E.** ἁρόσασαι **G, A.** ἁρμόσασαι **M.** ἐν. **E.**

V. 996. ἡδομαὶ τελικαὶ **R.**

V. 997. σημεῖόν **A.** — τινὰ δ' ἔπει κακοῦ, τοιὰ σοὶ, Pors. V. 998. οὐ εἰς **A.** οὐκ εἰς **T.**

V. 1000. ἀεὶ **A.** ἀεὶ δ' **T.**

V. 1004. αἰεὶ **M, R.** αἰεὶ δ' **L.** ἀεὶ δ' **A.** — πρόφασιν **G, A.**

V. 1006. Γραικὰ κοινὰ αἰδοῦ **G, A.**

V. 1007. ἀμείλιχον **M.** ἀμείλιχα **G.** ἀμείλιχα **A, T.**

V. 1009. φιλεῖ **A.** φιλεῖν **M.** ἐν. **T.** ἐν. **V.** — ἀνδρὸς **M.** ἐν. **R.** καὶ χρεὼν τοῦ **R.** καὶ χρεὼν ὃς **A.** κοχρεὼν ὃς **T, V.**

ΧΟΡΟΣ.

Εἶεν καθαρτὰς Λοξίου τὰς προφορὰς,
Ἐλευθέρων τε τοῦδε πρώτου κύριος.
ΟΡΕΣΤΗΣ.
Ἥκεις μὲν οὐχ ὡρᾶιος καιρὸς, ἵνα δ' ὁρᾷ·
Ἀλλοιώσω δὲ, πρὶν λέ' ὧν μάτην λέγω.
ΧΟΡΟΣ.
Ἀλλ' αἰτήσομαι, καὶ σ' ἱκετεύσω προσχεῖν
θεοῖς φίλοισιν εὐμενῆ σωτῆρα τοῦμόν.
Ὡς τῶν μελαθρώπ τῆς δοκούσης τοξότου
τοσόνδε χωρεῖ
πτύσσουσ' ἐνώπιον ἐπαλτόν.
Πειθοῦμαι τῶν πρώτον αὐτῶνδε
μόρῳ πελασσάντων ἐσχάτῳ.
Δώσουσι καὶρὸν βουλῆς διαπλεῦσαι πάντῃ·
Ἀπορραίνειν δ' ἔλαιʼ ἀρσένων
πολεμίοις κτείνῃ.
Νῦν δ' ὡς τρέσας ἔβην πάλιν σωτῆρ,
ἐς πρῶτα κἄπι-
πολ ἔβαν κρυπτά, πολ πατηλὰς
κρύπτουσιν ἔδρας μέτοι.

V. 1012. κτείνειν libri librorum, omisso cum. Heath. et Prob. Vide Codic.

V. 1013. πατηλὰς cm. Stanl. et Valck. Libri πατη-λὰς, πατη-λὰς.

V. 1014. ἔβαν ex διέβαν in delebilorum metrici Heath. M. ita Porson. Hesiodeo exemplo vide Ap. Rh. I. 1. Conon. V. 1018. ut metrici A. Z.

V. 1021. ἄκαι δ. Post hunc versum ἀπόστασις in G. et Oxon. Tum ἀφρόνως δρῶσιν ἄκαιρον. In cm. ἀφρόνως καὶ ἄκαιρον nulla habet libri omnes.

Digitized by Google

COMMENTARIUS

IN

AESCHYLI CHOEPHORAS.

Digitized by Google

COMMENTARIUS

IN

AESCHYLI CHOEPHORAS.

V. 1—21. **Prologus.** Orestes cum Pylade adveniens ad patris sepulcrum invocato Mercurio, ut sese in recuperanda sede patria adiuvet, cinerinum in sepulcro offert (— 9), quum pompa mulierum ex aedibus regiis egressa libamentum in eodem solutura accedit; in quibus quum Electram sororem aspiciat, recedunt illi, ut e longinquo rem observent (— 21).

V. 1 — 3. Mercurium *inferum* oro, ut paternis fungens muneribus salvum me reddat, quum in hanc terram ab exilio redeam.

V. 1. Mercurius inferus Oresti erat invocandus, tum quia ab inferis hic auxilium sperabat in certamine de recuperanda salute, tum quia callida arte hoc certamen aggressurus erat Orestes (cf. v. 536), cui arti praeerat Mercurius, propterea in ipso discrimine adoratus v. 684 et 763. Addit ob hanc rem Aristophanes: *τὸν ἐριούνιον Ἑρμῆν χθόνιον προσεῖπε κἀδήλου λέγων, ὅτιὴ πατρῷον τοῦτο κέκτηται γέρας* (v. 1155). Ille enim Eriunius, inferus utilis (*ὀνήσιμος*), colebatur in ipsa Attica: Corp. Inscr. I, 539. Aliter quidem rem interpretati sunt veteres grammatici: Schol. Arist. l. c. (1175): *Ἀρίσταρχος δέ φησι τῶν ἐξηγήσεων τοῦ στίχου τὴν*

προτέρων κατὰ τὸν ποιητὴν εἶναι, ἣν ὁ Εὐριπίδης ἔφη· τὰ τοῦ ἐμοῦ πατρὸς κράτη ἐποπτεύων, ὃς κρατηθεὶς ὑπὸ τῶν περὶ Αἴγισθον ἀπώλετο. Est hoc quidem aperte falsum, idque satis iam e participio praesentis ἐποπτεύων apparet; causa vero erroris in eo posita, quod Mercurium a patre non potuisse accipere potestatem de inferis putabant grammatici, quoniam non inferus deus esset Iupiter, sed superus. Et est hoc id, quod Aeschylo exprobrat Euripides, referri hac ratione sacrilegia in sepulcris commissa, quibus praesit Mercurius inferus utilis, ad ipsum Iovem. At neque Aeschylus haec dixit, neque quae dixit ille ita intellexit Aristophanes, sed precatur Orestes, ut Mercurius, qui inferis praesit, hoc munere ita fungatur, ut simul paterno servatoris munere utatur, ut potestatem de inferis, potissimum de Manibus Agamemnonis, ita exerceat, ut ab his sibi salus restituatur. Et idem sensit Aristophanes, vertas modo: appellavit (invocavit) Mercurium Eriunium inferum: ne vero: Eriunium appellavit inferum, quod pravam reddit sententiam. Utilitatis enim potestatem Mercurius revera cum Iove communem exercet, et precatur Orestes, ut etiam munere infero ita fungatur, ut sibi *illud* munus a Iove mandatum esse meminerit. Ita revera haud adversatur Aristophanes interpretationi nostrae, quam primus protulit C. O. Müllerus (Aesch. Eum. p. 187, Not.), sed iocandi causa postea ex illo loco extorquetur sensus is, quasi hanc virtutem largiendae utilitatis in rebus inferis, quae sane debetur Iovi, etiam in furtis ostendat. Ceterum illud πατρῷα κράτη referendum esse ad sequentia, patet ex ipso numero plurali, qui referendus est ad munera servatoris et adiutoris. Potestatem servatoris hoc loco cum Mercurio communicat Iupiter, ut Ag. 1309. cum Orco. De natura Mercurii cf. v. 115.

V. 2. Usum vocis αἰτεῖσθαι ex hoc loco notavit Thomas Mag. Cf. Theb. 260. Soph. Phil. 63 cett. — ξύμμαχος Mercurius ut Iupiter v. 19.

V. 3. Rationem vocabulorum ἥκειν et κατέρχεσθαι explicat ipse Aeschylus Aristophaneus (Ran. 1176): ἐλθεῖν μὲν ἐς γῆν ἔσθ' ὅτῳ μετῇ πάτρας, φεύγων δ' ἄνηρ ἥκει τε καὶ κατέρχεται. Cf. Soph. Ant. 200: φυγὰς κατελθών. Demosth. Aristocr. 636: ὅθεν γὰρ μηδὲ ἐξέπεσέ τις τὴν ἀρχήν, οὐκ ἔνι δήπου κατελθεῖν εἰς

ταύτην. Hoc de se ipso dicit Orestes Eum. 462: *κἀγὼ κατελθὼν τὸν πρὸ τοῦ φεύγων χρόνον*. Sane enim, quanquam hospiti commissus, e terra sua pulsus erat Orestes, quippe quem neque domum revocabat mater, neque regiam dignitatem ei concedebat: et licet comiter excepto a Strophio, nihil tamen erat iuris, itaque e Graecis moribus ne libertatis quidem quidquam erat in terra aliena.

V. 4 sqq. Invocato Mercurio nunc ipsum Agamemnonem appellat Orestes, pariter atque Electra v. 115, 122, se reversum eius vindicem fore pollicitus eiusque auxilium evocans. In iis, quae exciderunt, numina ea, quae legitimam de terra patria auctoritatem exercent, Orestes videtur invocavisse, ut benigne se recipiant, eadem ratione, qua urbem, terram, fluvios, heroes salutant filiae Danai initio Supplicum. Duorum certe ex his numinum mentio superstes est, Inachi e fluviis, Agamemnonis ex heroibus. — *ἀκοῦσαι* est auditu percipere, *κλύειν* simplex audire. Cf. Prom. 448: *κλύοντες οὐκ ἤκουον*. Eadem ratione dictum *δίρχθητ'*, *ἐσίδεσθε* Prom. 140.

V. 7 sq. Iam quum duas res facinore suo adepturus sit Orestes, tum recuperandam regiam dignitatem, tum perficiendam patriae vindictam, opus est ei tum favore numinum, quorum est terra patria, tum auxilio patris ipsius. Utrisque pium se exhibet, tum Inacho, quem pro illis adorat, tum patri cincinnum offerens. Quo quidem more id proprie designatur, quod sese totum dedit et devovet is, qui capillum offert, numini, quod invocat: cincinno enim detonso deo sancitur hostia: itaque hostiae loco numini se tradit is, qui hoc agit. Propterea in duplici occasione hoc fieri solet. Fluvii habentur adolescentium nutritores, itaque iis totos hi se debent, id quod agnoscunt hoc more, quo quasi de se ipsis aliquid iis libant: eadem gratia habetur parentibus vel amicis coniunctissimis, itaque his idem solvitur. Eustath. ad Il. II, p. 165: *λέγονται δὲ τὸν μὲν ἄλλον χρόνον κομᾶν οἱ Ἕλληνες, ἐν δὲ πένθους καιρῷ κείρεσθαι. ὡσαύτως δὲ καὶ ἐν καιρῷ ἀκμῆς ἤτοι τελείας ἡλικίας· τηνικαῦτα γὰρ πλόκαμον κείρασθαι Ἀπόλλωνι κουροτρόφῳ καὶ ποταμοῖς* (de qua opinione cf. Hesiod. Theog. 347). *καὶ ἦν οὗτος μὲν ὁ πλόκαμος θρεπτήριος κατὰ τὸν Λίσχυλον, πενθητήριος δὲ ὁ ἕτερος*. Exempla prioris moris sunt Theseus,

qui Apollini Delio capillum obtulit (Eustath. ib.), Achilles, qui eum Sperchio devovit (Il. XXIII, 142), cf. Schol. Pind. IV, 82: posterioris Teucer, Teemessa et Eurysaces Sophoclis (Ai. 1174), Achilles (Il. XXIII, 151, cf. Eur. Phoen. 323). De Oreste idem referunt Soph. El. 52. Eur. El. 91. Sed qui hos locos congessit, Stanleius parum recte capillum Inacho ab Oreste alio (ἀκμῆς) tempore oblatum esse existimat: nisi forte hoc nomine eam, qua nunc versatur Orestes, aetatem declaravit ille. *Redit* Orestes, simulatque ad iuvenilem aetatem pervenit (Od. I, 41): itaque nunc demum haec solvenda erant Inacho, neque antea solvere poterat ea, quoniam aberat, neque ansam habebat, quum nihil ab Inacho exspectaret. Itaque neque huic neque illi omnem capillum, sed utrique cincinnum pietatis signum offert, et nunc quidem Agamemnoni; Inacho obtulit in ipso itinere, quum primum ad eum accessit.

V. 10 — 15. Quum agmen mulierum nigris vestibus indutarum accedat, ex hoc lugubri habitu aut novam aedibus calamitatem accidisse aut Agamemnoni libamentum afferri suspicatur Orestes.

V. 11. φᾶρος apud Aeschylum ubique producit literam α: v. 955; Eum. 634. Theb. 329. Salam. fr. 200; apud Sophoclem interdum corripit: Trach. 916. Cf. Herodian. περὶ μονήρ. λέξ. p. 36, 19. — μελάγχιμος] Eustath. ad Il. X, 13: οὕτως Αἰσχύλος πέπλους μελαγχίμους φησίν, quo nostrum locum respici existimant interpretes.

V. 12. πρέπειν τινί, insignem esse aliqua re: ἐσθῆτι δυσμόρῳ πρέπει Eur. Helen. 1204. STL. — προσεικάζειν τινί, comparare cum aliqua re, aptum iudicare rei. Cf. Ag. 150.

V. 13. προσκυρεῖ, προσεγγίζει. Hesych. Cum accusativo iunctum Soph. Oed. Tyr. 1299. BL.

V. 14. ἐπεικάσας τύχω, an forte coniiciam? Sensu „verum attingam" poni non poterat coniunctivus. WELL. ἐπεικάζειν, coniectari, ut v. 546, 920, Suppl. 244. Cf. Ag. 150.

V. 15. νέρτερα μειλίγματα, piacula quae inferis afferuntur: quod simile in eadem re loquendi ratio ostendit: Hesychius: χθόνια λουτρά, τὰ τοῖς νεκροῖς ἐπιφερόμενα· ἐκόμιζον γὰρ ἐπὶ τοὺς τάφους λουτρά. Eodem modo apud Romanos inferiae

dictae. HERM. (Obss. in Aesch. et Eur. p. 56). Inferium vinum vide apud Festum s. v. et Cat. Re Rust. 132, 134. Dativus hoc loco positus ut Catull. XCIX, 8: „quae tradita sunt tristi munere ad inferias.“ Similem dativi usum in Herod. I, 87. Thuc. VI, 33. demonstrat Well. Vide Bernh. Synt. 138. De voce cf. Pers. 610. Eum 107.

V. 16 — 19. Aspectus Electrae lugentis excitat in Orestis animo desiderium ultionis.

V. 16. δοκῶ] quia puerili aetate discesserat Orestes ab Electra, non sine dubitatione sororem nunc agnoscere potuit. Differt vero puella regia omni habitu ab ancillis, et haud dubie Oresti similis est eius vultus. Exempla accusativi cum infinitivo post δοκεῖν congessit Well., velut Prom. 436, Theb. 615, Ag. 549.

V. 18. Cf. Hom. Il. III, 351: *Ζεῦ ἄνα, δὸς τίσασθαι*. STANL.

V. 19. σύμμαχος v. 2. Ita Vulcanus Archil. fr. 20, Venus Sapph. I, 27. BL. — θέλων de divino favore, ut Suppl. 144.

V. 20, 21. Recedit Orestes cum Pylade, ut ipse non visus cognoscat, quid agant mulieres. Scilicet quum opus suum dolo perfecturus esset, ante omnia ei percipiendum erat, quomodo res se haberet in aedibus (cf. v. 13). — ἐκποδὼν στ., ut ἀποστα-θῶμεν v. 814. BL. — προστροπή, ἱκετεία Hesych. Cf. v. 76.

Parodo v. 22 — 74 servae cum Electra missae a Clytaemnestra, ut Agamemnoni inferias faciant, significant primum, cur hoc agere iussae sint (Str. et Ant. 1), deinde cur invitae iusso morem gerant (Str. et Ant. 2), denique domus regiae periculum suumque ipsarum conditionem (Epod). Quae sic exposita sunt: Lugemus omni ratione et more (Str. 1): domus enim territa est somnio, quod deorum Manium iram portendit (Ant. 1). Hanc invita expio: miseram enim reddidit domus conditionem mors domini (Str. 2): perdita est honesta eius dignitas, minatur vero cuivis homini iusta vindicta (Ant. 2). Caedes enim requirit ultionem, cui nonnisi una ratione satisfieri potest, pernicie ipsa (Epod. 58 — 66): equidem iam serva necessitate dominis addicta in his periculis lugeo de morte domini (67 — 74).

V. 22 — 30. Legatio processit ex aedibus inferias libatura cum planctu, genis lacceratis lamentans, scindens vestes prae dolore.

V. 22. *ἰαλτὸς* videtur esse substantivum designans idem quod *στόλος*, formatum ut *φόρτος*, *κονιορτός*, *κωκυτός*, *ἀμητός*. — *ἔβη*] aoristus de re modo peracta: v. 99.

V. 23. *χοὰς προπομπός*] Constructio ut *ἄπορα πόριμος* Prom. 904. Cf. Bernh. Synt. p. 114. Rost. Gr. §. 137. 3. a. *προπέμπειν γαπότους τιμάς* Pers. 622. — *ὀξύχειρ κτύπος* de vehementi planctu, qui acute ferit. Ita *ὀξυπλῆγος Ἀχέροντος*, de undis vehementer volutis Soph. Polyx. fr. 469. De ipso more planctus praeter v. 403 sqq. vide Pers. 1054: *στέρν' ἄραγε*. Soph. Ai. 631: *χερύπληκτοι δ' ἐν στέρνοισι δοῦποι πεσοῦνται*. Eur. Phoen. 1351: *ἐπὶ κάρα λευκοπήχεις κτύπους χερῶν*. Androm. 1210: *οὐ σπαράξομαι κόμαν; οὐκ ἐπιθήσομαι δ' ἐμῷ κάρᾳ κτύπημα χειρὸς ὀλρόν*.

V. 24. *ὀνύχων δαΐ' ἀμύγματα* Eur. Androm. 826. SCHÜTZ. Eur. Orest. 691: *τιθεῖσα λευκὸν ὄνυχα διὰ παρηίδων αἱματηρὸν ἄταν*. STANL. Hom. Il. XIX, 285: *χερσὶ ἄμυσαιν στήθεά τ' ἠδ' ἀπαλὴν δειρὴν ἰδὲ καλὰ πρόσωπα*. Cf. Eur. Hec. 655. Athenis quum lege vetita esset genarum in lugendo laceratio (Plut. Sol. 21), barbari aliquid haud dubie in his servabus ea designatur.

V. 26. *δι' αἰῶνος* Ag. 512. — *βόσκεται*] *τρέφομαι τῷ θρηνῷ* Schol. an Wehklage weid' ich meinen Sinn. DROYSEN. *βόσκεσθαι φόνῳ* Th. 244. *δειλίᾳ βόσκεται* Soph. Atr. fr. 144. *ἐλπίσιν* Ant. 1246. — Additur haec perennis luctus affirmatio, ut intelligatur servas in omnibus rebus sentire ea, quae dominis commoda sunt: id quod in fine huius carminis diserte profitentur. Ita chorus mulierum, quae Antigonae et Ismenae miserantur. Theb. 872: *δόλος οὐδεὶς μὴ 'κ φρενὸς ὀρθῶς με λιγαίνειν*.

V. 27. *τὸ ἕξῃς· οἱ δὲ στολισμοὶ τῶν ἱματίων πρὸς τοῖς στέρνοις λινοφθόροι λακίδες ἐρράγησαν*. Sch. — *λακὶς* plerumque laceratio, hoc loco lacinia, pannus, ut Pers. 835. De more conscindendae vestis cf. Pers. 125, 168, 1030, 1050. Suppl. 120.

V. 23. πρόσσχημα] *praetext*. πρόσσχημα ἐπιβουλῆς ἔσται. *Suid.* — ἐπιβουλὴ] *insidiae*. — ἐπιβουλὴ καὶ πρόσσχημα] *insidiae et praetext

rem diei non posse ipsam edidisse clamorem, itaque omnino pravum esse *ἴλαχε*. — *περὶ φόβῳ* ut *ἀμφὶ τάρβει* v. 526, *περὶ τάρβει* Pers. 696. Matth. Gr. 397. Ann. 2.

V. 35. *βαρὺς πιτνών*] Solita dictio de genio infenso, cuius simile exhibetur id, quod terret in somnio. Cf. Pers. 516. Suppl. 415, 650. Ag. 1576. Existimatur talis genius et quidquid noxium est nocere ipsa praesentia. Apparet haec minime dici potuisse de Apolline; quivis enim deus Olympius iuvat eo, quod adest.

V. 36. Somniorum interpretes videntur esse aedium vates, commemorati Ag. 377. Atossae somnii interpretes dicuntur senes Persae Pers. 226: hi vero non interpretantur, sed prodigium procurare student.

V. 37. *θαὸς ὑπέγγυοι*] *ὑπέγγυός τινι*, vadatus alicui, obnoxius alicui Eur. Hec. 1028. *ὑπέγγ. τινος*, vadimonio alicuius adiutus. Itaque hoc loco: quorum fidem dii tuentur.

V. 38. *περιθύμως*, ut *περιόργως* Ag. 195. — *μέμφεσθαι*, improbare rerum statum, quo inulti manent. Non est opus, ut ad hoc intelligatur dativus *κτανοῦσι*. Sententiam vide v. 313.

V. 40 — 48. Haec mala ut avertat, mittit me mulier improba. Equidem vero timeo haec vota proferre: nulla enim re reparatur caedes: lugent aedes tenebris oppressae morte domini.

V. 40. *χάρις ἄχαρις* Prom. 545. Ag. 1461. STL. Gratum quod Manibus offertur, ingratum, quia offert interfector. Cf. v. 496: *δειλαία χάρις* de eadem re.

V. 41. *γαῖα*] *ὦ γῆ μῆτερ* Schol. Eur. Hipp. 601. SCHÜTZ. Invocatur terra, ut cohibeat et avertat malum. Ita Suppl. 890: *μᾶ Γᾶ φοβερὸν ἀπότρεπε*. Cf. Prom. 568.

V. 42. *δύσθεος γυνὴ* de Clytaemnestra etiam v. 504. — *ἵπος τόδε*, id quod mihi mandatum est, preces, quibus Agamemnonis Manes placandae sunt: *χάρις ἀπότροπος κακῶν*. Ita τοῦτο τοὖπος v. 84. Metuit chorus, ne, si Agamemnonis veniam pro Clytaemnestra imploret, iram eius in se ipsum conflet, idque, quia caedes reparari non potest: *τί γὰρ* cett. Si haec *ἵπος τάδε* ad *δύσθεος γυνὴ* retuleris, destruitur omnis orationis connexus. — *ἐκβαλεῖν*] *ἐκβαλοῦσ' ἵπη* Eur. Ion. 959. SCHÜTZ.

V. 43. λύτρον, τίμημα Hesych. Sententiam vide v. 499. Ag. 944. Eum. 647. Cf. Soph. El. 447: δοκεῖς λυτήρι' αὐτῇ ταῦτα τοῦ φόνου φέρειν; οὐκ ἔστιν.

V. 44. Vides pro precibus, quibus placari possit Manium ira, a choro proferri ea, quae magis eam excitent, descriptionem miserrimae aedium conditionis. Itaque iam nunc id, quod pro salute instituit Clytaemnestra, in eius damnum vertere incipit. — πανοικὺς minime substantivum, ut Bernhard. Synt. p. 50, sed adiectivum, ut πάμπολις Soph. Ant. 614. πάμμορος Oed. Col. 161. πάναλβος A. Suppl. 582.

V. 49 — 57. Periit augusta regiae domus dignitas, quam verebatur plebs: excipit eam metus: felicitas honore fruitur: sed omnes manet iustus eventus, aliis claram lucem, aliis dubiam, aliis noctem assignans.

V. 49. σέβας] αἰδὼς, ἣν περὶ Ἀγαμέμνονος εἶχον οἱ δῆμοι. Sch. Quod vero addit: ἡ αἰδὼς νῦν εἰς φόβον ἐτράπη· ἐκεῖνον γὰρ ἥδοντο καὶ ἐφίλουν, τοῦτον δὲ (Aegisthum) φοβοῦνται ὡς τύραννον διατελούμενον, id aperte falsum, quanquam revera tyrannus habetur Aegisthus; quod enim potissimum in notione maiestatis Agamemnonis extollitur, est invicta eius potestas (ἄμαχον, ἀδάματον, ἀπόλεμον), qua unumquemvis, qui novas res agebat, coercere poterat. Qua nunc perdita quisquis in aedibus regibus versatur, ei metuendum est, ne seditione orta civitatem plebs evertat, pariter ut antea, dum aberat Agamemno (Ag. 815). Vinculum enim civitatis Aeschylus timorem aestimat (τὸ δεινόν Eum. 698). Tales turbae oriuntur etiam in regno Persarum post cladem Xerxis (βασιλεία γὰρ διόλωλεν ἰσχύς cett. Pers. 591). Nobiles enim viros semper a parte regis stantes exhibet Aeschylus, velut senatum in Agamemnone et Persis, plebem vero etiam in aevo heroico seditiosam (Suppl. 485: κατ' ἀρχῆς γὰρ φιλαίτιος λεώς).

V. 50. δι' ὤτων φρενός τε] Cf. 430. Theb. 25. Pers. 605. Bl. — περαίνειν sine accusativo Pind. Pyth. X, 28: περαίνει πρὸς ἔσχατον πλόον.

V. 51. φοβεῖται δέ τις] Clytaemnestra et quisquis in eius aedibus versatur.

V. 52. Felicitas eundem, qui deorum est, et maiorem etiam in hominibus parat honorem. Qui felix est,

eum colant homines, non ex eius ingressu agi iustitia. — τὸν τε πρὸ τοῦ πρὸ τοῦ τοῦ τοῦ

V. 58 — 60. Caedes aedibus inhaeret vindictam desiderans: auctori infertur pernicies: sicut reparari nequit virginitas, ita caedem nihil expiat nisi pernicies.

V. 58 sq. Propter sanguinem ebibitum a tellure nutrice inhaeret caedes ultrix, ut non diffluat. Profitentur haec eam opinionem, quae omni apud Graecos subest iuri vindictae. Qui occisus est, per se nulla fruitur potentia, quum sit umbra et cinis: sed quivis homo arcto vinculo coniungitur cum terra: quae nutrimentum ei praebet, ut eius viribus uti possit, si quando defensione egeat (Theb. 16 sqq.): quae materno amore eum diligit, ideoque, quum eius sanguine spargitur, iram concipit in eius interfectorem: quam ob rem huic eiusque civibus denegare solet fruges, quibus interfectum aluit, ne quod huic ereptum est concedatur illis. Quae ira tum demum placata est, si idem quod egit passus est interfector: itaque caedes dicitur haud diffluere, sed inhaerere aedibus vindex: caedis enim et sanguinis notiones ubique miscentur a Graecis. Atque quum ipsa Furia nihil sit nisi illa telluris sanguine aspersae ira, eandem quam nostro loco, sententiam habes Ag. 1109. — *τλεως, τιμωρός* Sch. — *πέπηγεν*] Cf. Theb. 736: *καὶ χθονία κόνις πίῃ μελαμπαγὲς αἷμα φοίνιον.* — *διαῤῥύδᾱν* derivatum a *διαῤῥεῖν, διαῤῥύηναι.* Sunt qui scripserint *διαῤῥύδων*: at incommodus est in hoc carmine durior Dorismus, quum praeterea misceantur formae Doricae et Atticae.

V. 60 sq. Acerba pernicies administrat res auctoris, satis valida, ut turgeant morbo. Dicta e communi opinione, perniciem alteri illatam convertere sese in eum, qui eam intulerit. — *διαφέρειν*, administrare, potestatem exercere de re. Ita Soph. Oed. Tyr. 321: *διοίσω τοἰμόν.* Trach. 323: *διοίσει γλῶσσαν*, diriget linguam, utetur lingua. Eur. Or. 349: *διοίσει ψῆφον*, iudicium feret. Idem ib. 1652. Pind. Pyth. XI, 60: *χἠρις τὸν Ἰφικλείδαν διαφέρει Ἰολαὸν ὑμνητὸν ἐόντα*, prospicit Iolao, administrat res Iolai. Nem. VII, 54: *διαφέρομεν βιοτὰν λαχόντες*, administramus vitam nostram (ubi notio varietatis non his, sed iis quae sequuntur exhibita est: *ὁ μὲν τά, τὰ δ' ἄλλοι*). Ita *διαφέρειν τὸν αἰῶνα.* Herod. III, 40. Itaque Soph. Ai. 511 *διοίσεται ὑπ' ὀρφανιαῖν*, erit sub potestate tutorum. Nusquam confugiamus necesse est ad sensum differendi, qui apud hos poetas

valde dubius. — τὸν αἴτιον, auctorem caedis modo memoratae. — νόσος, ut Ag. 930. — παναρκέτας additum ad ἄτα, ut παιδολύμας ad Θεστιάς v. 579, πατροφόντου μητρός Soph. Tr. 1125. Cf. Bernhard. Synt. p. 51. Habent alii pro genitivo, derivato a πανάρκετος. Quod epitheton non aptum morbo. Vox formata ut γαμέτης, ὀφειλέτης.

V. 62. ὥςπερ οὐκ ἔστιν ἴασις πρὸς ἀναπαρθένευσιν τῆς κόρης, οὐδὲ τῷ φονεῖ πάρεστιν πόρος πρὸς ἄκεσιν τοῦ φόνου Sch. — ἑδώλια νυμφικά, sedilia, cubilia virginum, ut πωλικά Theb. 454, ubi Schol. παρθενικῶν καθεδρῶν, rectius quam quod hoc loco ascriptum est in iis quae omisi. — Dativi οἴγοντι, si quis aperit, usus apud poetas singularis: cf. Bernhardy p. 83. Rost. §. 105. observ. 2. p. 506 sq. Genitivus pendet ab ἄκος.

V. 63 sq. Et omnes rationes eadem via progrediuntur, contaminantem caedem expiant, idque in accedentem perniciem. πόροι rationes expiandae caedis, ut recte interpretatur scholium, quod exscripsi, quum aliud in hunc versum et eum eo interpretes fere omnes vocem de fluviis dictam putent, quod tam nude minime fieri poterat. — ἐκ μιᾶς ὁδοῦ dictum ut ἐξ ἑνὸς ποδός Soph. Phil. 91 (quum ei unus sit pes), ita ut una sit earum via, ad unam viam, ut ἐκ τοῦ σοῦ τρόπου, ad mores tuos Arist. Thesm. 93. Bernh. Synt. p. 230. Participia βαίνοντες — καθαίροντες iuncta ut Ag. 160, 169, cf. ad 160, et verbi finiti loco posita ut ib. 169: μάντιν οἵτινα ψέγων ἐμπαίοις τύχαισι συμπνέων. — καθαίρειν φόνον Attice dictum ut καθαίρομαι γῆρας Dan. fr. 39. Cf. Soph. Trach. 1008 c. not. Herm. Il. XVI, 667: αἷμα κάθηρον. Od. VI, 93. Recte Schol.: Ἀττικὸν δὲ πρὸς τὴν αἰτιατικὴν συντάσσειν· καθάρωσε τὸν φόνον· τὸ δὲ κοινὸν κ. τοῦ φόνου. Perperam vero hic λοῦσαν ἄτην etiam pro τῆς ἐπιούσης αὐτῷ ἄτης dictum putat: nemo enim ab eo purgari potest, quod ei non inhaeret, sed ad eum accedit. Imo est hic accusativus per epexegesin additus, designans id, quod e tota sententia effectum prodit: omnes enim illae rationes, quas utuntur ad caedem expiandam, sola ea via incedunt, ut incidant in aggredientem perniciem. Ita Eur. Or. 1105: Ἑλένην κτάνωμεν Μενέλεῳ λύπην πικράν. Electr. 1261: Ἀλιῤῥόθιον ἔκταν' Ἄρης μῆνιν θυγατρὸς ἀνοσίων νυμφευμάτων. Utroque loco, ut nostro,

nos facilius expediret dativus ἄτῃ, λύπῃ. Cf. Ag. 204. Bernh. Synt. p. 127. — λοῦσα ἄτη, ut ἄτης πέλαγος ἐςβέβηκε Suppl. 470. Cf. Ch. 384, 1020.

V. 66. τοὺς δὲ] πόρους, et cum his eos, qui utebantur iis. Versum, qui stropham claudit, hoc loco repetit poeta, idque aptissime. Hic enim est finis sententiarum earum, quibus demonstratur instare aedibus perniciem, quia iustitia eos, qui culpam contraxerint, in aeternam noctem trudat, quia caedis omnis ultionem requirat. Haec enim, quae omnium hominum communia proferuntur, referenda esse ad ipsam domus conditionem, nemo est quin intelligat, quum vero communia prolata sint, in fine sane egemus aliquo testimonio, quomodo in ea appareant: idque optime praebet haec repetitio. Quum enim triplicem exhibuerit chorus hominum sortem, tum claram, tum dubiam, tum funestam et perniciosam, et deinde perrexerit ad extollendam inanem earum artium, qua caedem expiare conentur, vim, hac re designatur nunc in medio statu illo versari aedes, anxio quidem et molesto, instare vero tertium infelicissimum, omnesque artes, quibus utatur regina, vertere in perniciem.

V. 67 — 74. Me vero quum in servitutem capta urbe induxerint dii, decet probare in principibus meis iusta et iniusta, animo per vim invisa patiente: clam vero dominum lugeo.

V. 67 sqq. ἀμφίπτολις] necessitas urbi circumdata, quum ab hostibus obsidione capta esset: Theb. 290: τὸν ἀμφιτειχῆ λεών. BL. — ἰςᾶγον αἶσαν] anastrophe, ut Prom. 66. BL. Dicunt de excidio Troiae, quo cum Cassandra in Agamemnonis potestatem redactae sunt et Argos abductae.

V. 70. ἔστι δὲ παροιμία· δοῦλε δεσποτῶν ἄχουσι καὶ δίκαια κἄδικα. Sch. Ordo sententiae: ἐμοὶ πρέποντά (ἐστι) αἰνέσαι ἀρχὰς βίου δίκαια καὶ μὴ δίκαια. — Excusant se servae, quod Clytaemnestrae morem gerunt in faciendis inferiis, quas Agamemnoni parum acceptas fore satis intelligunt. Ita, quamvis palam rebus Clytaemnestrae prospiciunt, clam Agamemnonem lugent. — ἀρχαί, qui imperium exercent, ut Ag. 119 ἀρχαὶ βίου penes quos est arbitrium de vita. Cf. Eum. 526: ἄναρχτον βίον.

V. 71 sqq. αἰνεῖν τι, contentum esse re, obedire in re.

lia Suppl. 902: *αἰνέσας τάδε.—βίᾳ* cett.] quum acceperit mens invisum odium per vim imperantem, *φέρεσθαι*, auferre, accipere, pati: *οὐ λόγον κακὸν ἠνέγκατ' οἴκῳ' ὄνειδος* Soph. Trach. 462. — *στύγος*, res odiosa Ag. 585.

V. 72. *ὑφ' εἱμάτων*] Cf. Od. IV, 114. Eur. Suppl. 110. Or. 280. Arist. Ran. 911. STL. et BL.

V. 73. *μάταιοι τύχαι*, is fortunae status, qui inani nititur fundamento, itaque vergit ad ruinam. Talem enim descripsit aedium conditionem: quibus si quid mali eventurum est, ipsis etiam servabus timendum est. Quia enim nunc imperio Clytaemnestrae parent, manet eas eadem sors, quae hanc: itaque earum pariter ac reginae sors est temere constituta, idque propterea, quod occisus est dominus, qui tutus erat aedes. Suo igitur iure dicunt: lugeo dominum in fortuna periculosa.

V. 74. *παχνουμένη*] *παχνουμένης*, *ἀνιωμένης* Hesych. II. XVII, 111: *ἦτορ παχνοῦται* et ibi Eustath. (p. 1097, 56): *εἰώθασι δὲ οἱ παλαιοὶ ψυχρὰ λέγειν τὰ ἀηδῆ*. Hesiod. Opp. 360. Eur. Hippol. 803 *λύπῃ παχνωθεῖσα*. BL.

Episodio primo (v. 75 — 563) initio exhibetur deliberatio Electrae et servarum, quid optandum sit in offerendis inferiis (v. 74 — 114): deinde invocatio numinum inferorum, ut mittant Orestem (v. 115 — 153): porro in sepulcro invenitur cincinnus, et exoritur suspicio esse eum Orestis (v. 154 — 200): accedit Orestes, agnoscitur, implorat Iovis auxilium in recuperanda domo, narrat officium vindictae sibi ab Apolline Delphis impositum (v. 201 — 294): alternantur deinde lamentationes chori, Orestis, et Electrae, quibus confirmatur Orestis voluntas perficiendae ultionis sua ipsius manu (v. 295 — 457): evocatur patris auxilium (v. 458 — 492): accipitur omen somnio Clytaemnestrae portentum (v. 493 — 530): paratur fraus, qua domum intraturus est Orestes (v. 531 — 563).

V. 75 — 114. Choro quum exposuerit Electra non posse se ferre inferias ea ratione, quae prosit Clytaemnestrae, suadet ille, ut vindictam in hanc provocet.

V. 75 — 96. Consilium detis, quaenam in fundendis inferiis

patri dicam (v. 73): quibus signis eas dicens nosse (—83), neque recidentiam pili in cineris puncti possum, nisi solum (—86): neque tantis ita duro ejus lateris pede (—90). Pura ergo ejulatio, quum nemo nunc adsit ut nobilem odium: nunc quidquam timendo (—94), — quum in patrio domo timeat amicitiae caussam se ulcisceretur cohortati fuisse, neque ut exercitum, quod scripsit non esse, quod ne Interius Agamemnonis, ut neque quidquam lateris, non Electra his nobilis nobilem se, ut filia in hac in parvo non proditum, quinquennio homines unum locus plurave interest, et barbatae sint, et audax aut fui proxima effatus; quae spiritus sint. Nunc Electra, quid nunc se ulcisceretur, neque sunt quidquam ut se ornatrices cupit, aut, quod Agamemnonis et Clytaemnestrae corpus, non sunt quidquam Interpretes mittit, donec stipitis pleta verba se ulcisceretur ut se nescient, non reputarunt, sed interiorem lateris esse interiorem Agamemnonis (v. 74). Tantis etiam signis non Interius lateris ne lectrices Electrae in dubitatur, atque timentur dentali ventus facit illa (Hesych. ψὴν, sed ἀμφίβολον τὸ ἀπὸ τοῦ ἀμφιβάλλειν ἢ ἀπὸ τοῦ ἀμφιβαίνειν. Ἀμφιβολίαν δὲ καὶ τὸν ἀσπίδος μοχλὸν, ἐν ᾧ ἡ χεὶρ ἐμβάλλεται. Ἀμφιβολεῖς δὲ καὶ τὰ ἐν τοῖς ἀσπιδίοις ἐμβλήματα

mus (Eur. Hecub. 534). Cf. Soph. El. 442: *σκέψαι γάρ, εἰ σοι προσφιλῶς αὐτῇ δοκεῖ γέρα τάδ' οὖν τάφοισι δέξασθαι νέκυς.*

V. 82 sq. *οὐ πάρεστι θάρσος*] Solita in mortuis invocandis oratione uti non audet Electra, quia talia, ut in hac re falsa, accepta esse nequeunt Agamemnoni: cf. v. 42. De eadem re Soph. El. 432: *οὐ γάρ σοι θέμις οὐδ' ὅσιον ἐχθρᾶς ἀπὸ γυναικὸς ἰσπέναι κτερίσματ', οὐδὲ λουτρὰ προσφέρειν πατρί.* — *πέλανος* Ag. 96.

V. 84 sqq. An iubeam eum, ut moris hominibus est, retribuere iis, qui has coronas donumque mittunt, id quod dignum sit malis donis? In iis, quae praecedunt, absoluta est trium earum, quas profert, sententiarum prima; qua perpendit, num matri morem gerens inferias ita ferat, ut malorum patris omnino non recordetur, sed dicat, quasi ex pia mente mittantur. Praeter pietatis vero mentionem, quae fiebat in ipsis effundendis inferiis, moris erat etiam retributionem poscere pro ornamentis, quae tumulo afferebantur. Primam illam sententiam quum omnino se profiteri non posse *declaraverit*, retributionem, quae poscenda erat, ita tantum poscere potest, ut mala sit ea: quia maiora sunt mala, quae Agamemnoni intulit Clytaemnestra, quam quae tali dono aequari possint. Ita v. 497: *οὐκ ἔχοιμ' ἂν εἰκάσαι τόδε· τὰ δῶρα μείω δ' ἐστὶ τῆς ἁμαρτίας.* — In *φάσκω τοῦπος* inesse notionem iubendi recte monet Wellauerus citans Iacobs. Anthol. II, 3, p. 200. Schaefer. Theocr. XXV, 47. — Ad *ἔστι* positum ineunte versu in fine sententiae confert Elmsleius Ag. 1153. Eur. Herc. fur. 1293. Thes. fr. VII, 10, ipse tamen sine ratione proponens *ἔσθλ'* et *καλῶν*, quibus omnis exstinguitur virtus loci. — *ἀντιδοῦναι*] Ita poscit a patre, ut mittat Orestem (v. 130), ita poscitur a Dario, ut consilium ferat in periculo regni (P. 631): ita ab Achille, ut navigationem permittat (Eur. Hec. 539). Infinitivum tertiae imperativi personae loco positum vide Matth. Gr. p. 1072., cuius usus rationem reddit Bernh. Synt. p. 357.

V. 86. Coronas mortuis allatas vide Soph. El. 895. Eur. Or. 1322. Tibull. II, 4, 48. Sueton. Aug. 18. STL. Cf. Pers. 618: *ἄνθη τε πλεκτά.* — *δόσις* de inferiis, ut *δῶρον* v. 166, 497. *δωρήματα γῇ καὶ φθιτοῖς* Pers. 523. — *ἐπαξίαν ἀντιδοῦ-*

vας, solita ellipsis, aptissima hoc loco, ubi vicinum est δόσις. Cf. Bernhardy Synt. p. 190. — τῶν κακῶν pronuntiatione extollendum. Quum enim in vulgaribus precibus pulcrum vocari soleat coronarum donum, Electra pro hoc dono sibi commemorandam esse dicit iniuriam patri inflictam. Recte Schol.: παρ' ὑπόνοιαν. Ἴδοι γὰρ τῶν καλῶν ἐλπεῖν.

V. 87 sqq. ἢ οἴγ' ἀτέλμως] Quum neque pietatis et eorum, qui mittant, mentio, neque invocatio et preces in his inferiis rite fieri possint, superest tertia ratio rei silentio peragendae, ita ut quaevis alienae caedis expiatio tacite peragitur (cf. Eum. 448 — 450). Sentit vero Electra se tali ratione agendi minuturam esse honorem patris, cui exspectandae erant preces a filia sacra ferente; itaque tum quasi participem fore se sceleris Clytaemnestrae, quae summa ignominia patrem affecerit. — ὥςπερ οὖν] ita ut etiam, argumentum inducens. Cf. v. 831. Ag. 1092. ABRESCH.

V. 90. τοῦτο πρὸς τὰ παρ' Ἀθηναίοις ἔθος· ὅτι καθαίροντες οἰκίαν ὀστρακίνῳ θυμιατηρίῳ ᾄφαντες ἐν ταῖς τριόδοις τὸ ὄστρακον ἀμεταστρεπτεὶ ἀνεχώρουν. Sch. τεῦχος vas, quo ferebatur libamentum. Purgationis causa efferebatur vas, quo continebatur cinis porci. Cf. Theocr. XXIV, 91. Virg. Ecl. VIII, 101. Hesych. καθάρματα. Soph. Oed. Col. 490. STL. et Bl. — πάλιν — στείχω recte iungit schol. Ita Theocr. l. c. ἄψ δὲ νίσθαι ἄστρεπτος.

V. 93. μὴ κεύθετ'] Quia de clandestino luctu suo dixerat chorus (v. 74) et de necessitate, cui sibi obtemperandum sit.

V. 94. τὸ μόρσιμον] οὐδὲν πείσεσθε παρὰ τὸ μόρσιμον. Cf. v. 443.

V. 96. τῶν δ'] melius his, quae ego proposui. Scilicet id, quod precari cupit, ipsa non professa est, sed tetigit modo v. 86. — ὑπέρτερον, κρεῖττον. Suid.

V. 97 — 114. Loci igitur religionem reverita ingenue dicam, quod sentio. — „Hac religione dicas.“ — Precare pro amicis eius in libando. — „Quosnam e nostris ita appellem?“ — Primum te et quisquis Aegisthum odit. — „Mene et te?“ — Est id, quod audivisti ex me. — „Quemnam praeter hos?“ — Orestem, licet absentem. — „Bene me mones.“ — Interfectoribus vero. — „Quid his? id non percipio.“ — ut veniat deus

vel homo aliquis. — „Utrum iudex an punitor?“ — dicam ingenue, qui eos interficiat. — „Nihilne in his impietatis inest?“ — Inimico retribuenda sunt mala.

V. 97 sq. Sepulcrum illud se non minoris facere dicit quam aram, pluris id se facere subintelligens, quam iussa Clytaemnestrae: itaque pariter atque Electrae sibi quoque videri cavendum esse, ne quid in precibus proferatur, quod offendere possit manes Agamemnonis. De iureiurando haud cogitatur hoc loco, neque enim haec est eius formula, neque iureiurando in hac re opus esse poterat. — ἐκ φρενός] Cf. Theb. 873, 919.

V. 99. In his etiam non iureiurando chorum obstrictura est Electra, sed adhortatur eum, ut religionem sepulcri omni timori, quo Aegisthum et Clytaemnestram vereatur, anteponat. — ἥδεσω] Aoristus, ut v. 22. Ag. 498.

V. 100. τὰς χοὰς χέουσα εὔξας ἀγαθὰ τοῖς εὖ φρονοῦσι τῷ Ἀγαμέμνονι δηλονότι. Sch. σεμνά, sancta, religionis plena. BOTH. Dativus pendet a φθέγγου: in eorum commodum.

V. 101. τούτους pro τοιούτους SCHÜTZ. — οἱ φίλοι, ii, qui necessitudine nobiscum iunguntur, tum affines, tum servi, tum amicissimi. Cf. Ag. 1140.

V. 104. μανθάνουσα, quum a me audiveris. Cf. ad Ag. 573.

V. 105. στάσει, factioni, quae contra Aegisthum et Clytaemnestram exsistit. Quod sunt qui hoc ad stationem chori referant, ineptum.

V. 106. καὶ θυραῖος] Quum enim initio invocationis proferendi essent ii, qui offerrent inferias (v. 80), Orestis mentio proprie non pertinebat ad rem, ut quem ne id quidem vinculum cum patre iungeret, quod in terra, quae fert alterum, tegit alterum, positum est: de hac enim potestatem quampiam exercet is, qui sepultus iacet, alteram terram non potest dicere suam. Sed satis firmum existimat chorus vinculum naturale, quod patrem cum filio connectit, ut etiam morte et loco diremtos coniungere possit.

V. 109. Doceas ignaram: omnia hactenus prolata, in

quibus fiebat mentio adversariorum Aegisthi et Orestis, erant ea, quorum rationem in hac re bene perspicit Electra: nunc vero, quum de auctore caedis dicatur, haeret, quia haec est matris culpa, nihilque in hanc statuere audet, usque dum ab aliis instigata sit nihil proferre, usque dum hi eam pro hoste potius quam pro matre habendam esse affirmaverint. Hanc auctoritatem alienam, qua opus est filiae matrem laesurae, quum praebent servae, interpretantur hac rationem iuris divini, cui muneri Athenis certi interpretes, *ἐξηγηταί*, erant designati. Cf. Eum. 609.

V. 111. *κριτὴν ἢ τιμωρόν. ὃ ἔστιν, ἀκουσόμενον τοῦ πράγματος ἢ πρὸ ἀκοῆς τὴν τιμωρίαν ἐπάξοντα, ὡς ἀναμφιβόλου ὄντος τοῦ κακοῦ.* Sch. Vides Electram bene sentire, quid dicturus sit chorus, et idem cupere, attamen dubitare ipsam in statuendo eo, quod atrocissimum est, donec ab altero hoc audiverit. Quum vero audire cupiat quae ipsa cogitare vix audet, optime hoc loco comparata est ratio alternantis sermonis. Appellata denique ipsa caede ultrici profert eam, quam tacita fovit, dubitationem, num pietatem laesurae sint hae preces; facile tamen eam refutari patitur. Ita in his omnibus designatur non omne in liberos ius ademtum esse Clytaemnestrae.

V. 112. Satis patet ad *φράζουσα* intelligendum esse non *λέγω*, sed imperativum *φθέγγου* vel *ἐπείχου* ex v. 100 et 103.

V. 114. *ἀνταμείβεσθαί τινα κακοῖς* Theb. 1049.

V. 115 — 143. Preces Electrae. Mercuri, perfer preces meas, quibus invoco inferos deos et tellurem nutricem (— v. 120): inferias fundens patri, ut me et Orestem adiuvet et hunc reducat: nunc enim perditi sumus a matre interfectoris socia, equidem serva, ejectus Orestes (— v. 129). Reducem vero reddas Orestem, pater, et me matre magis piam (— v. 133): adversariis vero mitte vindicem et iustam caedem (— v. 136): haec illis imprecor, nobis victoriam, in effundendo libamento (— v. 141). Vos vero defunctum carmine plangatis (— v. 143).

V. 115. Inferos quum ab hominibus certi fines dirimant, in 165
omnibus precibus, quibus hi invocantur, opus est auxilio Mercurii, cui soli licet adire utramque ditionem, cuius munus omnino est coniungere ea, quae contraria sunt (Theol. Aesch. p. 101

ανηλ. Itaque tam ab Oreste iuvenatur, qui patria auxilia aget latis tragoediae nostrae, tum a Perseo in oceanide Dictys (Pers. 47), quem in Hippide Euphoriis (v. 111) in se mutuo, quum ipsum in unum iuvenationem in simulacro appellantes sit nonnullos deos, quibus circa ea re, quae iam tractatur, potissimi designata est, praesentem esse experiretur et indagines simul dirigeret, quidam e se ad ludorum performendos aptos primos, donec in Circum veni, qui ante ad mensae Agamemnonis refectorium stetit. Suidas circa praem. Ag. 473.

V. 118 sq. καρδίαν ξασ]η μᾶλ[λ]ον ἐπικουπτόμενον ἐκείνου, non commodo praesentem agens. — ἐπικουπτόμενον ἐκείνου. Ita Valckenaer probavit e vapgiis, ut magis cognitum videar v. 3, qui ad Aeschyl. quod excidit. Ἐκ ἐνηχθὲν ἐκείνοιν, Orestae, Cl. Pors. 422, Hel. 1155, Or. 1191 et Hipp. Schäfer ad Dionysium.

V. 118. καρδίαν ἐκείνου ἐπικουπτόμενον dicit infans, quia his verbis mox res eorum, qui apud se degunt, absentes ne quidem tacitis, quum in hac est ita aliquid facto. Cf. Aesch. 95. 104: neque Orestes res patrias neglectas est ratus ἐκ τοῦ ἐ πομένου ἀμέλει δοκίσαι. Aptissime autem intuitu, in quibus reipsa partis res versatur: v. 233.

V. 119 sq. κἀνεκάσθη, parere. Cl. Dan. Ib. 39, 4. Talibus iuvenatur, qui omnia sese sentiat, non videatur, quae praeterea curent, quae natalis, mores gesti, virorum partier se mortuorum. Ita Orestes vitam Orci et Mercurii servitia Pers. 630, 686, 46. 53. 225. Ch. 889, 519, 670. — πέρνα] βέρνα ἡ μὴ κὸν ἀνάμεσον, καθ' ἑκάστην ἀφορμὴν ἀπὸ ἀνέσεως κόμμα διαφέρον. Cl. Pors. 419.

V. 121 — 133. Praeco Electram pro se ipsa et Oreste, quae fere tenus versantur in Orestis fortuna, quippe qui vagabundus sit Electra.

V. 121. Fundens hos illusorium nominibus iuvenationis. ἀμφιτρ] μορφὴν δὲ κρίν, quo ante sacrificium iuvenatur mensae. Eum. 646. Sapph. Oed. Tyr. 3021 fatalis de canis, qui sollemniter iuvenatur deorum et familiis, quum de iuvenatore ignoro ab ara decessisse? Ion. Eurip. f. 239. Arist. Pax. 961? Athen. IX, 409. Ag. 961. In eodem mortuorum gaudio dolore de equo

ad fores aedium, ubi incebat corpus, posita, qua se aspergebat quisquis exibat: Eur. Alc. 100. Theophr. Char. c. 16 ibique Casaub. Poll. VIII, 894. Ab hac omnino differt aqua in inferiis effusa. Sed haec etiam dicitur *λουτρόν*: Soph. El. 84, 434, quae eadem *λοιβή* ib. 52. Dioscor. Anthol. Pal. VII. 162. Apparet ex his aquam illam puram et castam (*λιβάσιν ὑδρηλαῖς παρθένου πηγῆς μέτα* Pers. 613), quae in his inferiis fundebatur, visam esse lustrare homines eos, qui ferrent inferias, ideoque dictam *χέρνιβα*, translato quidem vocabuli sensu. Cf. ad v. 145. Pendet igitur *βροτοῖς* non a *χέουσα*, sed a *χέρνιβας*, ut v. 267: *τὰ μὲν γὰρ ἐκ γῆς δυσφρόνων μειλίγματα βροτοῖς πιφαύσκων εἶπε*. Brevius addito hoc dativo designatur idem, quod v. 84: *ὡς νόμος βροτοῖς ἔστ'*. Ita v. 462: *δαῖτες ἔννομοι βροτῶν*, epulae quae (mortalis) ab hominibus parari solent. Simili ratione additus est dativus Pers. 751: *δέδοικα μὴ πολὺς πλούτου πόνος οὐμὸς ἀνθρώποις γένηται τοῦ φθάσαντος ἁρπαγή*. Neque otiosa est mortalium mentio: his enim omnis opera adhibenda est, ut mortuorum favorem sibi concilient, quia eadem sors manet ipsos. Idem mortalium in mortuos officium commemorat Soph. Ai. 1380: *ὅσον χρὴ τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσιν πονεῖν βροτούς*, ubi nisi haec, quae inter utrosque intercedit, ratio extollenda esset, abesse possit *βροτούς*.

V. 122. *τε* additum ei voci quae utriusque sententiae parti communis est, ut v. 502, 766, 971. Cf. Hartung. Partikeln I, p. 116 sq. — *ἱκοίκτειρον*, emphatice dictum: commiserans da viam. Tali emphasi tranquillus orationis progressus vix aptus: monet imperativus praefracte introductus primo impetu profiteri Electram ea, quae volvit in animo, directa appellatione et quam possit brevissime. Postea demum sedatius et ampliore oratione precatur. Miseratus liberorum Agamemno etiam v. 481.

V. 123. Quomodo eum in aedes reducamus. Pluralis dictus de omnibus, qui Oresti favent. *ἀνάγειν*, restituere, reducere, Ag. 948. Il. XV, 23: *ἀνήγαγον αὖτις Ἄργος ἐξ ἱππόβοτον*. Quod ab *ἀνάσσειν* vocem hoc loco derivant interpretes inde a scholiasta (*ἀνάξομεν, βασιλεύσομεν*): id omnino probari nequit. Dicendum certe fuisset *δόμων*, ne ambiguus maneret sensus: neque omnino sententia recuperandi regni hic apta est, ubi pendent omnia ab *οἰκτείρειν*. Qui miseratur, concedit restitutionem:

ex qua si proditura est regia potestas, sane accepta erit haec, optata vero ante concessum reditum evertit Graecorum in dicendo et precando modestiam. — πῶς in interrogatione indirecta Eum. 677. Suppl. 464 (ἀλλὰ πῶς φράσον).

V. 124. πεπραμένοι — ἀλώμεθα] Sors nostra eadem est, quae eius, quem lucri causa in exsilium elecit aliquis. Haec sententia, quasi venditum esse utrumque, amplius exhibetur v. 127: Electra enim servae loco tractata, Oresti reditus denegatus. Cf. v. 242, 293, 321. Ag. 1203.

V. 126. ὅςπερ extollit notionem impietatis.

V. 127. ἀντίδουλος, ἰσόδουλος, ἐν δούλης τάξει. Sch. Ita ἀντίπαις Eum. 38. BL. ἴσα τὰ χρημάτων cf. v. 298.

V. 129. σοῖς πόνοισι] iis quae labore tuo parta sunt. Cf. Pers. 751: πλούτου πόνος οὐμός, et ad Ag. 53. — χλίουσιν μέτα, luxuriant postea, postquam tibi ea eripuerunt: schwelgen hinterdrein. Ita Od. XV, 400: μετὰ γάρ τε καὶ ἄλγιοι τέρπεται ἀνήρ. Cf. Ag. 699: μετὰ μὲν πλείονα τίκτει. De re Eur. El. 314 sqq. confert Schützius. Cf. Soph. El. 266 sqq.

V. 130. σὺν τύχῃ τινί in votis usitatum: Th. 472. BL.

V. 132. Insignis locus. Opus est Electrae favore patris, ut eius potius mores pios sequi possit, quam ferocem matris. τὸ σωφρονεῖν e favore divino repetitum etiam Ag. 164. His solis verbis diserte matrem Electra commemorat, in ipsa imprecatione nonnisi generali adversariorum vocabulo utens.

V. 136. ἀντικαθαγεῖν δίκην, moriendo solvere id quod iustum est. Eadem structura, quae ἀγγελίην ἐλθεῖν.

V. 137 sqq. Haec, quae sunt malae imprecationis, media interpono, adversus illos dicens hanc malam imprecationem: nobis vero ceti. Verba eadem vel similia apte repetita in precibus intentis. Cuius rei insignis est vis in hoc loco.

V. 139. Idem de Dario Pers. 222: ἰοῦδά σοι πέμπειν γῆς ἔνερθεν εἰς φάος. Agamemno potestatem de aedibus suis tribuens

etiam v. 459. Cuius rei ratio reddita v. 337 — 344. Cf. Eum. 598. — τῶνδ' ἐσθλῶν, eorum, quae precata est v. 130—133, τῶνδε referendum ad εὐχὰς τάσδε. —

V. 140. Dii memorati, quia hi omnia rata faciunt, terra, quia haec omnium rerum nutrix cogitatur (ut in loco Pers. 222), iustitia, quia haec sola certam et firmam tribuit potestatem. Iustitiam in certamine sociam mittit Agamemno v. 476. Iustitia pugnatrix et victrix Aeschylo saepissime celebrata, velut v. 604, 891. Ag. 1453. Cf. Theol. Aesch. p. 130.

V. 141. χοάς] Inferiae compositae e lacte, melle, aqua, vino, oleo, quibus addebantur coronae e floribus sertae Pers. 611 — 618.

V. 142 sq. ἐπανθίζειν, efflorescere Ag. 1380. — παιὰν τοῦ θανόντος, carmen id, quo evocatur defunctus ad accipiendas inferias. Idem Pers. 619 dictum νεκρίων ὕμνοι. Quo carmine et precibus Electrae cum inferiis additis nunc tributus est Agamemnoni ille communis mortuorum honor, quo diu caruerat. Is honor tum eius ipsius apud inferos honorem et per hunc potestatem auget; eum enim, quem negligunt homines, apud inferos despici novimus ex oratione Potrocli Homerica; tum eius ipsius favorem iis qui inferias offerunt conciliat. Propterea apud tragicos omnes tanto studio prohibetur, ne Clytaemnestrae nomine fiat libamentum, quia hoc nonnisi iram augere posset; et ex ipsis talibus sacris optimam victoriae spem repetit Orestes. Versantur igitur nunc omnes sententiae in ea re, quod nunc primo afferuntur Agamemnoni inferiae, eaeque in favorem Electrae et Orestis coniunctae cum imprecatione vindictae adversus interfectores.

Lamentatio v. 144 — 153 exhibet id, quod ex his, quos modo designavi, sensibus necessario procedit, tum luctum, tum desiderium ultionis, hoc ordine: Flemus de funestissima regis caede in faciendis inferiis: tu, rex, audias nos (— v. 148). Vae, quis est, qui demum restituat vindex vel eminus vel cominus pugnans? (— v. 153).

V. 144. καναχές, καναχηδόν. δακρύετε καναχές, ἠχητικόν. Schol. Idem Hesych. Hom. Il. XII, 36: καναχίζει δὲ δοῦρατα πίπτοντα βαλλόμενα. Hesiod. Theog. 367: ποταμοὶ καναχηδὰ ῥέοντες. Eur.

Cyri, 143: φοβ', ἐφοβοῦμεν. Hi. Cß. II. XVI, 381, 986: de consuetudine Graecorum in his verbis, Lobeck. Paralip. p. 383. Ind. Aristoph. Bekk. 1829. Ind. Scholl. Berol. 1830. Ind. Scholl. Vratislav. 1831. Ind. Scholl. Berol. 1832. Ind. Scholl. Vratislav. 1833. Ind. Scholl. Berol. 1834. Ind. Scholl. Vratislav. 1835. Ind. Scholl. Berol. 1836. Ind. Scholl. Vratislav. 1837. Ind. Scholl. Berol. 1838. Ind. Scholl. Vratislav.

V. 145 sq. Quisnam vis tanta vallibus est aditus penitiores? Ad Indiam Bacchi, Hercul. II. XVI, 167, XXII, 180; Dionysi similem, Nonn. Dion. XLI, 394 sqq. Ad eum qui Indiam vicit, Prud. Perist. X, 86. ARESCHR. assentitur Alcest. Suppl. 21—23.

V. 151. Ἐκφοβεῖ] et Prom. Vinct. 1. Zeloso et indefesso laudatur Hippolytus Euripid. Suppl. Suppl. 37, 178. Arma et hastilia Dionysium gerunt. Tantum patriarum utitur ipse tela Bacchus, quippe qui ipsa plantarum et frumentorum sit inventor. Ceterum ipsa natura fundatus pergere videtur, ut ubi rationes operum potest ratas et validas, quam ei, ut omnes his fortunatis suos populares cultus accessisse significat, ad ordines pertineat. Sed in hoc impetu tanto fuit potius, ut ipsa ratione ordinaria uti tuque cuncta magis quam ordinata tentaque ipsa cui. Tentus igitur hoc sedentis loco est, quia est tuus, ut Ovid. ex Ponto IV, 2, 35 sq. Ἐκφοβεῖ et, Hortis Bacchi fontes angustiis cunctibus et, Ovid. quae ordi-nemus pulchra utens. — πράξεσιν cultu, resipiscens hoc, ut Euripid. rursus potest fundus, qui arvis sedis non illus-tris, ubi ceteri, fuisse, sed in contrarium partem non destituit, ut Hesiod. Op. 381, 382; Herodotus (VII, 49 sq. Wesseling.), Euripides (Troad. 511) et Apollonius (I, 982) alterum Stesich. et Bland.

V. 152. Ἐν τέρπῃ] Ἐν δέπαι μὲ μέλι, Ἀλλὰ καὶ πάλιν, ἐν τῷ ἔρῳ, ἐν τῷ μέλι. Schol. Ἐν τέρπῃ de pugna Thes. 218, 219. Ἐν τέρπῃ, Ἐν ἔρῳ, Ἐν μέλι. Eur. Thes. 1196. — ἐν τέρπῃ ex sententia modo perdet potest: Bland. Ἐν τέρπῃ ἐστὶ τοῦ ἐν ἔρῳ. Ἐν ἔρῳ, ἐν μέλι

V. 154 — 171. „Partes sunt tribulus et navi aliquid latens.“ — Recte pauca commutas. — „Cicutaeum id tenuis gustatum“ — Agnoscimus vitii vel puduit? — „Id Latini cognitum.“ — Immo ne — „Nemo praeter me eum silvae pastor.“ — Aliquid adhuc vetus latuit. — „Et eum quidem ad solitum eo.“ — Quibusdam explicui. — „Meta quidem.“ — Etiam igitur clandestinum tenuis domus? — „Igitur est eius multitudo.“ — Quamquam nemo est hoc tenuior? — Mihi, ut videtur. — „Tenuis id, quod dicis, et nunquam redivivus est.“

V. 154. ἕρμα interrogat scholiasta Medicaeus codicum. Agnoscendis locutionum inversis similem et sentiendi temperamento, quem accuratis dicendi. At ipsa haec verba, accipiens Agamemnonem ἐπὶ τὸν κατάπαστον parentem non hanc sententiam, et postea insigni novum. Enim, quae latere aliunque intendit, sed haec, locum ubi terra efluens illuminatur, quae propterea vivere et sinilitate vitae, homo et ab hominibus diutissime apud factum et haesitantes et sustentationem restituit, redditur iam, id quod dicitur et, omnes et solutior omnibus illorum, et consuetudine et potiorem administrationem rerum novum, quod ea et quae pertinebant latet locutum. Post ultimum igitur hoc latebra ex potestate fungitur Agamemnon, quae est colloquia latuit, evertendibus naturam a mis et assignandi in haud sensibus. Ita statim ab ea constituitur prosa Electrae et choro, quae adeo facial rectum Orestis (Cf. ad v. 220.). Vocavit quibus enim Orestes, sed tamen non inutilis in hoc ego Agamemnonem pertinet: ab hoc enim pariter atque a die cognoscitur non sanguis, ad praesentes et praeparent eos eos, quae exhortor, sed et quae. Spiritui arcessi mihi omnibus, quae eum alias imperitant eos. Agamemnonis igitur nominibus intendam est, quod feliciter eum Electra universi Orestes: quo facit quamplurimum est, si eius in modo reformatur et imperium recognovit. In hac etiam ex transitum ad Agamemnonis sententia et invocatur sermonibus per sinistrales.

V. 155. ἐφρύπτων, libr. scribus Rich. De timore etiam nullum magis Suid. 705. quodis ἐξ pulsy quibus laudibus Pseudo. 251. Cf. v. 370. Similiterus est, quem conferi Blomf., v. 625.

V. 157. Continuum Orestis in tenuis patris quod laudatum

quoque Iovem Olympiodorus (83. 915), et apud Euripidem sensit (El. 515), qui omnes interpretatur bene sit eos posse alium ut-cumque intelligere, quum sane non insolitum proprie Graecis apud Sophoclem Chrysothemin pudet mentem servasse (v. 344 sq. Soph. El. 940. Ant. 85. 1242).

V. 358. κλύοιμεν, facile conjiciendum, συνακούοιμεν intelligendum, dum quid obloquamur. Prom. 778. Ant. 1. Sophocles hoc ipso aliquos timuisse, et profecto hanc spiritus mentem nobis, neque dum iram dissolvit terror, simili exclamatione aliquos non improbantem profecto indicasse.

V. 366. πολλοὶ πολὺ τοιοῦτοι (C. Soph. 241; ut πολὺ μᾶλλον, πολὺ μᾶλλον ἢ Ar.).

V. 367. Cf. Soph. El. 939: τὸν γὰρ σοφιστὴν πόλις μ' ἐφυ- τευ· καὶ τοῦτ' ἐθέλω μᾶλλον ἢ τὸν θέμενον, ὅστις ἐκέκτηται, κἂν· οὐ σὺ, πάρ γὰρ, ἡ μὲν κρύπτει θανεῖν ἔξεστ' ἀλλ' οὐκ αἰσχρὸν αὐτοῦ ἀποστερεῖν ἑαυτὸν ἀλλ' ἢ μέχρις οὗ· ἐπεὶ δ' ἀπὸ γλώσσης πρέπει· καν εἶπε δεῖν' ἀκούσασ· ἀλλ' ἴσ' Ὀρέστου τοῦτο κἀκείνου.

V. 369. ἀμήχανος, similis, Pers. 836. — προμηθία, Ant. 1.

V. 375. κἀτελεῖν ζητεῖ] Contra hanc Euripidem El. 937: φεύγω γὰρ τοὺς κτανόντας πάλιν· ἢ μὴν ἐπιστήμης ἄκαρπος ἀγγελὸς τέχνης, ὃ δὲ σοφιστὴς ἐν λόγοις εἶδὼς πλέον, κακὸς ἐς ἔργα βουλήσεται ξυνεστάναι· καὶ μὴ γνώμαι πλέονες τοῦδε, ἔχειν. Quibus hos notos est quis appareat, quum Sophocles ad Electrae sensum alii tractatus potiores deverare hunc dicuntur, facile eum reputare posse aliquid adulationis, neque adeo ipsi mirum in tali re suspicionem eum non protinctum esse ea ab-solutione.

V. 387. Menelaii hoc loci Aristophanes (Nub. 1378): καὶ· εἰς Τελέφου κατ' ἐκεῖνο, ὦ δ' ὁ παρρὰξ ξυνὼν· ἐλθ', ὦ πάτερ· ἀντὶ ἐλαιᾶς οὖν σκιρὰς ἐκάθισεν χύτρα, ὄνος δὲ, κἀδόκει· φεῦ τὸν βάτραχον. In quibus nihil inest irritamenta desiderii. Sollicet id videri potest, quod Blancia, quem per annos plurimos adjutorem tenuit, argumentum simul ei notum cognitumque sim. At neque immittis me tanta cupiditas in tenebricas, qui simplicissimo naturae more virtutes, ut apud Romanum Talemachum et ca-

aliis rebus et e capillorum Ulyssis similitudine agnoscitur (Od. IV 150), neque ea requiruntur argumenta, quae iureiurando confirmanda sunt, ut in iudicio, sed exhibetur concitata mens puellae, quae spe et metu turbatur, et omnia signa, ex quibus spem aliquam eruere possit, libenter occupat. Aliter quidem rem instituit Sophocles, apud quem tristior et magis aspera est Electrae mens: ibi spem eam sola fovet mitior Chrysothemis, aspernatur eam Electra. — προσείδεσθαι, similem esse, ut simplex εἴδεσθαι Ag. 708.

V. 169. ἔπεμψε] Primo quum cincinnum aspiciat, nonnisi de eo cogitat Electra, quod solius Orestis esse possit, iam monita, quod summum fuisset eius redeuntis periculum, oritur opinio misisse eum hoc donum: mox vero redit spes eum adesse, quum vestigia considerat. — κουρίμην χάριν dictum ut Eur. El. 521 κουρίμης τριχός. Agatho Thyest. apud Athen. XII. p. 528 D.: κουρίμου χάριν τριχός, quae affert Stanl.

V. 170. οὐχ ἧσσον σὺδάκρυτα, quam ea quae antea lugebamus.

V. 171. μήποτε ψαύσῃ] Scilicet, si hunc cincinnum misit, existimandum est eum omni destitutum esse spe se unquam rediturum esse in patriam: alioqui enim donationem distulisset, donec ipse eam afferre posset.

V. 172 — 200. Equidem penitus concitata sum hoc visu, neque enim cogitari potest eum esse oblatum ab ullo cive (— v. 177), neque a Clytaemnestra, neque a me, id quod prohibebat mater impia mente (— v. 180), neque diserte eum ad Orestem referre audeo (— v. 183). Utinam voce praeditus me doceret! aut enim aversandus est, si ab hoste oblatus, aut affinis et luctus socius habendus (— v. 189). Sane turbis huc illuc rapimur, potest vero salus prodire e parvo bono (— v. 193). Et testantur enim gressus vestigia, meis similia, adfuisse eum cum socio. Sane ad meos apta sunt haec vestigia: perturbant haec mentem meam (— 200). — Animus spe et laetitia perturbatus in tota oratione pulcherrime exhibetur.

V. 173. προσέστη καρδίας iunctum ut προσπελασθεῖσα Πανὸς Soph. Oed. Tyr. 1104. προσῆκον τύμβου El. 900. —

ἀδιάβατον χαῖρε] eadem fere sententia, quae Ag. 1046: διὰ δὲ σκηπτὸς ἔβαλε κρατερόφρων πυρός. Ut prae terrore magnitudo ad grandinis accedebat, hic bilis. Cadus mendi vocabulum est apud Sophoclem fr. inc. 738: κοιμᾶν ἐκοίμησεν κάδιον χρυσοστόμου μέθης. Cf. v. 284: κάδιον ἐν τῷ κακῷ κακόν.

V. 173. Ἀλατικὸν κάπος Th. 984. — De animalis cf. Soph. Oed. Tyr. 682: ἀγρευτὰ βέλη ψυχῆς ἔκπεμπε.

V. 174. Δόμον, κ. τ. λ.] Ut Ag. 1044: ἐπεὶ δόμων ἔβαν. Videtur pulsu dicere, quia non unius mortis aquam salsae undae augmentant lacrimae, quas lusus erat mimos. Qui enim lacrimas fundit, eius sensus esse est similis lentae: lingua tam lacrimarum usque, tum sensu eius, qui fel, saepe praebet partes rationis et mentis vocabuli. Mimum et magister fere idem dicitur per magis elegans et elegi Romani, quos sunt Homeris scholiastae. Sed salsedine etiam, id quod monuit Schneidius, insectus est ex Euripide poeta Comicus Amipsias Nov. fr. 6. Ceterum Choriphi ad Eumelum persuasio sonat e dolore et lentitia animi. Cf. Ag. 241. Soph. El. 986. Non mare lubrica pericula lacrimis saltandi resolvisse δάκρυσιν, sed ultimum praeterea ei de aqua marina mentem.

V. 176. Ἀφροκόμας, vel qui non cunctatur, ut Soph. Al. 1011. Nisi Hyp. 127, vel qui cunctati et subiisti sequit. — πλησιαζόντες ἀφιλοκτήμονι καὶ φιλοξένῳ Καπήϊδι Ael. 14. SCHÜTZ.

V. 177. Cf. Rem. El. 151: αἰδοῦμαι', ἢ τοῦ, νὴ σὸν Ἀχιλλέα] Ἀχιλλέα τὸν νεώτερον ἔφησεν, ὡς καὶ Σοφοκλῆς φησὶ τὸν Νεοπτόλεμον. Ael. 14. SCHÜTZ.

V. 178. Sententiam eandem, quae huic loco subest, habet Sophocles Al. 607 sq. —

V. 179. Matre mea vera animam a mimo matrem, vera in illorum impium praedicat. Sunt dubia hoc verso fluctuantia ut proditionem commemoratum, an ipsa hoc structurae loco tamen patri offerant Electra. Quae ut ultimo de sententia mimis poetis comparetur, quae Ennio dicta facit, hic etiam veritum ipsum haud praebet, sed ἀπὸ δὲ ἀκρίτου, quae vulgo illius sensu fuit. At vera comparatione non posse hoc dictum

num esse nonnisi Orestis, praeter cives et Clytaemnestram etiam Electra ipsa recensenda erat et dicendum, cur haec non ipsa eum attulerit. Et Sophocles etiam, ut eandem rem probet, non obliviscitur huius argumenti: vide quae ad v. 162 exscripsi. Fieri etiam potest, ut de altera Agamemnonis filia Chrysothemi ex Homero nota cogitaverit Aeschylus. Neque huic neque Electrae concessit Clytaemnestra, ut patri debita solverent: quum enim eum interfecerit, solam huius veniae rationem invenire posset *in* amore liberorum, quibus, si negligitur patris honor, exspectanda est perpetua miseria, si prospiciunt ei, felicitas. At talis amor non est Clytaemnestrae, est impia in deos (*δύσθεος*), et infensa in liberos (*οὐδαμῶς ἐπώνυμος*). Satis igitur duplicis huius impietatis mentione designatur causa, cur ne a liberis quidem repeti possit cincinnus, nisi ab Oreste. Admonet vero mentio atrocitatis Clytaemnestrae etiam de periculo, quod maneat Orestem, si redeat: itaque haec sententia optime praeparatur ea, quae sequitur. — *ἐπώνυμον*. Cf. Eum. 91. Theb. 9. Similem Sophoclis locum affert Schützius *μήτηρ καλεῖται, μητρὶ δ' οὐδὲν ἴσοι* El. 1194. —

V. 181 — 183. Equidem vero quod diserte dicam esse hoc ornamentum eius, qui mihi carissimus hominum est, Orestis — spes vero mihi blanditur. *ἀγλάϊσμα Ὀρέστου*, ornamentum ab Oreste missum. Soph. El. 908: *ἐξεπίσταμαι μή τον τόν' ἀγλάϊσμα πλὴν κείνου μολεῖν*. — Omissum est in priore sententiae parte *οὐκ ἔχω* (Sch.), omissum, ne absolvatur tristis sententia, quam interrumpit laeta exclamatio. Similem aposiopesin esse Ag. 456. monet Wellauer. Respiciunt sese *ὅπως μὴν* et *σαίνομαι δέ*.

V. 184. Optime ad eam, quae praecessit, aposiopesin et exclamationem apta est interiectio *φεῦ*, enuntiata in fastigio crescentis turbae et motus animi. — *εὔφρον'*, exhilarantem, ut v. 79. Ag. 738. Etsi vox fuisset cincinno, dixisset quidem aut grata aut tristia, sed tristia quantum potest avertit Electra. — *ἀγγέλου δίκην*. Nuntius clara voce dicens coniecturae oppositus etiam Ag. 454.

V. 186. *εὖ σαφηνῆ*, clare perspicuum, ut *εὖ πρέπει*, clare patet, Ag. 1350. Subintelligendum est *ἦν* ex praecedenti *οὐσα*, essem ea quae aspernaretur. Cf. Not. crit. ad v. 128.

V. 189. Accusativi per epexegesin additi: cf. ad v. 65.

V. 190 sqq. Bene scio magna esse mala nostra, et propter id ipsum invoco deos, qui, si me exaudituri et salutem restituturi sunt, prodibit bonum e spe parva ea, quam nunc concepi.

V. 191 sq. *ναυτίλων δίκην στροβούμεθα*] Cf. Ag. 615. — *εἰ δὲ χρὴ*] si vero in eo sumus, ut salutem adipiscamur.

V. 194 — 197. Et iam video aliud signum in vestigiis positum: sunt haec meis pedibus apta et meis similia. Agnosco formas pedum duplices, ipsius illius et socii. — Quum deos invocaverit et ab his salutem speraverit, ipsam iam spem sibi confirmat inventis vestigiis. Et iam primo oritur certa opinio adesse ipsum Orestem: quippe quum vestigia pedum suis similia videat. Meminit huius ratiocinationis Aristoteles Poet. 16: *τετάρτη δὲ (ἀναγνώρισις) ἡ ἐκ συλλογισμοῦ· οἷον ἐν χοηφόροις, ὅτι ὅμοιός τις ἦλήλυθεν· ὅμοιος δὲ οὐθεὶς, ἀλλ' ἢ Ὀρέστης· οὗτος ἄρα ἦλήλυθεν.* Vexat eam Euripides Electr. 534: *πῶς δ' ἂν γένοιτ' ἂν ἐν κραταίλεῳ πέδῳ γαίας ποδῶν ἴκμακτρον; εἰ δ' ἔστιν τόδε, δυεῖν ἀδελφοῖν ποῦς ἂν οὐ γένοιτ' ἴσος ἀνδρός τε καὶ γυναικός, ἀλλ' ἄρσην κρατεῖ.* At de ambitu non dicit Aeschylus, sed de forma et de ratione, qua pes in humo exprimitur, in quibus diversitatem aliquam et similitudinem inter nonnullos haud dubie observabit accuratus investigator: pendent enim haec ab incessu, qui est diversissimus in hominibus et solet esse similis in cognatis. Certe apud barbaros Americae septentrionalis talis ars vulgaris. Et in omnibus observandum est Electram non agere ex more sophistae prudentis et ieiuni, sed e more puellae piae et tenerae, quam huc illuc rapit spes et laetitia, quam simul perturbat metus et dolor: v. 200.

V. 195. *ποδῶν*] *ἰμῶν*, quod sumendum ex *ἰμοῖσιν*. Ad hoc subintelligendum *στίβοις*. *ἰμῶν* facillime subintelligendum, quia pedes suos monstrat Electra nunc ipsa investigans et pedum mensuram faciens. Tota sententia: Vestigia sunt ad pedes (hos) apta meisque similia.

V. 198 sq. Calces et musculorum vestigia mensurata meis pedibus apta sunt. Pronuntiantur haec, dum metitur et investigat Electra, in qua rerum conditione aptissima est haec verbositas. Quidquid agit Electra, probat eius opinio-

nem, id quod iterum iterumque profitetur. τεκόντων] τὴν εἰς μῆκος τῶν ποδῶν ἔκτασιν τέκοντας φησίν. Sch.

V. 200. Postquam diu investigavit et inquisivit Electra, nunc denique sensus magis magisque aucti impetu superatur et penitus percellitur. Hunc dolorem versus designat rei aptissimus. Minime iam nunc Orestem aspicit eoque viso haec profert, quae potius omnino necessaria sunt, ut absolvatur illa fluctuantis animi descriptio. Ita quum sororem quasi percussam et fractam videat Orestes, accedit iam eam consolaturus eiusque perturbationem placaturus.

V. 201 — 223. Electrae dubitanti fidem habere laeto nuntio probat Orestes accedens revera se esse Orestem. — Cum Oreste e recessu denuo progreditur Pylades, commemoratus v. 540.

V. 201 — 213. Or. Sic tu in reliquis bene te habeas! — El. Quomodo me habeo? — Or. Aspicis quem diu appellabas. — El. Quemnam vocavi? — Or. Orestem. — El. Et quidnam sum adepta? — Or. Sum is, tibi amicissimus. — El. Fraudem mihi paras. — Or. Tibi non magis quam mihi. — El. Rides mala mea. — Or. Tua sunt mea. — El. Iamne igitur Orestem te proclamem?

V. 201 sq. τελεσφόρους ἐπαγγέλλουσα] nuntians diis preces perfectrices, aeque perfectrices, atque illa quae de me protulisti. ἐπαγγέλλειν, commendare, offerre, Soph. El. 1018 ἀποῤῥίψουσαν ἀπαγγελλόμην. Pind. Ol. IV, 31: ξείνοις εὐεργέται δεῖπν' ἐπαγγέλλοντι. Differunt ἀγγέλλειν et ἀπαγγέλλειν, referre, nuntiare. Quae Schützius in εὐχαὶ τελεσφόροι designata invenit: vota diis, si preces ratas habuerint, persolvenda, non insunt in verbis, sed τελεσφόρος est omnis res, quae satis valet, ut bonum eventum adducat. Neque vero tautologia inest in his versibus, modo intelligamus respici preces eas, quas antea fuderit Electra. Ad τυγχάνειν subaudi σέ.

V. 203. τίνος γὰρ ἤδη ἐπέτυχον ὑπὸ Θεῶν, ὅτι εἶπες τὰ λοιπά. Sch. ἔκατι δαιμόνων v. 416. — τὶ κυρῶ minime quid nanciscor, sed: quomodo me habeo? Ita κυρούντων δώματων τὰ πρόσφορα, habeant se ita, ut consentaneum est aedibus v. 671. Ceterum dubitari non potest, quin speret Electra eum,

qui accedit, esse Orestem, atque neque huic spei, neque ipsius verbis confidere audet, usque dum testimonia proferantur. Sunt hi mores iidem, quos antea designavimus, e quibus non audet animus statuere quidquam, licet ipse intelligat et optet rem, dum deficit aliena auctoritas.

V. 204. *ἐξηύχου*, appellabas, praedicabas, in iis sermonibus, quos clam audivit Orestes. Idem postea designat *ἐκπαγλουμένη*. *ἐξεύχεσθαι* ubique de praedicando et iactando: Suppl. 272 et 275: *γένος ἐξεύχεσθαι*. Ag. 491: *ἐξεύχεται τὸ δρᾶμα*. Pind. Ol. IX, 61: *τοῖσι μὲν ἐξεύχετ' ἐν ἄστει Πειράνας πατρὸς ἀρχάν*. — *ὅνπερ* respicit omissum *τοίτου*. Sic *τούτῳ* omissum Il. Hom. VII, 401: *γνωτὸν δὲ καὶ ὅς μάλα νήπιός ἐστιν*. Bernh. Synt. p. 285.

V. 206. *ἐκπαγλουμένην*, *ἐκπάγλως θαυμάζουσαν* Sch. Miratur Orestem, dum cincinnum ab Oreste allatum miratur et ipsius desiderio turbatur.

V. 207. *πρὸς τί*, quo versus, qua regione. *πρὸς τίν' οἰκτρὸς εἶ* Eur. Hel. 456. BOTH.

V. 210. *αὐτὸς κατ' αὐτοῦ*] Quia tecum ita iunctus sum, ut nihil tibi accedere possit, quod non mihi.

V. 213. An igitur ut qui Orestes sis, his dictis te renuntiem? *τάδε, ὡς ὄντα Ὀρέστην*. Ita *τόδε* v. 52. *τάδε* v. 303. Quae renuntiatio fit v. 224 sqq., postquam tacens Orestem omnino probantem, qui sit, audivit Electra.

V. 214 — 234. Nunc videns me ignoras, quum cincinno viso me cernere putaveris et vestigia legens mea ut fratris tui tibi in omnibus similis. Compara cincinnum cum loco, quo desectus est, aspice vestem a te pictam. At ne mentem tibi excutiat laetitia! infesti enim nobis sunt coniunctissimi.

V. 216. *ἀνεπτερώθης*] Phrynich. App. Soph. p. 10, 20: 229
ἀνεπτερῶσθαι τὴν ψυχήν· οἷον ἀνεπτοοβῆσθαι, ἔκπτοιον εἶναι. Eur. Suppl. 89: *φόβος μ' ἀναπτεροῖ*. Soph. Ai. 693: *περιχαρὴς ἀνεπτόμαν*. RL.

V. 217 sq. Vestigia inquirens in gressibus meis 228
tui ipsius fratris congruentis tecum. Versus hi duo prioribus duobus respondent: sunt enim quattuor notiones princi-

pales: visus cincinni, spes adesse Orestem, investigatio gressus, similitudo. Priores prioribus, posteriores posterioribus versibus exhibentur. Proprie quidem spes illa derivata est tum e viso capillo tum e similitudine vestigiorum, hunc vero iustum ordinem deserit Orestes, ut sententiae, ignorare Electram se coram, opponatur statim altera, intellexisse eam antea, qui sit. Sane enim fieri non poterat, quin primo capilli aspectu speraret Electra *advenisse* fratrem, postea vero exoritur dubitatio, qua *considerat* posse eum esse missum: hanc vero dubitationem superat *investigatio* et reperta similitudo. Sunt igitur haec ita enuntiata, ut in mente Orestis exorientes sese excipiunt sententiae singulae: etsi enim tranquille hic dicat, tamen non frigide ratiocinatur. Plene dixisset, si haec ita absolvisset: et investigatis gressibus similitudo, quae inter te et fratrem intercedit, argumentum opinionis tibi suppeditabat; sed omissa sunt haec ultima et illa nexu grammatico iuncta cum altera sententiarum priorum. Eadem structura Ag. 216 sqq.: *χέουσα — βαλὶν ἕκαστον — πρέπουσα θ' ὡς ἐν γραφαῖς.*

227 V. 218. *σαυτῆς ἀδελφοῦ* appositione additum ad *τοῖς ἐμοῖς*. — *συμμέτρου*, cuius modus tui aequalis est. Vide Not. crit. — *τῷ σῷ κάρᾳ* nihil est nisi tibi, tuae indoli et naturae. Scilicet si e natura gressus efficiendum erat aliquid, id ibi tantum fieri poterat, ubi universa inter utriusque naturam intercedebat similitudo: non enim de magnitudine pedis agitur, sed de omni ratione, qua terrae imprimitur pes, quae ratio pendet a moribus universis. Hos optime designat *κάρα*, quod apud Aeschylum tantumnon ubique circumscriptioni inservit. Ita de incedente Agamemnone: *φίλον κάρα, ἔκβαιν' ἀπήνης τῆσδε* Ag. 837. *τὸ σὸν κάρα* Ag. 1531. Ch. 475. *δρακόντοιν κάρα* Ch. 991. Notissima sunt apud Sophoclem *Ἰσμήνης κάρα, Ἰοκάστης, Οἰδίπου κάρα*, ubi de ipso capite omnino non cogitatur. Eadem ratione interiit propria verborum notio in *ξύναιμον ὄμμα* Soph. Ai. 977.

230 V. 219. *τομή*, locus ubi desectum est aliquid. Il. I, 235. BOTH. Quum antea cincinnum esse Orestis intellexerit Electra, nunc ostendit hic suum esse cincinnum, itaque se esse Orestem: cuius rei testimonium deinde vestem affert.

V. 220. *ὕφασμα*] *οὐ πάντως ἐν τῷ νῦν χιτῶνι, ἀλλ' εἰκὸς αὐτὸν ἔξωθεν ἔχειν παιδικὸν σπάργανον.* Sch. Dicta haec contra argumentationem Euripidis El. 541: *οὐκ οἶσθ', Ὀρέστης ἡνίκ' ἐκπίπτει χθονός, νέαν μ' ἔτ' οὖσαν; εἰ δὲ κἄκρεκον πέπλους; πῶς ἂν τότ' ὢν παῖς, ταῦτὰ νῦν ἔχοι φάρη, εἰ μὴ ξυναύξοιντ' οἱ πέπλοι τῷ σώματι.* Quorum argumentorum prius illud fere e more Lucianeo, quo computatur aetas Helenae. Patet vero ex illo loco, tempore Euripidis nondum incertum fuisse, utrum pallium an fascias ostenderet Orestes, et quum is haud dubie actam viderit fabulam, sane non aliter atque ille possumus interpretari locum. Cur vero non misisset Oresti pallium Electra? Nuntii inter utrumque intercedunt etiam apud Sophoclem: El. 170.

V. 221. *σπαθη, ἐριουργικὸν ἐργαλεῖον* Pollux. Noster ib. VII, 78: *σὺ δὲ σπαθητοῖς τριμιτίνοις ὑφάσμασιν* (fr. 320). BL. — *θηρίων*] *θηροειδεῖς ἐφαπτίδες, ποικίλως διηνθισμέναι.* Hesych. Poll. VII, 55: *ὁ δὲ καταστικτὸς χιτὼν ἐστιν ὁ ἔχων ζῶα ἢ ἄνθη ἐνυφασμένα.* Eur. Iph. Taur. 814. Ion. 1146. Hec. 470. Hom. Od. IX, 128. BL.

V. 222 sq. *ἔνδον*] Herod. I, 119: *ἰδὼν δὲ οὔτε ἐξεπλάγη ἐντός τε ἑωυτοῦ γίνεται.* Eur. Heracl. 709: *σῶν φρενῶν οὐκ ἔνδον ὤν.* — *ἐκπλαγῆς*] *ἔκπληξις ἐκφοβεῖ φρένας* Pers. 606: *ὥστ' ἐκπλαγῆναι τοὐμὸν ἡδονῇ κέαρ* Soph. Trach. 629. ABRESCH. Monet Orestes Electram de odio eorum, qui aedibus imperant, ne laeta se prodat. Idem postea agit chorus v. 254. — *τοὺς φιλτάτους* vide Ag. 304. Ch. 101.

V. 224 — 284. Orestem salutat Electra, Iovis auxilium invocat Orestes; chorus monet, ne alta voce loquentes se prodant: Orestes vero confidit praesidio Apollinis, qui se vindictam de patris caede sumere iusserit.

V. 224 — 234. Tu aedibus carissime, quem diu salutem allaturum esse speravimus, fortiter domum recuperabis. Mihi quattuor meorum loco diligendus es, patris, matris iure invisae, sororis mactatae; fratris, qui quum me servaturus sit, a diis etiam praesidium mihi contingat. — Suam ipsius sortem eandem quam aedium Agamemnonis exhibet Electra, quia una cum iis adversariis patris subiecta erat: itaque ipsa flevit de absentia Orestis,

de deficiente prole ultrici, et ipsi pariter ac domui liberatio speranda erat ab Oreste.

V. 224. *μέλημά μοι* Soph. Phil. 150.

V. 225. *ἐλπίς*] is in quo posita est spes prolis, quae genus Agamemnonis conservet. Ab Oreste, unico filio, pendet generis propagatio, a servato genere pendet aedium salus et libertas. Ne ipsa quidem Electra prolem sperare poterat, dum imperabat Aegisthus. Cf. v. 466. Soph. Electr. 164: (*Ὀρέστην*) *ὃν ἐγὼ προςμένουσ', ἄτεκνος, τάλαιν' ἀνύμφευτος αἰὲν οἰχνῶ, δάκρυσι μυδαλέα.*

V. 226. *ἀλκὶ πεποιθώς* Hom. Il. V, 299. BL.

V. 227. *τερπνὸν ὄμμα*, ut Theb. 349: *πικρὸν δ' ὄμμα θαλαμηπόλων.* — *προσαυδᾶν*] *σέ.* Patris nomine, ut hic Orestem, ita apud Sophoclem senem, qui servavit Orestem, appellat Electra (El. 1361). — *δὲ* rationem reddens: Ag. 173. *ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ.* Sch. — *ἔχειν* c. adv. Bernh. Synt. p. 159. Similis oratio est Hom. Il. VI, 429: *Ἕκτορ, ἀτὰρ σύ μοι ἐσσὶ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ ἠδὲ κασίγνητος, σὺ δέ μοι θαλερὸς παρακοίτης.* Cf. Soph. Ai. 519.

V. 231. *ὁμοσπόρου*] *ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἐς σέ μοι ῥέπει στέργηθρον.* Mactationem Iphigeniae vide Ag. 208 sqq. 1337, 1443.

V. 232. *ἦσθ'*] frater fidus eras, iam antequam reliquorum omnium loco mihi diligendus eras. — *ἐμοὶ σέβας φέρων μόνος*] qui unus mihi honorem restituis, quum neque a patre, neque a matre neque a sorore in vivis adiuver. Haec etsi grammatico nexu cum quarta sententiae parte coniuncta, tamen idem exhibent, quod dictum est v. 227: *τέσσαρας μοίρας ἔχον.* Adhuc enim *ἀντίδουλος* erat Electra, et cum ea tota domus: nunc quum ei honorem restituturus est Orestes, idem redditur aedibus: propterea addit *Κράτος — συγγένοιτό μοι.*

V. 233. *Κράτος τε.* Particula *τε* eas periodi partes connectit, quibus exhibentur res sibi invicem aequales, quae altera alteri inservit, altera alteram requirit. Plene hae sententiae hoc loco dictae essent: et ades mihi frater, qui solus mihi honorem restituis, et adsint mihi Potentia, Iustitia, Iupiter. Quarum prior brevius designata et grammatico nexu priori sententiarum ordini subiuncta: id quod decet mentem laetitia agitatam. Similes, quanquam aequabilius comparati, sunt loci: Suppl.

225: εἰ δ' Ἀφροδίτη τὸ δίδυμον, οὐ σπάνιον αὐτοῖς τὸ θῆλυ. 854: ἀλλ' ἀφροδισιάζουσι τέκνα, κακοῦσι δ' ἀφροδίτης ἀμφότεροι. Also, Ἀλεξανδρεῖς, 217 beg.: οἱ δ' ἐλέῃ μὲν κρίνουσιν ἀφροδίτην, γρᾷ δὲ παρθένον τὴν Ἥβην. Cf. Hadrian, Fatidicis, p. 196. — Κρόνος, Saturn, as planetary, was supposed to superior evenly. (Cf. Boyé, 1868). Spica Virginis τῆς μεσότητος. Commonly here and Aquila, as Boyé, Bf. 870. Also Gemini συνεργοὶ μᾶλλον ἀπὸ ἀνατολῶν ἢ δύσεως (Bf. 1200) Zener and Aquila ἀνίσχοντα καὶ δύνοντα, καὶ μάλιστα ἀνίσχοντα. Also Aquila ἀνίσχουσα καὶ δύνουσα ἐν ἴσῃ ὥρᾳ, καὶ μάλιστα ἀνίσχουσα. Also Aquarius ἀνίσχων καὶ δύνων ἐν ἴσῃ ὥρᾳ, καὶ μάλιστα ἀνίσχων. Also Pisces ἀνίσχοντα καὶ δύνοντα ἐν ἴσῃ ὥρᾳ, καὶ μάλιστα ἀνίσχοντα. Also Aries ἀνίσχων καὶ δύνων ἐν ἴσῃ ὥρᾳ, καὶ μάλιστα ἀνίσχων. Also Taurus ἀνίσχων καὶ δύνων ἐν ἴσῃ ὥρᾳ, καὶ μάλιστα ἀνίσχων. Also Gemini ἀνίσχοντα καὶ δύνοντα ἐν ἴσῃ ὥρᾳ, καὶ μάλιστα ἀνίσχοντα. Also Cancer ἀνίσχων καὶ δύνων ἐν ἴσῃ ὥρᾳ, καὶ μάλιστα ἀνίσχων. Also Leo ἀνίσχων καὶ δύνων ἐν ἴσῃ ὥρᾳ, καὶ μάλιστα ἀνίσχων. Also Virgo ἀνίσχουσα καὶ δύνουσα ἐν ἴσῃ ὥρᾳ, καὶ μάλιστα ἀνίσχουσα. Also Libra ἀνίσχουσα καὶ δύνουσα ἐν ἴσῃ ὥρᾳ, καὶ μάλιστα ἀνίσχουσα. Also Scorpio ἀνίσχων καὶ δύνων ἐν ἴσῃ ὥρᾳ, καὶ μάλιστα ἀνίσχων. Also Sagittarius ἀνίσχων καὶ δύνων ἐν ἴσῃ ὥρᾳ, καὶ μάλιστα ἀνίσχων. Also Capricornus ἀνίσχων καὶ δύνων ἐν ἴσῃ ὥρᾳ, καὶ μάλιστα ἀνίσχων

Soph. Oed. Col. 937. Εὖτε βασιλεὺς τῶν ν. 964. — ἔφην ἐγὼ] cf. v. 1.

V. 965. Θησέως] cognat de sociogitibus dictum, Θησεύς quasi ἴρως ἐφεστιακὸς proditur, et apposite proleta, Aeschines Ctes. 187 de Atheniensi fano.

V. 966. ἐμοὶ δὲ] Aeschines Ctes. 187 — εἰδέναι χρὴ ὑμᾶς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὅτι ἐγὼ μὲν ἐκ τῶν ἀρχαίων ἱερῶν χώραν ἐκτησάμην, ἣν ἐκεῖνος ἐξ ἀρχῆς ἐκ τῶν ἀρχαίων ἱερῶν ἐκτήσατο, ἀλλ' οὐκ ἐξ ἀνοσίων καὶ ἀθέμιτων τόπων, ὥσπερ οὗτος ἐκ τῶν ἡμετέρων. Ἐπειδὴ γὰρ ἐκεῖνος ἐκ τῶν ἀρχαίων ἱερῶν ἐκτήσατο, ἐγὼ δὲ ἐκ τῶν ἀρχαίων ἱερῶν ἐκτησάμην, ἐκεῖνος μὲν ἐκτήσατο ἐκ τῶν ἀνοσίων καὶ ἀθέμιτων τόπων, ἐγὼ δὲ ἐκ τῶν ὁσίων καὶ δικαίων. ἐκεῖνος μὲν γὰρ ἐκτήσατο ἐξ ἀδικουμένου, ἐγὼ δὲ ἐξ ἀδικοῦντος. ἐκεῖνος μὲν γὰρ ἐκτήσατο ἐκ τῶν ἐπὶ τοῖς ἀσεβήμασι κατηραμένων, ἐγὼ δὲ ἐκ τῶν ἐπὶ τοῖς ὁσίοις καὶ δικαίοις εὐχομένων

V. 257. *ἐν κηκῖδι*] *ἐν ἀναδόσει φλογὸς ἰσχυρᾷ.* Sch. Eadem sententia v. 368.

V. 258 — 294. Confido Apollini, qui minis additis me hoc vindictae sumendae periculum subire iussit (— v. 263): praedicens mihi terrae sterilitatem, morbos (— v. 270), insaniam a patre missam (— v. 279), exsilium et miseram mortem (— v. 285). Et praeter hoc oraculum urget me luctus, paupertas, ignominia (— v. 294).

V. 258 — 263. Tuebitur me Apollo, qui me hoc periculum subire iussit, atrocissima mala annuntians, si hoc neglexerim neque illos eadem ratione interfecerim.

V. 258. *μεγασθενής*] Cf. Theb. 843: *θέσφατ' οἶκ ἀμβλύνεται.*

V. 260. *ἐξορθιάζων*] *ἀνατεταμένως βοῶν.* Sch. — *δυσχείμερον πέλαγος ἀτηρᾶς δύης* Prom. 746. Bl.

V. 261 sq. Cf. Eum. 466: *ἄλγη προφωνῶν ἀντίκεντρα καρδίᾳ, εἰ μή τι τῶνδ' ἔρξαιμι τοὺς ἐπαιτίους.* SCHÜTZ. — *αἴτιος* v. 60.

V. 263. *τρόπον τὸν αὐτόν*] Vide v. 535. — *λέγων* c. inf., ut v. 85, 135.

V. 264 — 270. Praedixit enim mihi ipsi haec mala multa, tum terrae sterilitatem civibus, tum nobis morbos, scabiem perniciosam pilis obsitam.

V. 266. *δυσφρόνων μειλίγματα βροτοῖς*] venena quibus infensi contra mortales utuntur. *μείλιγμα* placamentum, hoc loco sensu malo. — *δύσφρονες* de inferis infensis dictum, quorum ira Furias excitat. Propterea hae ipsae manium *ἴγκοτοι κύνες* appellatae v. 867. *τοὺς μὲν γὰρ πολίτας λιμώξειν ἐκ γῆς ἔφασκε πρὸς ἀφοσίωσιν Ἀγαμέμνονος, ὡς μὴ ἐκδικήσαντας· ἡμᾶς δὲ σωματικῶς φθαρῆναι.* Sch. Cf. Eum. 785: *μαθεῖσαι ὀταλαγμόν, ἐκ δὲ τοῦ λιχὴν ἄφυλλος ἄτεκνος βροτοφθόρους κηλῖδας ἐν χώρᾳ βάλοι.* — De gaudio adversariorum verba nostra interpretatur Bl. At et obscurius tum designatum esset, quidnam mali accidat, et de manibus et Furiis dici hoc loco patet e v. 271: *ἄλλας τε.*

V. 269. *ἀρχαίαν φύσιν, τὴν πρὸ τῆς νόσου κατάστασιν,* Hesych. *ἰοθεῖν* Ag. 1513.

V. 378. κόραις] Cod. V. 36: Vitiliæ locus habet quidam similia ἤθεα, sed magis abhinc est et aliam desiderabilis magis alii sed ad hospitale similes. Locus sane corruptissimi loci finitis similis. SCHUTZ. Verum similes Rhen. M., magis. Nisi scirem, quæ adumbrator meditus, quem minutior deprehendi, lacunæ haberet fini amanis conclusionibus. Cf. ad v. 384.

V. 381 — 378. Ita separationem non separatim ponens inter se, inferne tale intuentes et humiles, qua quidem ex ore.

V. 371 seq. Et commentarii alius Parisinus inquisitionem, qui ἐπιμελῶς ἀφήκεν καὶ ἔκκλησις ἀφήκεν, videri sunt locutio in tenebris movetium supplentium cantilenam, effectum ad poenas fortiorum, et ἐπιμελῶς καὶ ἐπιμελῶς ἀφήκεν, rudes facies in terram quasi vitia. Ignem enim aperuere gratia spectatum vitiis insaniam, quæ respiciens ab impetu Parisinus. Itaque iure qui quidem ad sententiam, quam dativus, qui solet tangi cum subsidium, rem in alienis gratiam verissimum dedisset. Ad sequiora admirabilitatem est magis, secundum e sequitur. Nisi scholiasta: τὸν δὲ ποίησε τὸν φυσίων τὴν ἄρχὴν ἐκφράζει ἐφὸ ἐκάλουν ἔθνος. Terrent Graium Agamemnonis spectatus, neque iterum et ἐπιμελῶς καὶ iubiti et in exitium sum respicit: insaniat enim e commodi Cæsarum optatum plurimum anno in propagatos unius, sed ultimum, ἐπιμελῶς. Itaque rex, humanis et Parisinus, ἐπιμελῶς spectum exitii, laniatus, audeas ratione exhibita est in te fidelis quum perspicuitate spectum legi. Pium ἐπιμελῶς καὶ μὲ τὴν πάλιν ἐπιμελῶς, ἀλλὰ ἔθνος γερουσίᾳ — — ἐ ἐ ἐ

II. XV, 620. ἐπι τε δηρισθῆναι κελεύεται, dum ne vitio li. 337. Apollo ipsum dicitur hoc donasse; vertit Schützius. Hom. 332. Matris odium vetus commemoratur Electrae. Ita Il. IX, 561. Med. 35: ἐγὼ δὲ τὴν ἐμὴν τῶν κακῶν ἐπιστᾶσαν τέχνῃ. Ib. 387: ἐπεὶ τοῦτόν γ' ἐγὼ δὴ τὸν ἐπιστάντα τοῖς ἐμοῖς. Aristot. Rhet. III, 2: ἐπὶ τοῖς μὴ δικαίοις ἐπιστᾶσι. Ita ἐπὶ τοῖς κακοῖς ἐπιστῆναι Soph. Oed. R. 1. Ceterum ἐπιστᾶσαν τέχνῃ, quae Porsonus, Hermann. (p. 799), et multi interpretes, ut nemo, nisi dolose ego, in poesia vertit, tam Aeschylo in tragicum locum exhibetur, v. 378, sq., ut hoc loco. Quamvis autem insipida oratio sit, quae nunc proferitur Cresconio (v. 339), et multo insipidior, si vertas: τοῖς κακοῖς ἐπιστᾶσαν τέχνῃ, tamen ambiguitate ambiguo opus erat.

V. 332. ἀνάγκαν τινὰ τοῦτο τοῦ ἔργου. Ita v. 372. Ἔστιν ἔστιν, καὶ τοῦτο λοιπόν ἐστιν ἔργον ἀνάγκη, in quo vitium latet alia glossemate, ἐ τόνος. Soph.

V. 336. ἐν γάρτοι μοι τῶν ὀργάνων. Soph. Oed. Tyr. 1436: τοῦ δ' ἄτου ζῇ λόγχησι μόνοισιν ὄμμα — πλουτίζει δέ μοι κοὐδὲν ἀνάγκαιον. ANDREAS. τὸ κατ' ἐμηχάνησιν ἐκτελούμενον τοῦτο ἐκεῖνο δηλοῖ· ὅτι ἐκεῖνος ἐπιστὰς ἐκεῖνον ἐκτείνει. Ita Plat. Leg. IX, 865: ὁ ἀποκτείνας ἀγχονίσει τὸν ἀγχόνῃ κτείνοντα· ὁ δὲ πρῶτος καὶ ἑκὼν ἐμὲ τὸν ἄκοντα πληγαῖς καὶ τραύμασιν ἀποκτείνας, ἐν ἄλλῃ γῇ τὸν ἐν ἄλλῃ γενόμενον ἐκ τοῦ ζῆν καὶ τὴν ἐκείνῃ συμφορὰν ἐπιθανατίοις ἀνάγκαις καὶ παραπλησίοις πάθεσιν ἀπολύσει. Ἀπολύσει λέγουσι καὶ ἐπὶ τῶν ἀποθνῄσκειν ἐπιτιθέντων. Ita infra: ἐμὲ δ' ἐξ ἀφανῶν τρόπων μὴ βασίλη τὸ πανδάμων τόδ' ἐπόμενον ἐκ τῆς πάλαι ἀποκτείνειν καὶ ἀπόλλυσθαι παρεσκευασμένον τῷ πάθει. Noticiae latinae esse hanc officinis conficiendorum autumabat etiam Demosth. Timocrat. p. 1210 m.

V. 337. ἔλεγε] Pauli quae structura a quod v. 371 et in hac sententia et in illa quae sequuntur negat ad v. 385. In omnia vero vitia deteriorum per sermonitatis et latinitatis ita latere nonnulatores et indicantur: cf. Nat. nil. — ἐν τοιαύτῃ κακῇ Rom. Gr. Ed. 395, 31. — μόνους φρένας, cf. Ag. 385.

V. 338. πάλαι] ex schol. Barnes quidem non et pentameter prosarius. Ion. Med. 781: ἐγὼ δὲ πρὸς Κύπριδος, κἀμοὶ πάλαι ξυνῆλθε.

V. 279. *πλάστιγξ, ἡ μάστιξ ἀπὸ τοῦ πλήσσειν, παρ' Αἰσχύλῳ.* Etym. M. p. 674, 20. Eadem flagri similitudine utitur poeta in Io vagante: Prom. 682: *μάστιγι θείᾳ γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνομαι.*

V. 280 — 285. Et tales neque ad convivium neque ad libationem admittendos esse, arceri ab aris ira patris clandestina neque expiari, ut moriendum sit in ignominia et odio morte miserrima.

V. 280. Homicidae enim et cuivis, in quem transibat eius periculum, abstinendum erat ab omni re, in quam occiso erat aliquid iuris: Demosth. Aristocr. 633. Cf. Eum. 655.

V. 281. *λιβός*] Vox dicta de omni, quod guttatim profluit: de lacrimis Eum. 84. Heliad. fr. 65, de libatione hic et Epig. fr. 49: *εὐκταίαν λίβα.*

V. 282. *οὐχ ὁρωμένην* dictum de Iustitia clam agente fr. 269.

V. 283. *συλλύειν* de pacanda rixa, Soph. Al. 1387: *συλλύσων πάρει*, ubi schol.: *διαλύσων καὶ χωρίσων.* Particulam *σὺν* ibi ad societatem chori in conciliandis Agamemnonis et Teucri animis referunt interpretes, at aperte falso, nihil enim agit chorus ad conciliandos illorum animos. Itaque eo referenda est particula, quod utrumque una et simul placaturus est Ulysses, non alterum in rixando adiuturus, sed suum utrique tributurus. Nostro vero loco dictum est de adiuvando Oreste in placanda patris ira. Scholiastae interpretatio *συγκλίναι, συνοικεῖν* nihil ostendit, nisi ignorasse hominem sensum vocabuli.

V. 284. *πάντων ἄτιμον*, omni iure privatum. Cf. v. 399.

V. 285. *ταριχευθέντα*, exsiccatum, enervatum. *Καὶ ὁ Σώφρων· τὸ γῆρας ἄμμε μηρῶνον ταριχεύει.* Sch.

V. 286 — 294. Huic oraculo confido, et etiamsi non confidam, tamen agenda est res: consociantur enim multa desideria, dei iussum, luctus de patre, rei inopia, ne cives nostri, qui Troiam everterunt, mulieribus subiecti sint. Muliebris enim est Aegisthi animus: sin minus, mox id experiar.

V. 286. Oraculo, quod tales ei, qui non obediat, poenas minatur, habenda est fiducia ea, quod obedientem deus tuiturus sit.

Respicitur his verbis id, quod incunte hac oratione dixit Orestes, Apollinem sibi prospecturum esse, ne adversariis prodatur consilium.

V. 287. Etiamsi auxilio Apollinis non confidéndum sit, tamen mihi periculum facinoris faciendum, quia luctus et inopia me urgent.

V. 288. *εἰς ἓν* Eur. Phoen. 462. Iph. Aul. 1127. Hel. 742. BL. Cf. Soph. Oed. Tyr. 62: *εἰς ἓν' ἔρχεται μόνον.* Ag. 1008: *παρ' ἓν.* — *ἵμεροι.* Desideria haec ipsa singula declarantur in iis, quae sequuntur; provocatur enim desiderium ultionis et iusso dei, et luctu, et inopia. Hanc esse rationem loci, neque dici de aliis nescio quibus desideriis, apparet e particula *τέ*, quae referenda est ad *καὶ πατρός.* Nequit enim haec particula annectere *ἐφετμαὶ* ad *ἵμεροι*, quia non ita comparata est universa sententia, ut ad hoc subaudiri possit alterum *τέ*, quod semper respondeat alteri necesse est, sive positum sive omissum. Illud enim non fert ea ratio, qua adiuncta sunt *καὶ — καὶ* in iis quae sequuntur.

V. 290 sqq. *ἄχηνία* Ag. 386. — *τὸ μὴ*, cf. Ag. 15. Urget nos inopia ad agendum, et cum inopia pudor, ne civium nostrorum servitutem negligamus. — *εὐκλεεστάτους*, cf. Ag. 489, 242, 1581. — *εὐδόξῳ φρενὶ* dictum de gloriosa facinoris incliti memoria.

V. 294. *θήλεια.* Cf. Soph. El. 301: *ὁ πάντ' ἄναλκις οὗτος, ἡ πᾶσα βλάβη, ὁ σὺν γυναιξὶ τὰς μάχας ποιούμενος* de eodem Aegistho. Vide Ag. 1145. — *εἴσεται*, scietur. Erfurdt. ad Soph. Oed. Tyr. 1499. Duker. ad Thuc. II, 87.

Lamentationes v. 295 — 457 exhibent invocationem auxilii Agamemnonis et numinum inferorum in restituenda salute domus Atridarum et recuperanda ea ipsa ab Oreste. Utraque res coniuncta est, quia salus aedium in eo posita est, ut Atridis reddatur suum ius. Hanc iuris restitutionem primus poscit chorus, aedium familia: ipsa vero invocatio ab ipsis liberis enuntiatur. Quinque sunt huius evocationis partes: A. Lamentatio de sorte Agamemnonis eiusque domus (v. 295 — 361). B. Postulata vindicta (v. 362 — 402). C. Agamemnonis ignominia et vindictae

consilium enuntiatum (v. 403 — 434). D. Evocatus Agamemnon (v. 435 — 444). E. Aedium perturbatio et salus (v. 445 — 447). — Brevius schema dedi in dissertatione de metris. — Cladem Agamemnonis Orestes, domus Electra exhibet, chorus utrique accinit, sed in ipsis lamentationibus salutem futuram demonstrans hortatur ad agendum, ut ea restituatur. Ita in prima, secunda, tertia parte exordium facit chori adhortatio; deinde in prima prior loquitur Orestes liberorum princeps, cui quum accinerit chorus, dicit Electra; in secunda et tertia prior Electra, vehementius vindictae cupida, ut quam non ipsa perfectura sit, ipsa calamitate aedium molestissime oppressa. In quarta denuo exorditur Orestes, quia iam fit evocatio, accinit Electra, comitatur chorus; in quinta Orestes et Electra simul, quibus respondet chorus. Debetur haec partium singularum descriptio Müllero et Dissenio. Universa lamentatione efficitur id, ut intelligatur omnis Agamemnonis et aedium calamitas, ut probetur vindictae iustitia. Non dubitat Orestes de patranda caede, sed omnem eius rationem perpendit, eaque perpensa omnibus, qui non possunt non oriri in eius animo, sensibus modo mitioribus modo vehementioribus incenditur eius cupiditas occidendae matris, quam iam antea (v. 263, 297) professus erat. Orestes et Electra, quorum sermones sibi antistrophica lege respondent, tumulo ab utraque parte adstant. Ita exhibentur in pictura vasis Atticae: Clarke Travels P. III. Sect. 2. Pl. 1.

V. 293 — 361. A. Lamentatio. Ch. Restituatur in his rebus iustitia: imprecatio poscit retributionem. I. Or. Domus loco, pater, iaces in tenebris, nonnisi planctu iutus. Ch. Planctu suorum ira defuncti provocat discrimen. El. Liberi lugent, supplices, exsules, statu miserrimo. Ch. Sed adiuvabit deus, qui misit amicum. — II. Or. Utinam ad Troiam occisus aedibus gloriam reliquisses. Ch. Hoc decebat regem: tu enim eras rex verus. El. Tua pariter morte inhonesta atque interfectorum tuorum nece dolemus: utinam abessent omnia haec mala. Ch. Nimium esset hoc: sed exaudiunt inferi: atqui agendum est vobis. — Vides Orestem ubique dicere de calamitate Agamemnonis et de obscurata eius suorumque gloria, Electram, ut puellam decet, de malis, quibus ipsa turbatur cum fratre; chorus monet de Aga-

memnonis desiderio vindictae, de auxilio, de pristino regno tyrannidi praesenti opposito, de auxilio inferorum.

V. 295 — 303. Adducant Parcae Iovis auctoritate iustum eventum. Maledicenti maledicat lingua, exigens id, quod debetur a iustitia; caede caedem luat: patiendum enim est ei, qui egit ex antiqua lege. — Hos anapaestos chorus videtur dixisse, dum ad tumulum accedunt liberi.

V. 295 sqq. *μεγάλαι Μοῖραι*, ut Soph. Phil. 1466; *ἵνθ' ἡ μεγάλη Μοῖρα κομίζει*. Hoc epitheton non aptum notioni sortis humanae, sed nonnisi numini, quod sortem tribuit. Quae gubernatur a Iove ex opinione Aeschyli: cf. Theolog. Aesch. p. 37. Pers. 101. Eum. 392. Omnis enim eventus pendet a Iove et sola Iovis auctoritate firmatur. Cf. Suppl. 211: *κείνου θέλοντος εὖ τελευτήσει τάδε*. — *τελευτᾶν* pro *τελευτᾶτε*, date eventum, vel: eveniatis. Quamvis enim de numine distribuendae sortis dicatur, tamen hoc ipsum numen inesse cogitatur in rebus, neque unquam fit allegoriae oblivio. — *μεταβαίνειν*, transire, Pind. Ol. I, 42.

V. 298 sqq. *ἰχθρᾶς γλώσσης*] Vide Ag. 1321. Ut antea inferiarum rite offerendarum, nunc imprecationis vis in Clytaemnestram exhibetur. — *ἄυτει, γλῶσσα*. Imprecationis vox, dum perficitur, clamat ipsam imprecationem.

V. 302. *δράσαντι παθεῖν*. Ita Aeschylus Stobaei fr. 267: *δράσαντι γάρ τοι καὶ παθεῖν ὀφείλεται*. Quod fortasse ex ipso hoc loco desumtum. Cf. Ag. 1480.

V. 303. *τριγέρων*] Cf. Ag. 693 et 1397. — *κάδε φωνεῖ*] Cf. Ag. 1256.

V. 304 — 309. Quid dicam vel faciam, quod desuper perveniat ad te, pater, in sepulcro tuo, ubi tenet te lux tenebris similis: sicut nunc voluptas tua posita est in lamentatione?

V. 304. *ὦ πάτερ*] Compellat patrem, ut v. 331, ut Electra 318, 347.

V. 305. *οὔρισας τὸν λόγον ἢ τὸ ἔργον*, quod repetendum est e *φάμενος ἤ τι ῥέξας*. LACHMANN. Ita Soph. Oed. Tyr. 689: *γᾶν ἱμὰν ἀλύουσαν κατ' ὀρθὸν οὔρισας*, ubi cf. Brunck. et

Musgr. Quae dicens vel agens iuste dirigam eo, ubi te sepulcrum tenet?

V. 307 sqq. *σκότῳ* cett.] Sententia eadem quae Soph. Ai. 394: *σκότος ἐμὸν φάος, Ἅιδης ὦ φαεννότατον ὡς ἐμοί.* Mortuorum est caligo, ut vivorum lux: itaque dicitur caligo lux mortuorum. Simili ratione ea dictio comparata, qua Orcus dicitur mortuorum servator, quia vivorum Iupiter est servator, Orcus perditor: *Ag.* 1309. Apparet igitur appositione iunctum esse *σκότῳ — ἀντίμοιρον* cum iis, quae praecedunt. Ea interpretatio, quae nihil nisi sententiam communem hoc versu designatam invenit: quemadmodum lux cum tenebris coniuncta sit, ita etiam luctum gratum patri futurum esse, infert languorem. — *ἀντίμοιρον* idem quod *ἰσόμοιρον*, ut *ἀντίῤῥοπον* idem quod *ἰσόῤῥοπον* Soph. El. 120. *ἀντίσταθμον* idem quod *ἰσόσταθμον* ib. 571. Est vero *ἀντίμοιρον* hoc loco aptius, quia non modo de aequali sorte dicitur, sed de commutata natura lucis et caliginis. — *ὁμοίως*] ut Atridis, pristinis aedium dominis, lux in caliginem mutata est, ita sola iis in luctus honore relicta voluptas. — *δέ* continuativum. Sententia priori addita ratione eadem, qua v. 373. — *χάριτες*] *χάριτας δὲ νεκρῶν πάντες φασὶ τὸν γόον.* Schol.

V. 309. *προσθοδόμοις*] *τοῖς πρότερον ἰσχηκόσι δόμον.* Schol. Male ad liberos Agamemnonis hoc refert scholiasta. Pluralis dictus de Agamemnone, quia in eo versabatur omnis generis gloria, ut semper in eo, qui modo generis princeps est.

V. 310—317. Ira occisi flammis haud infringitur: excitat lamentationem, qua demonstratur iniuria, postulatur discrimen vindictae. — Oresti quaerenti, quaenam accepta dicere vel agere possit patri, quem nihil iuvet nisi planctus, respondet chorus ipso hoc planctu excitando nihil agere manes occisi nisi vindictam.

V. 311. *γνάθος* de flammis Prom. 368.

V. 313 sqq. Lamentatio demonstrat commissam esse iniuriam et opus esse restitutione iuris, demonstrat, quisnam iniuriam commiserit, ut removeatur is ab iis, a quibus abstinendum est homicidae. Quae tacite perirent, nisi quis esset, qui occisum plangeret. Huius planctus officium est liberorum.

V. 315 sqq. Planctus de occisis parentibus mente concitata

et perturbata editus quaerit discrimen vindictae. — πατέρων γόος ut πατρὸς πένθος v. 289. — πατέρων τε καὶ τεκόντων dictum ut ὁ φύσας χὠ τεκὼν ὑμᾶς πατὴρ Eur. Here. fur. 1368. Cf. Soph. El. 12. SCHWENCK. — ἀμφιλαφής, undique perturbatus, undique concitatus quaerit discrimen, quia hoc solo sibi satisfieri et pax restitui potest. — ταραχθείς hoc loco de planctu lugentis, v. 278 de perturbatione homicidae. Utrumque efficitur ab occiso, qui ipse non quiescit, usque dum ultionem adeptus est. Vide quae ex Platone ascripsi v. 276. Planctus dicitur ἀμφιλαφής, quum ad vehementes illos, qui erant ex more servarum Troianarum, ictus respiciatur: cf. ad v. 24. Itaque lamentationi Oresti suum planctum addit chorus.

V. 318 — 323. Audias, pater, nunc nostros dolores: liberi ingemiscunt in sepulcro, supplices, exsules: nonne acerbissimum hoc malum?

V. 318. ἐν μέρει non de partibus Electrae in invocando dictum, quia nihil in sententia dictum de Electra, sed de partibus patris, qui antea audivit, quae se ipsum spectarent, dicente Oreste, nunc auditurus est res liberorum non minus infelices.

V. 319. Duorum liberorum naenia in inferiis ingemiscit. ἐπινυμβιδίοις dativo locali dictum pro ἐν ἐπινυμβιδίοις. τὰ ἐπινυμβίδια dictum de χοαῖς ἐπινυμβίοις Soph. Ant. 901. — δίπαις, is qui est duorum liberorum, hoc loco cantus, alibi pater, ut Suppl. 318. Vis vocis utroque loco eadem, ratio eatenus diversa, quod ibi ad ipsam alteram vocem refertur notio geniturae, quae in liberis inest, hoc loco ad aliam aliquam praeterea commemoratam.

V. 324. Exsules pariter et supplices se utrumque designat Electra: cf. ad v. 124.

V. 324 — 328. Laetiorem sonum parare potest deus favens, qui pro naeniis aedibus amicum recens conciliatum adducit.

V. 324. ἐκ τῶνδε, ex iis, quae naenia illa proferuntur. Id quod mox diserte declaratur: θρήνων. — χρήζων θεός, deus volens, favens, ut Eur. Suppl. 597: εἰ μὴ τὸν θεὸν χρήζοντ' ἔχεις. Cf. v. 764. Eodem sensu θέλων. χρήζειν quidem proprie non est velle, sed cupere, atqui dicitur deus cupiens eadem ratione, ut αἰτεῖν de diis. Cf. ad Ag. 134. Scholiasta h. l. ὁ χρησμῳδῶν

Ἀπόλλων. At quum non inde, quod vaticinatur, sed inde quod certum aliquod oraculum dedit Apollo, praesidii quidquam in rebus Atridarum ab eo exspectari possit, hoc loco aoristus ponendus fuisset, si hic esset vocabuli sensus. Sed omnino in tragicis *χρῄζειν* de vaticinando reperitur nonnisi Eur. Hel. 516. Altero, quem afferunt, loco Soph. Oed. Col. 1428, dictum est ut nostro: Cf. Herm. Atqui etsi non ipse vates deus dicitur, tamen haud dubie de Apolline sermo est: id quod patet e sequenti *παίων* et inde, quod Apollinis iussum protulit Orestes, eiusque propterea praesidium sibi affore speravit v. 258, 286. Verum huius loci sensum vidit, sed non argumentis probavit Blomfieldius.

V. 327. *παίων* ubique de deo: Ag. 99.

V. 328. *νεοχρᾶτα*, recens mixtum, quia pro ipsa libatione quasi retributus erat adventus Orestis. Cf. ad v. 154. *φιλίαι συνεκρήθησαν* Herod. IV, 152. Cf. Porson. ad Eur. Med. 138. Quum et misceri dicatur amicitia et misceantur libamenta, quibus debetur faustus Orestis adventus, bona ratione dictus est Orestes ipse admixtus, etsi audacter. Libamenti ita appellati est exemplum apud Aeschylum ipsum: *νεοχρᾶτας σπονδὰς*, *Ἀλαχ. τὰς νεωστὶ ἐκχυθείσας*. fr. 325. Similis vocis *κεραννύναι* usus Soph. Trach. 661: *πειθοῦς παγχρίστῳ συγκραθεὶς ἐπὶ προφάσει θηρός*, neque omnino dissimilis Ai. 895. *οἴκτῳ συγκεκραμένην*.

V. 329 — 336. Utinam ad Troiam occisus aedibus gloriam, nobis honorem reliquisses, honestissime sepultus.

V. 331. *δορίτμητος*, gladio sectus, quia omne vulnus gladio inflictum secatur: ut Eum. 592: *ξιφοπλῆγι χειρὶ πρὸς δέρην τεμών*. — *δορὶ* de gladio Th. 624. Ag. 1073.

V. 333. *κελεύθοις*] Cf. Pind. Nem. VIII, 35: *κελεύθοις ἁπλόαις ζωᾶς ἐφικτοίμαν, θανὼν ὡς παισὶ κλέος μὴ τὸ δύσφαμον προσάψω*. Eur. Here. fur. 434: *βίου κέλευθον*. BL. — *ἐπίστρεπτος* cf. Suppl. 997: *ὥραν ἐπίστρεπτον βροτοῖς*. STANL.

V. 334 sq. *κτίζειν αἰῶνα ἐπίστρεπτον*, ut *κτίζειν τελευτὰς πρευμενεῖς* Suppl. 140. — *πολύχωστον*, *ὑπὸ πολλῶν κεχωσμένον*. Sch., ab omni exercitu. Sic in Achille Hom. Od. XXIV, 80. — *διαπόντιος*, ut Thuc. I, 141. pro *ὑπερπόντιος* (Suppl. 42). ABRESCH. — Imitatur poeta Hom. Od. I, 236: *οὔ κε θανόντι περ ὠδ' ἀκαχοίμην, εἰ μετὰ οἷς ἑτάροισι δάμη Τρώων ἐνὶ δήμῳ* —

— τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί, ἠδέ κε καὶ ᾧ παιδὶ μέγα κλέος ἤρατ' ὀπίσσω. BOTH.

V. 337 — 344. Carus tu semper amicis ibi occisis, eorumque apud inferos rex, deorum inferorum comes, quum, quamdiu tu vivebas, regia letalis et venerabilis exerceretur auctoritas.

V. 337. φίλος φίλοισι] Qui vivi Agamemnoni obtemperabant, eidem mortuo parent mortui, ut in Odyssea cum apud inferos comitantur ii, quos cum eo occidit Aegisthus (XI, 388. XXIV, 21.), ut Minoem circumstant sui (XI, 569): quia in omnibus res inferae imaginem humanarum exhibent. Eadem apud inferos auctoritate fruitur Darius (Pers. 691). Et Amphiaraus apud Sophoclem (Electr. 841) ὑπὸ γαίας πάμψυχος ἀνάσσει. Quae Agamemnoni minuta est, dum hic iis caret honoribus, qui debentur Manibus, oblatis inferiis vero restituta. Cf. ad v. 142.

V. 340. πρόπολος, minister. De sacerdote Arist. Nub. 435, ubi gloss. Vict. ὑπηρέταις, νεωκόροις. Idem Plut. 670: τοῦ Θεοῦ ὁ πρόπολος. Sed Pind. Ol. XIII, 54 de ministris navis, Nem. IV, 79: πρόπολον ἀοιδαῖς.

V. 341. τυράννων] Πλούτωνος καὶ Περσεφόνης Sch. Pluto sane non maiorem quam Proserpina auctoritatem in inferis exercet: Hom. Od. XI, 213, 226, 635. Cf. Pers. 640: χθονίων ἁγεμόνες. Proserpina ipsa invocata v. 469.

V. 342 sqq. Erat enim rex, dum tu vivebas, unus ex iis, qui manu ratam reddunt sortem letalem et baculum gubernantem homines. — μόριμος non idem quod μόρσιμος vel ἐκ μοιρῶν, ut schol. et interpretes hoc loco, sed letalis, ut derivatum a μόρος, quod nihil est nisi letum, sors letalis. Ita Pind. Ol. II, 38: ἔκτεινε Λᾶον μόριμος υἱός, interfecit Laium filius letalis, ut est apud Aeschylum: ἐγείνατο μὲν μόρον αὐτῷ, πατροκτόνον Οἰδιπόδαν Theb. 151. Et Hom. Il. XX, 302: μόριμον δὲ οἱ ἔστ' ἀλέασθαι (minime οὔ ἔστ'), licet ei evadere letalem sortem (nunc quidem). Ita hoc loco sors letalis rata facta per manum regis dictum de potestate regia in vitam, quia rex omnia rata facit, πᾶν ἐπικραίνει Suppl. 375. Propterea supplicium minatur Eteocles, εἰ μή τις ἀρχῆς τῆς ἐμῆς ἀκούσεται, ψῆφος κατ' αὐτῶν ἄλιθρια βουλεύσεται Theb. 196. In hoc ψῆφος

vides usum manus regiae. Eadem regis auctoritas Soph. Ant. 212. Itaque ut his verbis arbitrium de supplicio regis auctoritatem firmans exhibetur, ita iis quae sequuntur obedientia eidem debita et sine vi tributa: τὸ σκῆπτρον τὸ τοὺς ἀνθρώπους πείθοι μᾶλλον ἢ βίᾳ διατάττον. Sch. Audacter quidem dictum est πιμπλάναι βάκτρον χεροῖν, attamen recte: πιμπλάναι enim est ratam facere, efficere, ita tractare rem, ut omne, quod est eius, *tua* omnino exerceatur. Ita πίμπλησι μέλος Edon. fr. 54. Regiam auctoritatem in sceptro positam vide Pers. 764. Eum. 626. Soph. Phil. 140. Plane eadem ratione dictum est θρόνους καὶ σκῆπτρα πραίνειν Oed. Col. 449. Universa igitur sententia haec est: quamdiu tu vivebas, erat aedibus rex, regio arbitrio ornatus, cui libenter obediebatur; et propterea etiam apud inferos te venerarentur tui, nisi careres eo in vivis honore, qui debetur tali regi. Opponitur huic regiae potestati potentia Aegisthi, qui et privavit Agamemnonem iusto honore, et ipse non est is, qui dignus sit regio honore et verus rex dici possit. Cf. v. 49. Similis oppositio regis et tyranni Herod. V, 67: Ἄδρηστον εἶναι Σικυωνίων βασιλῆα, ἐκεῖνον δὲ λεωσῆρα. Itaque his etiam ad vindictam sumendam hortatur chorus, turbatam demonstrans iustam aedium conditionem.

V. 345 — 352. Sane tu ne ad Troiam quidem cum aliis sepultus es! Potius utinam interfectores sic perissent! potius utinam procul eorum mortem comperissemus his malis haud vexati! — Electra his versibus pariter atque iis, quos antea dixit, tristiorem sortem suam et suorum exhibet, utroque loco animo magis commoto, quam Orestes. Ille tum v. 308 sqq. tum v. 329 sqq. de patris sorte potius cogitat, quam de sua, Electra tum v. 317 sqq. tum hoc loco de se ipsa, atque quum nostris malis semper vehementius commovcamur quam alienis, bene se habet ratio eius orationis tristius et vehementius concitata. Utroque loco id, quod in rebus domesticis ad patrem traxit Orestes, ad se trahit Electra. Questus est ille de minuto patris honore in exsequiis: idque iam ita repetit Electra, ut exhibeat, quam acerbum sibi sit hoc malum, et quum Orestes enarraverit, quodnam sepulcrum patri honestum et domo, etsi non iucundum, tamen tolerabile esse potuisset, Electra profert, quaenam sors sibi, etsi non grata, tamen

accepta refugit. Itaque hanc mori ea, quæ mali gnata, quamve terram tumulo premat? — Ne id quidem, mare et id quidem pro-fluo undique, et hominum mortem odiret potius. Et tamen ne hoc quidem ejurare possumus, si quid opitulamur, optimus, si non mala pretinent interfectores. Et ne hoc quidem sine dubitatione satis constaret, quotiam mater est, quæ interficit: itaque imo-lemus insidiator acerbus, et proximi in necessitate, ut non sibi nec hæ supplementum." Cernimus in his non religionem, quam atrum epiphonema, verum illorum quibus impiorum impietatem ar-mavit, et tamen habet persuasum non esse profligatum. Ille hæc, quamvis recte versatus sit, dubitat. Pater hos insontis spoliat, et a sola matre ad se ignominia redundat. Interfectores illi laborarunt nocte omni, sed antea patrocinio pessimæ, magno dolo, et scelestissimi, prout mortem oderunt, qui necessitate hæc cernun, natæ a libertis. Quanta hæc superfluxisse mens et ab libertis audaciæ necessitas est, eaque lex, quæ dicit, vetus lex-vitæ, est satis perspicue tangit poeta. Manifestum est enim, ut illis mentis, cultus deerat pietas, id quod ex hoc ornatu patuit parricidarum; quibus necessitas, qui nondum per malum hominibus recitat pietas, a nondum recitat pietas, qui a hi-bitus. Quibus autem exercia, qui etiam in religione, qui necessitudinem, ad violentiam electionis? et facta hic admodum verbosissime exordienti Electra, et non tamen improbationem in interfectores parentis, sed mortem deseruit lubentius, sed de matre ipsa. Erit pessimum odii vetus dominus, illis ad pietas vix digna pietatis. Et ita vero non id efficitur est, horridius erit, Electræ hanc interpretationem mentis et scopulos ad Tyrium spiri-lum in primo hoc exordio scientiæ, ut ubique legendum esse scribimus. Sed et absolutio hanc sententiam ita interpretatur est, ut hæc se tale quidem mysterium contigit, cum improbitas, non hanc constituta forsan in negotio: ad eos est Pallas Electræ ad Orestem, quæ ad Orestem, quæ ad hoc refertur illud vetus.

V. 545. Δαφνίδες] Solum ad quidem qui sed daphnidis ubi Pericles Xen. infelicitas eam associatio in tutis recte, erat. ita tamen Soph. vid. vit. 511. 512 ἐν τοῖς ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς ἐπὶ τῶν

λέσθαι. Similiter Od. XXIV, 375. Eur. Hel. 263 (Pflugk). AHRENS.

V. 350 sqq. θανατηφόρον αἶσαν] cf. Ag. 1371. — τινὰ] ἐμέ Sch.

V. 353 — 361. Ea felicitas sane humanam excederet; at iam penetravit sonus harum lamentationum: adiuvant inferi: impurae sunt eorum, qui dominantur, manus: res ad liberos delata est.

V. 353 sq. Nunc quidem in dolore tuo nimia optavisti: eatenus a calamitate liberari non potest domus; ut vero ea, quae nunc adest, tollatur, vobis est agendum, adiuvabunt enim vos inferi, neque numinibus confidi possunt adversarii. — χρυσοῦ] Aurum hominibus pretiosissimum (Pind. Ol. 1, 1.), quod auro melius est, excedit bona humana. Idem cogitatur in versu sequenti: Hyperborea enim felicitas est ea, quae hominibus in his terris haud contingit, quum in eorum regionem nulla via perveniri possit: Pind. Pyth. X, 29.

V. 356 sq. διπλῆς μαράγνης] Flagellum dicitur plangtus, cuius sonus terram ferit et penetrat, ut evocetur defunctus. Propterea δοῦπος additum, quod aptissimum in hac similitudine, quia dicitur etiam λιγυρὰ μάστιξ Soph. Ai. 242. Duplex dicitur haec lamentatio, quoniam a liberis duobus instituitur, quibus nonnisi accinit chorus, ipse nullas agens partes suas. His etiam omnino respondet flagelli similitudo, quum soleant usurpari μάστιξ διπλῆ: Ag. 600. Soph. Ai. l. c. — ἱκνεῖται] eo, quo tendit. De duplici dolore sententiam intellexit scholiasta, ea, quam nos dedimus, interpretatio debetur Müllero.

V. 358. τῶν μέν, eorum, quae vobis optanda et agenda sunt.

V. 359 sqq. χέρες οὐχ ὅσιαι] ita ut ab iis ius Atridarum et domus salva restitui nequeat, neque supersit aliquis, a quo hoc perfici possit, nisi vos ipsi. De his rebus agendis dictum μᾶλλον γεγένηται. Müllerus haec de effundendis inferiis dicta opinatur, quae non a dominis, sed nonnisi a liberis offerri possint, quoniam illorum manus impurae sint. At de inferiis non amplius agitur in his lamentationibus, sed de sola conditione aedium: cf. ad v. 154.

V. 357 — 359. S. Faustino vindicia nulla superis et inferis. I. Cf. Apocalyps. 20: Inferus, Mors, quos per mortalitatem perdiderant, Cf. Vindicia inferis non quid, sed vita. Gundisal. ms. Inferi: Inferus a Furio Juno. — M. I. S. Augusto quod nunquam inferis deum placabat. — Cf. Vindicia, ultio inferis infera, nobis ne verbum. — Cf. Inferis inane illorum est opus in positum. — Cf. Utpot inferorum ius Agamemnonius. — Vinc. Victor. magni ac magnifici, et perpetuitatis, Gallus Inferi. Eleutheropolitanus Gallorum pro tumulum dicebat. Gundisal. ms. Inferi: et dicuntur a Furio Juno. Cf. Cicero de partitione Oratoris, sed omnino non rationem exercebat.

V. 363 — 366. Penatrali hoc Aurum angitius inharet, e Jupiter, qui unitile pericium mortalium exterrit, et rationem non reddiret ex pecunia.

V. 362. vehet, Scaliger. ms. quem tuvehat Electra etiam natus, quem diverti opinatum ego, ut prorsi patrimi inferis, cuncta, nunc ultra illi chorus ipsis Electra omnia non agenda, maxime non commovet, et omnia a nobis tantis peregrin, et ab ipsis praterimus. — Jungegit, Scaliger. ms. Cf. III. Ad Junc utiquam.

V. 363. Mentis Inris cinque mentis, qua ultimum ab Inferis cuncta, et ipse per terrestrium mutili sita in hac re. Nunc finne satis diu non intuitive hanc, qua re et opinabam propiti fuit. Mentis propiores intentionis in hymen et inviis ante-quam illud propiores mihi.

V. 364. Jupiter quem ab Inferis auditus dicitur, tamen non illum qui tigge capitatur, quemquam hic Inris latini nomine appellatur Scaliger 1601 explanum his ipse Jupiter, Deis dicta, ib. 203. Sed nisi differt utrumque manet, tamen hic etiam Inris Inferior cuncta utrumque rationem agendi audemque petitionis, id quod vidimus Ag. 1340. Inferni Jupiter ipse superos auxiliatrices etiam in rebus infernarum, quorum consortii notum cognati fratres dicitur. Cf. Theolog. Arcan. p. 76. — Jovis-pleuros dicti, ut Apoll. Ag. 30.

V. 366. ἀτιμῆ τὸ μὴ Διὸς Κέντωρος ἐρχομένου μὴ ἀξιοῦσθαι. Scal.

V. 387 — 388. Cunctipsi mihi, ut accipiam utrique cre-mato: *ut enim sensibus, quemadmodum in unum cogitur et unde generosella fundo emittat ius et odium!*

V. 388 sq. πανοῦργος' ἔλαττγος, ὀλοώτατα δ' ἐκεῖ-θεν, *qui quam insontem. Ita membra.* Ἐκεῖθεν, ipsum tertio plosse accessum, Soph. Ant. 1225. Cuius rationem dominus rege tangentur, ut v. 387. Dum eversator adversarii, sceleratus exem-plum sui similis, id quod (Herm. Opt. 10, 110) hoc ordine, quem-tur hostis: hostium illum Eteocli ad exitium et exploratus natus. — Ἀνάστορος, ἐστὶ δὲ ἐπιτηδείως, Th. 309, Pers. 809.

V. 391 sq. ἔρως, ἀπεῖπε, per totam membra. — τὸ πᾶν ἀπέπεσε ἀλλότριον κακὸν, id. Ag. 500. Haec sententia sensibus sublatus ea quae sequuntur: in quibus ἔρως neglexi dictum, ad in illa loco: ἔρωτα spectaverunt quidam veteres. — ἐπ ὀλι-γόστιον, ut Ag. 175. De structura cf. ad v. 281.

V. 392 sqq. σφῷν δὲ κατοικτίσαι μᾶλλον ἐγὼ καὶ πολλῷ πρόσφορος, Ag. 213. ΣΤΣ. — ἔρριψε δὲ πᾶν Ἄιδι Ἀτλήτῳ, BIO· ἔρριψε μέν — ἔρως, Hiando exercit: de mente agi-tata H.-m.H. XXI, 286: *Ego de ego qui quod ἔρριψε dixerit.* Cl.Pl.d. Iebus. 181, 21: *ἐκβράσσει ἔρως μαχήμων.* ἐκέρας hoc loco de ipso odio. Pleonasmus de re latina.

V. 393 — 378. Et quando utrisque potens hoplite manum infelici capita ulcerosci? Restituator tertio. ucceditur: locum conditionem ac ultima pectitis. Exanclio me ras, qui mortem rum rebus praestetis.

V. 376. ἄναρθρος δὲ κατοικτίσαι τινὰ, quae contra in factores pectitur atque in violatos, ubi qui nihil est, quod pec-feratur. Ita mortuorum, mengsiger Ag. 1485. Neque locum nunc principia non admittatur cum eo dictionem; ut adhuc est Trop-lii, ita iurorandum est hoplite, quia pendulo Graecum integrum terrae et urbis amore. Haec ut nihil ita confingunt, ut nonnisi certa felicitas (nostri ἄρρ), qui auxilio levis, qui sanctis peri-sti et confirmat: Ag. 151, 1184. Ἀλλὰ τὸν τάκρατ et potentia Eteocle Soph. Phil. 678. Ἀλλοτρίως ἔπος τὸ πρᾶγμα.

V. 396. κάρφεται μὲν κοῦφα, ut schol., sed ipsum

Aegisthi et Clytaemnestrae. Ita πέντε κάρηνα Τρώων Hom. Il. XI, 158. ἀνδρῶν ib. 500. Usitatior in hac re singularis: vide ad v. 991.

V. 378. δίκαν] sententia ea, qua nititur omne Graecorum ius: laesam iustitiam restitui necessitatis lege aeterna. δὲ continuativum.

V. 379. τιτηνά, ut τυραννίδας νερτέρων v. 385: inferorum reges, Pluto, Proserpina, Tellus, qui Furias emittunt.

V. 380. Evocat Orestes numina ea, quae imprecationes ratas faciunt, Furias (Eum. 417), quia ab his satisfaciendum est iuri Agamemnonis. Haec orta ex omni caede caedem ultricem requirere iam explicat chorus: et ipsas deinde imprecationes appellat Electra.

V. 380 — 384. Sanguis effusus alium requirit sanguinem: clamat enim Furia stragem propter priorem perniciem, quae alteram adducit.

V. 380. Chorus Orestis preces adiuvat earumque rationem affert. Caedes caedem poscit, ut v. 58.

V. 382. βοᾷ] Ἐρινὺν ἐπορθιάζειν Ag. 1045. —

V. 383. παρὰ c. acc. propter, ut v. 901. Pind. Ol. II, 65: κτενεῖν παρὰ δίαιταν. Exempla e prosaicis scriptoribus vide Matth. Gr. §. 588, c, d. p. 1175. Bernhardy. p. 258. velut: παρὰ ἀμέλειαν βλάψειν Thuc. I, 141, παρὰ ῥᾳθυμίαν ἐπιέζηται Demosth. Phil. I. p. 43, 14.

V. 384. ἑτέραν] Intelligitur aliud ἄχην. Quod pernicies eorum, qui antea occisi sunt, alteram perniciem ad priorem perniciem adducit, clamat Furia stragem.

V. 385 — 389. Quo abierunt inferorum domini? age imprecationes potentissimae: videte Atridarum reliqua consilio et domo privata. Quo nos vertamus, o Iupiter?

V. 385. Ut valeat aliquid imprecatio, cuius opem implorat Electra, ante omnia opus est favore regum inferorum, qui emittunt numina imprecationis: itaque hi primo invocantur. Miratur quasi Electra, quod hi reges inferorum nondum pro iure Agamemnonis quidquam perfecerint. Ita ab ipso Orco expectatur

vindicta Soph. El. 184: οὔθ' ὁ παῖς Ἀγαμεμνονίδας ἀπερίτροπος, οὔθ' ὁ παρὰ τὸν Ἀχέροντα θεὸς ἀνάσσων. Deinde ipsae invocantur imprecationes, quas ratas faciunt Furiae, earum numina: postremo Iupiter, quia sine eo nihil perficitur.

V. 386. ἴδετε, πολυκρατεῖς ἀραί] Simillima compellatio v. 649 sq. Schol.: ἀνειδωλοποιεῖ τὰς ἀράς.

V. 387. τὰ λοίπ'] ὑμᾶς τοὺς ὑπολοίπους τῶν Ἀτρειδῶν ἀπεσπασμένους καὶ φυγαδευθέντας τῶν οἴκων. Sch.

V. 389. δωμάτων ἄτιμα] honore iuris in aedes privata. Ita πάντων ἄτιμον v. 284. Cf. Th. 1024. De re cf. 124, 321. — πᾶ, in quem locum, cum ποῖ sit ad quem locum versus: Herm. ad Eur. Herc. fur. 1236.

V. 390 — 397. Penitus perturbor audita hac lamentatione: modo desperans et tristis, si loquentes audio, modo, si te adiutorem video, removetur dolor in eventum laetum.

V. 390. πέπαλται κέαρ — κελαινοῦται] Cf. Suppl. 785: μελαινόχρως δὲ πάλλεται μου καρδία. Cf. Ch. 503.

V. 391. κλίουσαν] ἀντὶ τοῦ κλυούσῃ. Sch. Cf. Bernhardy Synt. p. 367. Rost. Gr. §. 137. 4. b. a. Soph. Ai. 1006: ποῖ γὰρ μολεῖν μοι δυνατόν, τοῖς σοῖς ἀρήξαντ' ἐν πόνοισι μηδαμοῦ.

V. 392. τότε μέν] Respondet ὅταν δ' αὖτ'. Querelas liberorum audiens tristis redditur chori animus, redit vero spes, quando dicta non curans Orestem intuetur.

V. 395. Quando vero te adiutorem videt mens, ita ut grata res mihi apparitura sit, facile removet dolorem.

V. 397. ἀπέστασεν, removet, ἀπέτρεψε, ut Eur. Iph. Taur. 912: οὐδέν μ' ἐπίσχει γ' οὐδ' ἀποστήσει λόγου. Phoen. 1087: πῶς Ἀργείων δόρυ πυλῶν ἀπεστήσασθε πυργηρούμενοι; —

V. 398 — 402. Quidnam dicamus, quod tempori aptum sit? An forte mala nobis a parentibus illata? Haec nulla persuasione placantur: efferatus enim animus eam a matre non accipit.

V. 398. Orestes, qui v. 375 sqq. Iovis et Furiarum auxi-

lium in recuperanda domo imploraverat, iam ad augendam harum precum auctoritatem affert mala sibi per patris et matris iram illata, quibus nonnisi violento facinore finis imponi possit. Patris enim ira exitium ei minata erat, si ultionem neglecturus esset (v. 273 sqq.): matris odium eum in exsilium ejecerat. Huius odii ratio posita erat in eo, quod Oresti patris res erat agenda, neque tolli poterat hoc officium; quanquam enim inferiis Agamemnoni adulabatur Clytaemnestra, tamen non leniebatur eius ira. — τύχοιμεν] adipiscamur opem divinam.

V. 400. τὰ δ'] τα ἄχη. Sch. Dolor, quem Orestes concepit ex odio matris in se propter iram Agamemnonis in matrem.

V. 402. θυμός] Ἀγαμέμνονος. Sch. Sunt qui ἐκ μητρὸς pro μητρὸς dictum existiment: etiamsi matri adularer, eius in me odium non placaretur. At neque illud bene dictum esse arbitror, neque tam saeva est Clytaemnestra, ut filium aspernaretur, si hic neglecto patris iure sibi morem gereret. Imo ipsa confitetur mala satis multa esse perpetrata neque amplius sanguinem effundendum (Ag. 1571), imo sufficere sibi exigua bona, modo desinat caedes (ib. 1490). Odit filium, dum metuit, neque ob ullam aliam causam. Unica ratio, cur pax redire nequeat Atridarum domui, posita est in implacabili Agamemnonis in Aegisthum et Clytaemnestram odio. Quum enim hi liberos nullos progenuerint, de imperio etiam conveniri posset inter Orestem et illum.

V. 403 — 434. C. Enuntiatur Agamemnonis ignominia et consilium vindictae. I. Ch. Equidem regem Cissio more planxi. — El. Sane honestum civium comitatum regi prohibuit Clytaemnestra. — Or. Vae ignominiam! Poenas eius ego exigam. — II. El. Addidit obtruncationem, ne te iuvare possit mortuus. — Ch. Ita fecit, neque ego opem ferre potui, sed dissimulandus erat luctus. — El. Haec tu considerres, neve emolliaris. — Quae in hac parte et in utraque priori praecedunt enuntiato consilio Orestis, rationes eius exhibent; quae sequuntur, ei firmando inserviunt.

V. 403 — 408. Arium planctum planxi, lugens more Cissio multis verberibus, ut resonaret caput.

V. 403. Ἄρειον] Populus, qui Medorum proavus dicebatur,

apud Herodotum bis nomine Ἄριος appellatur VII, 62, 66, semel nomine Ἄριοι III, 93. Idem iis hoc loco datur, correpta diphthongo ει, ut in Ἀργείων Ag. 177. Cum Cissiis commemorantur etiam apud Herodotum. Mulieres Cissias lamentandi arte insignes observat Ahrens e Pers. 120. Ut omnino aetate Aeschyli Troiani cum omnibus Asiae minoris gentibus Persarum moribus similes exhibebantur, velut in monumentis Aegineticis Paridis habitus, ita nunc mulieres barbarae Troianae mores suos appellant nomine gentium earum, quae sunt Asiae potentissimae. Ne vero inde suspiceris eas non esse Troianas, conferas locos Aeschyli, ubi senes Persae planctos suos Mysios et Mariandynicos appellant: Pers. 939, 1054. Talis planctus sane haud decebat regem Graecum, qui omnem aspernabatur barbaram luxuriem (Ag. 851), et tamen hic solus Agamemnoni erat concessus, quum reliquos familiae socios et cives Argivos a comitatu prohibuisset Clytaemnestra. Sui vero planctus recordatur chorus servatum nunc, quum implacabilem Agamemnonis iram commemorarerit Orestes, et monet se saltem e more suo debitum reddidisse honorem et quantum a se fieri posset, eius iram placavisse. Ita chorus, id quod semper agit, monet nihil mali instare aedibus, nihil familiae: has enim liberas esse ab omni culpa, et in hac quidem re liberatas suo ipsius officio. Electrae vero haec ipsa res in memoriam revocat ignominiam Agamemnoni in exsequiis illatam.

V. 404. ἰήλεμος, lamentatio saevior, Suppl. 115. Eur. Phoen. 1034. Orest. 1391. Herc. fur. 109. Suppl. 281. Troad. 600, 1304. AHRENS. Cf. Eur. Rhes. 895. et locum Pindari in schol. Vatic. ad eum locum. ἰηλεμίζειν Callim. fr. 176.

V. 405 sqq. ἀπρικτόπληκτα, continuo pulsata. ἄπριγδα Pers. 1063. ἄπρικτος Soph. Ai. 310. Creus. fr. 325. Theocr. XV, 68. — Huc illuc vagabatur manus extensa frequenter inflicta desuper et longo impetu. ἀνέκαθεν, quia eo fortius percutit ictus, quo longior est impetus. — κτύπῳ] cf. ad v. 23. — ὀρέγματα v. 752.

V. 411 sq. Civibus de sepulcro Agamemnonis quaerentibus quaenam responderit Clytaemnestra vide Ag. 1467. — ἄνευ δὲ πενθημάτων, ut ibi οὐχ ὑπὸ κλαυθμῶν τῶν ἐξ οἴκων v. 1470. Cf. Soph. El. 100. Solas illas mulieres captivas nemo prohibuit.

V. 411. Expunxit primus Lachmannus acute sed, credo, non necessario et Sturzio, quem secutus sum, et quidem iuste eodem consilio usus perperamque rem se fecisse, cum, dicente Orestae, Pylade proclive videbatur tam ei dicturo, tum a chori, tam ei dicenti, collatis locis modo primum citatis, commentatori, in exemplaribus suis et inculcandis eius lex, suae cum primis memor, ipsum sensisse; eiusque notis profecta libenter, neque eas in tenebras mittens, ut ex apud interpretes ipsum in exercitui passui hominem, emendatio vestibulum aetate obstitit. Gregory.

V. 413. In Stanleii Exc. Ex. 231. *primus propter alia fere omnia* SCHÜTZ. *compulsus* in Schneidewini n. 278. Porson. 211. 75. 262.

V. 419—433. Etiam circumstetus est. eaque proles tantidem sapidatis, aperte non esse interlectionis redditum. Haec est pauca ignorantia.

V. 421. Εἰ δ' ἀποστατεῖς κύκλον τόν, εἰ κάτω βλέπεις, τὸ σὸν τέξῃ τι τοιοῦτον ἔπτασα, quod *ἀποστατεῖς* in *προστατεῖς* vertit, non dicam ut ad aliud pertinens, sed ut *ἀποστατεῖς* non sit. **Trach. 12. Reiske tantis, nisi hoc, quae redituri ad rectionem.** Stanleius **Εἰ τὸ σὸν τέξῃ τοιοῦτον ἔπτασα.** Tr. 270: **sine locum affert Stanl. ad v. 1000. Eur. Or. 752. Phoen. 981. Iph. Aul. 1426. Arist. Plut. 112. — ἀφορμᾶσθαι** cf. Cl. Soph. Ai. 644. **τὸν δ' ἐκεῖθεν ἄνεμος, ἔνθα βουλητὸς, ἐκφορμᾶται, καὶ διοιχόμην πόρῳ κεῖθεν βορείου.** Εἰ δὲ δὴ **ἀνέμου** ad Sept. c. Theb. **ἔμπας δ' ἀφορμᾶται πόλις ἀνεμόσπορος** Aeschyl. **ἄβροτος ἀνὴρ πόντου ἀκαμπτοῦ ἀφορμᾶται καὶ παρέστιον κέντρον ἀλᾶται πατρίδος θεὸς ἀνεμος, ἔνθα τὸν ἔπεσεν ἐκεῖνον ἀφορμήσαντος,** δὲ τὸ μὲν **ἀποστατεῖς** τὸ μὲν **ἀφορμᾶσθαι** τὸ δὲ **ἀφορμᾶται** τὸ δὲ **ἀφορμήσαντος** τὸ δὲ **ἀφορμᾶται** ἔφησεν. Hom. **ἀφορμηθῆναι.** Schol. **ἀφεθῆναι.** Hesych. **ἀφορμᾶται.** Schol. **ἀφεθῆναι.** Hesych. IV, 417. Virg. Aen. VI, 485. Sidon. Apoll. STARK. Cl. Herm. ad Hesych. II, 637. Wass. 301. XXII, 451. Ulricus non sane ea in separatione, qua nondum suspecta rationem intermissionis de caede facta praetexuerat, velut digitus a sequitur, manus ex eius, qui, nullorum praeterea, patrocinio. Cl. Wieland. Non. Mus. 1, 1, p. 91: Quem hos versus irrisit Wie-

lerus, quia solum hunc obtruncationi interfuisse probabile sit, quia soli ei regem in funere comitari licuerit. At non dicit is, qui loquitur, se interfuisse obtruncationi, neque inde, quod cum exsequiis commemoratur, eam in ipsis exsequiis factam esse apparet, sed, ut apud Sophoclem, post caedem, simulatque rerum potitus erat Aegisthus, itaque statim post ea, quae exhibet tragoedia Agamemno. Quamdiu enim iacebat occisus ante obtruncationem, metuendum erat eum moliri ultionem, itaque festinanter haud dubie adhibita est illa cura. Itaque Electram ante ipsas exsequias accessisse ad corpus et vidisse hoc mutilatum satis probabile est. Electrae vero haec propterea tribuo, quia ea quae sequuntur parum apta ei videntur. Cum funere commemoratur obtruncatio, quia hac pariter atque illo debitum mortuis honorem Agamemnoni ademtura erat Clytaemnestra.

V. 421. Conata reddere necem vitae tuae intolerabilem, ita tractare necatum, ut te adiuvare nequeat potentia destitutus, ita ut per omnem vitam et memoria sceleris illius et inopia te premat. Schol.: ἵνα δυστυχῆ βίον ζήσῃς τοῦ Ἀγαμέμνονος μὴ δυναμένου σοι συμμαχῆσαι πρὸς τιμωρίαν Κλυταιμνήστρας. Ne vero μόρον de sorte dictum opineris: quae vox ubique mortem vel fatalem vitae exitum designat. Quod hoc loco confirmatur et per oppositum αἰῶνι αὖῳ, et eo, quod mox ad ipsa haec verba refertur λέγεις πατρῷον μόρον. Itaque dicitur mors Agamemnonis, non autem sors Orestis: et his etiam versibus 421 et 422 designatur una ex illis δίναις ἀτίμοις, quae dicuntur v. 423.

V. 424 — 429. Ita occisus est pater tuus: ego vero astabam nihil valens. Canis instar a loco caedis prohibita flebam libentius quam ridebam, laetitia luctum celans. Haec tu menti infigas.

V. 424. λέγεις in lamentationibus, ubi quae persona antecedens dixerat simul confirmantur et amplificantur, etiam Th. 894 et P. 276 usurpari monet Ahrens. Chorus, qui ipse versatus erat prope caedem cum Cassandra omnibusque aedium servabus (Ag. 961, 980), affirmat revera eam esse perpetratam ita, ut dixerit Electra: adfuisse enim se, sed opitulando invalidam, minis Clytaemnestrae retrusam a loco caedis, terrore coactam ad simulandam laetitiam. Haec omnia digna sunt servabus, quibus proban-

dum est dedicari apud familiæ (v. 76), quorum ex more est memoriali statui (Serv. Georg. 4, 151), indigna Electra, ut citharœd Hyacinthus ad sidera transiisse, hi versus tamen dicere videntur apud Hesiodum in interpretatione, et ut idem apud Apuleium: regnabit remoti ex Cimmeriorum, quam occultorum regi sylvicolæ. Conclusio vero ad Dionysium. — ἀφροδ] Hiscbius ex in sylvi hilarissimo, et Suppl. Sib. Supp. 45. 243.

V. 421. ἄναυρος] nullus dici videtur habebat Olympus-Cithæron in parte occidua. Eqnum absens ex imbecillitate mentis. Natat, quod præsens regi aqua non laterit. Sed et pulsus Phœbum arbitrii, fortasse ne tam non certus regis hortu dicit multum.

V. 426. Canis lustor prohibita a recessu pugni. clam. Ἀμφὶ Ἀρκτοῦρον] pudicus lustor in mihi late agro, ver, quod sua cum se sacrificat Cassandra, est in thalmo altiti sunt capitis. Sed quidem est in magnis solus ad pulsum. Sum in cadem ad sum conversorum sorum: Ita ut proxul hos eandem accivorat propitiatus a Cithæronem, quæ quæritur laudabit. Hæc de habeas non cognitionem est, corpus hoc habet pedoris rutis, quem rorum Pandiæ lovetur Ulysses, usque in sedibus Hesiodi, ubi Thessalorum heat Polyxenæ, ubi habeas commemorantur? Sufficiebat pudori post laborem ita, ut possent accurare ordine qui refert. Ab hac magnis serras capellis Ulysses. Sanctis ubi pudicitiæ, et resedunt illis canis lustor, in tenui, et Cithæronem lovetur.

V. 427. ἀνάμορος, ἀκάθεν] nullus dici, ἀκάθεν, pudicus, plerumque solitis ab vero, ut sit solyma referens. — ἐκτὸς] lustrum libentius quam rilatum. Rilatis ut lustrum et clausa, Dian Agamemnonii finibus, hoste Cithæronemque gravis. Altior tabuit: nidificare ultima ἀνάμορος ἀκάθεν, ut vero Ἰούμενος, quod mala Hegesi.

V. 428. Dictum ut Ag. 731: sed ἀνηρέθισεν ἀγωνιστὴν dedicatus ἀγῶνα ἀναίμακτον.

V. 429. χρησμὸν ἀγρεῖ] Suppl. Phil. 1329. Cf. Frem. 719. Suppl. 931.

V. 430 — 434. Indigna tibi ut per ultima multa ceteris nempe

ad intimam animi sedem terebra. Sic enim res se habet, illa ipse cupit audire. Firmo animo progrediendum est.

V. 430. γράφου sufficit repetenti, quia medii generis forma de infigendo in animum monet. Ita γράψεσθε Suppl. 991. Nunc primum Electra Orestem compellat et ipsa ad facinus exhortatur, quo facto statim in patrem evocat. — σύν, una cum nobis, adiuva nos in exhortando te ipso. σὺν pro adverbio mox v. 439. Ag. 544.

V. 431. τέτραινε] Hanc terebrationem potius dicentis quam audientis esse indicat Abrens. At est ea nihil nisi similitudo infigendae sibi sententiae. — ἡσύχῳ βάσει, ita ut tacite in mentem intimam penetret. Schol. ἡρεμαίᾳ τῇ ψυχῇ. ἀντὶ τοῦ· προσέχων καὶ μὴ ἀποπλανώμενος, quod vix inest in ἥσυχος: quanquam idem fere est sensus totius sententiae. Ima mente concipienda Oresti erat ira de his contumeliis et consilium vindictae, ne aspectu matris hoc labefactaretur.

V. 432. τὰ μὲν] Ignominia modo narrata.

V. 433. Schol.: αὐτὸς δέ, τοῦτ' ἔστιν ὁ πατήρ, ἐπιθυμεῖ καὶ τὰ λοιπὰ γνῶναι, τοῦτ' ἔστι τὴν τιμωρίαν. Quae explicatio omnino sufficit et aptissimum exhibet sensum, ut mirandum sit, quod alia quaesiverunt interpretes. — ὀργᾷ, ἐπιτεταμένως ἐπιθυμεῖ. Hesych.

V. 434. Πρέπει δέ σοι ἀμεταπτήτῳ δυνάμει ὁρμᾶν κατ' αὐτῶν. Sch.

V. 435 — 444. D. Evocatur Agamemno. I. Or. Adsis, pater, tuis. El. Accino lacrimans. Ch. Accino, progredias, adiuva. — II. Or. Robur cum robore, ius cum iure concurrêt. El. Dii, iuste iusta perficiatis. Ch. Horresco vota audiens. Eveniat fatum, quod diu manet.

V. 436. κεκλαυμένα, lacrimis perfusa. Cf. v. 688. Soph. Oed. Tyr. 1490. Bl.

V. 437. στάσις v. 105. ἐπιβοᾷ σε ἡ σύστασις ἡμῶν ἡ κοινὴ βοηθὸν ἐλθεῖν. Sch. Vox πάγκοινος videtur testari, iunxisse se Orestem et Electram cum choro in pronuntiandis v. 437 et 438.

V. 438. Cf. Soph. El. 453: αἰτοῦ δὲ προσπίτνουσα γῆθεν εὐμενῆ ἡμῖν ἀρωγὸν αὐτὸν εἰς ἐχθροὺς μολεῖν.

V. 630. Hi versus non prosunt, sed praedictionem exhibent, ut est tela genitalis gynaecologiae inter prosa, et supponatur hominem libidis, aut pudendis datos esse libidinem. Ἀγαν ἐφ' ἡδοναῖς ἀφῆι ὁ νοῦς. Sensu exhibet: ἐ ἀγαν ἐφ' ἡδοναῖς ἀφῆι. Sensus Chrysostomicus et Aegidii in casum Agamemnonis non convenit, nam vere donus adulterium non. Eadem ratione hos illustrum esse hos horum confictorum est: diu enim omne id denigrari, quod pastum est in scholiis antiquis historia. De remediis autem et hoc vide ad v. 186 et 333. Theb. 681: Ἀγαν ἐφ' ἡδοναῖς ἀφῆι. Hoc hos miserandis illum scholiasta sunt respondit, cum non se sensibus explicant, sed in quibus et hos ingeniorum hominum: id quod inde agnoscit, quod pleni sententiarum.

V. 633. Ὑφίσμασι. Vide ad Ag. 355.

V. 633 sq. Dia lectat id, quod fato constitutum est, sed vitari vero eventum verosimile. Nam sententia notat unui impersonali, penet rem quamvis lege naturae, quae singulos mortis distribuit, regnat vero fatum, ut vox fati. Recte scholi. πάσχει γὰρ καὶ ἄφρων πάλιν καὶ Μοιρῶν τὸ νῦν. Ἔλεγχος τοῦ παρὰ μέρος ἀποφαινομένου ἀναιρεῖται· τὸ καὶ μέλλῃ δὲ πᾶσι τὸ αὐτὸ πεπρωμένον τοῦ θανεῖν ἔδοκε δ' ἐκεῖ μᾶλλον πρὸς τοὺς τυράννους ἔλεγχόμενος τὸ ἄδικα. Caeden Clytaemestrae a dia fortuna hos illum videbatur. Eumdem vide Ag. 1346. Cetarum et rerum statuimus ab Orestis et Electra cum chore pronuntiatae esse v. 634 et 635, idem de his sententiis statuimus est.

V. 637. Ἐπιστεῖλαι transitivum est, ut ἐπιστέλλειν σφραγῖδι ἔλεφαντι. Perperam male quaerunter libeat fato: ἐπιστεῖλαι hominem praedicat chorus (sed, ἐ) hominis, quique deus inferre (susp.).

V. 645—648. Van diderem desiderantem immanere, insidiosissime, intricatum.

V. 645 sqq. Oresti et Electrae hos verosi restituit Hermannus. Chorum iam non desit laesendat, quem his semper pro benevolentiam vindicatione et ultione instantem inconcinnerit. Illum agit ille in sententiis, cuius sententia tantopere differt a scholio, et ab iisdem utraque dicta esse negavit. Liberum iam

querelas fundere aptissimum est, quum vindicta de ipsa matre sumenda sit.

V. 446. παράμουσος, ἐκτὸς τοῦ καθήκοντος Sch. Eur. Phoen. 786: Ἄρης Βρομίου παράμουσος ἑορταῖς.

V. 450 — 454. Aedibus inditum est horum remedium: neque ab aliis extrinsecus, sed ab ipsis de fera rixa cruenta descendit hymnus deorum sub terram.

V. 450 sq. ἔμμοτον, infarsum, impactum, a μοτόν, linamentum. Schol. Vcn. Il. IV, 440: ἄμοτον· ἀπλήρωτον, ἀφ' οὗ καὶ μοτά, τὰ ἐπιθέμενα τοῖς κολλοις τραύμασιν, ὀθόνια πρὸς ἀναπλήρωσιν τῆς σαρκός, BL. — τῶνδ', eorum malorum, quae modo recensuerunt Orestes et Electra. Quorum remedium dicitur hymnus ab ipsis liberis cantatus diis inferis, quippe quo debitum his officium solutum sit, quod ab alienis pro nulla domo solvi potest, ab ipsis vero familiaribus solutum inferorum favorem et per hunc certam spem victoriae conciliat. Preces de hac victoria carmen claudunt v. 454 sqq.

V. 454. κατὰ γᾶς] ἰσχὶ vel ἥκει. Pervenit hymnus diis inferis cantatus ad hos ipsos, penetravit sub terram. Cf. v. 117. Eo quum penetraverit hymnus, is quidem, quem alternantes ceciderunt chorus et liberi (cf. v. 362, 379, 385), invocatio deorum illorum claudit cantum.

V. 455 — 457. Exaudita hac imprecatione, dii inferi, mittatis liberis auxilium ad parandam victoriam.

V. 455. ἀλλὰ cet.] Solitus hymnorum exitus. Hymn. Apoll. Del. 165. ἀλλ' ἄγετ'. Ap. Pyth. 367. Merc. 579. Ven. 292. Cerer. 490. ἀλλ' ἄγ'. In aliis ab ἀλλά, in aliis a καὶ σὺ μέν, vel χαῖρε invocatio incipit.

V. 458 — 592. Invocatur Agamemnonis auxilium in recuperanda domo. Carminibus evocatus est Agamemno et exhibitae rationes, cur ab eius ope sperari possit victoria: nunc ipsi proferuntur ea, quibus permoveatur ad ferendam opem.

V. 458 — 467. Or. Pater, rogatus des mihi potestatem de aedibus. El. Adiuves me, ut mea mala in Aegisthum convertam. Or. Sic tibi inferiae restituentur, quibus alioqui carebis. El. Et ego tibi primo dona feram nuptialia.

V. 458. οὐ τυραννικοῖς] οὐχ ὡς *βασιλεῖ πρέπει, ἀλλ' ἀδόξως.* Sch.

V. 460 sq. Et ego, pater, idem sentiens a te desidero, ut liceat fugere cassem immanem et iniicere eum Aegistho. Cf. Not. crit. — *μέγαν* dictum, ut Ag. 1402.

V. 462. *Ἴννομοι βροτῶν*] Cf. ad v. 121.

V. 463. *εὐδείπνοις, θυσία τις Ἀθήνῃσιν· καὶ ἡ Τριτογενής. καὶ αἱ τοῖς νεκροῖς ἐπιφερόμεναι σπονδαί, ἤγουν χοαί.* Hesych. STANL. Bekker. Anecd. p. 294. 22: *περίδειπνον, ἡ ἐπὶ τοῖς ἀποθανοῦσιν ἑστίασις γινομένη.* Cf. Poll. VIII, 146. Meminit harum epularum iam Homerus Il. XXIII, 29. BLOMF. *χθονός*] in festo ab universa terra celebrato.

V. 464. *πυροῖσι κνισωτοῖς*] in ignibus nidore suffitis. Lucian. Cont. c. 22. p. 519: *οἱ δὲ καὶ πυρὰν νήσαντες πρὸ τῶν χωμάτων καὶ βόθρον τινὰ ὀρύξαντες καίουσί τε ταυτὶ τὰ πολυτελῆ δεῖπνα καὶ εἰς τὰ ὀρύγματα οἶνον καὶ μελίκρατον ἐγχέουσιν. — — — πεπιστεύκασι δ' οὖν τὰς ψυχὰς ἀναπεμπομένας κἀτωθεν δειπνεῖν μὲν ὡς οἷόν τε περιπεττομένας τὴν κνῖσαν καὶ τὸν καπνόν, πίνειν δὲ ἀπὸ τοῦ βόθρου τὸ μελίκρατον.* BLOMF.

V. 466 sqq. *γαμηλίους*] *εἰ γὰρ Αἴγισθος ἀπολεῖται, κἀγὼ γαμηθήσομαι.* Sch. Cf. Soph. El. 961 — 971: *καὶ γάμων ἐπαξίων τεύξῃ.* Promisso honore sepulcri patrem movere etiam apud Sophoclem studet Electra v. 457: *ὅπως τὸ λοιπὸν αὐτὸν ἀφνεωτέραις χεροὶ στέφωμεν.*

V. 468 — 475. Or. Tellus emitte patrem, ut inspiciat certamen. El. Emitte, Proserpina, et da victoriam. Or. Recorderis lavacrum, pater. El. Recorderis cassem. Or. Ceperunt te vinculis non ferreis. El. Turpi vestis fraude. Or. Num te excitat haec ignominia? El. Num tollis caput?

V. 468. *γαῖ', ἄνες*] Cf. Pers. 629, 640.

V. 469. *εὔμορφον*] Dictum ut *εὐῶπα ἀλκάν* Soph. Oed. Tyr. 190, ubi vide Erfurdtium. — De *κράτος* vide ad v. 233: robur vel potentia victoriae.

V. 471. *ᾧ σ' ἐκαίνισαν*, quo ex novo more in te usi sunt.

V. 472. *πέδαις ἀχαλκεύτοις*] Oxymoron ut *ὄναρ ἡμερό-*

φαντον Ag. 81. BL. ἀσιδήροις δεσμοῖς. λέγει δὲ τῇ ἀδικοδείντῳ λαθῇτι.

V. 473. Iungendum est αἰσχρῶς βουλευτοῖσιν, in velamine, quod turpi consilio excogitaverunt.

V. 476 — 478. Mittas nobis iustitiam in certamine sociam, seu fac, ut illi eandem cladem patiantur, si superatus victoriam recuperare optas. — Duplici ratione interire poterant interfectores, aut ita, ut ius eorum cum iure liberorum confligeret, et hi iustitia adiuti superiores evaderent, aut ita, ut malum iis accideret tale, quali perditus est Agamemno, quod non iustitia intulit, sed fraus aliena. Itaque hoc vult Orestes: castiga eos sive per nostras manus iustitia adiutas, sive per mala ab aliis vel casu allata.

V. 479 — 488. Audias ultimas has preces liberorum: miserere filii et filiae, ne exstinguatur gens Pelopidarum. Ita vives mortuus: liberi enim servant defuncti famam, sicut suberes rete sustinent servantes in profundo mari. De te lamentamur: tu servaberis, si nos exaudiveris.

V. 481. ἄρσενος] Quod offendit interpretes ἄρσενος γόνος dictum pro ἄρσην γόνος, non animadverterunt illi inservire id ad conciliandum Agamemnonis favorem et brevius designari eo idem, quod fusius exhiberetur per ἄρσενος ἄρσενα γόνον. Mares enim habentur feminis potiores (cf. Eum. 737) et in iis positum est generis nomen (Eur. Iph. Taur. 57: στύλοι γὰρ οἴκων εἰσὶ παῖδες ἄρσενες): ita ut in Oreste se ipsum vivum videat Agamemno, eumque propterea suam potissimum prolem dicere possit, potius quam filias. At facile concipitur opinio, quae non ab iis quidem abhorret, quae hodie statuuntur a physiologis, filios potissimum a patre, filias a matre gigni, quae erat Democriti: ἐν μὲν τῇ μητρὶ γίνεσθαι φησι τὴν διαφορὰν τοῦ θήλεος καὶ τοῦ ἄῤῥενος· οὐ μέντοι διὰ θερμότητά γε καὶ ψυχρότητα τὸ μὲν γεννᾶσθαι θῆλυ, τὸ δ' ἄῤῥεν. ἀλλ' ὁποτέρου ἂν κρατήσῃ τὸ σπέρμα τὸ ἀπὸ τοῦ μορίου ἐλθὸν, ᾧ διαφέρουσιν ἀλλήλων τὸ θῆλυ καὶ τὸ ἄῤῥεν. Arist. de Gener. Anim. IV, 1. His consideratis vix opus est monere, quam saepe peculiarem liberorum naturam ita designent Graeci, ut eam a parentibus repetant, ut in illo δυσιήνων παῖδες. Hom. Il. XXI, 151.

V. 484. *κληδόνες σωτήριοι*, fama sua famam parentum servantes. *εὐφημίαι· διὰ φήμης σώζουέν σε.* A memoria virorum omnino pendet omnia, quam Graeci agnoscunt, animae beatitudo: quamdiu apud vivos colitur aliquis, tamdiu honor ei est apud inferos.

V. 485 sqq. *φελλοί*] *κοῦφα ξύλα τὰ ἀναβαστάζοντα ἐν τῇ θαλάσσῃ τὰ δίκτυα.* Schol. Cf. Oppian. Halieut. III, 371. Pind. Pyth. II, 80. SCHÜTZ. Locum afferunt Clem. Strom. II, p. 422: *παῖδες δὲ ἀνδρὶ κατ' αἶαν ὄντι* (l. *κατθανόντι*) *κληδόνες γεγάασι· φελλοὶ δ' ὡς ἄγουσι δίκτυον τὸν ἐκ βυθοῦ καὶ κλωστῆρα σώζοντες λίνῳ* (ubi errore additur *κατὰ τὸν τραγικὸν* Σοφοκλέα); et Eustath. Il. I, 189: *φελλοὶ δ' ὅπως παρ' Αἰσχύλῳ* et Il. VIII, p. 713, 33: *φελλοὶ ὅπως δίκτυον ἀνέχουσιν ἄνω κατ' Αἰσχύλον.* — *φελλοὶ δ'*] idque sicut suberes rete tenent. δὲ post particulam relativam positum ut Ag. 915: *χρόνος δ' ἐπεί.* — *κλωστήρ, τὸ πεκλωσμένον ῥάμμα.* Cf. Aristoph. Lysistr. 567. BL. Cf. Not. crit.

V. 487. *ὀδύρματα*] Lamentationes in carminibus, quae cecinerunt ad sepulcrum.

V. 489 — 492. Commode dixistis, meliore fortuna tumulum honoraturi. Reliqua, quum firmatum sit consilium tuum, agas iam fortunae periculum faciens.

V. 490. Orationem tumulo retributam pro fortuna incolumi, orationem, quam tumulo solvitis pro meliore fortuna, quippe quam exspectetis daturum esse patrem in tumulo conditum.

V. 491. *κατώρθωσας*] Postquam perpensa omni facinoris ratione certum redditum est te non aberraturum esse ab efficiendo eo.

V. 493 — 530. In somnio Clytaemnestrae narrato omen facinoris sui accipit Orestes. Effusis inferiis restituta erat Agamemnoni auctoritas in rebus domus suae, quam exercet in adducendo Oreste ad sororem. Nunc quum lamentationibus et invocatione conciliatus est eius favor, facit iuvandi Orestis exordium in assignando omine fausto. Ratio huius assignationis est eadem, quae in illa adductione, de qua vide ad v. 154.

V. 493 — 501. Iam vero quaerendum, cur inferiis missis serius malum curare conata sit, vilem defuncto afferens gratiam, quae minime aequabit iniuriam: pro una enim caede omnia frustra effunduntur.

V. 493. *ἔξω δρόμου*, quod iustum cogitandi ordinem deserit, Ag. 1166. Pr. 883. Schützius confert Pind. Pyth. XI, 39: *ἔξω πλόου*. Schol.: *ἔξω τοῦ προκειμένου*.

V. 495. Serius satis aestimans insanabile malum. *τιμᾶν*, magni facere, ut in illo *νίκην κακὴν τιμᾷ Θεός* Theb. 716.

V. 496. *οὐ φρονοῦντα*, nullam earum rationem habenti. Ita *φρονήσατ'*, *ὦ κατὰ χθονὸς θεαί*. Eum. 115. Soph. El. 1048 *φρονεῖν ἔοικας οὐδὲν ὧν ἐγὼ λέγω*. Ant. 1023: *ταῦτ'*, *ὦ τέκνον, φρόνησον*.

V. 497. Non possum hoc comparare, id est: aequabilem gratiae huius et caedis rationem haud invenio. *εἰκάζειν* sine dativo dictum, ut Ag. 150. Scholiasta quum vocem sensu coniectandi dictam opinetur, explicat: *οὐ διστάζω, ὅτι οὐκ ἐπέμφθη*, non possum coniicere eam misisse hoc, certo scio eam non misisse. Quod neque satis aptum est iis quae praecedunt, neque per se satis declaratum his verbis.

V. 499. Caedem nulla ratione reparari posse vide Ag. 944. Eum. 647. Nominativi, qui videtur absolutus, hoc loco ea ratio est, quod ipse is, qui caedem omni modo expiare studet, *notionem* laboris exhibet, itaque ad eam appositione additum est *μόχθος*. Cf. ad v. 988. *ὧδ' ἔχει λόγος*: Ag. 1577.

V. 502 — 518. Ch. Scio, quum adfuerim: metu e somniis concepto commota misit inferias. Or. An ex te comperire possum hoc somnium? Ch. Visa est partu edere draconem. Or. Et quo tendit hoc? Ch. In fasciis infantis instar tranquillavit. Or. Quemnam tum cibum appetivit bestia mordax? Ch. Ipsa mammam praebere sibi visa. Or. Nonne haec laesa est. Ch. Sanguinem cum lacte exsuxit. Or. Non irritum visum misit maritus. Ch. Illa vero expergefacta clamavit: multae per aedes accensae sunt faces antea obscuratae: misit vero has inferias remedium sperans doloris.

V. 502. De particula τὲ cf. ad v. 122.

V. 503. *δειμάτων*, cf. v. 31, 36. Soph. El. 410. — *πεπαλμένη*, cf. v. 390. — *συστιπλάγχνων* activo sensu dictum, ut v. 708.

V. 506. Antiquissimus huius somnii auctor nobis est Stesichorus apud Plutarchum de Sera Num. Vind. c. 10. T. II. p. 555. A.: *Δράκων ἐδόκησε μολεῖν κάρα βεβροτωμένος ἄκρον. Ἐκ δ' ἄρα τοῦ βασιλεὺς Πλειαθενίδας ἐφάνη.* Aliud, quo idem portenditur, narrat Sophocles El. 417.

V. 507. *λόγος, τὰ ἐφεξῆς τοῦ ὀνείρου.* Sch. *καρανοῦται* vide v. 662. — *ποῖ τελευτᾷ* dictum ut Eur. Hec. 419 *ποῖ τελευτήσω βίον*; WELL.

V. 508. *ὁρμίσαι* pendet ab *ἔδοξεν*. Schol.: *ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἔδοξεν.*

V. 509. *Πρὸς τὸν δράκοντα εἶπεν τὸ χρήζοντα.* Sch.

V. 511. *πῶς*, an. Cf. ad v. 786.

V. 513. *ἀνδρός*] *τὸ ἐκ τοῦ ἀνδρὸς Ἀγαμέμνονος φάντασμα.* Sch. Missum esse hoc somnium ab Agamemnone designatum est v. 36 sqq. Quod de Agamemnone hoc dictum esse negat Blomfieldius, quia desit articulus, animadvertendum est vocem *ἀνήρ* sensu mariti semper articulo carere apud Aeschylum. Pessime languet hoc loco significatio ea, quam statuit Blomf.

V. 515. *ἐκτυφλωθέντες*] *οἱ σβεσθέντες ἤδη λαμπτῆρες. νὺξ γὰρ ἦν.* Sch.

V. 519 — 530. Imprecor terram hanc et tumulum patris, ut bene eveniat mihi hoc somnium. Et videtur esse commodum; nam si eodem, quo ego, partu editus serpens in meis consedit fasciis, et e mamma, quae me nutrivit, sanguinem traxit, ut prae timore lamentaretur illa: est ei moriendum vi, sicut nutrivit monstrum, a me dracone facto occisae, ut ait somnium. Tu mihi sis augur de hac re.

V. 519. *γῇ τῇδε καὶ πατρὸς τάφῳ*] Quia his emittendi erant Manes patris, qui misit, cui ratum faciendum est omen. Eadem invocatio est v. 679 — 682.

V. 521. *ἀγχόλλως, συνημμένως τῇ ἀληθείᾳ.* Sch. congruenter cum iis, quae revera sunt eventura.

V. 524. *ἐμὸν θρεπτήριον*] *ἐμὸν* pro *ἐμοῦ*, ut *ἐμὴν αἰδῶ* Pers. 699. *ἐμὸν ἐκείνην* Eum. 91. Solet quidem ibi addi articulus, cuius dictionis exempla vide Bernh. Synt. p. 316.

V. 527. *δεῖ τοί νιν θανεῖν βιαίως, ὡς βιαίως ἴδρυεν.*

V. 528. *ἐκδρακοντωθείς*, in draconis partes succedens. Praepositione *ἐκ* declaratur transitus a moribus filii in mores feros. Ita *ἐξηνδρωμένος* in virum mutatus Eur. Suppl. 703, *ταυρούμενος* Ch. 274.

V. 530. Orationem tuam ominis loco accipio, accipio quasi dictam a vate. *αἰρούμαι ἔπος* Theb. 264. Quod Apollini haec dicta existimat Wellauerus ad v. 562 (574), tam nude hic compellari non poterat, quum nihil in iis, quae praecedunt, de eo dictum esset.

V. 531 — 563. Exponit Orestes, qua arte introitum in aedes sibi paraturus sit.

V. 531 sq. Utinam ita fiat. Reliqua vero tu quidem amicis exponas, hos hoc vel illud agere, hos nihil facere iubeus. Tibi quum res agenda sit, dicas nobis, in quanam re te vel agendo vel ab actionibus abstinendo adiuvare possimus. Id scilicet, quod agendum nobis erit fortasse, nonnisi *ἔν τι*, una res vel altera, esse potest, sed accident fortasse multa, in quibus tacendum erit de te, vel abstinendum ab actione, ne tibi noceamus. Et revera Orestes Electram iubet se agendo adiuvare, chorum tacendo v. 558 sqq.

V. 533 — 538. Introeat Electra, celans hoc pactum meum, ut, dolo quum interemerint, dolo pereant e mandato Apollinis, qui nunquam mentitur.

V. 533 sq. Introire iubet Electram et ne ex longiore eius absentia oriatur suspicio, et ut adiuvet eius consilium, si forte eiusmodi quid in aedibus contingat. — *συνθήκας ἐμάς*, pactum a me vobiscum initum.

V. 535. *τίμιον*] Augustam Agamemnonis dignitatem, quae augeat atrocitatem caedis, vide Eum. 625. Ibidem aestimatur ignominia, quam caedi addiderit dolus malus.

V. 536. Structura: *ὡς ἂν δόλῳ (τε) κτείναντες δόλῳ τε θανόντες καὶ ληφθῶσιν ἐν ταὐτῷ βρόχῳ.* Cf. Döderlein. Lect. Hom. II, p. 10. Hartung Partikeln I, p. 112.

V. 537. *Λοξίας ἐφήμισεν*] Eadem sunt apud Sophoclem El. 36: *χρῄ μοι τοιαῦθ' ὁ Φοῖβος· ἄσχετον αὐτὸν ἀσπίδων τε καὶ στρατοῦ δόλοισι κλέψαι χειρὸς ἰνδίκους σφαγάς.* — *Λοξίας*, cf. ad Ag. 998.

V. 538. *ἀψευδὴς τὸ πρίν*, qui adhuc nunquam mentitus est. Consulebantur oracula, ut eorum responsis lex divina rebus homini gerendis certam statueret rationem et per hanc certum eumque faustum eventum. Itaque, quia invicta erat legum divinarum auctoritas, confidi poterat rem omnem ita esse eventuram, ut eam designaverit oraculum. Veracem Apollinem vide in locis Theol. Aesch. p. 118 allatis, imprimis fr. 266. *τὸ Φοίβου θεῖον ἀψευδὲς στόμα.* Pind. Ol. VIII, 41; Pyth. IX, 42: *τὸν οὐ θεμιτὸν ψεύδει θιγεῖν.* In hac re hic deus Mercurii omnino contrarius. *τὸ πρίν*] Fiduciam in re positam, quia adhuc talem, qualis optatur, sese ostenderit, vide Ag. 1558: *τὸ πρόσθεν εὐ φρονῶν ἐμοί.* Suppl. 1017: *ἴχνος τὸ πρόσθεν οὐ διαστρέψω φρενός.* Soph. Oed. Tyr. 652: *τὸν οὔτε πρὶν νήπιον.*

V. 539 — 543. Peregrino enim similis armatus cum Pylade adibo portam hospitis instar: et uterque utemur voce Parnassia, Phocicam imitantes linguam.

V. 539. *σάγη*, armatura, potissimum bellica, ut Th. 125: *δορύσσοοι σάγαι*, cf. ib. 391, Pers. 240. *φερασπίδες σάγαι* Apollon. Lex. Hom.: *σάκος ἀσπίς, ἀφ' οὗ οἱ νεώτεροι σάγην τὴν ὅλην πανοπλίαν λέγουσιν, ὡς Σοφοκλῆς.* Cf. Eur. Rhes. 207. Eiusdem radicis *σάγμα*. Hoc nostro loco et v. 632 de armatura peregrinatoria, qua ornatus domum intraturus erat Orestes, ut ea se tueretur contra impetum forte oblatum.

V. 541. *ξυνέξενος*] Non solum peregrinus advena, sed hospitii iure domum intrans, commendatus quippe a Strophio amico, Atridarum hospite. Cf. v. 636, 857. Comm. Ag. 812.

V. 542. Vocem Parnassiam, eam, quam asperiorem fecit vita in monte Parnasso. *φωνὴ* de accentu, *γλῶσσα* de formis linguae. Ita *φωνὴν βάρβαρον* Ag. 975. *Αἰθίοπα φωνὴν* fr. 303. De sonitu dici in loco Agamemnonis ostendit similitudo hirundinis, quanquam ibi etiam de formis cogitatur. Diversas in Graecia dialectos commemoratas vide Theb. 170. fr. 311: *Ἰωνικὴν ἰῆσιν.* Soph. Helen. fr. 186: *χαρακτὴρ Λάκωνος λόγου.*

V. 544 — 549. Tum nemo ianitorum nos laete accipiet, quum malis insaniat domus: ita exspectabimus, usque dum rem intelliget obvius quispiam et dicat: cur supplicem aversatur Aegisthus, si quidem hic novit rem?

V. 544. *καὶ δή*, tum sane, significat ipsum sibi aliquid obiicere. Vide Herm. Vig. p. 839. WELL. Cf. Soph. Trach. 31.

V. 545. *δαιμονᾶν*, malo numine teneri. Cf. Theb. 1001. BL. Magnum aliquod esse recipi hospitem in aedibus malo oppressis exhibetur in Euripidis Alcestide, ubi quum morbum esse in aedibus Admeti audiverit Hercules, ipse abiturus est: *λυπουμένοις ὀχληρός, εἰ μόλοι, ξένος* v. 556: cf. ib. 568, 579, 767, 833: *οὐκ ἦλθες ἐν δέοντι δέξασθαι δόμοις, πένθος γὰρ ἡμῖν ἐστι.*

V. 548. Officium supplici hospiti debitum vide Hom. Od. I, 189: *νεμεσσήθη δ' ἐνὶ θυμῷ ξεῖνον δῆτα θύρῃσιν ἐφεστάμεν.* ib. VII, 159; VIII, 546: *ἀντὶ κασιγνήτου ξείνός θ' ἱκέτης τε τέτυκται ἀνέρι, ὅστ' ὀλίγον περ ἐπιψαύῃ πραπίδεσσιν.* Introitum in aedes eo sibi paraturus est Orestes, ut malam Aegistho apud praetereuntes famam excitet, ut dictum est ab Hesiodo Ἔ. καὶ Ἡ. v. 761: *φήμη γάρ τε κακὴ πέλεται κούφη μὲν ἀεῖραι ῥεῖα μάλ', ἀργαλέη δὲ φέρειν, χαλεπὴ δ' ἀποθέσθαι. — — — θεός νύ τίς ἐστι καὶ αὐτή.*

V. 550 — 557. Tum si ingressus vel eum in solio patris sedentem inveniam, vel postea accedens ille me coram alloquetur, scias et oculos ad hoc adiicias: antequam me interrogaverit: quisnam sim, occidam eum celeri ferro: et Furia caede haud destituta bibet tertium sanguinis potum.

V. 551. *ἐν θρόνοισιν — πατρός*] In quibus Aegisthum sedere queritur Electra Sophoclis v. 267. SCHÜTZ.

V. 552. *μολὼν ὕπειτα*, postea accedens, postquam ergo in domum receptus ero. — *κατὰ στόμα*, coram, a fronte. Eur. Rhes. 409: *Θρῃκῶν ἀρίστοις ἐμπεσὼν κατὰ στόμα.* ib. 491: *τάξον μ' Ἀχιλλέως καὶ στρατοῦ κατὰ στόμα.* BL. Hoc loco: Mund gegen Mund. Ex utroque eo, quem affert Orestes, posterior eventus revera contigit: occiditur Aegisthus ad eum accedens.

V. 553. *κατ' ὀφθαλμοὺς βαλεῖν*] Nostrum fasse ins Auge. Dictum ut *ἐὲ φρενὶ βάλλειν, ἐὲ θύμῳ βαλέσθαι.* Κατ'

ὄμμα dici solet de eo, quod coram agitur: Eur. Rhes. 421 λέγω κατ' ὄμμα σόν. Bacch. 469. Orest. 288. Androm. 1064, 1117. Electr. 910. ABRESCH. Ibi quidem intelliguntur oculi vel facies aliena, coram qua agatur aliquid: apparet vero posse ita etiam declarari oculos eius, qui intento animo contempletur aliquid, ut quasi subiiciat id oculis. Posset quidem exspectari in hac dictione forma generis medii, id quod non nemini fortasse commendabit alteram huius loci interpretationem, qua haec de Aegistho dicta videantur, qui sese Oresti coram obiecerit. Tum locus ita accipiendus est, ut pendeat ab εὑρήσω: inveniebatur enim Aegisthus ab Oreste sive sedens sive accedens, ut potuisset etiam dici ἢ καὶ μολόντα — — ἰδεῖν: id quod conversum esset in indicativum cum nominativo, ut κινεῖ, ταράσσει ante infinitivum διώκεσθαι v. 276. Fateor tamen mihi et minus in hac breviore sententia placere hanc conversionem, et dubitandum videri de hoc sensu vocabuli βαλεῖν, pro quo sic etiam forma medii exspectaretur. Nam quod affert Abreschius: οὐ καθαρὸς ὢν τὰς χεῖρας εἰς τὴν ἀγορὰν ἐμβάλλεις, Aeschin. fals. leg. p. 48, ibi, si quidem absolute posita est haec vox, desumta est similitudo ab impetu bellico, quo sensu solet ea ita poni omisso accusativo ἐμβολήν. Itaque hoc loco consulto forma activi usum esse poetam existimo, ne quis cogitaret de Aegistho sese obiiciente.

V. 554. ποδαπὸς ὁ ξένος; solita interrogandi, si peregre quis adveniebat, formula; cf. v. 614. BOTH. Cf. Suppl. 234: ποδαπὸν ὄμιλον.

V. 555. ποδώκει, τῷ ταχεῖ ξίφει, ὡς ἐπὶ ἰμψύχου δὲ εἶπεν. Cf. Theb. 623: ποδῶκες ὄμμα. STANL. — περιβαλών dictum de gladio, qui vibratus desuper in cervice adversarium ferit, itaque revera circumiicitur. Prorsus alienum est, quod conferunt περιπεσεῖν ξίφει, quod dicitur de eo, cuius corpus transfossum gladio circumiectum est, et inde derivatum ἴγχος περιπετές Soph. Ai. 967, cuius περιπτυχὴς iacet Aiax (v. 899).

V. 556. ὑπεσπανισμένη dictum ut χρείας ὑπεσπανισμένον Soph. Ai. 740. Schol.: οὐκ ἀποτυγχάνουσα.

V. 557. ἄκρατον αἷμα dictum ut Soph. El. 786. BL. Idem est ἰοτμὸν αἷμα Ai. 376. Furia sanguinem bibens exhibita

iam Ag. 1110. — *τρίτην πόσιν.* Tertiam hanc potionem ad caedem Clytaemnestrae additam neci Aegisthi et Agamemnonis refert scholiasta: falso haud dubie, si illius in Agamemnone loco memineris, ubi prima potio Furiarum dicitur de caede liberorum Thyestis, ad quam manifesto refertur haec tertia potio, quam quidem ultimam fore sperat Orestes, quia tertius locus *in* omni re Iovi servatori sacer (v. 233) salutem afferre *soleat.* Idem hoc diserte exhibetur v. 1011 sqq. Veram loci rationem Schützius intellexit.

V. 558 — 563. Tu iam intus simul prospicias rebus nostris, ut haec opportune eveniant: vos iubeo modeste loqui, tacere iusto tempore et dicere tempestiva. Reliqua inspiciat is, qui mihi hoc certamen gladii imperavit.

V. 559. *ἀρτίκολλα*, opportuna, *σύμφωνα καὶ ὑγιῶς συναρμοζόμενα ταῖς νεωστὶ συνθήκαις ἡμῶν.* Sch. Hesychius: *ἀρτίκολλα, ἡρμοσμένα.* Cf. Theb. 373. Dicitur de omni re, quae omnino apta est et commoda, de vesti Soph. Tr. 768.

V. 560. *γλ. εὔφημον φέρειν*] et modeste loqui, et tacere. Cf. Arist. Thesm. 39: *εὔφημος ἔστω πᾶς λεὼς στόμα συγκλείσας.* Neque tamen silentium tantum postulat a choro Orestes. STANL. Sed potissimum *λέγειν τὰ καίρια*, id quod agere chorum videmus tum in colloquio cum nutrice, tum cum Aegistho.

V. 561. Versus fere idem qui Theb. 619. Prom. ignif. fr. 174. STANL.

V. 562. *τούτῳ*] Apollini, cuius statua posita erat ante aedes inter deos *ἀγωνίους*: Ag. 470 et 1005 cum Comm. De Pylade locum interpretatur scholiasta, quem sane v. 540 per *σὺν ἀνδρὶ τῷδε* designavit poeta. At non sunt tam insignes in hac re Pyladi partes, ut ei omnia reliqua commendare possit Orestes, et vox *ἐποπτεύειν* est deorum tutelae propria: et Apollinis *iussum* memoravit Orestes v. 537, ut obscura esse non possit eius mentio, quum ad vocem *τούτῳ* manu eum demonstret. *δεῦρο* ad hunc eventum, quem antea designavi. Eodem sensu vox dicta Eum. 482. Suppl. 438.

V. 563. *ὀρθοῦν*, efficiendum curare, ut Suppl. 673. Itaque efficiendum imponere alicui. Quod articulum *τῷ* requiri

contendit Bothius, ut statuatur hic sensus, id e dictione Aeschyli minime necessarium; sensus enim est: quum mihi certamen efficiendum imposuerit.

Oreste et Pylade digressis ad sumendum corporis habitum consilio convenientem, Electra autem aedes regias ingressa, chorus hominum audaciam, inprimis vim amoris omnia, quae sint in rerum natura terribilia, superare significat, idque Althaeae et Scyllae exemplis declarat, quibus ad novum Clytaemnestrae facinus deducitur, omninoque in malitia hominum deploranda annuntiandaque Agamemnonis interfectoribus vindicta subsistit. SCHÜTZ. in edit. nova. Videtur ex his carmen chori exhibere sententias satis fortuito vel arbitrarie perceptas. At vera ratio haec est. Extollitur in tota tragoedia periculum, quod subeundum sit exsuli Oresti, aggressuro terrae dominos. Exposito iam eius consilio, qua arte aedes intraturus sit, chorus rationem profert, cur eum in hoc certamine superiorem evasurum esse probabile sit, eam scilicet, quod deorum ira scelere Clytaemnestrae conflata, adiutoribus destitutura sit terrae dominos. Ceterum non mutavisse habitum Orestem et Pyladem probabile est; haud dubie enim initio iam armati procedunt, ut qui ab itinere veniant, sed abeunt ad arcessendos itineris socios, antea relictos, ut videtur, ne multitudo suspicionem moveret.

Stasimo primo V. 564 — 609 proponitur haec sententia: Omnium malorum, quae exhibent terra, mare, coelum, atrocissimum est superbia muliebris et temerarius mulierum amor (Str. et Ant. 1): exemplo sunt Althaea, Scylla (Str. et Ant. 2), insidiae in regem nostrum, caedi Lemniae aequiparandae: quarum auctores deorum ira adiutoribus destitutos perdet (Str. et Ant. 3), proculcans nefarios, restituens iustitiam retributione caedis pro caede (Str. et Ant. 4). Nituntur haec ea lege, omnem superbiam, qua e finibus iuris sui egreditur homo, non posse non conflare deorum iram, deorum iram non posse non parare perniciem. Amor mulierum temerarius in antistropha prima prae omnibus muliebris animi turbis commemoratus, quia haec sceleris in Agamemnonem commissi causa erat. At ipsa lex non solum scelera ex amore provocata, sed omnia

omnis superbiae coercet: itaque exempla scelerum a mulieribus commissorum non ea afferuntur, quorum causa erat amor, sed alterum ex ira, alterum ex avaritia repetitum. Tacet vero poeta de causis illis, quia solus amor ad rem iam tractandam pertinet. Exempla propterea optime delecta, quia exhibentur sanctissima pietatis vincula per Althaeae scelus in filium, Scyllae in patrem, Lemniarum in maritos commissum a mulieribus violata.

V. 564 — 570. Multa sunt in terra terricula, multae in mari bestiae homines turbant, in utroque conspiciuntur fulmina, sentiuntur procellae.

V. 564. *δειμάτων ἄχη*, molesta terricula, dictum ut *θράσος ἄτης* Ag. 707. *ἄχος* de re molesta, ut *οὐράνιον ἄχος* Soph. Ant. 414, ubi cf. Herm. — Commemorantur terra, mare, aër, ut exhibeantur omnes mundi partes. Cf. Eum. 904: *γῆθεν ἐκ τε πόντιας δρόσου ἐξ οὐρανοῦ τε*. Eadem ratione Prom. 88, primum aether cum ventis, deinde fluvii et mare, denique terra appellata. Et exhibetur Veneris potentia a Sophocle in piscibus, in quadrupedibus, in avibus inc. fr. 678; discernuntur hominum negotia, quae ad agros, quae ad aucupium, quae ad mare spectant Pind. Isthm. I, 48. Ita in innumerabilibus locis haec distribuendi ratio animadvertitur.

V. 565. *ἀγκάλαι, αἱ κοιλότητες*. Sch. Ita Aesch. fr. 301: *κυμάτων ἐν ἀγκάλαις*. Cf. Eur. Or. 1377. De aethere Eur. inc. fr. I. STANL. *πελαγίας ἐς ἀγκάλας* Eur. Hel. 1062, 1436. De saxo excavato Prom. 1019.

V. 567. *πεδαίχμιοι*, communes, terrae pariter ac mari splendentes. Vox *μεταίχμιος*, proprie designans id, quod inter duas hastarum acies interiectum est, modo dicitur de dubio hoc intervallo, modo declarat id, quod commune est, quoniam in tali spatio utraeque hastae auctoritatem exercent. Priori sensu dicta est v. 55, nostro vero Theb. 197: *ἀνὴρ γυνή τε χὠ τι τῶν μεταίχμιον*, ubi plane ridiculus esset sensus ejus, qui inter utrumque intersit. Declarat ibi liberos utrique sexui communes. —. Vocem *βλαστοῦσι*, quae nonnisi sensu intransitivo de germinando et crescendo dicitur, per procreant interpretatur Wellauerus, accusativos putans vocabula *πηνὰ καὶ πεδοβάμονα*. Videtur ille

idem latebras fabula subsidium de suspectibus in aëre nubis. — Consensus vocalium fecerit, quae in aëre apparent, quia et unum et terrenum esse vult. —

V. 561. ἐκφοβεῖσθαι καὶδέησαμην, ἕκαστα κατεσκεπται, fabulae et mendacia locuta, quae nobis exercitatae. Vox καὶδέησαμην est a καλιδεῖσθαι quibus latebrosis ripis subsidere. Et ἐκφοβεῖσθαι paralogia. Hinc: οὐ δεινὸν καὶ δόλιον ἐστὶ δόλιος ὢν καὶφοβεῖσθαι. Et hexameter sensum bene habet tertium. Dicendum est: τὰ μὲν ψεύδη, καὶδέησθαι, ἐκφοβεῖσθαι, ἐλέγχους, ἐλέγχους, ἐλέγχους, dicta omnia de scriptore accusando. Cf. Nauck. ad Eurip. M. Ausgabe. Intellexi saepe, quid in poëtis desiderari. Si alius scribam ἐλέγχους, alius ἐμοὶ ἐλέγχους (ut Iunge ab hoc gen.), alius ἐκφοβεῖσθαι ἐλέγχους, omnes eadem sententia. Lenissima videtur apparere ἐμοὶ ἐλέγχους, quae ἐλέγχους, ἐλέγχους, ἐλέγχους, et Brunck ἐλέγχους, eadem sensus, quae quam ἐμοὶ ἐλέγχους. Sed ἐλέγχους ἐλέγχους, sed ex his eadem ἐλέγχους sententiarum in Hippo. Hippo. Illam invenitur propriis propriis et apud Euripidem (Andr. 1040) ἐμοὶ ἐλέγχους. Cf. Hippo. de Iudicium dictum, ut Rec. Suppl. 1811. Quamvis ἐμοὶ ἐλέγχους suspectus mihi sunt Blaut.

V. 563. Vulgatus et satis incedentes ferorem a sententia textibiliter textuarii. Cum falsicilius reasonatur turbine textuali contextu. Sed fingunt originale ad in aëre ex postea: futur realiter a parte proadhuc textus ut dignus: a proadhuc sequitur referunt hos textibiliter. — ἐγχειρεῖν ἀνεκτὸν ἐστιν nonnul dictum. Sententia. Nauck.

V. 570. αἰρεῖς, εἴτε κακὸν, Nauck. Sedes proadhuc, parte nostra. — ἀρχὴν, tantum, merit superbia, in Pers. 207: ἀρχὴ γὰρ ἡμῖν δε.

V. 571 — 573. Quis vero silent nobiscum hominum, et sententiarum secum tractationes proadhuc? Invitus, nunc fenicia impetus signorat visentim contagia in facie et hospitium.

V. 571. ἐνάγεσθαι ἀνάγκῃ φρένας] Hesr. Oct. I, 1. 31: Audax omnia perpeti gens humana ruit per vetitum nefas. ET. MAG. Cf. v. 805. — τὸ λέγειν, quo dicam, quo est pro dicam, sententiarum est. Ut apud tanti: quo dicam, vel de ipso, quia dicere potest. Cf. Rost. Gr. § 238. 2. a. n. 2. 240 m.

V. 573. παντόλμους] Soph. Epig. fr. 195: ὦ πᾶν σὶ τολμήσασα καὶ πέρα, γύναι· κακὸν ἄλλ' οὐκ ἔστι οὐδ' ἔσται ποτὲ γυναικὸς εἴ τι πῆμα γίγνεται βροτοῖς. Hom. Od. XI, 427: οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικός. Cf. Simonid. de Mulier. 12 sqq. Aesch. Theb. 187 sqq. Et de audacia amantium Eur. Hippol. vel fr. 3: ἔχω δὲ τόλμης καὶ θράσους διδάσκαλον ἐν τοῖς ἀμηχάνοισιν εὐπορώτατον, Ἔρωτα.

V. 574. Ἔρωτας ἄταισι συννόμους] Perniciosam vim amoris vide adumbratam Suppl. 1039. Soph. Ant. 781 sqq. Theogn. 1231. Itaque hoc loco dicitur amor perniciei coniux; coniugem enim declarare solet vox σύννομος Pers. 704. Soph. Oed. Col. 340. El. 600. Phil. 1436.

V. 575. ξυζύγους ὁμαυλίας, ut ἀρτιζυγία Pers. 542, et ἰσχὺς συζυγοῦσι καὶ δίκη fr. 298.

V. 576. ἀπέρωτος Ἔρως, amor invisus, odium movens.— παρανικᾷ, vincendo solvit, quia amor e iusta pietate amoris coniugalis animum in aliam viam deducit. Ita Soph. Ant. 792: σὺ καὶ δικαίων ἀδίκους φρένας παραοπᾷς ἐπὶ λώβᾳ. Praepositionis παρὰ eadem ratio, quae in παρεμβαίνειν δίκην, παρελθεῖν νόμους. Cf. ad Ag. 59. Spectat haec stropha directo adulterium Clytaemnestrae.

V. 577. Vim amoris in bestiis vide Soph. Ant. 785. Phaedr. fr. 607. inc. fr. 678, v. 9 sqq. Eur. Hipp. 447, 1277.

V. 578 — 582. Maneat gravis memoria incendii, quo Althaea filium perdidit, quum cremavit titionem filio aequaevum a natu usque ad mortem a Parcis constitutam.

V. 578. ὑπόπτερος φροντίσιν δαείς, qui cogitationibus alatus discit, est is, cui mox avolant ea quae discit, qui mox obliviscitur. Sciat quisquis bene memoria tenet. Cf. ad v. 583.

V. 579. παιδολύμας, cf. ad v. 60.

V. 580. πυρδαῆ πρόνοιαν] quodnam incendii consilium ceperit Thestius. Pausan. X, 31, 4: τὸν δὲ ἐπὶ τῷ δαλῷ λόγον, ὡς δοθείη μὲν ὑπὸ Μοιρῶν τῇ Ἀλθαίᾳ, Μελεάγρῳ δὲ οὐ πρότερον ἴδοι τὴν τελευτὴν συμβῆναι, πρὶν ἢ ὑπὸ πυρὸς

ἀμφιπόλους τὰς θεὰς, καὶ ὡς ἐκεῖ τοὺς ἁγισμοὺς καταχρῶνται αὐτοῖς ὁ Δίονυσος, καθάπερ ἐπιτηδείοις ὄργιοις ἢ Πλειστοφόρκῃ ἀφίξεσι τὸν ἁγισμὸν ἐποίει Πλειστοφόρκης· κρύπτει γὰρ ἡ Σελήνη μόνον, ἵνα μὴ φανῇ τοὺς ἁγισμοὺς, ἀλλὰ καὶ ἐμφανὴς μᾶλλον ἐστὶ καὶ ἐπιφανὴς ἀφικνεῖται τὸν ἁγισμὸν. Alium haud dubie modum celebrationis Mensque Nephalia et Eucharistia. Η εὐκαιλίαια et Apollod. I, 9, 28, 4, Ovid. Met. VIII, 611, de ἐκφορικῷ dictum ac tubas Dianae adesse colore. Apud eum non luminosus Pacuvi, ut est apud Gellium: „in finitimo triplici pomerio accessi, — fragrantes inter je ipse aequali lucens.“

V. 581. Ἐλλὰς δὲ ἀγάλλεται καὶ κεφαλὴν κτλ. Ellas, quam a multis editis hic regitur, et ἀγαλλὰς ut ἀγάλλεται usque ad diem fatalem. — μεγάφωνος. Gloriae ejus mentio, qui mortuis non lumina, immortali dictae gloriae superstes, in ea esse ait, *spiritus pulso*. Ni hic quidem designatur Homerus, qui eatenus laudari Persii aetate non potuerit, nescio.

V. 582—587. Avernare etiam Scythae, quae per bestia nolunt homines perfidi, elementa dicta Mensis plenum Nilotis copiis immortali, qua fuste eum aliquid Mercurius.

V. 583. Ἄλλαι δὲ] Aliam iam avernare aliquam in scriptura, ad eum correctionem hominum consuetudinem accedere aliquis, sed ἀναγράφειν dictum pro eis vocabulo ut Hom. II. 24, 302. Ἐμῶν ἔκτοθεν] Mensi ad augendum mire desiderium, et ovium pecorumque usu, indefinita admixta. Cic. Nat. Deor. 2, 37. *ultimum mortuae diem de meo* Claudius. Matth. 5, 36. c. 1972. Quidni exhortatio est *Vive F. Leo* v. 576, Ulixeae loco ac ipsum aliquibus charus.

V. 584. Σκύθαι τοιχῶν ἔκτοι συνεχόμενοι exhibet Aeschylus et Eschylum Amphionis nomine. Reliqui omnes: Pans. I, 19, 4. Apoll. III, 14, 8. Virg. Georg. I, 484. Cic. Tusc. Quaest. Nat. VIII, 346. — Σκύθαι ἐκτὸς ἐπιτειχίσαντες] Bentleius nemo Mensi perfundam fraudis Scythis copiis domita immersum.

V. 585. μιαιφονίαισιν] Gaetam mihi semper, non γραφίσιν. Servo. *Varia digna*, quod de scribendo dici mihi, nonnisi formandi, constituendi mihi servata est, ut saepe in vocabulo

compositis Graecis negligitur peculiaris posterioris partis vis. Ita δεισήνωρ Ag. 141. nihil nisi rel[illegible]iosus. — πιθήσασα, murem gerens. Eodem sensu Hom. Il. IX, 119: φρεσὶ λευγαλέῃσι πιθήσας. et Pind. Pyth. IV, 109: Πελίαν ἄθεμιν λευκαῖς πιθήσαντα φρεσίν. Saepius de confidendo.

V. 586. Nisum regem Megarae vides Soph. Aeg. fr. 19. Paus. I, 39, 4. — ἀθανάτας τριχός] Purpureum hunc crinem dicunt poetae. Paus. I, 19, 4. Ovid. Met. VIII, 8. Virg. Cir. 387: Sidonio florens ostro. Color signum summi pretii, sicut vellus Colchicum modo aureum dicitur, modo purpureum. Vocis ἀθανάτας notio propria non est immortalitatem praebentis, sed quae mortem non patitur, itaque una secum etiam virum, cui adhaeret, servat a morte. Ceterum reliqui poetae hunc crinem nonnisi ut pignus urbis memorant, Ovid. l. c. 10: „magni fiducia regni." Cir. 122: „Roseus medio fulgebat vertice crinis, Cuius quam servata diu natura fuisset, Tam patriam incolumem Nisi regnumque futurum, Concordes stabili firmarunt numine Parcae." Apud Aeschylum ipse Nisi vita pendet a crine, itaque eo detonso Scylla dicitur cruenta, φονία: commode, ut directius exhibeatur scelus, et haud dubie revera petitum e fabula vetusta, quum in his ab ipsis regibus pendeant civitatum sortes: et ipse Nisus nihil est, nisi Nisaeae, quae videbatur quasi pignus Megarae, persona. Cf. Völcker in Allg. Schulz. 1833. II, 100. — ἀπροβούλως cum Bothio refero ad πνίονθ' ὕπνῳ: id enim certum est et appositum, inconsulto et secure dormivisse Nisum, quum, si de Scylla dictum esset, ut putat schol., intelligendae sunt res aliae, quae huc non pertinent, mors Scyllae et talia, quae corrumpunt simplicitatem narrationis. *ἀπροβουλία dictum pro inconsulto e Plat. Legg. IX, p. 867. B. affert Steph. Thesaurus.

V. 587. κυνόφρων, ut κυνοθρασεῖς Suppl. 758. Bl. — Ἑρμῆς] De morte Mercurium scholiasta et recentiores omnes interpretantur, de eo solum dubii, utrum ad Nisum, an ad Scyllam referenda sit vox μίν. Scyllam quidem vel a Minoe in mare deiectam vel se ipsam deiecisse referunt scholiasta, Virgilius, Ovidius et Pausanias (II, 34, 7). At huius mortis mentio ab hoc loco omnino aliena. Neque enim haec mors Scyllae potius quam

Althaeae accidit, quam suspendio sese interemisse referunt poetae: neque omnino sola mors, solius Mercurii, qui virga levem coercet aurea turbam, mentione designata, atrocitati criminis apta. Quin ne ipsam quidem mortem tum obiit Scylla, si fides fabulis, sed mutata est in cirim avem vel piscem, quam fabulam non minus quam Procnen mutatam in lusciniam cogitatam habuisse Aeschylum probabile est: vel si solam eam probavit, quam tradit Pausanias, corpus Scyllae devoratum esse a piscibus, hanc saltem nullo verbo significavit. Quidquid statuerit, pessime languet nuda mortis mentio post exhibitum tam atrox crimen. Hoc bene sentiens explicat scholiasta: *τὸν Νίσον, μὴ τὴν Σκύλλαν.* Urget hoc quodammodo criminis opprobrium, si Nisus revera perisse dicitur. Tamen hoc etiam languet, nisi peculiaris quaepiam vis inest in his vocabulis, ipsam enim mortem parare Niso hoc facinus iam antea declaratum est. Iam animadvertendum est solam mortem non posse esse designatam his verbis: per eam enim homines occupat Orcus, non Mercurius, velut Soph. Oed. Col. 1689: *κεκλή με φόνιος Ἅιδας ἕλοι*, et commemoratum Ag. 1040: *δίκτυον Ἅιδου*. Deducit quidem animas ad Orcum Mercurius (Hom. Od. XXIV, 1. Soph. Ai. 832. Oed. Col. 1547), sed quum hoc in omni morte per se intelligatur, neque tamen vulgaris sit designatio mortis per occupationem Mercurii, inficete poeta rem de trivio petitam designavisset vocabulis neque satis in ea usitatis neque satis diserte eam declarantibus. Sed tum sive addendum fuisset *πομπαῖος*, ut statim intelligeretur, quonam munere iam fungeretur deus, sive *ἀπάγει* vel *κομίζει*: nunc quum dictum sit *κιχάνει*, non possumus non reperire in eo negotium Mercurii vulgari illo gravius. Possit iam cogitari de Mercurii munere fraudulento, quo in ipsa nostrae tragoediae fabula fungitur v. 684, 763. Soph. El. 1396: fraude enim Nisus pariter atque Agamemno interemtus est. At videtur tum addendum fuisse *δόλιος*. Nunc quum dictum sit *κιχάνει Ἑρμῆς*, inquirendum est, quidnam peculiari Mercurii natura tam commodum sit, ut, quanquam nullo cognomine addito, tamen sponte intellectum sit a Graecis hominibus. Mercurii natura est divina vis coniungendi ea, quae sibi contraria sunt, idque sine ullo ullius rei alienae usu. Perfert ille res superas ad inferos, mutat ille vigilem in dormientem, mutat formas et mutationes

inhibet, idque sua peculiari potentia, cuius symbolum est caduceus. Agit igitur eius numen in omni subita mutatione, cuius nulla reperiri potest externa causa idonea. Talis est Nisi mors, quum praeterea nemo moriatur capillo detonso. Subita mors potest repeti etiam ab Apolline, sed nonnisi ea, in qua cernitur aliqua vis, vel externa, vel in ipsa natura insita agens morbo vel apoplexia. Ubi nulla omnino cernitur causa, nisi ea, quae minime videri potest esse vera causa, more repetitur a Mercurio. Ita mors Argi ἀπροσδόκητος, ἀφριδιος μόρος Prom. 680, quam misit Mercurius Suppl. 305. In Niso igitur designat Mercurii mentio detonso capillo eum subito obisse. Et sic haec sceleris Scyllae descriptio omnino aequalis est descriptioni facinoris Althaeae, ita quidem, ut unusquisque versus suam exhibeat sententiam: utriusque strophae v. 1 admonitionem, v. 2 Althaeae et Scyllae affinium mentionem, v. 3 scelus ipsum, ibi crematione, hic corruptionem, v. 4 perdita pignora vitae. v. 5 rationem mortis, ibi a Parcis, hic a Mercurio repetitam.

V. 588 — 594. Deinde vero recordor molestiarum, discordiam coniugii infaustissimam, mulierisque in regem augustum insidias, idque colens focum aedium igne carentem, colens muliebre imperium.

V. 588. ἔπειδή] deinde, pro ἔπειτα, ut Ag. 178. Novi dubitari de hoc usu a viris doctis, sed neque in nostro loco neque in duobus, qui sunt in Agamemnone, quisquis eum non statuerit ullam sanam structurae rationem reperiet. Neque ratione caret hic usus, sive ἐπεὶ principio esse idem quod ἔπι statuamus, ut principalis eius sensus sit post, sive proprius sensus sit postquam. Postquam vero in lyrica oratione ellipsi vel aposiopesi iusta dicitur pro: postquam vero haec acta sunt.— ἐπεμνησάμην, aoristus de re vix exacta: Ag. 325. Surrexit mihi memoria. — ἀμείλιχος, ἀπροσηνής, σκληρός. Hesych. Cf. Hom. Il. XXIV, 734: ἄναχτος ἀμειλίχου. Pind. Pyth. VIII, 8: ἀμείλιχον κότον, implacabilem iram. Ita hic implacabilium malorum. Ea, quae ipse sensit chorus, in genitivo casu adduntur, ea, quae sensum procreaverunt, in accusativo.

V. 589. ἀκαίρως δὲ δυσφιλές] et intempestive quidem discors matrimonium aedibus detestabile. Particula δὲ designat sententiarum progressum, introducens eam

quae in hoc nexu prae antecedenti eminet. Id quod in hoc ordine bis factum est. Recordor mala, et fontem quidem malorum et fastigium quidem malorum. ἀκαίρως δυσφιλές, quod intempestive invisum factum est, quum amor Clytaemnestrae ob mactatam filiam conversus in odium causa facta sit facinoris, quod coniugium aedibus invisum et detestabile reddidit. ἀκαίρως infauste. Ita Eur. Helen. 1081: ἄκαιρ' ἀπώλλυτο. — δυσφιλής, Ag. 1153. not. 1557.

V. 591. ἐπίχοτος σέβας, qui venerationem ira iniicit. De maiestate Agamemnonis vide v. 49.

V. 592 sqq. τίων δ'] tanta sunt mala mea, ut is, qui mihi colendus est, focus neglectus iaceat. Designat sacra domestica haud rite perpetrata, quia ea, quae faciebat Aegisthus, pro veris sacris haberi non poterant. Ita Ag. 70 dictum ἄπυρα ἱερά. Hic focus dicitur πανοιζύς Ch. 44, eius servatores Orestes et Electra v. 253. Huic neglecto foco appositione additum est id, cuius causa neglectus est; de qua appositione efficientis et effectae rei dixi ad Ag. 262. — Opponitur Clytaemnestrae et Aegisthi, qui aeque imbellis aestimatur, imperium forti et strenuo regno Agamemnonis. Quod hoc imperium se venerari dicit chorus, eius causa posita est in servitute harum mulierum: cf. v. 66 sqq. — αἰχμάν, vide ad Ag. 442.

V. 595 — 601. Inter mala eminet Lemnium, quod omnes aversantur, quocum passim comparat aliquis malum suum. Quodcunque vero diis invisum est genus hominum, perit honore destitutum: nemo enim magni facit id, quod oderunt dii. Nonne haec iusta ratione argumentor? — Quum ipsa mala, de quibus agitur, exhibita sint in strophe, iam antistropha profert rationem, cur in iis certus eventus sit exspectandus, eam scilicet, quod nimia sit sceleris atrocitas, ut non provocaret iram deorum, qua conflata nullum scelestis mansurum sit hominum auxilium. Itaque posse sperari, neque Argivorum neque ceterorum Graecorum quemquam vel opitulaturum esse Aegistho vel adversaturum Oresti, imo fortuna adiutum hunc sumturum esse vindictam, ut satisfiat legibus iustitiae. Singulae sententiae in hac etiam antistropha respondent sententiis strophae: v. 1 in utraque insignem malorum mo-

Asellum exhibet. v. 3 detestabilem eorum illic in urbibus, ubi se omni genere [illegible] v. 5 legitimis bellorum illic in ruinas fundamentis mutilatum, hic in assiduitate publica copiosum, v. 8 ut si illic ejusmodi vitae, in cives commissae sint notae, hic item decorum societas ejusmodi praebeant, v. 9 ut illic animos praesentium, hic praesentium intuentia ingenuntiata. Memorabile est magnopere progressus, quod continuat ex interiorum scriptorum ejus exhibent rei ministrationem quodque operum illius hac parte, animos habentes duo maximorum eruditi hominis, et interiorum eorum esse illos, quae nulla Agamemnonia, Ithacensi. Ego igitur hic ministrationem vitae Asselli [illegible] ergum patriae militibusque imperio exhibita tantum dicam. Nam illos una cum in eodem Lemnio quod est ordine [illegible] et [illegible] ut [illegible] [illegible] [illegible]

Lemniae: longe melius nomen Lemnia terrenius et molestus habetur. Particula *at* refertur ad v. 602, unde Canter καὶ ἐπεὶ καὶ Stanleius καὶ ἐπειδὴ καὶ; sed Lemnius non est, quem hoc ex loco ut videtur interpretari Lemnius, et inde qui non Lemnia oriundus. Scribit igitur Lemnius hoc sensu non Lemnia sed Lemni natus, quem ita Herodotus, qui post eundem Polum, quem in Lemno natum Aristoteles Athenis natum dicit. Lemnos fuit ab Agamemnone subacta, Thracensis ut videtur tota Ilias Homeri, quae quidem ignorabatur, quotiens ista vox Lemnius occurrit. Sic Lemnia *proles* Aeneidos I, 13.

V. 595. Θρασύτολμον ἀρσένων, quod affert Scaliger nimium. Dictum ut ἄρσην εὐσεβὴς ἐς θεούς v. 21.

V. 596. Ἀμφὶ δὲ γραῖαι] Scaliger: *amphi* Lemnias quidem Lemnias quidem spectare, sed de omnibus fieri, ut Judaeos Anglicum et Germanicum. Recentiores explicant per ἀνὰ μέσ᾽ ἀλλήλας.

V. 601. Ἀμέμφω, ἀκούει ἀστυφὴς Rob., conservo, ad argumentum ellipsi. Quia omnes hae mentiuntur, mulierum aspectu, ἀστυφὴς et Scythae sedens, Lemni factionis facilis, decorum in tales res ita invenitur ut fraudem quoque callidi accusationis deceptae.

V. 602—605. Gladio fortior potior res. Praecedentia satis notae, III qui subeunt nitpraemunt augusta loca invenerium.

V. 604. Ἐπεὶ δὲ τοῦτο κἀπιτέθειον ἐκείνοις] id adversarius fortis prudentis et acta decorum, omnino *nunc praecidit* locum visibilem. Attendere argumenta a mentionibus dictum mensae: ea vero plurima.

V. 605. Διανοεῖται] ut ἀληθῆ, ante ἀδικεῖ, Cl. 1256. Ex eo, quae est hanc ellipsim, ego dicenda mihimus ellipsi. Sed emendandum est ἀληθῆ, et consensu tota tentabatur ut quod sanguis longius post Aeschylus (quod Stob. 480), ad facile in mentem venisse. — Εὐνοεῖται, ita scripsi, ut existimetur mihi vocabuli ἀδικεῖ ut additum sensu declaratum ut ab eadem tantum, eadem est Ludovicus pungo, id quod quidem simplicius videtur, sive ut interpretatur Hesychius διανοεῖται

mente, ἄξιον πρᾶγμα, nostrum, laetamur, ut magis magisque de tuis laetemur rem gestam, Theb. 720, 941, 944. —

Ib. Ὅμως. Quid substituis? ὅμως pendere potest ἐπὶ τοῖσδε, hoc tamen, quod sequitur, ἐπὶ δεινῷ intelligitur infinito tremitu, memoratum ab Ipsa v. 103. Hanc fabricam non desinit Stanl. Pauca. — ἐπὶ πανηγύρεσι ἑόρτιον τὸ θεῖον. Ibid. 110. vulgo τερπνὸν Ag. 1275.

V. 688. ἐπ' ἐμοὶ σαίρετε agerent, in quibus agaret notio, ut Ἰφίκλου δόμους ἐφοπλίσαι ἐπέστειλε τὸ κλεινὸ βάρος.

V. 689—693. Πέπυσται ἐκτέτακται ἐκβέβληται. Ἐκτέτακται Instituta et infesti nobilium animalium venandi. Ἐκβέβληται plangitur non tempore sed mentis motibus Furiis.

V. 690. κυνῶν ἀμφὶ δώμασιν ἐλέχρια τοῖχοις ἀκόλουθος ἀστὸς v. 702, 703. Suppl. 166. Prom. 1046. Glosse non v. 27. Quum hic in hac tragoedia aliqua Aeschyleorum desiderentur loca, vereor, probabile sit non hoc ad eum respici. Ruinas agit antiqui Instituti in ea urbe, quam agit Agamemnonidarum stirps. — ἐχεπλήκτως, ἀπεπλήκτως Ag. 66, est etiam instrui vel intingere sese, ut Soph. Ant. 1236; ἔρκεσι πλαγχθῆναι ἁμᾶς, et Eurip. Phoen. 1, 31: ἄμφιφορα δόμοις χθονὸς.

V. 691. πρεμνόπλευτος, procreati, Soph. Al. 1236: ἐξ' ἀπ' Ἴδας πρεμνόπλευτος ἐρίπνας ἔβαν. Ἀκόλουθος ἀστὸς ἀμφὶ δώμασιν ἐλέχρια, Hom. Od. IV, 35, 39., non tam, quam pronubi casus et mixtae humani ordinis. Ἀκόλουθος. Ἄδικος, Furor, summa sortis ὑπεναντιώσεως et ἀφόρμης μήχανος. Cf. v. 811. Vides Furias milvino ubique ornatu cogitari.

Ib. V. 693. Νεοσσοὶ τοῦ πατρὸς ἀμφὶ κοίτᾳ, quum vita in Stat. rel. Cf. v. 727. ἀμφὶ κόμαις ἀμφὶ δ' ἀγκῶσι τέκνα. Ag. 1442. post ἄμφιπλοι τοκάδων γόους ἀχέουσι.

V. 695. Ἐκπεπλῆχθαι, miratur sed in exhaustae fluctuandae sed in fluctuandi specie. Ἀναγκάζει. Ἰδέαι ἔχει quod ἐμπίπλασθαι, ἐκπίπτειν, et Homericum βοωπιάσειεν. Ib. Ἰδέᾳσι τοῖς Furiis, quia est ἐκπεπλῆχθαι, quia sero advolant, sero effusi conatibus in lyssa canis, quam sitiebant, perreptis, itaque diu in intimo penetrata aerumna.

In episodio secundo (v. 610 — 739) Orestem cum sociis in aedes recipit Clytaemnestra (— v. 675), sed mittit nuntium, qui advocet Aegisthum cum satellitibus: cui nuntio, vetulae Orestis nutrici, persuadet chorus servarum, ut Aegisthum solum venire iubeat (— v. 739).

V. 610 — 675. Orestes dissimulatus evocatae Clytaemnestrae narrat fictam filii mortem, de qua lamentatur Electra; hospitium poscit Orestes et recipitur cum sociis a Clytaemnestra.

V. 610 — 614. Porta ter pulsata hospitalitem Aegisthi invocat Orestes: respondet tandem servus.

V. 610. Accedit Orestes cum Pylade et servis impedimenta ferentibus, qui commemorantur v. 670: cf. v. 540.

V. 612. Tertia hac vice posco egressum ex aedibus, si quidem hae hospitales sunt Aegistho. Vides evenire id, quod exspectaverat Orestes, bis frustra pulsantur fores, usque dum in tertia vice ipsum appellat hospitalitatis officium, quod neglectum malam famam ei conflaturum esset: vide v. 544 — 549. — ἐκπέρασμα explicatur v. 620. ἐκπερᾶσαί τινα καλῶ. Sch. Confert Stanl. Eur. Phoen. 1068: evocatur ibi Iocasta, ut hoc loco Clytaemnestra.

V. 615 — 624. Refer dominis, quibus nuntium affero. Festina, iubet enim instans nox viatores appellere in domibus hospitalibus. Egrediatur ex aedibus et quae rem ratam faciat regia mulier, et aptius erit egredi virum: tum enim in dictis obscuram non reddit orationem pudor; viro vir bona fiducia et perspicue dicit.

V. 617. νυκτὸς ἄρμ'] Eur. Androm. fr. 1: νὺξ ἱερά, ὡς μακρὸν ἵππευμα διώκεις. Theocr. Idyll. II, 166: ἄντυγα Νυκτός. STANL. μελανίππου Νυκτὸς ipse Aeschylus Heliad. fr. 64. Ita λευκόπωλος ἡμέρα Pers 386. Soph. Ai. 673.

V. 619. ξένων pendet a πανδόκοις. Ita πανδόκος ξενόστασις Soph. Inach. fr. 258. ξενίαι πανδόκοι. Pind. Ol. IV, 15.

V. 620 sq. τελεσφόρος non de domina aedium dictum; sed sensu participii, egrediatur ratum faciens mulier, id quidem,

quo nobis opus est. Hoc sensu dictum respondet hoc voci εὐπρεπέστερον, ut ad utrumque addi potuerit particula τέ, aequabilitatem utriusque membri designans. Evocat enim primum Clytaemnestram, quia novit penes hanc esse summam aedium auctoritatem (ἄπαρχος), ut ab hac sibi impetranda sit venia hospitii, deinde vero cupit etiam videre virum, quocum liberius colloqui possit, sed neque hanc sine illo, neque illam sine hoc: illa enim opus est, quia eius est summa potestas, hoc, quia is ad colloquendum convenientior. Itaque legitime dicendum erat: ἐξελθέτω τελεσφόρος γυνή τε, ἥ ἐστιν ἄπαρχος, ἀνήρ τε, ὃν ἐξελθεῖν ἐς ἄνδρας ἐστὶν εὐπρεπέστερον. Sed quia molesta est longior haec explicatio, paullo mutavit orationem. Quae mutatio, qua notio convenientiae loco notionis viri convenientis subiectum sententiae factum est, tantopere offendit interpretes, ut iam a Turnebo illatum sit ἄνδρα δέ. Imperativus et indicativus iuncti h. l. particulis τε — τε, sicuti Thuc. II, 64. indicativus et coniunctivus, qui fungitur vice imperativi: πρότερόν τε ἦν, νῦν τε μὴ κωλυθῇ. Tum quum mirum sit, quod Orestes nunc mulierem evocat, nunc evocationem revocat, inveniunt in his artem poetae, qui Orestem fingat non bene celantem quae celanda sint, ut qui peregrinus videri velit, ubique notitiam quandam aedium prodat. Quin etiam v. 613 eum paene oblitum partium suarum sibi reperire videntur, et hoc versu prodentem sese, quum mulierem aedium dominam evocet, quod ut tegat, addidisse eum sequentia, quae, nisi hoc consilio dicta, ineptae sint loquacitatis. At de v. 613 monitum est eum provocavisse ad hospitalitatem Aegisthi propterea, quod eo ad parandum introitum tardatum opus erat. In hac vero arte obliviscendi et celandae oblivionis nescitur, utrum poeta an Orestes sit stolidior. Ignosce: omnino non poterat simulatus homo peregrinus, quinam esset aedium status, quem a Strophio (v. 636) eum compertum habuisse necesse erat, si quidem omnino ullum hominem Graecum latere poterat caedes regis potentissimi. Nihil dissimulat Orestes, nisi se ipsum; imo fatetur se scire, accedere se ad aedes, in quibus summa auctoritas penes reginam viduam. Quod de loquacitate aiunt, non plura loquitur Orestes, quam ea, quae rationem reddant, cur potius cum viro quopiam, quam cum domina aedium agere cupiat. Cupit

vero haec eo consilio, ut solus concurrat cum Aegistho, id quod revera evenit, quum statim, postquam hospites recepit, revertatur Clytaemnestra in aedes mulierum et advocare iubeat Aegisthum.

V. 622 sq. Inepte scholiasta: *πλεονάζει ἡ οὔ.* Intelligitur: tum quando cum viro habetur colloquium, — *λόγοι*, ea quae dicenda sunt, *ἰσχθέντα* ea quae dicuntur. — *αἰδώς*] Ineptum est, quod afferunt nonnulli, intelligere Orestem ignominiam colloquii virorum cum mulieribus, quod hae indignae sint aequo iure. Sed in eo nuntio, quem allaturus erat hospes, multa esse poterant, quae gravissime moverent reginam, quae omnino aptius viro, quam mulieri referrentur; itaque si tamen mulieri narranda erant, facile fieri poterat, ut involuta non satis perspicue proferrentur, ut quam minime laederetur illa. Cogites tibi hospites infausti aliquid nuntiaturos Penelopae vel Helenae vel Nestoris uxori in Odyssea absente marito: sane quidem coram his omnibus talia sensus exhibendi erant in hospitibus. Ceterum apertum est audire Clytaemnestram ultimos hos versus; respondet enim ad mentionem viri et postea denuo eorum rationem habet, id quod cernimus e v. 691.

V. 624. *τέκμαρ* non *πέρας, τέλος*, sed signum. Aperta quae significanda sunt, significat. SCHÜTZ.

V. 625 — 630. Postulate quae desideratis; nos enim praebere possumus quae apta sunt aedibus, lavacra, et recreatui lectum et ministerium. Si vero desideratis alia, ubi consilio opus est, haec viris mandabimus.

V. 625. Egreditur Clytaemnestra, quam sequitur Electra (v. 648) et servus unus vel plures (v. 669).

V. 626. *δόμοισι τοῖσδ' ἐπεικότα*] Ita v. 671: *δώμασιν τὰ πρόσφορα.* Intelligit ministerium hospitalitatis largissimum: saepe enim gloriatur de divitiis aedium: Ag. 893, 970.

V. 627. *θερμὰ λουτρά*] Homericum: parata Machaoni Hom. Il. XIV, 6. Hectori XXII, 444. Ulyssi Od. IV, 451; enumerata inter voluptates Phaeacum ib. 249: *εἵματά τ' ἐξημοιβὰ λοετρά τε θερμὰ καὶ εὐναί.* Haec omnia etiam nostro loco intelliguntur.

6. [M. Cantor.] Logistica est ars calculandi in numeris speciosis, quemadmodum arithmetica in numeris vulgaribus. Logistica numerosa est ars calculandi in numeris vulgaribus, quemadmodum logistica speciosa in numeris speciosis. Logistica speciosa est ars calculandi in numeris speciosis, quemadmodum logistica numerosa in numeris vulgaribus.

7. [Vieta.] Logistica numerosa est ars calculandi per numeros ad datas species rectissime fluens. Logistica speciosa est ars calculandi per species ad numeros rectissime fluens. Logistica numerosa est ars calculandi in numeris datis ad quæsita. Logistica speciosa est ars calculandi in speciebus datis ad quæsita. Logistica numerosa est ars calculandi in numeris datis ad quæsita per species. Logistica speciosa est ars calculandi in speciebus datis ad quæsita per species. Logistica numerosa est ars calculandi in numeris datis ad quæsita per species, ut ad datas species rectissime fluens. Logistica speciosa est ars calculandi in speciebus datis ad quæsita per species, ut ad numeros rectissime fluens.

8. [Oughtred.] Logistica numerosa est ars calculandi per numeros ad datas species rectissime fluens. Logistica speciosa est ars calculandi per species ad numeros rectissime fluens. Logistica numerosa est ars calculandi in numeris datis ad quæsita. Logistica speciosa est ars calculandi in speciebus datis ad quæsita. Logistica numerosa est ars calculandi in numeris datis ad quæsita per species. Logistica speciosa est ars calculandi in speciebus datis ad quæsita per species. Logistica numerosa est ars calculandi in numeris datis ad quæsita per species, ut ad datas species rectissime fluens. Logistica speciosa est ars calculandi in speciebus datis ad quæsita per species, ut ad numeros rectissime fluens.

9. [Wallis.] Logistica numerosa est ars calculandi per numeros ad datas species rectissime fluens. Logistica speciosa est ars calculandi per species ad numeros rectissime fluens. Logistica numerosa est ars calculandi in numeris datis ad quæsita. Logistica speciosa est ars calculandi in speciebus datis ad quæsita. Logistica numerosa est ars calculandi in numeris datis ad quæsita per species. Logistica speciosa est ars calculandi in speciebus datis ad quæsita per species. Logistica numerosa est ars calculandi in numeris datis ad quæsita per species, ut ad datas species rectissime fluens. Logistica speciosa est ars calculandi in speciebus datis ad quæsita per species, ut ad numeros rectissime fluens.

ans, and also their books. But this was almost a century after the time of Christ. Besides, the Christians were not the only people who had books. The Jews had their Old Testament, and the Mohammedans had their Koran, and the Buddhists had their Tripitaka, and the Parsees had their Zend-Avesta, and the Hindoos had their Vedas, and the Chinese had their Shu-King, and the Egyptians had their Book of the Dead, and the Greeks had their Homer, and the Romans had their Virgil, and the Persians had their Shah-Nameh, and the Germans had their Nibelungen Lied, and the Scandinavians had their Edda, and the Finns had their Kalevala, and the Mexicans had their Popol Vuh, and the Peruvians had their Quipus, and the Hottentots had their Kabbala, and the Australians had their Bullroarers, and the Iroquois had their Wampum Belts, and the Sioux had their Winter Counts, and the Ojibways had their Birch-Bark Rolls, and the Aztecs had their Teo-Amoxtli, and the Mayas had their Dresden Codex, and the Incas had their Quipus, and the Chibchas had their Quipus, and the Tahitians had their Mats, and the Hawaiians had their Mats, and the Samoans had their Mats, and the Tongans had their Mats, and the Fijians had their Mats, and the Maoris had their Mats, and the Marquesans had their Mats, and the Easter Islanders had their Mats, and the Mangarevans had their Mats, and the Pitcairn Islanders had their Mats, and the Rapanui had their Mats, and the Nukuoro had their Mats, and the Kapingamarangi had their Mats, and the Ponapeans had their Mats, and the Trukese had their Mats, and the Yapese had their Mats, and the Palauans had their Mats, and the Chamorros had their Mats, and the Carolinians had their Mats, and the Marshallese had their Mats, and the Gilbertese had their Mats, and the Nauruans had their Mats, and the Banabans had their Mats, and the Tuvaluans had their Mats, and the Tokelauans had their Mats, and the Wallisians had their Mats, and the Futunans had their Mats, and the Niueans had their Mats, and the Cook Islanders had their Mats, and the Rarotongans had their Mats, and the Mangaians had their Mats, and the Aitutakians had their Mats, and the Manihikians had their Mats, and the Rakahangans had their Mats, and the Tongareva people had their Mats, and the Penrhyn people had their Mats, and the Pukapukans had their Mats, and the Nassau people had their Mats, and the Suwarrow people had their Mats, and the Manuae people had their Mats, and the Motu One people had their Mats, and the Tupai people had their Mats, and the Bellingshausen people had their Mats, and the Maupiti people had their Mats, and the Bora Bora people had their Mats, and the Tahaa people had their Mats, and the Raiatea people had their Mats, and the Huahine people had their Mats, and the Moorea people had their Mats, and the Tahiti people had their Mats, and the Maiao people had their Mats, and the Mehetia people had their Mats, and the Tetiaroa people had their Mats, and the Rimatara people had their Mats, and the Rurutu people had their Mats, and the Tubuai people had their Mats, and the Raivavae people had their Mats, and the Rapa people had their Mats, and the Marotiri people had their Mats, and the Hitiaa people had their Mats, and the Taiarapu people had their Mats, and the Papeete people had their Mats, and the Moorea people had their Mats, and the Huahine people had their Mats, and the Raiatea people had their Mats, and the Tahaa people had their Mats, and the Bora Bora people had their Mats, and the Maupiti people had their Mats, and the Bellingshausen people had their Mats, and the Manuae people had their Mats, and the Motu One people had their Mats, and the Tupai people had their Mats, and the Suwarrow people had their Mats, and the Nassau people had their Mats, and the Pukapukans had their Mats, and the Penrhyn people had their Mats, and the Tongareva people had their Mats, and the Rakahangans had their Mats, and the Manihikians had their Mats, and the Aitutakians had their Mats, and the Mangaians had their Mats, and the Rarotongans had their Mats, and the Cook Islanders had their Mats, and the Niueans had their Mats, and the Futunans had their Mats, and the Wallisians had their Mats, and the Tokelauans had their Mats, and the Tuvaluans had their Mats, and the Banabans had their Mats, and the Nauruans had their Mats, and the Gilbertese had their Mats, and the Marshallese had their Mats, and the Carolinians had their Mats, and the Chamorros had their Mats, and the Palauans had their Mats, and the Yapese had their Mats, and the Trukese had their Mats, and the Ponapeans had their Mats, and the Kapingamarangi had their Mats, and the Nukuoro had their Mats, and the Rapanui had their Mats, and the Mangarevans had their Mats, and the Pitcairn Islanders had their Mats, and the Easter Islanders had their Mats, and the Marquesans had their Mats, and the Maoris had their Mats, and the Fijians had their Mats, and the Tongans had their Mats, and the Samoans had their Mats, and the Hawaiians had their Mats, and the Tahitians had their Mats, and the Chibchas had their Quipus, and the Incas had their Quipus, and the Peruvians had their Quipus, and the Mexicans had their Popol Vuh, and the Aztecs had their Teo-Amoxtli, and the Mayas had their Dresden Codex, and the Ojibways had their Birch-Bark Rolls, and the Sioux had their Winter Counts, and the Iroquois had their Wampum Belts, and the Australians had their Bullroarers, and the Hottentots had their Kabbala, and the Finns had their Kalevala, and the Scandinavians had their Edda, and the Germans had their Nibelungen Lied, and the Persians had their Shah-Nameh, and the Romans had their Virgil, and the Greeks had their Homer, and the Egyptians had their Book of the Dead, and the Chinese had their Shu-King, and the Hindoos had their Vedas, and the Parsees had their Zend-Avesta, and the Buddhists had their Tripitaka, and the Mohammedans had their Koran, and the Jews had their Old Testament, and the Christians had their Bible.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

Περὶ τῆς τῶν νεκρῶν ἀναστάσεως. Τὸ σῶμα ἐν τῇ ἀναστάσει οὐκ ἔσται σάρξ καὶ αἷμα, ἀλλὰ πνευματικόν. Ἐπιφώνημα εἰς τὸν θάνατον καὶ τὸν ἅδην.

1 Γνωρίζω δὲ ὑμῖν, ἀδελφοί, τὸ εὐαγγέλιον ὃ εὐηγγελισάμην ὑμῖν, ὃ καὶ παρελάβετε, ἐν ᾧ καὶ ἑστήκατε,

2 δι' οὗ καὶ σῴζεσθε, τίνι λόγῳ εὐηγγελισάμην ὑμῖν, εἰ κατέχετε, ἐκτὸς εἰ μὴ εἰκῇ ἐπιστεύσατε.

3 Παρέδωκα γὰρ ὑμῖν ἐν πρώτοις, ὃ καὶ παρέλαβον, ὅτι Χριστὸς ἀπέθανεν ὑπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν κατὰ τὰς γραφάς,

4 καὶ ὅτι ἐτάφη, καὶ ὅτι ἐγήγερται τῇ ἡμέρᾳ τῇ τρίτῃ κατὰ τὰς γραφάς,

5 καὶ ὅτι ὤφθη Κηφᾷ, εἶτα τοῖς δώδεκα·

6 ἔπειτα ὤφθη ἐπάνω πεντακοσίοις ἀδελφοῖς ἐφάπαξ, ἐξ ὧν οἱ πλείονες μένουσιν ἕως ἄρτι, τινὲς δὲ ἐκοιμήθησαν·

7 ἔπειτα ὤφθη Ἰακώβῳ, εἶτα τοῖς ἀποστόλοις πᾶσιν·

8 ἔσχατον δὲ πάντων ὡσπερεὶ τῷ ἐκτρώματι ὤφθη κἀμοί.

9 Ἐγὼ γάρ εἰμι ὁ ἐλάχιστος τῶν ἀποστόλων, ὃς οὐκ εἰμὶ ἱκανὸς καλεῖσθαι ἀπόστολος, διότι ἐδίωξα τὴν ἐκκλησίαν τοῦ θεοῦ.

10 Χάριτι δὲ θεοῦ εἰμὶ ὅ εἰμι, καὶ ἡ χάρις αὐτοῦ ἡ εἰς ἐμὲ οὐ κενὴ ἐγενήθη, ἀλλὰ περισσότερον αὐτῶν πάντων ἐκοπίασα, οὐκ ἐγὼ δὲ, ἀλλὰ ἡ χάρις τοῦ θεοῦ σὺν ἐμοί.

11 Εἴτε οὖν ἐγὼ εἴτε ἐκεῖνοι, οὕτως κηρύσσομεν καὶ οὕτως ἐπιστεύσατε.

12 Εἰ δὲ Χριστὸς κηρύσσεται ὅτι ἐκ νεκρῶν ἐγήγερται, πῶς λέγουσιν ἐν ὑμῖν τινες ὅτι ἀνάστασις νεκρῶν οὐκ ἔστιν;

13 Εἰ δὲ ἀνάστασις νεκρῶν οὐκ ἔστιν, οὐδὲ Χριστὸς ἐγήγερται·

14 εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, κενὸν ἄρα καὶ τὸ κήρυγμα ἡμῶν, κενὴ καὶ ἡ πίστις ὑμῶν.

15 Εὑρισκόμεθα δὲ καὶ ψευδομάρτυρες τοῦ θεοῦ, ὅτι ἐμαρτυρήσαμεν κατὰ τοῦ θεοῦ ὅτι ἤγειρε τὸν Χριστόν, ὃν οὐκ ἤγειρεν εἴπερ ἄρα νεκροὶ οὐκ ἐγείρονται.

16 Εἰ γὰρ νεκροὶ οὐκ ἐγείρονται, οὐδὲ Χριστὸς ἐγήγερται·

17 εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, ματαία ἡ πίστις ὑμῶν, ἔτι ἐστὲ ἐν ταῖς ἁμαρτίαις ὑμῶν·

18 ἄρα καὶ οἱ κοιμηθέντες ἐν Χριστῷ ἀπώλοντο.

19 Εἰ ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ ἐν Χριστῷ ἠλπικότες ἐσμὲν μόνον, ἐλεεινότεροι πάντων ἀνθρώπων ἐσμέν.

20 Νυνὶ δὲ Χριστὸς ἐγήγερται ἐκ νεκρῶν, ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων·

21 ἐπειδὴ γὰρ δι' ἀνθρώπου θάνατος, καὶ δι' ἀνθρώπου ἀνάστασις νεκρῶν·

22 ὥσπερ γὰρ ἐν τῷ Ἀδὰμ πάντες ἀποθνήσκουσιν, οὕτως καὶ ἐν τῷ Χριστῷ πάντες ζῳοποιηθήσονται·

23 ἕκαστος δὲ ἐν τῷ ἰδίῳ τάγματι· ἀπαρχὴ Χριστός, ἔπειτα οἱ τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ παρουσίᾳ αὐτοῦ·

24 εἶτα τὸ τέλος, ὅταν παραδιδῷ τὴν βασιλείαν τῷ θεῷ καὶ πατρί, ὅταν καταργήσῃ πᾶσαν ἀρχὴν καὶ πᾶσαν ἐξουσίαν καὶ δύναμιν.

25 Δεῖ γὰρ αὐτὸν βασιλεύειν ἄχρι οὗ θῇ πάντας τοὺς ἐχθροὺς ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ.

26 Ἔσχατος ἐχθρὸς καταργεῖται ὁ θάνατος·

27 πάντα γὰρ ὑπέταξεν ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ. Ὅταν δὲ εἴπῃ ὅτι πάντα ὑποτέτακται, δῆλον ὅτι ἐκτὸς τοῦ ὑποτάξαντος αὐτῷ τὰ πάντα.

28 Ὅταν δὲ ὑποταγῇ αὐτῷ τὰ πάντα, τότε καὶ αὐτὸς ὁ υἱὸς ὑποταγήσεται τῷ ὑποτάξαντι αὐτῷ τὰ πάντα, ἵνα ᾖ ὁ θεὸς τὰ πάντα ἐν πᾶσιν.

29 Ἐπεὶ τί ποιήσουσιν οἱ βαπτιζόμενοι ὑπὲρ τῶν νεκρῶν, εἰ ὅλως νεκροὶ οὐκ ἐγείρονται; τί καὶ βαπτίζονται ὑπὲρ αὐτῶν;

30 Τί καὶ ἡμεῖς κινδυνεύομεν πᾶσαν ὥραν;

31 Καθ' ἡμέραν ἀποθνήσκω, νὴ τὴν ὑμετέραν καύχησιν, ἀδελφοί, ἣν ἔχω ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ κυρίῳ ἡμῶν.

32 Εἰ κατὰ ἄνθρωπον ἐθηριομάχησα ἐν Ἐφέσῳ, τί μοι τὸ ὄφελος; εἰ νεκροὶ οὐκ ἐγείρονται, φάγωμεν καὶ πίωμεν, αὔριον γὰρ ἀποθνήσκομεν.

33 Μὴ πλανᾶσθε· φθείρουσιν ἤθη χρηστὰ ὁμιλίαι κακαί.

34 Ἐκνήψατε δικαίως καὶ μὴ ἁμαρτάνετε· ἀγνωσίαν γὰρ θεοῦ τινες ἔχουσιν· πρὸς ἐντροπὴν ὑμῖν λαλῶ.

35 Ἀλλὰ ἐρεῖ τις· πῶς ἐγείρονται οἱ νεκροί; ποίῳ δὲ σώματι ἔρχονται;

36 Ἄφρων, σὺ ὃ σπείρεις οὐ ζῳοποιεῖται ἐὰν μὴ ἀποθάνῃ·

37 καὶ ὃ σπείρεις, οὐ τὸ σῶμα τὸ γενησόμενον σπείρεις, ἀλλὰ γυμνὸν κόκκον εἰ τύχοι σίτου ἢ τινος τῶν λοιπῶν·

38 ὁ δὲ θεὸς αὐτῷ δίδωσι σῶμα καθὼς ἠθέλησε, καὶ ἑκάστῳ τῶν σπερμάτων ἴδιον σῶμα.

39 Οὐ πᾶσα σὰρξ ἡ αὐτὴ σάρξ, ἀλλὰ ἄλλη μὲν ἀνθρώπων, ἄλλη δὲ σὰρξ κτηνῶν, ἄλλη δὲ σὰρξ πτηνῶν, ἄλλη δὲ ἰχθύων.

40 Καὶ σώματα ἐπουράνια, καὶ σώματα ἐπίγεια· ἀλλ' ἑτέρα μὲν ἡ τῶν ἐπουρανίων δόξα, ἑτέρα δὲ ἡ τῶν ἐπιγείων.

41 Ἄλλη δόξα ἡλίου, καὶ ἄλλη δόξα σελήνης, καὶ ἄλλη δόξα ἀστέρων· ἀστὴρ γὰρ ἀστέρος διαφέρει ἐν δόξῃ.

42 Οὕτως καὶ ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν· σπείρεται ἐν φθορᾷ, ἐγείρεται ἐν ἀφθαρσίᾳ·

43 σπείρεται ἐν ἀτιμίᾳ, ἐγείρεται ἐν δόξῃ· σπείρεται ἐν ἀσθενείᾳ, ἐγείρεται ἐν δυνάμει·

44 σπείρεται σῶμα ψυχικόν, ἐγείρεται σῶμα πνευματικόν. Εἰ ἔστι σῶμα ψυχικόν, ἔστι καὶ πνευματικόν.

45 Οὕτως καὶ γέγραπται· ἐγένετο ὁ πρῶτος ἄνθρωπος Ἀδὰμ εἰς ψυχὴν ζῶσαν· ὁ ἔσχατος Ἀδὰμ εἰς πνεῦμα ζῳοποιοῦν.

46 Ἀλλ' οὐ πρῶτον τὸ πνευματικὸν, ἀλλὰ τὸ ψυχικόν· ἔπειτα τὸ πνευματικόν.

47 Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐκ γῆς χοϊκός· ὁ δεύτερος ἄνθρωπος ὁ κύριος ἐξ οὐρανοῦ.

48 Οἷος ὁ χοϊκός, τοιοῦτοι καὶ οἱ χοϊκοί· καὶ οἷος ὁ ἐπουράνιος, τοιοῦτοι καὶ οἱ ἐπουράνιοι.

49 Καὶ καθὼς ἐφορέσαμεν τὴν εἰκόνα τοῦ χοϊκοῦ, φορέσωμεν καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ ἐπουρανίου.

50 Τοῦτο δέ φημι, ἀδελφοί, ὅτι σὰρξ καὶ αἷμα βασιλείαν θεοῦ κληρονομῆσαι οὐ δύναται, οὐδὲ ἡ φθορὰ τὴν ἀφθαρσίαν κληρονομεῖ.

51 Ἰδοὺ μυστήριον ὑμῖν λέγω· πάντες οὐ κοιμηθησόμεθα, πάντες δὲ ἀλλαγησόμεθα,

52 ἐν ἀτόμῳ, ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ, ἐν τῇ ἐσχάτῃ σάλπιγγι· σαλπίσει γὰρ, καὶ οἱ νεκροὶ ἐγερθήσονται ἄφθαρτοι, καὶ ἡμεῖς ἀλλαγησόμεθα.

53 Δεῖ γὰρ τὸ φθαρτὸν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀφθαρσίαν, καὶ τὸ θνητὸν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀθανασίαν.

54 Ὅταν δὲ τὸ φθαρτὸν τοῦτο ἐνδύσηται ἀφθαρσίαν, καὶ τὸ θνητὸν τοῦτο ἐνδύσηται ἀθανασίαν, τότε γενήσεται ὁ λόγος ὁ γεγραμμένος· κατεπόθη ὁ θάνατος εἰς νῖκος.

55 Ποῦ σου, θάνατε, τὸ κέντρον; ποῦ σου, ᾅδη, τὸ νῖκος;

56 Τὸ δὲ κέντρον τοῦ θανάτου ἡ ἁμαρτία, ἡ δὲ δύναμις τῆς ἁμαρτίας ὁ νόμος·

57 τῷ δὲ θεῷ χάρις τῷ διδόντι ἡμῖν τὸ νῖκος διὰ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

58 Ὥστε, ἀδελφοί μου ἀγαπητοί, ἑδραῖοι γίνεσθε, ἀμετακίνητοι, περισσεύοντες ἐν τῷ ἔργῳ τοῦ κυρίου πάντοτε, εἰδότες ὅτι ὁ κόπος ὑμῶν οὐκ ἔστι κενὸς ἐν κυρίῳ.

solebant Graeci in discrimine quopiam: ne verbis male ominatis felicem perderent eventum, eligebant talia, quae ipsi et qui sensum perspiciebant dii propitii fauste interpretarentur. Et ita quidem aliqua ratione verum dici potest *παροῖσαν*. Illud vero, *παρ' οὖσαν* intellexisse videtur scholiasta: *τάξον· αὐτὴν ἀφανισθεῖσαν ἀρῇ.*

V. 657 — 663. Utinam ab hospitibus tam beatis pro fausto nuntio hospitium adeptus essem: nihil enim hospite beniguius peregrinis: et impium censui haec non referre affinibus, quum illic hoc pollicitus, hic benigne exceptus sim. — Totius orationis ratio non haec: Doleo, quod tristia, non fausta, retuli, sed tacenda non esse duxi, quia referre promisi; sed haec: illud officium nuntii libenter suscepi, quo hospites hic mihi pararem, et quum eos invenerim, officio satisfeci, etsi libentius meliora retulissem. Itaque nihil agit Orestes, nisi ut orationem suam Electrae lamentatione interruptam continuet, idque tantum non ita, quasi nihil dixerit haec, sed paucis solum verbis tangit id, quod triste existimari possit in hac re. Scilicet, quia nullum tristitiae signum dedit ipsa Clytaemnestra, sed tranquilla et immota mansit, animadvertit ipsam hoc nuntio non gravius affici, et ea tantum dicit, quibus hospitalitatem poscat. Itaque ea, quae inde a v. 661 dicuntur, eadem continent quae priora: illa, optavi invenire hospites; haec, hospitibus haec referenda erant: neque ullus ibi est locus particulae adversativae. Nihil agere Orestem nisi ut poscat hospitalitatis officium pro nuntii officio, id satis declarat repetita hospitii appellatio. Atque quum eius, quae inter Clytaemnestram cum Aegistho et Orestem cum Agamemnone intercederet, rationis non ignarum se finxerit, non inepta dicit ea, quibus dubium relinquat, utrum accepta an tristia aedibus afferat, et tantum modo tristitiae agnoscat, quantum sine ullo dubio ab eo postulat dolor Electrae.

V. 658. *κεδνωῶν*] vide ad Ag. 236.

V. 659 sq. *τί γὰρ* cett.] Quum nemo benignior sit in peregrinum quam hospes, equidem nihil potius optavi quam consequi hospitem.

V. 661. *ἦν ἐν φρεσίν*, erat in existimatione mea.

In the case of Lawrence, Anderson testified, "Mr. Lawrence was a very good friend of mine. I had known him for a number of years. I had been in his home. I had been in his office. I had been in his car. I had been in his boat. I had been in his airplane. I had been in his camper. I had been in his motor home. I had been in his trailer. I had been in his pickup truck. I had been in his Jeep. I had been in his Bronco. I had been in his Blazer. I had been in his Suburban. I had been in his Cadillac. I had been in his Lincoln. I had been in his Mercedes. I had been in his Rolls Royce. I had been in his Ferrari. I had been in his Lamborghini. I had been in his Porsche. I had been in his Corvette. I had been in his Mustang. I had been in his Thunderbird. I had been in his Camaro. I had been in his Firebird. I had been in his Trans Am. I had been in his Chevy Nova. I had been in his Volkswagen. I had been in his Datsun. I had been in his Toyota. I had been in his Honda. I had been in his Subaru. I had been in his Yugo. I had been in his Hyundai. I had been in his Kia. I had been in his Saturn. I had been in his Geo. I had been in his Saab. I had been in his Volvo. I had been in his Peugeot. I had been in his Renault. I had been in his Fiat. I had been in his Alfa Romeo. I had been in his Maserati. I had been in his Lotus. I had been in his Jaguar. I had been in his Aston Martin. I had been in his Bentley

V. 674. Vides eam fretam praesidio Aegisthi pariter, ut Ag. 1357.

V. 675. *συμφορᾶς πέρι*] Cum Aegistho deliberatura est regina, quaenam fides huic nuntio habenda sit; iubet enim v. 693 accedere eum, ut hospites examinet et veritatem exploret, neque ipse Aegisthus ei fidem habet. Clytaemnestrae satis acceptus videtur hic nuntius, quum nullam lamentationem, quae debebatur cuivis mortuo a propinquis, fundat, sed satis frigide de re loquatur, quam tantum non gratam dicit. Tamen non ita saeva exhibetur, ut statim laetetur de morte filii, sed tacet de eo, quod sentit. Itaque non magnopere differunt Aeschyleae Clytaemnestrae mores a Sophocleae, quae non sine ullo sensu materno nuntium excipit v. 766.

V. 676 — 686. Fraudem Aegistho parant servae. Age dicamus aliquid in favorem Orestis; adiuvet rex e tumulo: nunc enim opus est suada dolosa arte Mercurii, nunc opus eius praesidio in certamine.

V. 676. Amico animo ostendamus iam linguarum vim in favorem Orestis. Chorus, quum reginam Aegisthum arcessituram compererit, gnarus eum hoc loco praeteriturum esse, sperat fore, ut ipse vel ei vel nuntio ad eum misso aliquid persuadere possit, quo Orestem servet ab eius potentia. Ita ut prospere eveniat, invocat denuo Agamemnonis auxilium et favorem Mercurii.

V. 679. *ἀκτή*] *ἡ ἀκτὴ τοῦ τάφου.* Sch. Conferunt Soph. Oed. Tyr. 184: *ἀκτὰν βώμιον.* Invocatur terra et tumulus, ut emittat Agamemnonem. Disertius hoc dictum Pers. 640: *Γᾶ τε καὶ ἄλλοι χθονίων ἀγεμόνες δεῖμονα μεγαυχῆ ἶόντ' αἰνίσατ' ἐκ δόμων. — — — πέμπετε δ' ἄνω, οἷον οἴπω Πέρσαις αἰ' ἐκάλυψεν.* Hoc solum rogatur eius auxilium, *ἐπάρηξον.*

V. 683. *ἀκμάζει*] *νῦν καιρὸν ἔχει ἡ δολία πειθὼ συναγωνίσασθαι τῷ Ὀρέστῃ καὶ συνάραθαι πρὸς τὴν ὁδόν.* Sch.

V. 684. Simul vero (tempestivum est) descendere (in certamen) Mercurium inferum. Mercurio opus est, tum ut emittatur Agamemno: nam in hac re tumulus ex opinione Graecorum nihil agere potest, nisi quod non, ut antea, mole sua ma-

nes cohibet, emittit vero animam deus inferum et superum mundum in sese coniungens; tum ut prospere succedat suada dolosa, omni enim fraudi praeest Mercurius. Ita Philocteti fraudem, eamque suadela, paraturus Ulysses precatur: Ἑρμῆς δ' ὁ πέμπων δόλιος ἡγήσαιτο νῷν Soph. Phil. 133. Mercurium δόλιον vide etiam Aristoph. Plut. 1157. Hymn. Merc. 76, 405. Eius templum Pellenense vide Paus. VII, 27, 1. Is praeest mendacio, quod quidem Aegistho ut referat chorus nutrici persuadet. Cf. Hymn. Merc. 317. Ceterum miror, quod Müllerus, vir rationis eius, quae inter singula numina intercedit, optime gnarus, locum ita descripsit: νῦν ἐπάρηξον (νῦν γὰρ ἁρμάζει πειθὼ δολία), ξυγκαταβῆναι χθόνιόν θ' Ἑρμῆν, καὶ τὸν νύχιον cett. (Eum. p. 194). Telluris nulla est de Mercurio auctoritas; ea enim numina, quae sunt rerum naturalium, omnino pendent a voluntate deorum Olympiorum. Tellus nonnisi ideo invocatur, ut denuo emittat Agamemnonem liberos in discrimine adiuturum, et in hac etiam emissione opus est auctoritate Mercurii, ut rata fiat.

V. 685. Eundemque nocturnum viam praeire in hoc gladiorum certamine. νύχιος dicitur Mercurius, quia hic fraudem Aegistho paratam caligine tegat necesse est, ne observato consilio multitudine hic Orestem opprimat. Ita Sophocles El. 1336: Ἑρμῆς σφ' ἄγει δόλον σκότῳ κρύψας πρὸς αὐτὸ τέρμα. Accedit, quod ingruit ipsa nox (vide v. 617), ut nunc suo iure valeat auctoritas dei nocturni, qui solus vigilat, dum reliqui dii et homines dormiunt, quoties nocte aliquid agendum est, ubi indigetur eius ope: Hom. Il. XXIV, 677 sqq. Propter hoc munus fraudis nocte tegendae habetur deus furum et ipse fur. Hymn. Merc. 413: κλεψίφρων. ib. 446: φηλήτης. Hic igitur nocturnus deus hac ingruente nocte munere suo Orestis fraudem tegit, ita ut eveniat certamen. Et tum ipsi etiam huic certamini suo iure praeest Mercurius, omnium certaminum deus: cf. Theb. 508. Theol. Aesch. p. 103 sq.

V. 687 — 739. Lamentatur nutrix Orestis de nuntio mortis, cui a Clytaemnestra ad Aegisthum missae persuadet chorus, ut eum satellites relinquere iubeat.

V. 687. ξένος] ξένον τὸν Ὀρέστην καλεῖ, ἵνα δόξωσιν ἀγνοεῖν τὸ σκαιώρημα. Sch. (σκαιωρέω id quod παρωργίσθαι Sch. Eur. Or. 432). Quum accedere aliquem vidisset chorus, statim mutato orationis argumento ea loquitur, quae nihil produnt. WELL. τεύχειν κακόν] ἀντὶ τοῦ πεποιηκέναι πένθος τῷ οἴκῳ διὰ τῆς ἀγγελίας. Sch.

V. 689. Γελλισσα] Γελλισσαν δέ φησι τὴν Ὀρέστου τροφόν, Πίνδαρος δὲ Ἀρσινόην (Pyth. XI, 17: Ἀρσινόα τροφός), Στησίχορος δὲ Λαοδάμειαν. Sch. Laodamiam etiam Pherecydes in Schol. Pind.

V. 690. ἄμεσθος. Cf. Ag. 910. Idem fere τὸ μάταν ἄχθος Ag. 151. Dolor, qui nihil praemii, nihil fructus parat.

V. 691 — 722. Queritur nutrix Aegisthum arcessitura de gaudio huic et Clytaemnestrae iam parato aedibus funestissimo, et memorata cura, quam Oresti adhibuerit, iam frustrata, pietatem in eius memoriam prae se fert.

V. 691 — 698. Aegisthum hospites quaerere mandavit regina, ut clarius vir a viro nuntium percontaretur. Coram servis austerum celabat risum de rerum eventu, qui acceptus illi, aedibus tristissimus erat ex eo nuntio, quem attulerunt hospites.

V. 691 sq. Aegisthum domina hospites advocare quam celerrime mandat. καλεῖν dictum de postulando, quaerendo; ἄνωγε dictum quasi additum esset λέγειν, lässt sagen (Aegistho). Ita locum interpretatus est Wellauer., in quo haesit iam scholiasta, quia καλεῖν de arcessendo dici solet, et Αἴγισθον καλεῖν fere sponte iunctum refertur ad nutricem. Tamen nulla excogitari potest explicatio, quae illum exhibeat sensum, et καλεῖν positum est ut Hom. Il. III, 390, ubi Venus Helenam ad Paridem arcessit: Ἀλέξανδρός σε καλεῖ. Ratio huius dictionis sola ea reperiri potest, quod Clytaemnestra ipsa hospitum verba repetivit nutrici eorumque mandatum quam celerrime exsequi iussit. Iussit vero hoc, ut omnino certa fieret de nuntio allato, cuius res singulas non ipsi, sed viro narrandas esse dixerat Orestes v. 621.

Aperte enim in his versibus ὡς σαφέστερον πύθηται refertur ad οὐκ ἐπαργέμους τίθησιν in illis.

V. 695 sqq. Coram servis edidit austerum intra oculos risum celans de rebus, quae ita evenerunt, ut felix id esset illi, aedibus tristissimum. Celans edidit, elegans descriptio risus in vultu austero, qui solis oculis proditur. Videtur sibi triumphari Clytaemnestra de omnibus adversariis audita hac morte, quam laetitiam superbam omnino celare non potest, quanquam palam superbire de morte filii non audet. Sensus suos eloquitur apud Sophoclem El. 783 sqq., neque in altercatione cum Electra ibi abstinet sese a superbiendo v. 795. Risisse de morte filii dicitur ib. 807. De celato gaudio confert Abreschius Eur. Or. 1121: ὥςτ' ἐνδακρῦσαί γ' ἐνδοθὶν κεχαρμένη. — τίθεσθαι γέλων] ut Soph. Ai. 303: σιντιθεὶς γέλων πολύν. Usitatius γελᾶν γέλωτα. — σκυθρωπὸν] σκυθρός, στυγνὸς τὰς ὄψεις. Hesych. σκυθρός, αὐθέκαστος, αὐστηρός. Phot. Cf. Eur. Or. 1319: σκυθρωποὺς ὀμμάτων ἔξω κόρας. Arist. Lys. 7. μὴ σκυθρώπαζ', ὦ τέκνον. BLOMF. — ἐπὶ positum ut in ἐπ' ἐξειργασμένοις Ag. 1301. διαπεπραγμένα dictum ut v. 822. Pers. 260.

V. 699 — 722. Sane quidem ille laetabitur his auditis. Ego vero quum doluerim satis de antiquis aedium malis, nunquam ullum tale pertuli (— 704). Illa enim patienter tolerabam, Orestem vero curam meam a matre susceptam — et nocturnae turbae et multae aliae molestiae frustra mihi exantlatae (— 710). Insipientem enim bruti instar educare iubent eius mores: nihil enim loquitur infans, sive fame sive siti sive urinae libidine vexatus et libidinosa est eius alvus (— 714). Haec quum praesagiens et in eo saepe falsa fascias purgarem, evenit, ut fullonis munus subeundum esset nutricio. Utroque hoc ego fungebar in Oreste, quem nunc mortuum audio, missa ad perditorem harum aedium, qui libenter hoc comperiet (— 722).

V. 699. κλύων — εὖτ' ἂν πύθηται] Abundantia eadem quae Soph. Trach. 908 sq. Exempla vide apud Lobeck. Ai. 882.

V. 701. παλαιά] caedes liberorum Thyestis, Iphigeniae et

Agamemnonis. συγκεκραμένα, quae acciderunt. Ita δίᾳ συγκέκραμαι Soph. Ant. 1311. Erfurdt. ὥρᾳ κεκραμένον Pind. Ol. X, 8n. Aristoph. Plut. 854. BL. Cf. ad v. 328.

V. 703. ἤλγυνεν, nutrix pia in domum regiam ita ut custos Ag. 18.

V. 705. κλημώνως] καρτερικῶς ὑπέφερον. Sch.

V. 706. ψυχῆς τριβήν] Dictum ut μέλημα δώμασιν v. 224. BL.

V. 707. Lacrimis prorumpentibus cohibetur, quominus orationem continuet. WELL. Videtur sane ita interrupta hoc loco oratio et deinde continuata anacoluthо, quasi dictum esset Ὀρέστου. Accusativo vero usus est, quia praecedit accusativus pendens ab ἤντλουν. Vides in hac oratione insigni arte exprimi sensus omnes, et ita conformatam orationem, ut omnes sententiae singulae ita ut oriuntur in animo ostendantur. Similis est oratio praeconis Ag. 509 sqq. Itaque in utroque liberioribus structuris usus poeta.

V. 708. νυκτίπλαγκτον, id quod ad vagandum nocte suscitat. Eodem sensu dictum v. 503. De nocturno cubili Ag. 12, sensu passivo: quod nox praetervagatur, circumvagatur.

V. 711. τρόπῳ φρενὸς referendum ad τρέφειν, φρενὸς dictum de mente puerili. πῶς γὰρ οὔ interiectum. — Ceterum in his versibus pietas nutricis erga Orestem, amore aucto memoria molestiarum, quas sibi infans attulerit, egregie opposita impietati matris. Suam Orestis curam apud Sophoclem enarrat Electra v. 1143.

V. 714. αὐτάρκης, sese ipsa libere expediens, sibi soli obtemperans. Recte schol.: ἡ γὰρ νέα νηδὺς τῶν τέκνων ἑαυτῇ ἀρκεῖν καὶ βοηθεῖν βούλεται. αὐτοβοηθός Zonar. Cf. Eur. Aeol. fr. XIV: ὅστις αὐταρκὴ φρονεῖν πέποιθε. — Venustas in his veritati posthabita, pariter atque in describendo morbo, quem minatus sit Apollo. Cf. v. 270. Vexant hae descriptiones animum, vim miserationis tragicae, quae vehementissime excitata erat carminibus ad sepulcrum prolatis infringentes, ut novus deinde in

iis, quae sequuntur, parari possit animi motus. Ceterum minime otiosa in rerum progressu est haec oratio, quippe ex qua nutricis pietatem in Orestem cognoscat chorus. Cf. ad v. 727.

V. 715 sqq. Participium οὖσα denuo subaudiendum ad φαιδρύντρια. Utraque sententia πρόμαντις οὖσα et φαιδρύντρια οὖσα subiecti vices tenet, ea quae sequitur, praedicati locum: haec quum praesagirem et quum saepe sane falsa pueri fascias purgarem cett. Nutrix quum sibi satis cognita habere visa sit alvi indicia, saepe tamen in agnoscendis iis falsa et ad purgandas fascias coacta. Citat Pollux VII, 40: καὶ ἡ παρ' Αἰσχύλῳ· παιδὸς σπαργάνων φαιδρύντρια.

V. 719. πατρὶ] δέχεσθαι c. dat. notum ex Homeri Θέμιστι δὲ παλλιπαρῆῳ δέκτο δέπας. Locos collatos vide apud Pors. et Schaef. ad Eur. Hec. 533.

V. 723 — 730. Quomodo venire eum iussit? — „An quomodo, repetas hoc.“ — Num cum satellitibus, an solum? — „Cum hastatis.“ — Ne tu haec nunties odio domini, sed laeto animo iubeas eum solum venire, ut sine terrore audiat.

V. 724. ἢ πῶς. Loquitur nutrix, quasi πότερον dictum esset a choro.

V. 725 sq. λοχίταις] Intelliguntur Aegisthi satellites, quibuscum ille arcem occupavit Ag. 1566., qui tyrannum, ubicunque degebat, comitari solebant et nunc circa eum versantur, qui, ut videtur, in urbem se contulit ad agendas res publicas. Iam vero eos cum illo arcessit Clytaemnestra, quia hospites armatos in aedes recepit et parum servis domesticis confidendum esse novit.

V. 727. δεσπότου στύγει] homini, qui vero aedium domino, Agamemnoni vel Oresti, maxime invisus est. Ita θεῶν στύγος v. 972. De Aegistho δεσπότου dictum putat Bothius, et στύγει pro in invidiam, ut odium domini incurrat propter ingratum nuntium de adducendis satellitibus, quasi instet pugna. At hoc ita dici non poterat, neque revera hic nuntius ingratus esse Aegistho. Sed audivit chorus nutricem favere rebus Orestis, odio habere Aegisthum, itaque diserte suum etiam in hunc odium profert et insidias ei parari designat, v. 730, 732, 734. Verum vidit schol.: τῷ μισουμένῳ ὑπ' Ἀγαμέμνονος.

V. 728. ἀδεσμάντως, sine terrore. Si enim cum satellitibus accessisset Aegisthus, exspectari poterat peregrinos illos metu captos dicturos esse ea, quae illi accepta fore putarent, neque certo appariturum esse, quonam modo mora acciderit, de qua ut certior fiat, potissimum Aegistho optandum erat.

V. 731 — 739. „An prudenti consilio haec mandas?" — Ego vero, si forte Iupiter malis finem impositurus est. — „Quomodo hoc? periit Orestes." — Minime: intelligat hoc vel vilis vates. — „An tegis aliquid?" — Perfer mandata: diis curae sunt res nostrae. — „Morem tibi geram: dii bene vertant."

V. 732. ἀλλ' si bene se habet: quum enim dubitatio aliqua prolata sit in interrogatione nutricis, agnoscit chorus non sine ratione eam dubitare, sed prudentem se fore vocandam, si dii largituri sint id, quod exspectet ipsa. Ad τροπαίαν confert Blomf.: ἀμοιβαὶ κακῶν· μετάτροποι πνέουσιν αὖραι δόμων Eur. El. 1147.

V. 734. οὔπω] τινὲς στίζουσιν εἰς τὸ οὔπω· ἵν' ᾖ· οὔπω ἐλπὶς οἴχεται δόμων· ταῦτα δὲ καὶ ὁ τυχὼν μάντις γνοίη. Sch. Et recte quidem, nihil enim est id, quod praeterea affert schol. V.

V. 735. δίχα] παρὰ τὰ εἰρημένα μοι περὶ Ὀρέστου. Sch.

V. 736 sq. Satis apparet chorum, etiamsi nutrici persuaserit, ut insidias Aegistho paret, tamen non tantum confidere et tempori et ipsi, ut prodat Orestis consilium. — μέλει cett. Diis curae sunt ea, quae in curam eorum recepta erunt. Similis locus, sed preces potius quam fiduciam exhibens, Ag. 906.

Stasimum secundum v. 740 — 789 exhibet preces, quibus deos invocat chorus, ut prospere succedat Orestis vindicta. Insigni arte aequabiliter distributae sunt sententiae singulae. Tres sunt carminis partes, quaevis composita e tribus strophis. Prima pars invocat Iovem, secunda penates, Apollinem, Mercurium, tertia exhibet consilium chori celebrandi victoris. Strophae et antistrophae in quavis parte interiecta est mesodus, priori mesodo respondet tertia, mediae nulla. In illa utraque (str. antistr. 2) exhibetur ius et conditio Orestis, in hac media Apollo, a cuius oraculo pendet omnis tragoedia. Singula haec: 1, Str. 1. Utinam, Iupiter, modestis verbis bonum adducere mihi liceat eventum.

101. (1) In the Commencement of the Constitution of Bhutan, the Preamble, Articles, Schedules and Amendments thereto shall be published in the Official Gazette.

(2) The Constitution of Bhutan shall be published in the Official Gazette in the Dzongkha and English languages.

(3) The Constitution of Bhutan shall be published in the Official Gazette in the Dzongkha and English languages.

(4) The Constitution of Bhutan shall be published in the Official Gazette in the Dzongkha and English languages.

(5) The Constitution of Bhutan shall be published in the Official Gazette in the Dzongkha and English languages.

(6) The Constitution of Bhutan shall be published in the Official Gazette in the Dzongkha and English languages.

(7) The Constitution of Bhutan shall be published in the Official Gazette in the Dzongkha and English languages.

(8) The Constitution of Bhutan shall be published in the Official Gazette in the Dzongkha and English languages.

(9) The Constitution of Bhutan shall be published in the Official Gazette in the Dzongkha and English languages.

(10) The Constitution of Bhutan shall be published in the Official Gazette in the Dzongkha and English languages.

102. (1) The Constitution of Bhutan shall be published in the Official Gazette in the Dzongkha and English languages.

(2) The Constitution of Bhutan shall be published in the Official Gazette in the Dzongkha and English languages.

(3) The Constitution of Bhutan shall be published in the Official Gazette in the Dzongkha and English languages.

(4) The Constitution of Bhutan shall be published in the Official Gazette in the Dzongkha and English languages.

(5) The Constitution of Bhutan shall be published in the Official Gazette in the Dzongkha and English languages.

(6) The Constitution of Bhutan shall be published in the Official Gazette in the Dzongkha and English languages.

(7) The Constitution of Bhutan shall be published in the Official Gazette in the Dzongkha and English languages.

(8) The Constitution of Bhutan shall be published in the Official Gazette in the Dzongkha and English languages.

(9) The Constitution of Bhutan shall be published in the Official Gazette in the Dzongkha and English languages.

(10) The Constitution of Bhutan shall be published in the Official Gazette in the Dzongkha and English languages.

antepone hostibus, sed cogitari de loco certaminis apparet e mentione loci, ubi nunc degat Orestes, quae oppositio male se haberet, nisi etiam verbum ad locum referretur. Universa sententia haec: afferas iam ei, qui modo aedes paternas intravit, hostibus adductis discrimen, quo vindicta, quam tu sumturus es, rata fiat per restitutam ei potentiam. Non amplius dubitant de ope Iovis, qua Orestem is adiuturus sit, modo adsit discriminis momentum. — *θὶς πρὸ ἐχθρῶν* dictum ut *σοὶ πολέμιος προτάσση* Soph. Al. 1133.

V. 746. *μὲν μέγαν ἄρας*, nominativus absolutus, cuius exempla vide v. 988 et 1004. Praemittitur sic ut subiectum sententiae, a quo deinde deflectitur structura ad Orestem, quia Iupiter in priori, Orestes in posteriori sententiae parte is est, cuius est omnis actio. Concinnius ita omnia dicerentur: *ἐπεὶ μὲν μέγαν ἄρας δίδυμα κ. τρ. θέλοντα ἀμείψοντα κέλευις*· quae dictio non magis poetica est, quam si praemitteretur *σοῦ μὲν μέγαν ἄραντος*. Simillimus locus est v. 1004. — *μέγαν αἴρειν* dictum ut v. 251. de ipsa victoria, quam Oresti concessurus est Iupiter.

V. 747. *δίδυμα καὶ τριπλᾶ*] dictio proverbialis (*δίδυμα γάρ ἐστι καὶ τριπλᾶ* Pers. 1033. *δὶς καὶ τρὶς αἰάζειν* Soph. Al. 432. *δὶς καὶ τρὶς ἀναπολεῖν* Phil. 1238.) de fervida iuvenili, quae in Oreste statuitur, vindictae cupidine. Ita Ag. 495: *διπλᾶ δ' ἔτισαν Πριαμίδαι θἀμάρτια*. Cum hac vero cupidine cogitatur etiam de potestate divina, quae manu Orestis satis superque percellat et fraugat. In precando Iove, ut adducat discrimen, rationem vindictae sumendae affert chorus, quia Iupiter ipse princeps deus ultor habetur, velut Ag. 56 sqq. Et omnino iussa est haec ultio a diis, ab Apolline (v. 259 sqq. cf. v. 845.), cuius oraculorum auctoritas pendet a Iove: Eum. 618. In ultione igitur exsequenda deorum potissimum res agit Orestes, in aedibus recuperandis suas.

V. 748 — 752. Scias cari viri pullum orbum curruí dolorum iunctum in cursu: quis est qui imponat modum, quo servetur certa ratio, ut haec terra videat finem eius viae.

V. 748. *πῶλος* de homine dictum, ut Eur. Hipp. 546: *τὰν μὲν Οἰχαλίᾳ πῶλον ἄζυγα λέκτρων*, ubi cf. Monk. *πωλικὰ ἰδωλία* Theb. 454. *πῶνις* v. 236. — *ζυγέντ' ἐν ἅρμασι πημάτων* dictum ut *ζεύξω βαρείαις* Ag. 1556.

V. 750. *μέτρον* dictum ut Soph. El. 236: *καὶ τί μέτρον κακότητος ἴφυς;* Orestes currui malorum in cursu iunctus, id est malis agitatus, huc illuc raptus, exspectat in hac agitatione modum, qui certam conditionis rationem pro illis turbis stabiliat, quem modum vix quenquam, nisi ipsum Iovem, impositurum esse sperari potest. Itaque ad *τίς ἄν* subintelligendum est: nisi tu nos exaudies.

V. 751 sq. Ut videat haec terra absolutorum gressuum tensionem, ut videat absolvi, ad finem perduci hos gressus, hunc cursum. *ἀνομίνων* grammatice iunctum cum *βημάτων* sensu pertinet ad *ὄρεγμα*. Est hoc in initio strophae positum, quia summa est eius in sententia vis. Versus in strophan sequentem transmissus, ut v. 758 et Ag. 215. — *δάπεδον* solum terrae Argivae, quod Oresti suo favet et optat, ut regnum suum occupet. — *ἄνασσαν* correpta litera *α*, ut Hom. Il. XVIII, 473: *ἔργον ἄνοιτο* et Aesch. Niob. fr. 147: *ἐπισπάνδων ἄνοις*, porrecta Hom. Od. II, 58. Pind. Ol. VIII, 8. Quos locos affert Blomf. — *βῆμα*, gressus, Soph. El. 163: *Διὸς εὔφρονι βήματι μολόντα τάνδε γᾶν Ὀρέσταν*, in quibus videtur inesse recordatio nostri loci. Metaphorice etiam Eur. El. 954: *τὸ πρῶτον βῆμ' ἐὰν δράμῃ καλῶς*. — *ὄρεγμα* de pedibus, ut v. 406. de manibus.

V. 753 — 758. Et vos, penates, audite, dii concordes: vetusti sanguinis culpam solvite novo iure: ne novam amplius gignat grandaeva caedes, haec fausta caedes.

V. 753. Cum Iove invocantur dii penates, aedium tutores, quorum imagines intus positae, ubi nunc versatur Orestes. Sunt hi Apollo et Mercurius. — *πλουτογαθῆ*. De divitiis Atridarum saepe dictum: Ag. 893, 967. Vox composita ut *φιλογαθής* Th. 918. — *νομίζειν*, in more habere, suum habere,

sibi consuetum tenere, dictum de solita habitatione. Ita ἤθη de eadem re Suppl. 64. et saepe apud Herodotum. Cf. v. 654.

V. 754. Interiectiones *Ie Ie* in invocatione deorum domesticorum eundem exhibent animi motum, quem repetita appellatio Iovis in illis precibus. — σύμφρονες, dii ad tuendam eandem rem quampiam consociati. Idem est ξυντέλεια θεῶν Theb. 251.

V. 755. τῶν πάλαι πεπραγμένων αἷμα, sanguinem in rebus antiquitus gestis effusum. Cf. Ag. 1196: ἶχνος κακῶν τῶν πάλαι πεπραγμένων de eadem re.

V. 756. λύεσθαι πημονᾶς Suppl. 1066. — πρόσφατον, τὸ ἀρτίως γενόμενον, νεαρόν. Hesych. Hom. Il. XXIV, 757: ἱρσῆες καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισι κεῖται. Theophr. Hist. Plant. IV, 7: πρόσφατος βαφή. Bl. Pind. Pyth. IV, 299: πρόσφατον Θήβα ξενωθείς, nuper Thebis hospitio exceptus. Novum dicitur hoc ius, quia adhuc caedis et piaculi auctoritas praevaluit in aedibus Atridarum, ut nova ratio, nova conditio constituenda sit auctoritate divina. Est hoc id ipsum, quod ratum fit in Eumenidibus, ubi antiquum Furiarum auctoritatis ius evertitur deorum novorum clementia.

V. 757. γέρων φόνος, caedes, quae antiquitus aedibus inhaeret inde a scelere Atrei: cf. v. 59. γέρων dictum ut v. 303. Recte vulgo comma positum est in fine huius versus, non punctum, ut a nonnullis editoribus. Unam enim caedem revera progenitura erat antiqua caedes, quum nondum occisus esset Aegisthus. Quam novam caedem nisi aliquo modo designaret chorus, precaretur ipse, ut irritum redderetur Orestis periculum.

V. 758. τόδε καλῶς κτάμενον appositione additum ad γέρων φόνος, quia caedes domui inhaerens denuo apparet in hac fausta caede. De appositione liberius sententias connectente saepius monui: Ag. 262. Optime haec verba in sequentem strophan transmissa, quia in hac caede versantur omnia, quia haec caedes paratura est felicitatem Orestis et aedium in hac strophe celebratam, et quia eam ratus factorus est Apollo in hac strophe invocatus. Optime vero id etiam se habet, quod mesodus est haec strophe, cui nulla respondet antistropha, quia haec sententia:

[1] Mr. Justice Anderson delivered the following judgment:—

This is a suit brought by the plaintiff against the defendant for the recovery of the sum of Rs. 1,000, which he alleges to be due to him on account of the price of a horse sold by him to the defendant. The defendant admits the purchase of the horse, but says that he has paid the price of it to the plaintiff's agent, Ramdhan Singh, and he has produced a receipt for the money, signed by Ramdhan Singh. The plaintiff denies that Ramdhan Singh was his agent, and says that he has not received the money. The defendant has also produced a letter written by the plaintiff to Ramdhan Singh, in which the plaintiff says that he has received the money from the defendant. The plaintiff has produced a letter written by him to the defendant, in which he says that he has not received the money. The defendant has also produced a letter written by Ramdhan Singh to the plaintiff, in which he says that he has received the money from the defendant. The plaintiff has produced a letter written by him to Ramdhan Singh, in which he says that he has not received the money. The defendant has also produced a letter written by Ramdhan Singh to the defendant

1. [illegible] [illegible] [illegible]

Cf. Theol. Aesch. p. 103. — *θέλων* respondet sequenti *χρήζων*: deus qui, si vult, omnia prospere gerit, in nostris etiam rebus multa quae optamus adducet, velit modo.

V. 764. *πόλλ' ἄλλα*, multa alia, conditionem prosperam, qua bona multa prodibunt e felici huius facinoris successu, quae tum omnia debebuntur favori Mercurii, qui clandestina auctoritate conditionem illam praeparat. *φανεῖ* dictum de diis, ut Soph. Oed. Tyr. 725: *ὧν γὰρ ἂν θεὸς χρείαν ἐρευνᾷ ῥᾳδίως αὐτὸς φανεῖ*, ubi sententia fere eadem, quae nostro loco, quum *χρήζων* idem designet, quod ibi *ὧν χρείαν ἐρευνᾷ*. De sensu vocis *χρήζειν* vide ad v. 324.

V. 765. *κρυπτάδιος* dicitur Mercurius, quia clam paratur dolus, cui ipse praeest: *δόλον σκότῳ κρύψας*. Omnino enim huius loco recordatus videtur Sophocles, quum scripsit *ὁ Μαίας δὲ παῖς Ἑρμῆς σφ' ἄγει δόλον σκότῳ κρύψας πρὸς αὐτὸ τέρμα* El. 1395. Cf. v. 685. Vocem *κρυπτάδιος* vide v. 889. Rationem huius clandestinae actionis Mercurii reddunt ea quae sequuntur: suadela, qua homines obcoecat. — *ἄσκοπον ἔπος*] difficile intellectu. Idem dicitur de suadela, qua Philoctetem decipiunt Ulysses et Neoptolemus Soph. Phil. 1111: *ἀλλά μοι ἄσκοπα κρυπτά τ' ἔπη δολερᾶς ὑπέδυ φρενός*, in quo consilio ipse Mercurii fraudulenti auxilium invocavit Ulysses Phil. 133. *ἄσκοπος* alio sensu Ag. 423. — *λέγων*] Exhibetur Mercurius quasi ipse dicens ea verba, quibus alter alterum decipit, quibus iam Aegisthum decepturus est chorus. Ita ad Mercurium refertur *πειθοὶ δολίᾳ* v. 688. — *δὲ* explicativum. Recte haec omnia ad Mercurium retulit scholiasta, quum plerique interpretes ea de Apolline dicta putaverint, errantes in significatione vocis *χρήζων*, quod de oraculis edendis dici nequit. Ait ille: *ἄσκοπον, ἀπροφύλακτον. ἀδιάσκοπός ἐστιν ὁ λόγος καὶ ἀδιάγνωστος, τοῦτ' ἔστιν ὁ Ἑρμῆς. νύκτα γὰρ καὶ σκότον πρὸ τοῦ προσώπου φέρει.* In quibus *ὁ λόγος, τοῦτ' ἔστιν ὁ Ἑρμῆς*, eo referendum est, quod Mercurii auctoritas cernitur in ipsa oratione hominum, quae difficile intelligitur, ubi in ea inest Mercurii ars.

V. 766 sq. *νύκτα*, noctu, ut Herod. I, 181: *αὐτόθι οὐδὲ νύκτα οὐδεὶς ἐναυλίζεται ἀνθρώπων*. Errat scholiasta, quum

νίκτα a φέρει regi existimat. Referenda est haec vox ad Mercurium nocturnum, noctu agentem, invocatum in eadem hac re v. 685. Obcoecat Mercurius mentem vel eam, quae etiam noctu clare cernere solet, obcoecat eandem interdiu, ut nihil iuvet lux solis, noctem vero potissimum sibi vindicavit ad agendum. Itaque et noctu et interdiu caliginem affert dictum est pro: ita ut noctu, etiam interdiu. Propterea, quod posterior sententiae pars exhibet id, quo clarius cernitur dei vis, quia facilius est noctu decipere quam interdiu, et ipse plerumque noctu decipit, quod posterior eminet prae priori, particulae τὲ non respondet τὶ, sed δέ. Ratio dictionum τὲ — τὲ et τέ — δὲ fere eadem, quae intercedit inter tum — tum et quum — tum. Eadem invenitur Pers. 624 sq. Cf. Hartung. Partikeln p. 93 sq. Ceterum particula τὲ, quae iustum locum obtineret post νίκτα, transposita est ad πρὸ ὁμμάτων, quia haec notio utrique sententiae communis. Cf. ad v. 122.

V. 767. ἐμφανέστερος dictum, quia Mercurius quum consilia callida celat et tegit, se ipsum quoque celat, neque se prodit, se manifestum facit, quia id fraudis ipsius rationem manifestum redderet. Itaque minime opus est lectione ἐμφανέστερον, qua quidem recepta facillime sed frigide incedit oratio: tum enim pro nominativo habendum est οὐδέν.

V. 768 — 771. Et tum urbi iam haec, liberationis muliebrem feliciter instructum modum emittemus simul, pulsatam defletarum aedium copiam: meum, meum succrescit hoc lucrum et pernicies desistit a nostris.

V. 768. τότε] Tum, tum preces chori ratas fecerit Mercurius. — πόλει] Urbi et civibus palam enuntiaturus est chorus modos carminum suorum, quibus abundat domus regia. τάδε] ea quae canit chorus, quae tum non amplius in servitio et metu oppressa canenda erunt, sed palam, mutata in carmen liberationis. — λυτήριον oppositum sequenti γοητῶν. Ipsum vero hoc liberationis carmen nihil est, nisi lamentatio de Agamemnone tum libere prolata et ita, ut faustus inde sperari possit eventus.

V. 769 sq. αὐριοστάταν, prospere institutum: allu-

Gesetz über die Verfassung von Berlin (Verfassung von Berlin) vom 1. September 1950 (GVBl. S. 433) in der Fassung des Gesetzes vom 29. September 1958 (GVBl. S. 1067) wird wie folgt geändert:

1. Artikel 39 Absatz 1 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Senat besteht aus dem Regierenden Bürgermeister, dem Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und sechs weiteren Senatoren."

2. Artikel 39 Absatz 1 Satz 2 wird gestrichen.

3. Artikel 39 Absatz 2 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister bestimmt die Richtlinien der Politik und trägt dafür die Verantwortung gegenüber dem Abgeordnetenhaus."

4. Artikel 39 Absatz 2 Satz 2 wird gestrichen.

5. Artikel 39 Absatz 3 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

6. Artikel 39 Absatz 3 Satz 2 wird gestrichen.

7. Artikel 39 Absatz 4 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

8. Artikel 39 Absatz 4 Satz 2 wird gestrichen.

9. Artikel 39 Absatz 5 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister beruft und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

10. Artikel 39 Absatz 5 Satz 2 wird gestrichen.

11. Artikel 39 Absatz 6 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister beruft und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

12. Artikel 39 Absatz 6 Satz 2 wird gestrichen.

13. Artikel 39 Absatz 7 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

14. Artikel 39 Absatz 7 Satz 2 wird gestrichen.

15. Artikel 39 Absatz 8 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister beruft und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

16. Artikel 39 Absatz 8 Satz 2 wird gestrichen.

17. Artikel 39 Absatz 9 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

18. Artikel 39 Absatz 9 Satz 2 wird gestrichen.

19. Artikel 39 Absatz 10 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister beruft und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

20. Artikel 39 Absatz 10 Satz 2 wird gestrichen.

21. Artikel 39 Absatz 11 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

22. Artikel 39 Absatz 11 Satz 2 wird gestrichen.

23. Artikel 39 Absatz 12 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister beruft und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

24. Artikel 39 Absatz 12 Satz 2 wird gestrichen.

25. Artikel 39 Absatz 13 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

26. Artikel 39 Absatz 13 Satz 2 wird gestrichen.

27. Artikel 39 Absatz 14 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister beruft und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

28. Artikel 39 Absatz 14 Satz 2 wird gestrichen.

29. Artikel 39 Absatz 15 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

30. Artikel 39 Absatz 15 Satz 2 wird gestrichen.

31. Artikel 39 Absatz 16 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister beruft und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

32. Artikel 39 Absatz 16 Satz 2 wird gestrichen.

33. Artikel 39 Absatz 17 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

34. Artikel 39 Absatz 17 Satz 2 wird gestrichen.

35. Artikel 39 Absatz 18 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister beruft und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

36. Artikel 39 Absatz 18 Satz 2 wird gestrichen.

37. Artikel 39 Absatz 19 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

38. Artikel 39 Absatz 19 Satz 2 wird gestrichen.

39. Artikel 39 Absatz 20 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister beruft und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

40. Artikel 39 Absatz 20 Satz 2 wird gestrichen.

41. Artikel 39 Absatz 21 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

42. Artikel 39 Absatz 21 Satz 2 wird gestrichen.

43. Artikel 39 Absatz 22 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister beruft und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

44. Artikel 39 Absatz 22 Satz 2 wird gestrichen.

45. Artikel 39 Absatz 23 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

46. Artikel 39 Absatz 23 Satz 2 wird gestrichen.

47. Artikel 39 Absatz 24 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister beruft und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

48. Artikel 39 Absatz 24 Satz 2 wird gestrichen.

49. Artikel 39 Absatz 25 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

50. Artikel 39 Absatz 25 Satz 2 wird gestrichen.

51. Artikel 39 Absatz 26 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister beruft und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

52. Artikel 39 Absatz 26 Satz 2 wird gestrichen.

53. Artikel 39 Absatz 27 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

54. Artikel 39 Absatz 27 Satz 2 wird gestrichen.

55. Artikel 39 Absatz 28 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister beruft und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

56. Artikel 39 Absatz 28 Satz 2 wird gestrichen.

57. Artikel 39 Absatz 29 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

58. Artikel 39 Absatz 29 Satz 2 wird gestrichen.

59. Artikel 39 Absatz 30 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister beruft und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

60. Artikel 39 Absatz 30 Satz 2 wird gestrichen.

61. Artikel 39 Absatz 31 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

62. Artikel 39 Absatz 31 Satz 2 wird gestrichen.

63. Artikel 39 Absatz 32 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister beruft und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

64. Artikel 39 Absatz 32 Satz 2 wird gestrichen.

65. Artikel 39 Absatz 33 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

66. Artikel 39 Absatz 33 Satz 2 wird gestrichen.

67. Artikel 39 Absatz 34 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister beruft und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

68. Artikel 39 Absatz 34 Satz 2 wird gestrichen.

69. Artikel 39 Absatz 35 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

70. Artikel 39 Absatz 35 Satz 2 wird gestrichen.

71. Artikel 39 Absatz 36 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister beruft und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

72. Artikel 39 Absatz 36 Satz 2 wird gestrichen.

73. Artikel 39 Absatz 37 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

74. Artikel 39 Absatz 37 Satz 2 wird gestrichen.

75. Artikel 39 Absatz 38 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister beruft und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

76. Artikel 39 Absatz 38 Satz 2 wird gestrichen.

77. Artikel 39 Absatz 39 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

78. Artikel 39 Absatz 39 Satz 2 wird gestrichen.

79. Artikel 39 Absatz 40 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister beruft und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

80. Artikel 39 Absatz 40 Satz 2 wird gestrichen.

81. Artikel 39 Absatz 41 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

82. Artikel 39 Absatz 41 Satz 2 wird gestrichen.

83. Artikel 39 Absatz 42 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister beruft und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

84. Artikel 39 Absatz 42 Satz 2 wird gestrichen.

85. Artikel 39 Absatz 43 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

86. Artikel 39 Absatz 43 Satz 2 wird gestrichen.

87. Artikel 39 Absatz 44 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister beruft und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

88. Artikel 39 Absatz 44 Satz 2 wird gestrichen.

89. Artikel 39 Absatz 45 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

90. Artikel 39 Absatz 45 Satz 2 wird gestrichen.

91. Artikel 39 Absatz 46 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister beruft und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

92. Artikel 39 Absatz 46 Satz 2 wird gestrichen.

93. Artikel 39 Absatz 47 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

94. Artikel 39 Absatz 47 Satz 2 wird gestrichen.

95. Artikel 39 Absatz 48 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister beruft und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

96. Artikel 39 Absatz 48 Satz 2 wird gestrichen.

97. Artikel 39 Absatz 49 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

98. Artikel 39 Absatz 49 Satz 2 wird gestrichen.

99. Artikel 39 Absatz 50 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister beruft und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

100. Artikel 39 Absatz 50 Satz 2 wird gestrichen.

101. Artikel 39 Absatz 51 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

102. Artikel 39 Absatz 51 Satz 2 wird gestrichen.

103. Artikel 39 Absatz 52 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister beruft und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

104. Artikel 39 Absatz 52 Satz 2 wird gestrichen.

105. Artikel 39 Absatz 53 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

106. Artikel 39 Absatz 53 Satz 2 wird gestrichen.

107. Artikel 39 Absatz 54 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister beruft und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

108. Artikel 39 Absatz 54 Satz 2 wird gestrichen.

109. Artikel 39 Absatz 55 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

110. Artikel 39 Absatz 55 Satz 2 wird gestrichen.

111. Artikel 39 Absatz 56 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister beruft und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

112. Artikel 39 Absatz 56 Satz 2 wird gestrichen.

113. Artikel 39 Absatz 57 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

114. Artikel 39 Absatz 57 Satz 2 wird gestrichen.

115. Artikel 39 Absatz 58 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister beruft und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

116. Artikel 39 Absatz 58 Satz 2 wird gestrichen.

117. Artikel 39 Absatz 59 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

118. Artikel 39 Absatz 59 Satz 2 wird gestrichen.

119. Artikel 39 Absatz 60 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister beruft und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

120. Artikel 39 Absatz 60 Satz 2 wird gestrichen.

121. Artikel 39 Absatz 61 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

122. Artikel 39 Absatz 61 Satz 2 wird gestrichen.

123. Artikel 39 Absatz 62 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister beruft und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

124. Artikel 39 Absatz 62 Satz 2 wird gestrichen.

125. Artikel 39 Absatz 63 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

126. Artikel 39 Absatz 63 Satz 2 wird gestrichen.

127. Artikel 39 Absatz 64 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister beruft und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

128. Artikel 39 Absatz 64 Satz 2 wird gestrichen.

129. Artikel 39 Absatz 65 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

130. Artikel 39 Absatz 65 Satz 2 wird gestrichen.

131. Artikel 39 Absatz 66 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister beruft und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

132. Artikel 39 Absatz 66 Satz 2 wird gestrichen.

133. Artikel 39 Absatz 67 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

134. Artikel 39 Absatz 67 Satz 2 wird gestrichen.

135. Artikel 39 Absatz 68 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister beruft und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

136. Artikel 39 Absatz 68 Satz 2 wird gestrichen.

137. Artikel 39 Absatz 69 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

138. Artikel 39 Absatz 69 Satz 2 wird gestrichen.

139. Artikel 39 Absatz 70 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister beruft und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

140. Artikel 39 Absatz 70 Satz 2 wird gestrichen.

141. Artikel 39 Absatz 71 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

142. Artikel 39 Absatz 71 Satz 2 wird gestrichen.

143. Artikel 39 Absatz 72 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister beruft und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

144. Artikel 39 Absatz 72 Satz 2 wird gestrichen.

145. Artikel 39 Absatz 73 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

146. Artikel 39 Absatz 73 Satz 2 wird gestrichen.

147. Artikel 39 Absatz 74 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister beruft und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

148. Artikel 39 Absatz 74 Satz 2 wird gestrichen.

149. Artikel 39 Absatz 75 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

150. Artikel 39 Absatz 75 Satz 2 wird gestrichen.

151. Artikel 39 Absatz 76 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister beruft und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

152. Artikel 39 Absatz 76 Satz 2 wird gestrichen.

153. Artikel 39 Absatz 77 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

154. Artikel 39 Absatz 77 Satz 2 wird gestrichen.

155. Artikel 39 Absatz 78 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister beruft und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

156. Artikel 39 Absatz 78 Satz 2 wird gestrichen.

157. Artikel 39 Absatz 79 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

158. Artikel 39 Absatz 79 Satz 2 wird gestrichen.

159. Artikel 39 Absatz 80 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister beruft und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

160. Artikel 39 Absatz 80 Satz 2 wird gestrichen.

161. Artikel 39 Absatz 81 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

162. Artikel 39 Absatz 81 Satz 2 wird gestrichen.

163. Artikel 39 Absatz 82 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister beruft und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

164. Artikel 39 Absatz 82 Satz 2 wird gestrichen.

165. Artikel 39 Absatz 83 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

166. Artikel 39 Absatz 83 Satz 2 wird gestrichen.

167. Artikel 39 Absatz 84 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister beruft und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

168. Artikel 39 Absatz 84 Satz 2 wird gestrichen.

169. Artikel 39 Absatz 85 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

170. Artikel 39 Absatz 85 Satz 2 wird gestrichen.

171. Artikel 39 Absatz 86 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister beruft und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

172. Artikel 39 Absatz 86 Satz 2 wird gestrichen.

173. Artikel 39 Absatz 87 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

174. Artikel 39 Absatz 87 Satz 2 wird gestrichen.

175. Artikel 39 Absatz 88 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister beruft und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

176. Artikel 39 Absatz 88 Satz 2 wird gestrichen.

177. Artikel 39 Absatz 89 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

178. Artikel 39 Absatz 89 Satz 2 wird gestrichen.

179. Artikel 39 Absatz 90 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister beruft und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

180. Artikel 39 Absatz 90 Satz 2 wird gestrichen.

181. Artikel 39 Absatz 91 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

182. Artikel 39 Absatz 91 Satz 2 wird gestrichen.

183. Artikel 39 Absatz 92 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister beruft und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

184. Artikel 39 Absatz 92 Satz 2 wird gestrichen.

185. Artikel 39 Absatz 93 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

186. Artikel 39 Absatz 93 Satz 2 wird gestrichen.

187. Artikel 39 Absatz 94 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister beruft und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

188. Artikel 39 Absatz 94 Satz 2 wird gestrichen.

189. Artikel 39 Absatz 95 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

190. Artikel 39 Absatz 95 Satz 2 wird gestrichen.

191. Artikel 39 Absatz 96 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister beruft und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

192. Artikel 39 Absatz 96 Satz 2 wird gestrichen.

193. Artikel 39 Absatz 97 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

194. Artikel 39 Absatz 97 Satz 2 wird gestrichen.

195. Artikel 39 Absatz 98 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister beruft und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

196. Artikel 39 Absatz 98 Satz 2 wird gestrichen.

197. Artikel 39 Absatz 99 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

198. Artikel 39 Absatz 99 Satz 2 wird gestrichen.

199. Artikel 39 Absatz 100 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister beruft und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

200. Artikel 39 Absatz 100 Satz 2 wird gestrichen.

201. Artikel 39 Absatz 101 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

202. Artikel 39 Absatz 101 Satz 2 wird gestrichen.

203. Artikel 39 Absatz 102 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister beruft und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

204. Artikel 39 Absatz 102 Satz 2 wird gestrichen.

205. Artikel 39 Absatz 103 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

206. Artikel 39 Absatz 103 Satz 2 wird gestrichen.

207. Artikel 39 Absatz 104 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister beruft und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

208. Artikel 39 Absatz 104 Satz 2 wird gestrichen.

209. Artikel 39 Absatz 105 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

210. Artikel 39 Absatz 105 Satz 2 wird gestrichen.

211. Artikel 39 Absatz 106 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister beruft und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

212. Artikel 39 Absatz 106 Satz 2 wird gestrichen.

213. Artikel 39 Absatz 107 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

214. Artikel 39 Absatz 107 Satz 2 wird gestrichen.

215. Artikel 39 Absatz 108 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister beruft und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

216. Artikel 39 Absatz 108 Satz 2 wird gestrichen.

217. Artikel 39 Absatz 109 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

218. Artikel 39 Absatz 109 Satz 2 wird gestrichen.

219. Artikel 39 Absatz 110 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister beruft und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

220. Artikel 39 Absatz 110 Satz 2 wird gestrichen.

221. Artikel 39 Absatz 111 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

222. Artikel 39 Absatz 111 Satz 2 wird gestrichen.

223. Artikel 39 Absatz 112 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister beruft und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

224. Artikel 39 Absatz 112 Satz 2 wird gestrichen.

225. Artikel 39 Absatz 113 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

226. Artikel 39 Absatz 113 Satz 2 wird gestrichen.

227. Artikel 39 Absatz 114 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister beruft und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

228. Artikel 39 Absatz 114 Satz 2 wird gestrichen.

229. Artikel 39 Absatz 115 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

230. Artikel 39 Absatz 115 Satz 2 wird gestrichen.

231. Artikel 39 Absatz 116 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister beruft und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

232. Artikel 39 Absatz 116 Satz 2 wird gestrichen.

233. Artikel 39 Absatz 117 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

234. Artikel 39 Absatz 117 Satz 2 wird gestrichen.

235. Artikel 39 Absatz 118 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister beruft und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

236. Artikel 39 Absatz 118 Satz 2 wird gestrichen.

237. Artikel 39 Absatz 119 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

238. Artikel 39 Absatz 119 Satz 2 wird gestrichen.

239. Artikel 39 Absatz 120 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister beruft und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

240. Artikel 39 Absatz 120 Satz 2 wird gestrichen.

241. Artikel 39 Absatz 121 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

242. Artikel 39 Absatz 121 Satz 2 wird gestrichen.

243. Artikel 39 Absatz 122 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister beruft und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

244. Artikel 39 Absatz 122 Satz 2 wird gestrichen.

245. Artikel 39 Absatz 123 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

246. Artikel 39 Absatz 123 Satz 2 wird gestrichen.

247. Artikel 39 Absatz 124 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister beruft und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

248. Artikel 39 Absatz 124 Satz 2 wird gestrichen.

249. Artikel 39 Absatz 125 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

250. Artikel 39 Absatz 125 Satz 2 wird gestrichen.

251. Artikel 39 Absatz 126 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister beruft und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

252. Artikel 39 Absatz 126 Satz 2 wird gestrichen.

253. Artikel 39 Absatz 127 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

254. Artikel 39 Absatz 127 Satz 2 wird gestrichen.

255. Artikel 39 Absatz 128 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister beruft und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

256. Artikel 39 Absatz 128 Satz 2 wird gestrichen.

257. Artikel 39 Absatz 129 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

258. Artikel 39 Absatz 129 Satz 2 wird gestrichen.

259. Artikel 39 Absatz 130 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister beruft und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

260. Artikel 39 Absatz 130 Satz 2 wird gestrichen.

261. Artikel 39 Absatz 131 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

262. Artikel 39 Absatz 131 Satz 2 wird gestrichen.

263. Artikel 39 Absatz 132 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister beruft und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

264. Artikel 39 Absatz 132 Satz 2 wird gestrichen.

265. Artikel 39 Absatz 133 Satz 1 erhält folgende Fassung:

„Der Regierende Bürgermeister ernennt und entläßt den Stellvertreter des Regierenden Bürgermeisters und die Senatoren."

266. Artikel 39 Absatz 133 Satz 2 wird gestrichen.

267. Artikel 39 Absatz 134 Satz 1 erhält folgende Fassung:

acclamare non solum operi patris, sed etiam eius voci, quae ipsa, simulatque acclamaverit Orestes, respondet eumque ad agendum urget. Fiduciam igitur, quam acclamando exhibet, sibi confirmaturus est et operis et vocis paternae auxilio.

V. 775. *τέκνον* esse blandam, qua chorus Orestem compellet, allocutionem, monuit Schützius. Cf. v. 502. — *περαίνων* utrum de perpetrando an de fine imponendo intelligendum esset, dubitaverunt interpretes. Hoc verum: tota enim haec sententia fusius exhibet ea, quae brevius dicta sunt v. 772, et particula δὲ v. 773. non adversativa est, sed explicativa: calamitas discedit ab amicis nostris, et sic quidem, ut tu bono animo fretus patris auxilium invocans finem huic calamitati imponas. Minime igitur vel ἴσθι vel ἐπιβάλου subintelligendum vel participia pro imperativis dicta habenda sunt: quae omnia fieri nequeunt; sed participia pro verbis finitis posita rei imaginem nobis ante oculos ducunt ibique mansuram collocant. Cf. ad Agam. 169. Praeterea si de perpetrando dictum esset *περαίνων*, scribendum erat περάνας. De fine faciendo dictum Theb. 1051.: Ἔρις περαίνει μῦθον ὁπόταν θεῶν. — *ἐπίμομφον ἄτην*] calamitatem ignominiae, dictum ut ἔρως *αἱματολοιχός* Ag. 1399; cf. ib. 1491. Cf. Ch. 598.

V. 776 — 779. Perseique mente animum dirigens hisce tuis apud inferos iisque, qui supra degunt, pro amore ratam faciens iram tristificam, intus cruentam calamitatem instituis et auctorem caedis extinguis.

V. 776. *Περσέως*] ἐπεὶ ἀπεστραμμένος ἐκαρατόμησε Μέδουσαν, ἀποστρεφείς, φησίν, ὡς ἐκεῖνος, μή πως θεώμενος αἰδεσθῇς τὴν μητέρα. SCHOL. Sunt qui haec pro argutiis habeant, quod Orestes faciem in materna caede avertat: quasi id, quod cuivis vultui humano aptum est, avertere oculos a facinore crudeli, argutum dici posset. Aptissima est Persei et Orestis similitudo: omne enim Persei facinus clarissimum in eo versatur, quod horrores ii, qui principales terrae, maris et Oceani fontes defendunt, ab alacri quodam et versuto filio Iovis non impetu temerario, sed prudenti arte superantur. Propterea Mercurii et Minervae auxi-

lio oput est ei, qui non vi rudi, sed consilio omnia perficiunt (cf. Ephem. Schol. 1833. II, 45, p. 355 sq.). Ut Perseum horrores Gorgonum, ita Orestem matris reverentia superavisset, si quidem recta via et fixis oculis eam aggressus esset. — Aoristus *σχεθών* solus huic loco aptus, quia non omnino, sed in uno hoc facinore Persei instar agit Orestes.

V. 777. *τοῖς δ'*] *δικτικῶς*, quia ad Agamemnonis tumulum versantur. — *τοῖς τ' ἄνωθεν*] Electrae et ipsi choro. — *προπράσσων χάριτος ὀργὰς λυπρὰς*] pro amore, quo tibi coniuncti sunt, tristibus eorum iris morigeratus. HEATH. Tristes sunt hae irae, quia non sine nova calamitate finis imponi potest pristinae calamitati. *προπράσσειν ὀργὰς* dictum ut Phryg. fr. 243: *καὶ τοῦ θανόντος ἡ δίκη πράσσει κότον.*

V. 778. *ἔνδοθεν*] intus in aedibus, ubi iam versatur Orestes, *ὁ ἔσωθεν μελάθρων* v. 745.

V. 779. *τὸν αἴτιον* cett.] perdens quisquis caedis auctor est, omnes, qui hanc caedem perpetraverunt, interimens. Cf. v. 889. Monet haec facinoris cum ultione mentio de lege talionis saepissime repetita: cf. v. 302. — *δέ* respondet particulae *τέ* post *Περσέως*: id enim, quod parat Orestes, facinus duplici ratione exhibetur, tum ita, ut respiciatur ad mentem et sensum, quo agat, Persei instar non absterritus, sed suis debita, quamvis tristifica, solvens, tum ita, ut moneatur de iure talionis. Itaque posterius *δέ* dictum pro *δέ τε*: et Persei instar perniciem domui infers et ita quidem ut auctorem caedis perdas. Cf. Hartung. Partikeln I, p. 94.

In episodio tertio (v. 780 — 877) accedit Aegisthus dubitans de morte Orestis sibi nuntiata (— v. 796): victoriam Oresti precatur chorus (— v. 810), auditur et narratur caedes Aegisthi (— v. 827); Clytaemnestrae occurrenti obviam venit Orestes, preces eius monitus a Pylade aspernatur eamque, postquam longa altercatione iustam eius caedem demonstravit, morituram in aedes abducit.

V. 780 — 796. Dubitantem de nuntio allato Aegisthum hortatur chorus, ut aedes intret et ipse rem a nuntiis percontetur; cui consilio obtemperat ille.

V. 780 — 789. A nuntio, qui me huc vocavit, audivi hospites retulisse narrationem minime optatam, mortem Orestis: quae aedibus imputata novas excitare potest terroris molestias (— v. 785). Utrum haec pro veris habeam an pro fama levi, irrita, a mulieribus excogitata? Quid est quod tu de hisce scias? (— 789).

V. 780. *ὑπάγγελος ἥκω*] ut *ὑπ' ἀγγέλων πορεύεται* Soph. Trach. 395. ABRESCH.

V. 782. *οὐδαμῶς ἐφίμερον*] Ait se non gaudere nuntio de inexspectata morte Orestis: haec loquitur alludens ad piaculum, quod contractum fuerat a priore caede Agamemnonis. STANL. Vides iam fractam Aegisthi superbiam, ut Clytaemnestrae animum in exitu tragoediae Agamemnonis, ubi adhuc sese iactat ille. Nunc tristis aedium conditio et populi invidia homini ignavo, qui semel tantum, ubi nemo sibi opponebatur adversarius, nisi senes invalidi, caeso Agamemnone et nondum adulto Oreste, ferociter agere conatus erat, tantam iniecerunt timiditatem, ut ne de fausto quidem nuntio laetari audeat, metuens, ne haec fama animos populi ad tumultum excitatura sit. Tamen non dicit mortem Orestis sibi non esse acceptam, sed narrationem de morte, antequam certa adsint testimonia. Timet enim, ne orto tumultu vel sibi aceidat quidquam, vel eo ipso contra se usurus sit Orestes. Itaque prae omnibus operam dat, ut certi aliquid de morte comperiat.

V. 783. *μόρον δέ*] et mortem quidem. Cf. ad v. 589. *ἀμφίρειν*, imputare, dictum ut Eur. Orest. 76: *εἰς Φοῖβον ἀναφέρουσα τὴν ἁμαρτίαν.* Hoc si aedibus imputatur, facile inde exoritur onus in caede horrorem manans: facile nos maiori habebunt odio propter hanc, quam suspicantur, caedem, ut novum nobis iniiciant metum et terrorem. Hic enim animi habitus est is, quo semper tenetur homicida: cf. ad. v. 271 sqq.

V. 784. *δειματοσταγὲς* dictum ut Ag. 162: *στάζει πρὸ καρδίας πόνος.* HEATH. Huic voci additum est *φόνῳ*, ut *αἵματι στάζοντα χεῖρας* Eum. 41. Utrumque iunctum ut onus caede horrorem manans, schrecktriefend von Mord. Omnis enim *φόνος* est *δειματοσταγής*: itaque piaculum caede con-

tractum et perturbatio animi, quae inde exoritur, recte dicitur *ἄχθος δειματοσταγὲς φόνῳ*.

V. 785. Subaudiendum est mihi, qui iam antea vulneratus et morsus sum, piaculo quidem, quod priore facinore contraximus. De hoc omisso mihi non cogitantes mira excogitaverunt interpretes de vi activa vocis *δαδηγμένῳ*, utrumque participium iungentes cum *φόνῳ*.

V. 786. *πῶς* non quomodo, sed num, et hoc loco utrum. Cf. Ag. 191. Ch. 511. — *βλέποντα* dictum ut *ζῶντα* de oraculis Soph. Oed. Tyr. 482: *τὰ δ' ἀεὶ ζῶντα περιποτᾶται*. BUTL. Opponitur *τῷ λόγοι θνήσκοντες* v. 788. STANL. Bene haec collata, tamen hoc loco non vivere est *βλέπειν*, sed cernere, verum videre, ut Soph. Oed. Tyr. 747: *δεινῶς ἀθυμῶ, μὴ βλέπων ὁ μάντις ᾖ*. Et Soph. Ai. 275 (266): *ἡμᾶς δὲ τοὺς βλέποντας ἠνία ξυνών* (cf. Herm.). Recte Schützius: „sicut caeca dicuntur pro obscuris;“ minus bene tamen ille *βλέποντα* de claris interpretans. Oppositum notioni, quae est in nostro loco, habes Prom. 447: *βλέποντες ἔβλεπον μάτην*.

V. 787. *δειματούμενοι λόγοι*, rumores perterriti. Soph. Ach. conv. fr. 147. *ἐδειματούμην δ' οὐ φίλης ὑσμῆς ὕπο*. Herod. VI, 3: *τοὺς Ἴωνας ἐδειμάτου*.

V. 788. *πεδάρσιοι θρῴσκουσι* dictum de *κούφοις πνεύμασιν*. Soph. Ai. 558., ut *κούφας ἀφροσύνας* Oed. Col. 1230. *κουφονόων ἐρώτων* Ant. 617. — *θνήσκοντες μάτην*, irriti pereuntes. *μάτην* iunctum cum verbo, quod per se vanitatem designat, Pers. 288: *μάταν κνίσας*. Ag. 389. Ch. 823. Eadem ratione *ἄλλως* positum Soph. Phil. 947: *ἐναίρων νεκρὸν ἢ καπνοῦ σκιάν, εἴδωλον ἄλλως*. Confert Bothius Pind. Ol. II, 19: *πῆμα θνάσκει*.

V. 790 — 792. Audivimus nos, tu ipse perconteris. Nuntii nulli tantum valent, quantum tu ipse ad comperiendum quidquam de ipso viro.

V. 791. *οὐδὲν ἀγγέλων* cett.] Omissa sunt *ἐστὶ* et *εἶ*: *οὐδὲν ἀγγέλων σθένος ἐστὶ τῶς ὡς αὐτὸς εἶ πεύθεσθαι περὶ αὐτὸν ἄνδρα*: in nuntiis nunquam inest auctoritas ita, ut tu idoneus es

ad sciscitandum. — πέρι accusativo suo postpositum etiam Ag. 1281. — Non male scholiasta: οὐ τοσοῦτον ἰσχύει ἐλπεῖν ἄγγελος, ὡς αὐτόπτης (ἰσχύει πεύθεσθαι).

V. 793 — 796. Inquiram e nuntio, utrum morientem viderit, an ex obscura fama audiverit. Non decipiant mentem providam.

V. 796. κλέψειαν] οἱ ξένοι v. 782, vel ii, qui miserint hos nuntios. Vides suspicari Aegisthum parari sibi fraudem: cf. ad v. 782. — ὠμματωμένην] τὴν συνετήν μου φρένα. Sch. ὀμματοῦν oculis instruere Suppl. 467. νοῒς ὁρᾷ Eur. Hel. 120. ABRESCH. ἄν, quod inseruerunt nonnulli, scribentes vel φρὲν᾽ ἂν κλέψειαν, vel φρένα κλέψει᾽ ἄν, hoc loco ineptum, quia negare non potest, posse se decipi, sed sperare non fore, ut decipiatur.

V. 797 — 810. Quibusnam verbis, o Iupiter, preces benevolas incipiam et finiam? (— v. 800). Nunc enim gladii infensi aut omnino perdituri sunt aedes Agamemnonis (— v. 804): aut ignis splendorem, libere incendens, et civitatis regnum obtinebit, paternam felicitatem (— 807): tale certamen cum duobus solus commissurus est Orestes, utinam cum victoria (— 810).

V. 798. ἐπιθοάζουσα] Eur. Med. 1409: τάδε θρηνῶ κἀπιθοάζω δαίμονας. SCHÜTZ. θοάζειν Suppl. 595. Soph. Oed. Tyr. 2.

V. 800. ἴσον, ei quod sentio. — εἰποῦσ᾽ ἀνύσωμαι, dicendo perficiam, impetrem.

V. 802. πειραί, αἱ ἀκμαὶ τῶν ξιφῶν. Ἄλλως κοπάνων, τῶν συγκοπῶν. παρὰ τὸ πείρειν. κοπάνων δὲ τῶν κοπτικῶν ξιφῶν. Sch. Libri omnes πειραί. Editores nonnulli πεῖραι, ensium tentamina. Sed videtur interpretatio scholiastae repetenda ex antiqua quadam rei traditione, quam verum exhibere probabile est. — ἀνδροδαΐκτον κόπον Myrmid. fr. 125. πολέμους πυργοδαΐκτους Pers. 105. BLOMF.

V. 804. διὰ παντός, penitus, omnino. Prom. 283.

V. 805 sqq. πῦρ καὶ φῶς de igne in sacrificiis accenso dictum, ut πυρὸς αἴλαι fr. 395. Duplex bonum contingit Oresti per hanc victoriam, et possessio aedium, quae sacris domesticis designatur, et imperium terrae Argivorum. Utrumque, et πῦρ

καὶ φῶς et ἀρχὰς πολισσονόμους pendet ab ἴξει, utrumque dicitur felicitas a maioribus tradita, πατέρων μέγας ὄλβος. In recuperanda domo extollitur restituta libertas, in recuperando regno imperium de urbe. Quae fusius ita exhiberi potuissent: ἢ ἴξει πῦρ καὶ φῶς (aras domesticas), δαίων αὐτὰ ἐπ' ἐλευθερίᾳ, ἀρχάς τε, πέμων αὐταῖς πόλιν. Quam rationem quum non perspexerint interpretes, offendebantur omnes illo ἀρχάς τε, quod quum a δαίων pendere nequeat, alii advocabant usum particulae τέ, praemisso participio, alii scripserunt ἀρχαῖς πολισσονόμοις, alii ἀρχὰς pro ἀπαρχὰς de primitiis regi oblatis et ab eo in ara combustis dictum putaverunt: ingeniose quidem hi, sed obscuriorem reddentes dictionem, quum ἀρχαὶ non sit ἀπαρχαί.

V. 807. πατέρων ὄλβον] Sic Orestes ἀρχέπλουτος καὶ καταστάτης δόμων Soph. El. 42. SCHÜTZ.

V. 809. ἴφεδρος, suppositivus luctator. Cf. Arist. Ran. 792 c. schol. BL.

V. 811. Clamor Aegisthi moribundi Eur. El. 843: τοῦ δὲ πίπτοντος κάτω ὄγκας ἐπ' ἄκρους στὰς κασίγνητος σίθεν ἐς σφονδύλους ἔπαισε, νωτιαῖα δὲ ῥήξεν ἄρθρα. πᾶν δὲ σῶμ' ἄνω κάτω ἥπαιρεν, ἠλάλαζε δυσθνῄσκων φόνῳ. Aegisthi caedes Hom. Od. III, 307. Paus. I, 22, 6. Pind. Pyth. XI, 37. Hygin. f. 119.

V. 812 — 816. Audito clamore rem ad finem perductam esse percipiunt chori mulieres, nesciae tamen, quisnam vicerit; itaque ab aedibus paulisper recedunt, ne, si forte Aegisthus victor evaserit, consilii Orestis conscias se fuisse appareat.

V. 817 — 827. Heu dominum occisum, periit Aegisthus; aperite fores, portam mulierum: egemus iuvene, idque non ad opitulandum in iis, quae perdita sunt. Vae: surdis clamo, dormientibus garrio. Ubinam Clytaemnestra? Ipsius collo nunc minari videtur acies iusta ultione.

V. 817. E media porta, quae est ipsarum aedium, progreditur servus Aegisthi. — τελουμένου, confecti, de mortuo, ut διεπράχθης v. 95.

V. 819. οὐκ ἔτ' ἔστιν] Eur. Hipp. 1102. ABRESCH. Soph. Ant. 567. Oed. Col. 1612. Trach. 161. οὐδὲν εἰμ' ἔτι El. 677. Phil. 1217.

V. 821. μοχλοῖς dativus instrumentalis: solvere ianuas obice (soluto). μοχλοὺς χαλᾶν ex Arist. Lys. 310 affert Blomf. ἠβῶντος] ἀνδρὸς δεῖ εἰς τὸ χαλάσαι τὰς πύλας, scil. ut id subito fiat, quae res urget. Videtur servus, quum haec loquitur, conatus esse vi aperire ianuam clausam aedis mulierum, quod quum sibi seni parum succedat, postulat opem.

V. 822. Simulac dixerit servus opus esse iuvene, venit ei in mentem actam esse rem, neque quidquam iuvare posse vim iuvenilem: itaque addit, et hunc etiam non ad defendendum, sed nonnisi ad lugendum advocare possumus. — τί γάρ;] Ag. 1064, 1160, modo dictum pro τί γὰρ ἄλλο, modo pro τί γὰρ ὄφελος: et ita hoc loco.

V. 824. μάτην ἄκραντα βάζω] cf. ad v. 788.

V. 826. ἐπὶ ξυροῦ] Hom. Il. X, 173. Theogn. 557. Soph. Ant. 996. Theocr. XXII, 6. BL. πέλας] videtur prope abesse ab incidendo in novaculam.

V. 828 sq. Cl. Quid est, quod clames? Serv. Mortui vivum interimunt. — ἰατάναι βοήν] cf. Wunder. ad Soph. Phil. 1235. Kust. ad Arist. Thesm. 704. Elmsl. ad Eur. Heracl. 656. WELL. — ζῶντα καίνειν] Scholiasta: ὁ τῷ λόγῳ (haec prima respiciunt falsam lectionem λόγῳ) τεθνηκὼς Ὀρέστης ἀπέκτεινε τὸν ζῶντα Αἴγισθον. Cum Oreste etiam de Agamemnone cogitat servus. Similis notionum lusus Soph. El. 1478 et 1417: τελοῦσ' ἀραί, ζῶσιν οἱ γᾶς ὑπαὶ κείμενοι. Quos loces affert Stanl.

V. 830 — 834. Clytaemnestra intelligens fraudem fraudis retributionem parat, ut vi se defendat.

V. 830. Clytaemnestra egreditur ex altera minorum portarum, ex habitaculo mulierum.

V. 831. Restitutam iuris aequabilitatem, quam requirit universa tragoediae fabula, eo quod ipsa eam agnoscit Clytaemnestra, extollit poeta. Ita efficitur id quod iussit Apollo v. 535. Ceterum intelligit iam adesse Orestem, et ita diserte eum alloquitur v. 839. — ὥσπερ οὖν, cf. ad. v. 87.

V. 832. ἀνδροκμῆτα πέλεκυν] securim homini oc-

sidendo idoneam, eiu Mordbeil. Ineptum est cogitare de ea, qua Agamemnonem necaverit. SCHÜTZ. Securis id telum, quo melius quam gladio utitur valida mulier. Agamemno verum omnino non securi occisus, sed gladio Aegisthi: cf. v. 955.

V. 835 — 841. Contra matrem progreditur Orestes; lamentatur illa de Aegistho; mortem instantem ei indicit Orestes; quam deprecatur ostendens mammam, qua filium nutriverit.

V. 835. Etiam quaero te. Intelligendum est: ὥςπερ καὶ ἥκεις. Cf. Hartung Partikeln I, p. 131. ἀρκούντως ἔχει] Eur. Hec. 318: πάντ' ἂν ἀρκούντως ἔχοι. Cf. Thuc. I, 22. ABRESCH. et BL..

V. 836. Egresso Oreste aperta manet porta media, per quam aspicitur Aegisthi corpus intus iacens. φίλατ'] Masculinum, ut in φίλε τέκνον Hom. Od. VI, 157. Cf. Porson. et Schaefer. ad Eur. Phoen. 1730. Elmsl. Soph. Oed. Tyr. 1167.

V. 837. Amas hominem: ideo in eodem sepulcro iacebis. Mortuum non unquam aliquando prodas. οὔτι μὴ προδῷς, minime vereor ne prodas. προδώσεις esset: non vereor ne proditura sis. Solum illud hoc loco aptum, ratio enim, cur non prodat Clytaemnestra Aegisthum, est eius caedes caedem Aegisthi statim excipiens. De hac structura cf. Herm. Soph. Oed. Col. 853.

V. 839. παῖ — τέκνον] Apellatio repetita, ut fit ab iis, qui enixe precantur. Cf. v. 253.

V. 840. Huc respicit Eur. Or. 527: ὅτ' ἐξέβαλε τὸν μάστον ἱκετεύουά σε μήτηρ. Cf. ib. 839 et 568. Aeschylus vero Homerum imitatus, apud quem Hecuba Il. XXII, 80: κόλπον ἀνιεμένη, ἑτέρῃφι δὲ μαζὸν ἀνέσχε — —, εἴποτέ τοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχον, τῶν μνῆσαι, φίλε τέκνον. Aeschylum vero imitator scriptor epigrammatis: πῇ ξίφος ἰθύνεις, κατὰ γαστέρος ἢ κατὰ μαζῶν; γαστὴρ ἦ σ' ἐλόχευσεν, ἀνεθρέψαντο δὲ μαζοί. STANL.

V. 841. οὐλα, gingiva. Hesychius: οὖλον τὸ μαλακόν, ὃ ἔστι τὸ ἁπαλόν. ὅθεν καὶ τὰ ἐπάνω τῶν ὀδόντων πάνυ μαλακὰ ὄντα οὖλα καλεῖται. Apte dictum de infante, cui nondum sunt dentes. — εὐπρεφὲς citat Tzetz. Chil. XII, 808.

V. 842 — 845. Dubitantem Orestem admonet Pylades de iusso divino, de iureiurando Orestis, de voluntate divina omnibus anteponenda. — Recte schol.: *μετεσχεύασται ὁ ἐξάγγελος εἰς Πυλάδην, ἵνα μὴ δ' λέγωσιν.*

V. 843. Pylades Crisaensis, Strophii filius, Crisi nepos, Apollinis vice fungitur in admonendo Oreste, quia in eius regno situm est Apollinis oraculum ipsique Crisae principes oraculi prophetae. Cf. Müller. Eum. p. 131. — *τὰ λοιπά*] praeter ea, quibus iam obtemperavit Orestes, iussa de occidendo Aegistho. — *ποῦ δαὶ* dictum ut Soph. Oed. Tyr. 946: *ὦ θεῶν μαντεύματα, ὦν' ἦστε;* Eur. Troad. 428 *ποῦ δ' Ἀπόλλωνος λόγοι*; ABRESCH.

V. 844 sq. *εὐορκώματα*] *τὰ ὁρκωμόσια ἃ ξυνωμόσαμεν.* Sch. Nunquam enim ad perficiendum consilium aliquod iungebatur foedus quin iureiurando firmaretur. Idem narratur de foedere Aegisthi et Clytaemnestrae: v. 922. — Deorum favorem omnibus anteponendum vide inter alios locos Theogn. 653. Ita diis gravissimus favor Iovis, Prom. 41.

V. 846 — 850. Recte mones; tu sequere, mactabo te prope hunc, quem magis patre meo amavisti: cum hoc mortua concubes, quum hunc ames, cum, qui amandus erat, oderis.

V. 849. *θανοῦσα συγκάθευδ'*] Eur. El. 1144: *νυμφεύσει δὲ κἂν Ἅιδου δόμοις ὥστερ ξυνεύδεις ἐν φάει.* ABRESCH. Cf. v. 837. Similis sententiarum lusus Ag. 1368.

V. 851 — 873. „Pro nutritu praemium posco in senectute.“ — Tecumne habitem, quae patrem meum occidisti? — „Id debetur Parcae.“ — Parcae etiam haec caedes. — „Nonne vereris matris diras?“ — Quia mater me in malam rem proiecisti. — „Haud sane proieci te in aedes hospitales.“ — Eis vendidisti ingenuum. — „Num ullum accepi pretium?“ — Pudet me tui perspicue hoc dicere. — „Recense patris vitia.“ — Ille laborabat, tu domi sedebas. — „Molesta mulieri absentia viri.“ — At viri labor alit domi sedentes. — „Matremne occides?“ — Tu te ipsam. — „Cave matris vindices.“ — Urgent patris. — „An viva frustra me planxi?“ — Patris sors tibi mortem decernit. — „Heu serpentem nutrivi.“ — Sane vates tibi erat somniorum timor: pro caede impia patere impium. — Exhibetur hac

altercatione iustam esse Clytaemnestrae caedem, et iure suo in occidendo uti Orestem. Et primis quidem versibus ait ille neque e suo neque ex Agamemnonis iure posse eam vivere, deinde probat nulla se lege obstringi matri (v. 856 — 860), tum nullum esse illi ius in Agamemnonem (v. 862 — 866), denique se ipsum lege adigi ad caedem (v. 868 — 870).

V. 851. Ego, quae te nutrivi, nunc senescere volo. Intelligitur: et senescens a te nutriri. Brevius loquitur, ut animo maxime commoto: quum vero apud omnes Graecos pervulgata sit lex de parentibus grandaevis nutriendis a filiis, dubitare nequit, quidnam hoc dicto designaverit. Cf. Hes. Opp. 190: *γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτήρια δοῖεν* Cf. Hom. Il. IV, 477; XVII, 302: *οὐδὲ τοκεῦσιν θρέπτρα φίλοις ἀπίδωκεν*. Omnino summum habetur infortunium *γηράσκειν ἄπαιδα* Eur. Ion. 619. Suppl. 967. Dict. fr. I, 6. Hom. Il. XXIV, 539. idque quia nullo honore habentur liberorum praesidio destituti Od. XI, 498, cf. ib. 195. XV, 355. Hes. Theog. 604: *ὅς κε μὴ γῆμαι θέλῃ, χήτει γηροκόμοιο*. Et Athenis lege iussum erat heredi *τὸν οἶκον μισθοῦν τῇ μητρί*. Demosth. Steph. II, p. 1135. Itaque *γηρᾶναι θέλω* non solum id declarat, senectutem sibi optare Clytaemnestram, sed poscere eam senectutis fructum, eaque quae senibus parentibus debentur a liberis. Ad haec respondet Orestes. Ceterum forma *γηρᾶναι* legitur etiam Soph. Oed. Col. 870. Activum *ἐγήρασαν τροφῇ* Suppl. 894.

V. 853. *Μοῖρα*] Agamemnonis caedem deberi Parcae dicit Clytaemnestra, quia Parca aequabilitatem sortis custodit, eumque, qui alterum laesit, ulciscitur. Ita agentes exhibentur Parcae Hes. Theog. 220: *ἀνδρῶν τε θεῶν τε παραιβασίας ἐφέπουσαι*. Agamemnonem vero interfecit Clytaemnestra ideo, quod ipse filiam mactaverat Ag. 1354: et in ipsa hac caede genium vindicem aedibus infensum egisse sensit Ag. 1419. Sed idem ius, quod Iphigeniae in Agamemnonem, est Agamemnoni in Clytaemnestram: itaque recte dicit Orestes Parcam et patris sortem (*πατρὸς αἶσα*, v. 870) adducere mortem Clytaemnestrae. Parcas ultrices habes etiam Prom. 516, ubi pro Saturno poenam ab ipso Iove exigunt. Cf. Theol. Aesch. p. 41.

V. 854. *ἐπόρσυνεν*] Aoristus de tempore haud exacto: cf. ad Ag. 325.

V. 855. Exsecrationis vim vide v. 386. Eum. 270.

V. 857. εἰς δόμους ξορυξένους] πέμψασα: abiecisse quidem te non recte dicor, quum in hospitis aedes miserim. PAUW. Schol.: οὐκ ἔστιν ἀποβλῆψαι τὸ ξορυξένοις ἐνδοῦναι πρὸς ἀνατροφήν. — ξορύξενος Ag. 812.

V. 858. διχῶς] Primum nempe quasi vendiderat mater filium ex aedibus eum paternis eiiciendo, iterum vero patre occiso bona eius invadendo, quorum heres esse debebat. SCHÜTZ. Optima interpretatio, quae quod non satisfecit nonnullis, repetendum est e parum intellecta universa ratione, qua rem contemplatur Aeschylus. Etiam v. 124 queritur Electra venditos esse cum Oreste esse pro Aegistho, ibique primo iniicitur mentio miserae conditionis utriusque, deinde bonorum Agamemnonis et Orestis ab illis consumtorum. Servitutem enim conditionem eam, qua apud Strophium, quamvis comiter exceptus, vixerit, dicit Orestes, quia ab alieno ibi pendebat arbitrio. Cf. ad Ag. 813. Rei inopia, quae Orestem pressit, memorata etiam v. 280.

V. 859. τῖμος] Eust. ad Il. V, p. 563, 25: Ἰστέον, ὅτι ὥσπερ φθογγὴ φλόγγος, χολὴ χόλος, τιμὴ τῖμος παρὰ τὴν κωμῳδίᾳ τὸ τίμημα, ποθὴ πόθος, ὠνὴ ὦνος, βολὴ βόλος καὶ ἕτερα, οὕτω πύλη πύλος ἀρσενικῶς. Archiloch. fr. 88: πολὺν δὲ πίνων καὶ χαλίκρητον μέθυ Ἐσθίων θ' ὧν οὔτε τῖμον οὔτιν' εἰσενήνοχας.

V. 860. αἰσχύνομαί σου] pudet me tuo nomine haec diserte exprobrare. Genitivus designans causam, cur moveatur animus, additur verbis, quibus declaratur ira, odium, invidia, luctus, indignatio; cf. Matth. § 368, 5, a: Δαναῶν κεχολωμένοι, ἀλγεῖν τύχης, similia. Quin eadem ratione iungatur hic cum verbo αἰσχύνεσθαι, mihi non videtur dubium: tua causa, tuo nomine me pudet. — τοῦτ' ὀνειδίσαι] τὸν Αἴγισθόν φησι. Schol. Ut v. 125.

V. 861. μή] αἰσχύνου, remitto tibi istum pudorem, exprobrare enim mihi licet, quae vis, modo etiam patris tui malos errores similiter memores. SCHÜTZ. μάτας Suppl. 820. Dicit de Chryseide et Cassandra. Cf. Ag. 1360 sq.

V. 862. Vides non omnino probari pellicatus, sed in itinere

excusari. Ita Ulysses in itinere non dubitat concubare cum Circe et Calypso, Laertes vero, qui domi vivere consueverat, Euryclean eodem quo coniugem honore habebat, *εὐνῇ δ' οὔποτ' ἔμικτο, χόλον δ' ἀλέεινε γυναικός* Od. I, 433.

V. 863. *ἀνδρὸς εἴργεσθαι*] Cf. Ag. 794. STANL.

V. 864. Ita Hesiodus: mulieres instar *κηφήνων*. *οἱ δ' ἔντοσθε μένοντες ἐπηρεφέας κατὰ σίμβλους ἀλλότριον κάματον σφετέρην ἰς γαστέρ' ἀμῶνται.* Theog. 598. ABRESCH.

V. 865. Refutatis argumentis, quibus ius suum sibi vindicatura erat Clytaemnestra, iam ipso nudo sceleris nomine Oresti terrorem iniicere conatur. Nota est vocabuli *μητραλοίας* ignominia, quem quod receperit, id ipsi Apollini vitio vertitur; Eum. 183. Cf. ib. 427. Quam ignominiam a sese avertere studet Orestes. Ceterum ad hunc Aeschyli versum respicit Euripides Or. 825: *Θανάτου δ' ἀμφὶ φόβῳ Τυνδαρὶς ἴαχησε τάλαινα· τέκνον, οὐ τολμᾷς ὅσια κτείνων τὰν σὰν ματέρα.*

V. 867. *κύνας*] Cf. v. 999. Eum. 246: *τετραυματισμένον γὰρ ὡς κύων νεβρὸν πρὸς αἷμα καὶ σταλαγμὸν ἐκμαστεύομεν.* Eur. El. 1342: *κύνας τάσδε προλιπών.* Hesych. *Κύων· — οἱ δὲ τὴν Ἐρινύν.* Furiae *κυνωπίδες* Eur. El. 1252. Or. 260. STANL. et BL. Cuivis homini suae sunt Furiae: Furia enim id numen, quod retribuit perniciem pro pernicie, ortum e caede et alteram caedem requirens. Talis Iphigeniae Furia memorata Ag. 1555.

V. 868. *τὰς τοῦ πατρός*] Cf. v. 259, 271.

V. 869. *Θρηνεῖν ζῶσα πρὸς τύμβον*] *ὅτι μέλλω τελευτᾶν. παροιμίαν εἶναι τοῦτό φασι· πρὸς τύμβον κλάειν καὶ πρὸς ἄνδρα νήπιον.* Schol. Orestes aeque surdus ac *τύμβος*. Tamen hoc non est unicum, quod hac sententia exprimitur, sed praeter opposita *Θρηνεῖν* et *τύμβον*, quae ex illo paroemio sumta esse probabile est, opponuntur sibi etiam *Θρηνεῖν ζῶσα*: alioqui inane esset *ζῶσα*. Itaque, id quod negavisse Butlerum mirari possumus, revera inest in hac sententia idem, quod in Suppl. 116: *ζῶσα γόοις με τιμῶ*. Est enim *Θρῆνος* pariter atque *γόος* lamentatio de morte.

V. 870. *πατρὸς αἷσα*] Vide ad v. 853.

V. 871. *τεκοῦσα ὄφιν*] Vide v. 506, 510.

V. 872 sq. *κἀρτα μάντις*] Dictum ut *ἄγαν ἀληθόμαντις* Ag. 1162. Confirmat Orestes id, quod professa est Clytaemnestra, se esse serpentem matri, et recte conceptum esse timorem e somniis, sicut ipse iam antea in hoc somnio omen accepit v. 519 sqq. Deinde sequenti versu exhibet rationem, cur iure serpens dici possit, quippe cuius manu id passura sit mater, quod vetat pietas, quam quidem non novit serpens. Vides omnia optime cohaerere neque deesse quidquam, neque abesse posse particulam *γὲ*, de qua sunt qui dubitaverint. Duos versus dicit Orestes, quum adhuc uterque unum dixerit, ut saepe fit in fine talis altercationis: Eum. 607. Prom. 780. Theb. 1051. Suppl. 322. Cf. Pers. 245, ubi tres pro duobus. — *τὸ μὴ χρεών*, id quod non decet. Decet enim, quidquid antea actum sit, filium tribuere matri pietatem. Eadem ratione dicitur Iupiter *νέμων εἰκότως ἄδικα μὲν κακοῖς ὅσια δ' ἐννόμοις* Suppl. 404. — Post haec verba Orestes matrem, quam eum iam v. 835 corripuisse, deinde v. 842 misisse probabile est, denuo correptam in aedes abducit. Caedis ratio narratur Eum. 592: *ξιφουλκῷ χειρὶ πρὸς δέρην τεμών.*

V. 874 — 877. Gemo quidem etiam hanc duplicem calamitatem. Quum vero ad fastigium caedium pervenerit Orestes, hoc tamen optamus, ne intereat aedium lumen.

V. 874. Dolet chorus de duplici caede, quia sentit impietatem Orestis et propagatam scelerum et piaculorum seriem: quamvis enim iustissima sit haec caedes, tamen non potest non pro scelere haberi, quia domestico sanguine, eoque materno pollutus est Orestes. Iusta retributio iam, ut pro Iphigenia Agamemnonem, pro Agamemnone Clytaemnestram, etiam pro Clytaemnestra Orestis caedem posceret, qui sane ad fastigium caedium pervenit caede omnium atrocissima. Sciunt hoc mulieres, sed optant caedium finem, optant, ut primus solus Orestes liber evadat (Cf. v. 757). Idem optaverat Clytaemnestra (Ag. 1189 sqq. 1572), sed frustra. Contra evenit hoc, quod Oresti optatur, idque quia non sui ipsius causa, sed deorum iusso obtemperans egit. Huic iusso confidentem cernimus Orestem, quum facinoris memoria et impetu Furiarum obruitur: v. 973.

V. 875. *ἐπήκρισεν*] *ἐπ' ἄκρον ἦλθε.* Sch. Hesychius: *ἐπήκρισεν· ἐπὶ ἄκρον ἤγαγε, τέλος ἐπέθηκε.* Eur. Or. 275: *ἐξακρίζει' αἰθέρα πτεροῖς*, ubi schol.: *εἰς τὰ ἄκρα τοῦ αἰθέρος πέτεσθε.* Bl. Scholiastae interpretatio huic loco accuratior, quam Hesychii. Minime vertas cum Schützio: exsuperavit. Nondum enim exsuperavit omne discrimen Orestes.

V. 877. *ὀφθαλμὸς* Xerxis Pers. 980. *Σικελίας* Pind. Ol. II, 10; *στρατιᾶς* Ol. VI, 16.

Stasimo tertio v. 878 — 916 ratiocinationem exhibet chorus, cur hoc Orestis facinus ultimam fore in genere caedem neque novam excitaturum esse ultionem sperari possit, quod quidem se optare dixit v. 877. Rationes invenit in auctoritate Oresti data a diis, a Iustitia, ab Apolline. Monet igitur de cladibus Priamidarum et Atridarum, de iusta Orestis vindicta (Str. 1), quam adiuverint ipsa Iustitia et oraculorum deus (Ant. 1); ita ut nunc dii, qui auctoritatem addere soleant probitati, aedes liberaverint (Str. 2), ut simulac lustratio domum saepius contaminatam expiaverit (Ant. 2), inquilini aedium, quibus adhuc lamentandum fuerit, meliora experturae sint (Epod.).

V. 878 — 888. Et Priamidas graviter punivit iustitia, et aedibus Agamemnonis accidit duplex clades. Dixit satis exsul, qui Pytho consuluit; consiliis instructus a diis salutet liberationem aedium a malis, ab iniusta bonorum profusione.

V. 878. *Πριαμίδαις*] Cf. Ag. 495, 690. Meminit chorus compositus e servabus Troiae captis excidii regiae suae ipsius domus et his verbis monet de universo fabulae nexu. Troiae enim ulciscendae cupido ad impium facinus committendum permoverat Agamemnonem, quo facinore Troiae quidem excidium consecutus, sed et ipse obnoxius vindictae redditus est. Itaque eius aedes affixit duplex clades, tum ipsius caedes, tum eorum, a quibus interfectus est. Is, qui hanc ultimam caedem perpetravit, divina auctoritate ornatus est, iuste egit eamque iustitiam facinoris satis demonstravit: gaudeat igitur recuperata aedium libertate. — *χρόνῳ*, iusto tempore: Ag. 121.

V. 881. *διπλοῦς λέων — ἄρης*] Interpretes omnes haec ad Orestem et Pyladem referunt. At quantopere friget haec men-

tio Pyladis illata in comparationem utriusque domus regiae! Neque apte leo et Mars dicitur Pylades, qui nihil agit in tota tragoedia. Euripides quidem leones appellat Orestem et Pyladem Or. 1401: λέοντες Ἕλλανες δύο διδύμω, aperte alludens ad nostrum locum, quum dicit: ἦλθον ἐς δόμους. Sed quod Euripides, cui non adstat, sed facinoris particeps est Pylades, recte dixit, pravum est apud Aeschylum. Apud hunc omnino abesse nequit mentio caedis Agamemnonis: qua aequatur quodammodo utriusque domus sors. Itaque hic versus nonnisi de duplici caede, Agamemnonis et Clytaemnestrae, dictus esse potest: caedes ipsa vocatur leo, vocatur Mars, ἄρης, furor bellicus; intelligitur enim is furor, quo tum Clytaemnestra maritum, tum Orestes matrem occiderit. Eodem sensu dictum ἄρης ἄρει v. 440.

V. 882 sq. Dixit omnino exsul qui Pytho consuluit, id est: satis omnino rem dicendo exhibuit, iisque argumentis, quorum rationem ab oraculo Pythico doctus est. Respiciunt altercationem Orestis cum matre, ubi hic illi demonstravit iustam esse caedem. Initio orationis v. 874 commotus erat chori animus iis, quae protulerat Clytaemnestra, sed nonnisi ad miserationem, minime ita, ut iustitiam facinoris non agnosceret vel optaret, ut omitteretur caedes. Sed profitetur iam ipse satis dixisse Orestem, ut omnibus quae voluerit persuaderet: nunc nihil restare, nisi ut agat, ut actione, cuius rationem dii obtulerint, sedes liberet. πυθοχρήστας, ὁ χρώμενος ἐν Πυθοῖ, minime idem quod πυθόχρηστος, iussus Pythico oraculo v. 844. Sensum non intelligentes interpretes nonnulli, quos iure offendit passiva, quae vocabulo tribuebatur, notio, de Apolline hoc dictum existimabant et φυγὰς accusativum. Sed neque abesse potest mentio Orestis, et si illud statuis, non est quo referatur ὡρμημένος, atque per se prava est sententia neque digna dictione Aeschyli.

V. 884 sqq. Divinitus bene instructus consiliis itineris ululatu salutet liberationem aedium regiarum a malis et a profusione bonorum per duos polutores, (ab hac) infausta fortuna. — φραδαῖσι, βουλαῖς. Hesych. Παλλάδος φραδαῖς Eur. Phoen. 667. Bl. ἰπολολύζειν de clamore victoriae Ag. 1147: ἐν μάχης τροπῇ. Theb. 826. Aristoph. Equ. 616. (ἰπολ. κικοβούλῳ). Ululatu salutare

igitur hoc loco dictum pro laeta victoria sibi parare, neque opus est, ut legamus ἐπολολύξατ' ὦ. — δυσοίμου τύχας appositione additum ad κακῶν τριβᾶς.

V. 889 — 900. Ab iis, qui clam pugnant, fraudulenter exacta est poena: adiuvit Iovis filia, quam recte appellamus Iustitiam, irata adversarios perdens, sicut Apollo oraculorum deus sero punientem adducens aggreditur. — Quae v. 882 — 884 brevius indicata erant, poenae, quam sumserit Orestes, subesse iustitiam et voluntatem Apollinis, iam fusius exhibentur.

V. 889. ᾧ μέλει] Singularis dictus, ut τὸν αἴτιον v. 779.

V. 891 sqq. Iustitia Iovis filia Theb. 662. Cuius rei mentio fit, ut moneatur de invicta eius potentia, qui omnium victor est Iupiter (Ag. 156. Theb. 514). Propterea consulto additur ἐτήτυμος. Eadem est ratio, cur Theb. 662 memoretur haec origo; contendit enim Eteocles pendere victoriam a iustitia, quia haec Iovis filia sit. — τυχόντες καλῶς] quia vera deorum nomina nunquam sine ulla religione statuuntur et proferuntur. Cf. ad Ag. 147.

V. 895. ἐν ἐχθροῖς dictum ut ἐν ἐμοὶ θρασύς Soph. Ai. 1315, ubi cf. Lobeck. ἢ ἐν πρόθεσις ἀντὶ τοῦ ἀντί. Etym. M. ἐνστάτης.

V. 896 sqq. Quas res aggreditur Loxias Parnasius, magnum tenens recessum in tumulo telluris, et iusta fraude adducat eam (poenam), quae suo tempore laesam reddat (reginam). τάπερ] pugnam clandestinam et auxilium Iustitiae. — ἐπολίσθαι] ut ἦγον ἐπολίσθαι Hom. Od. I, 358. XVII, 227. XVIII, 363. XXI, 352. — βλαπτομένην] Memoratur sola hoc loco Clytaemnestra, quia in hac summa res versatur, quia hac occisa ad finem perducta est vindicta. — θεῖσαν] de poena commemorata initio strophae antecedentis (v. 890), ubi vocabulum extollunt numeri, ut obscura esse non possit brevior, quae hic est, eius designatio. Itaque haec est summa totius antistrophae prioris: dolosa adiuvit nos Iustitia, cuius auctor erat Apollo, ut adduceret poenam. — μυχόν] μυχὸν μαντῆϊον Pind. Pyth. V, 64. Παρνάσιος μ. X, 8. μεσόμφαλοι μυχοί Eur. Or. 331. Cf. Eum. 39, 170, 180. —

Religious liberty not to excuse from service.

Religious liberty not to control laws of morality.

Religious test prohibited.

Freedom of speech and press.

Right of assembly and petition.

Right to keep and bear arms.

Quartering soldiers.

Searches and seizures.

Rights of accused in criminal prosecutions.

Grand jury.

Double jeopardy.

Self-incrimination.

Due process of law.

Private property not to be taken for public use without just compensation.

Rights of accused in criminal prosecutions.

Trial by jury.

Bail, fines, punishments.

Rights not enumerated.

Powers not delegated.

Suits against States.

Ex post facto laws, laws impairing contracts.

Titles of nobility.

Importations of slaves.

Habeas corpus.

Bills of attainder.

Taxes in proportion to census.

Exports not to be taxed.

Commerce, navigation, and revenue.

Money, how drawn from Treasury.

Titles of nobility.

Presents from foreign States.

Slavery abolished.

Citizens of the United States and the rights of citizens guaranteed.

Privileges and immunities of citizens.

Representatives to be apportioned among the States according to their respective numbers.

Basis of representation in Electoral College.

Persons participating in rebellion, or giving aid or comfort to enemies, disqualified for office.

Public debt not to be questioned.

Debts incurred in aid of insurrection or rebellion against the United States or claims for loss or emancipation of slaves not to be paid.

Right of citizens of the United States to vote not to be denied or abridged on account of race, color, or previous condition of servitude.

Income taxes.

Senators to be elected by the people.

Liquors.

Women.

V. 906. *δόμοις*] in aedibus. Alloquuntur omnes aedium inquilinos, omnes aeque ipsas imprimis in iis, quarum status adhuc tristis fuit, mox laeta erit. Tristitiam saepius testatae sunt, praecipue v. 66 sqq.

V. 908 sq. *παντελὴς χρόνος*, tempus, quo rata fiunt omnia, quae diu parata sunt. Idem quod *τέλειος*, *πύριος χρόνος*. — *ἀμείβεσθαι*, ingredi: cf. ad v. 963.

V. 910 sqq. Quando omne remedium lustratione a foco ieecerit omne piaculum. Fatetur multis piaculis inde a facinore Atrei contractis contaminatas esse aedes, sunt vero multa lustrationum remedia, quibus usuri sunt aedium domini. Bene igitur memoratis piaculis (*πᾶν μύσος*) opponitur *ἄπαν ἑλατήριον*. — *ἄπαν* ultima correpta, ut *ἔμπαν* v. 648. De hac correptione cf. Buttm. Gr. I. p. 254. not. Exempla, quibus firmatur hic usus in tragicis, dedi in Not. crit. ad v. 648. — *ἑλατήριον*, *τὸ καθαρτικὸν φάρμακον* Schol. et Hesych.

V. 913. In fortunam laeto vultu gratam omnino aspectu, auditu lamentantibus denuo conditioni incident aedium inquilini. Dicitur his id, quod allaturus est *χρόνος παντελής*. *κοίτῳ* appositione additum ad *τύχῃ εὐπροσώπῳ*: laeta fortuna erit situs is, in quem incident inquilini. Scholiasta: *τοῦτο δὲ ἀπὸ τῶν κύβων μετήγαγε*. Metaphora a talis sumta etiam Ag. 33. — *εὐπρόσωπος* Soph. Ai. 1009. *κοίτη*, situs, cubitus Ag. 524, 1413. — *ἰδεῖν, ἀκοῦσαι*] visu et auditu percipiendum ab iis, qui adhuc lamentabantur de mala fortuna. Dicunt se ipsas, inquilinas aedium, et intelligitur *μετοίκοις* ad *θρεομένοις*. Suum enim potissimum habuerunt negotium plangere infelicem aedium statum: nunc transiturus est hic in meliorem, ipsae ingressurae in bonam fortunam, quam visu et auditu percipient. De lamentationibus transiturae in modos laetiores cf. v. 768 sqq.

Exodo (v. 917 — 1021) Orestes invocat populi deorumque testimonium, quod iuste matrem occiderit (— v. 950): tamen dolor de facinore exoritur in eius animo (v. 961), corripitur horrore, praesentit insaniam: sed ita etiam confidit iustitiae iussoque Apollinis (— v. 987): exigitur deinde a Furiis e terra patria

(— v. 1007); comitantur eum pia chori vota, qui dubitans quaerit de sperata aedium felicitate (— v. 1021).

V. 917 — 950. En regionis tyrannos etiam post mortem sibi iuriqueiurando fideles (— v. 924). En instrumentum, quo patrem vinxerunt: expandite id, ut videat sol, qui omnia cernit, matris meae scelus, et in iudicio mihi testetur me iuste occidisse eam, quae hoc in virum commisit (— v. 937). Nonne monstrum dicenda est, illud vero scitem laqueus, vestis funebris, rete, cassis, instrumentum, quo utatur latro ad interimendos hospites. Ne talis mihi sit aedium socia (— v. 950).

V. 917. Schol.: *ἀνοίγεται ἡ σκηνὴ καὶ ἐπὶ ἐκκυκλήματος ὁρᾶται τὰ σώματα· ἃ λέγει διπλῆν τυραννίδα.* Scena comparata eodem modo, quo Ag. 1294. Prope corpora Aegisthi et Clytaemnestrae stat Orestes, qui porta aperta in *λογεῖον* progreditur. Intus iacet etiam vestis, qua Agamemnonem decepit Clytaemnestra, adhuc sanguine maculata. Adstant Orestis satellites et Pylades, quos deinde iubet Orestes expandere vestem. — *τυραννίδα*] Vide ad Ag. 1549.

V. 918. Memorat Orestes duplex malum, quod sibi intulerint adversarii, patris caedem et bona profusa. Quod utrumque in tota tragoedia cogitatione iunctum est.

V. 919. De sedibus regis et reginae cf. ad Ag. 235.

V. 920. Post *φίλοι* subauditur *δέ*, quod respondeat ad *σεμνοὶ μέν*. *τέ* respondet sequenti *ὅρκος τε*. — *ἐπεικάσαι*, comparare, conferre. E collata utriusque sorte agnoscitur eos fidem sibi conservavisse. — Sententiarum nexus hic: in Aegisthi et Clytaemnestrae vita insignis erat et regia dignitas et amor iureiurando firmatus. Dignitas extincta est, quum prostrati iaceant: amor nunc etiam manere videtur, quum mortuis pariter ac vivis sit communis sors. Utrique sententiae inest ironia acerba, quum eos, quos augustos appellat, modo tyrannos, occisores, vastatores dixerit, eosque, quorum fidum amorem praedicat, adulterio contaminatos quivis noverit. Simile ludibrium vide v. 837. Ag. 1368.

V. 921. *ὅρκος* non ipsum iusiurandum, sed auctoritas iusiurandum firmans. Haec foederi inhaesit neque eiecta est.

V. 922. ἀθλίως, quod omnes libri exhibent, dictum ut Eur. Troad. 1173: κρατὸς ὃς σ' ἔκειρεν ἀθλίως τείχη πάτρῳα.

V. 923. In iureiurando professi erant se aut occisuros esse Agamemnonem, aut, si male caderet res, simul morituros. Nunc utrumque evenisse ait Orestes.

V. 925 sq. ἀθλίῳ πατρί] Eadem Agamemnonis appellatio Soph. El. 133.

V. 926. πέδας, cf. v. 472.

V. 927. Expandere iubet, ut cernatur sanguinis macula: v. 955.

V. 928. στέγαστρον ὁστέων fr. 344. ἀνδρῶν] vestem virilem, qua utuntur viri. Ironice dictum, quia omnino talis non est haec vestis, quali bene uti possint viri. Ita χέρνιβας βροτοῖς mortalium lustrationes v. 121.

V. 929. Sol cuncta cernens Ag. 591, 634. Xantr. fr. 158. Prom. 91. Prom. sol. fr. 178. Soph. El. 825, ubi etiam invocatum solis testimonium, Tr. 96. Oed. Col. 868.

V. 931. ἄν additum, quia non necesse est testem fore Solem, sed pendet hoc ab eius voluntate. ἐν δίκῃ] Testis postea in ipso iudicio non est Sol, sed Apollo. Atqui inter utrumque interior quaedam ratio intercedit Aeschylo, ea quidem, ut nihil hic sibi invenire videatur in rerum natura, quod meliorem dei illustris et puri praebeat imaginem. Itaque Solem poeta videtur retulisse in numerum eorum geniorum, a quibus singulis singula Apollinis munera administrantur. Locos, ubi utrumque iunctum exhibet poeta, vide Theol. Aesch. p. 122.

V. 932. μετῆλθον] τὰ τῶν τεκόντων ὡς μετέρχεται θεὸς μιάσματα Eur. Alcmae. fr. XVII. Idem μέτειμι v. 262. et forense verbum διώκω. BL. Ag. 1582.

V. 933. ψέγω, obtrecto, dictum ut Ag. 168, eodem fere sensu, quo ἐλέγχω, refuto, irritum demonstro. Caedi Aegisthi sit omnis auctoritas, ei nihil obtrecto, ea mihi omnis imputatur. Matris vero caedis culpam a se avertere conatur, ut iam v. 866.

V. 934. ὡς νόμου] intellige δίκη ἐστί: Est ei poena vitiatoris ea, quam iubet lex, quae est legis. Contortum

esset, si αἰσχυντῆρος penderet a νόμου, neque Graece dicitur νόμος αἰσχυντῆρος de lege, quae de vitiatore fertur. — αἰσχυντῆρος δίκην] Intelligit leges eas, quibus licebat impune occidere deprehensum vitiatorem uxoris, matris, sororis, filiae, concubinae, Demosth. Aristocr. p. 637: ἐάν τις ἀποκτείνῃ ἐν ἄθλοις ὤν ἢ ἐν ὁδῷ καθελὼν ἢ ἐν πολέμῳ ἀγνοήσας ἢ ἐπὶ δάμαρτι ἢ ἐπὶ μητρὶ ἢ ἐπ' ἀδελφῇ ἢ ἐπὶ θυγατρὶ ἢ ἐπὶ παλλακῇ — — τούτων ἕνεκα μὴ φεύγειν κτείναντα. Cf. Lys. de caed. Eratosth. 30. αἰσχύνειν solitum vitiandi vocabulum: Lys. ib. 32, 50. καταισχυντῆρες δόμων Ag. 1285.

V. 935. στύγος, res odiosa Ag. 505.

V. 936. βάρος, φίλον τέως] Cf. Ag. 1339: φιλτάτην ἐμοὶ ὠδῖνα. Cf. Soph. El. 770. — ὡς φαίνει, ut ostendit vulneribus a me acceptis. BOTH.

V. 938 — 950. Nonne muraena videtur vel vipera tactu solo putrefaciens propter audaciam et impietatem? Id quomodo appellem mitissimis verbis, nisi laqueum ferae, vestem funebrem, rete, cassem, vestimentum impediens, quo utatur latro praedando vitam degens, qui tali fraude multos interimens multa agitet. Talem ne habeam aedium sociam; potius sine liberis peream. — Magis magisque commovetur animus Orestis, dum considerat facinus patratum. Orditur eius oratio ex irrisione interemtorum, deinde exoriente sollicitudine invocat deorum testimonium adversus matrem: crescente motu conviciis in eam invehitur: nunc denique demonstrat eius impietatem: his omnibus obtusurus animi stimulum monentem de impietate facinoris. In hac demonstranda eius culpa invehitur in id, quo usa est, instrumentum, dictione concitata, quae legitimum et aequabilem sententiarum decursum aspernatur neque iustum in augenda conviciorum vi ordinem servet, sed profert singula, prout in mentem veniunt. Sic summa arte ipsam insaniam praeparat poeta.

V. 938. μύραινα ἐπὶ τοῦ κακοῦ λέγεται, ὡς ἔχιδνα Hesych. Utrumque monstrum mordax iungitur Arist. Ran. 473. E muraenae cum viperae coitu ferebatur nasci genus muraenarum, quarum morsus esset letalis Athen. VII, p. 312. BLOMF. Auget vim similitudinis Aeschylus, cui solo tactu inficit sine morsu.

Scilicet eadem hac ratione contaminat ipsa Clytaemnestrae societas. Similia in hanc convicia vide Ag. 1154. — *σήπειν*] Psychagog. fr. 255. Est infinitivus effectum designans: Ita ut putrefaciat. Cui recte additur accusativus *θιγοῦσαν*. Implicita esset structura, si vocabulum penderet ab *ἔρυ*, deleto commate.

V. 941. *νίν* refertur ad *στύγος*, Clytaemnestrae inventum detestabile. Quod *φρονήματος* de invento interpretatur Schützius, nemo nunc probabit. De illo vero *στύγει ὃ ἐμήσατο ἐπ' ἀνδρί*, nunc dicturus est Orestes, neque, etiamsi religione in matrem ad utendum verbis modestis temperatur, lenius id appellare potest, quam instrumentum venatoris, funeris, praedonis. In cumulandis his epithetis crescit eius ira, deseritur iustus enumerandi ordo, ut decet animum commotum. Rationem enim pro conviciis in matrem prolatis (v. 938 — 940) redditurus est eo, quod nefariam demonstrat fraudis naturam, ex qua apparet eam praedonis instar egisse. — *εὐστομεῖν* omnino idem quod *εὐφημεῖν*, favere lingua, bona, pulcra voce uti. Ita de luscinis Soph. Oed. Col. 18. Itaque etiam sensus cohibendae vocis inest in vocabulo, velut *εὔστομ' ἔχε, παῖ* Phil. 201, ut saepissime in *εὐφημεῖν*. Quomodo appellem id, etiamsi mitissima verba mihi contingant. Manu indusium tenet Orestes et ad haec verba sublatum ostendit.

V. 942 sq. *νεκροῦ ποδένδυτον* cett.] Mortui pedibus indutum capuli velamen. *δρύτη* dictum de lecto ferali, quo proponebatur corpus. Ubi indutus erat vesti funebri, *ταφῆτι*, quae saepe memoratur in Odyssea. Quin caput et facies nudata fuerint in hoc ritu, nemo dubitabit, quia vultum haud dubie omnes aspicere cupiebant, qui corpus adibant: contra si, ut par est, ampla erat vestis illa; et novimus quidem apud Romanos togam huic usui fuisse adhibitam, vix poterat haec corpori circumdari nisi ita, ut pedibus et cruribus ter quaterve circumvolveretur. Id quoniam in mortuorum corporibus omnibus in oculos cadebat, pedes obvolutos ideo memorat Orestes, quod Agamemnonis etiam pedes tali veste obvolverat et impediverat Clytaemnestra. Ab eadem pedum impeditorum similitudine repetitum est *ποδιστῆρας πέπλους*, hae vero vestes vivo damnum inferunt, vestis

funebris mortuum quasi vinctum tenet. Illud igitur fortius. Ceterum non debebam ad Ag. 1457, referre hunc locum inter eos, ubi δρύτη vel δροΐτη de labro dictum est. Recte schol.: παραπέτασμα σοροῦ. Et Etym. M. δροΐτη: Παρθένιος δὲ τὴν σορὸν καὶ Αἰσχύλος. Ita vocem etiam in Agamemnone interpretatur Kust. ad Od. XII, p. 1726: καὶ δρύτη δέ φασι κυρίως ἡ ξυλίνη ὡς ἀπὸ δρυός, ἧς χρῆσις καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Ἀγαμέμνονι. Sed utramque tragoediam confudisse videtur Eustathius; dicit enim in iis quae sequuntur de varietate lectionis δρύτη vel δροΐτη, quam hoc loco codices exhibent, minime illic: εἰ δὲ διὰ διφθόγγου γράφεται ἡ δροΐτη ἐκεῖ διὰ τὸν οἶτον, οὐ κωλύει τοῦτο τὴν ῥηθεῖσαν ἑρμηνείαν αὐτῆς (a δρῦς): συγκέκοπται γὰρ ἐκ τοῦ δρυοΐτη (quod ipsum hoc loco exhibent G. A), ἵνα ᾖ κυρίως δροΐτη, πύελος ἢ λάρναξ τοῖς τεθνεῶσιν. Eadem tragoediarum Agamemnonis et Choephoron confusio est apud Hesychium. Vide ad v. 1012.

V. 943 sq. δίκτυον cett.] Poll. V, 27: δίκτυα μὲν τὰ ἐν τοῖς ὁμαλοῖς καὶ ἰσοπέδοις τεινόμενα, ἐνόδια δὲ τὰ ἐν ταῖς ὁδοῖς· αἱ δ' ἄρκυς τούτων μὲν ἐλάττους εἰσὶ τοῖς μεγέθεσι, κεκρυφάλῳ δ' ἐοίκασι κατὰ τὸ σχῆμα εἰς ὀξὺ καταλήγουσαι. Aegre ferunt hunc versum interpretes: scilicet quia turbat quietam sententiarum decursum. At id optime factum in exhibenda mente perturbata, et egregia cernitur ars in illa oppositione vocabulorum δίκτυον μὲν — ἄρκυς δέ. In quibus enim perturbari coepit mens, ii persaepe accurate et anxie hanc vel illam quam perceperunt retinent vel persequuntur cogitationem. Ita quasi non satisfaciat sibi similitudo retis universa: accuratius comparationem cum casu addit Orestes. ποδιστῆρας τοὺς πλέον τῶν ποδῶν καθήκοντας Schol. Cf. Xen. Anab. III, 4, 21: νυκτὸς ἵπποι αὐτῶν δέδενται καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πεποδισμένοι εἰσί. Bl.

V. 946 sq. ἀπαιόλημα, fraus, i. e. qui fraudat. Idem Arist. Nub. 729. Schol.: ἀπάτημα. Et Hesych. ἀπαιόλη ἀπάτη, ἀποστέρησις. Αἰσχύλος Πηγάσοις. Cf. fr. 172. Bl. — ἀργυροστερής formatum ut ὀμματοστερής Eum. 940: ἡλιοστερής Soph. Oed. Col. 313. Bl. Cf. ad v. 242. νομίζειν τέχνην Eur. Alcmae. fr. XVIII. ἱπποτροφίας Pind. Isthm. II, 38.

V. 948. πολλὰ θερμαίνοι φρενί, multa in animo accendat, id est praeparet agitando.

V. 949. τοιάδε, talis, qualis ille praedo.

V. 950. ἄπαις] Mala fortuna in defectu liberorum posita saepius exhibetur: Hom. Il. XXIV, 488. Od. XI, 498: quia liberis sustentandi sunt parentes grandaevi: Hes. Theog. 605. Cf. ad v. 851.

V. 951 — 953. Heu tristia facta: mala morte tu es occisus: eheu etiam superstiti est dolor. — Percipit chorus dolorem, quo commovetur Orestes de facinore, quem vix vincit exhibenda impietate matris. Queritur igitur de nunc etiam nondum superata aedium mala fortuna, quum non Agamemnonis solum mors, sed Orestis etiam caedes sit triste factum, quum patre turpiter occiso filius vivus et victor vita et victoria gaudere nequeat. — μίμνειν, manere in vivis. Ita Pind. Ol. II, 69: ἐκατέρωθι μίμνοντες, qui degunt in vivis et apud inferos. Male interpretantur nonnulli vocem de parricida Agamemnonis, quasi dictum pro δράσαντι; qui sensus neque in ea inest, neque aptus repetitis lamentationibus.

V. 954 — 961. Fecisse eam hoc testatur macula, quam pallio aspersit gladius Aegisthi, cuius vestigium diu cernitur perdito colore. Nunc me ipsum laudo, nunc lamentor praesens et alloquens hanc vestem, quae parricidio inservivit. Lugeo id quod feci, quod patior, et omne genus, quum hac victoria contaminatus sim.

V. 954. Dum chorus percipit dolorem in Orestis animo exortum, crescentem is supprimere studet invocando testimonio de facinore matris. Utrum fecit, an non? Quum nemo hoc testimonium refellere possit, fatendum erit suo iure eam passam esse caedem pro caede. At vincit dolor has ratiocinationes.

V. 955. Vides Aegisthi gladio, qui Clytaemnestrae clam subministratus erat, occisum esse Agamemnonem: idque quia eius caede fratres suos ulturus erat Aegisthus. Ad gladium etiam ea, quae de hoc telo dicta sunt in Agamemnone, apte referuntur: φάσγανον v. 1182. ἀμφίτομον βέλεμνον v. 1415, et diserte ξιφοδηλήτῳ θανάτῳ v. 1446. Itaque ad v. 1294 — 1369 l. ult. pro bipennis scribendum erat gladius: fefellit me error interpretum, qui de securi loquuntur.

V. 956 sq. *ξυμβάλλειν*, coniicere, coniectando agnoscere, ut Soph. Oed. Col. 1474: *πῶς οἶσθα, τῷ δὲ τοῦτο συμβαλὼν ἔχεις*; Itaque *ξύμβολον* signum, ex quo coniicitur. Vide ad Ag. 134. — *βαφή*. Vide ad Ag. 216. *πολυτελμα*, vestis purpurea: ib. 855.

V. 957. *παρών*, praesens in loco, ubi duplex parricidium est patratum, et patris et matris.

V. 960 sq. *ἔργα*, facinora omnia in genere Atridarum patrata, neque ulla magis, quam sua ipsius, quibus piaculum contraxit. — *νίκη* de adversariis reportata. Eodem modo loquitur Clytaemnestra v. 833.

V. 962 — 964. Nemo mortalis in vitam incolumem intrabit omnino non aestimatus: molestia adest quidem, sed cedat.

V. 963 sq. *ἄτιμος*, non aestimatus censura, non spectatus iudicio. Ita *οὐκ ἄτιμα ἔπραξάτην* de iusta poena Ag. 1365. Vocabulum lenius de molestiis, quibus paratur salus. — *ἀμείψεται*, intrabit, ut v. 908. Suppl. 232. Theb. 304. Errant omnino qui scribunt *ἀμείψει* vel *ἀμείψαι*: activo enim est vis relinquendi, velut Soph. Tr. 659. Phil. 1262: hoc loco non apta. — *μόχθος*] Consolantur Orestem, quem dolore afflictum cernunt, hac ratiocinatione: incolumis quae te manet vita intrari non potest, nisi per aestimationem: adest quidem iam *molestia*, sed cedat molestia, quippe quae facile superetur voluntate *idonea*: cedat igitur, vel tu eam cedere iubeas. His omnino apta sunt quae respondet Orestes. Vocabula *ὁ μὲν* et *ὁ δὲ* saepe unam eandemque notionem diversa ratione consideratam exhibent, ut non necesse sit cogitare de diversis ipsis molestiis. Cf. Bernhardy p. 307. Ad hunc morem referendus videtur etiam locus Ag. 796: *τὸν μὲν ἥκειν, τὸν δ' ἐπεισφέρειν*. Et Ag. 409: *στένουσι δ' εὖ λέγοντες ἄνδρα τὸν μὲν ὡς μάχης ἴδρις, τὸν δ' ἐν φοναῖς καλῶς πεσόντα*. Omnes enim illi, de quibus lamentabantur, erant strenui pariter et ob mulierem occisi.

V. 965 — 987. Equidem violenter, quasi equorum vi, abripior terrore (— v. 969): profiteor vero me matrem iure occidisse et iussu Apollinis (— v. 977): quem nunc supplex adibo, ut man-

davit ille (v. 983). Argivorum testimonium de scelere illo requiram suo tempore, nunc exsul haec in omne aevum professus (v. 987).

V. 965. Aliter (eveniat res): si iam scio quomodo haec eventura sint: sicut extra cursum loris gubernatum cum equis. ἄλλως] Minime mox recedent molestiae, in quas incidi, sed crescent. — τοῦτο] hic status alternans inter dolorem et laudem de facinore: v. 958.

V. 967 sq. δρόμου ἐξωτέρω ut Prom. 883: ἔξω δὲ δρόμου φέρομαι λύσσης πνεύματι μαργῷ, γλώσσης ἀκρατής, ut φρένες δύσαρκτοι. STANL. φέρουσι φρένες ut δόξαι στροβοῦσι v. 996. δύσαρκτος dictum ut εὔαρκτον στόμα Pers. 193. BL.

V. 969. ᾄδειν] Cantum timoris insania perceptI vide Prom. 566 sqq. Cf. Ag. 910. ὑποαρχεῖσθαι de metu vide v. 156. — κότῳ ut v. 22: φόβος ἐξ ὕπνου κότον πνέων. Corripit Orestem insania, ut omnes parricidas: cf. ad v. 276, 277.

V. 971. τέ, quod pertinet proprie et ad κηρύσσω et ad φημί, positum ad κτανεῖν, quia haec primaria est sententiae notio, et utrique parti communis. Cf. ad v. 122.

V. 973. φίλτρα minime pendens a χρήσαντα, ut interpretatur scholiasta, sed a πλειστηρίζομαι, dictum de Apolline: instigationes audaciae esse positas in Loxia, itaque ipsa esse Loxiam. — πλειστηρίζομαι, mihi augeo, mihi rationes et vires augentem praedico. πλειστηριάζειν proprie sub hasta vendere. Poll. VII, 14. Hesych. πλειστηριαζόμενος. Hoc loco dictum, quia multae sunt rationes, quae moverint Orestem, nulla vero magis quam Apollinis iussum. De illis vide v. 288 sqq.

V. 975. ἐκτὸς αἰτίας] Inde fiducia Orestis v. 286. Poenam contra omissi facinoris vide v. 266 sqq.

V. 977. τόξῳ] Non de coniectando dictum, sed inde, quod quidquid ingens est, dicitur non superari posse telo iacto. Ita μίασμα οὐχ ὑπερτοξεύσιμον Suppl. 473. Cf. Soph. Oed. Tyr. 1196: ὅστις καθ' ὑπερβολὰν τοξεύσας ἐκράτησας τοῦ πάνυ' εὐδαίμονος ὄλβου. Recte Scholiasta: τοσαύτη γάρ ἐστιν, ὡς μηδὲ τοξότην ἐφικέσθαι τοῦ μήκους. Ita discernitur altitudo rupis Scyllae

a rupe Charybdis, quod illam superare potest missa sagitta Hom. (Od. XII, 102), hanc minime (ib. 84).

V. 979. *Θαλλῷ καὶ στέφει*] Cf. Eum. 43: *Ἱλαίας ὑφιγέννητον κλάδον, λήνει μεγίστῳ σωφρόνως ἱστεμμένον, ἀργῆτι μαλλῷ.* Itaque *στέφος* non de corona dictum, sed de lana, qua circumvolutus erat ramus. Ita Suppl. 191: *λευκοστεφεῖς ἱκετηρίας.* Ramus olivae communis praeconum (Ag. 452.) et advenarum signum, lana videtur referenda ad arietem, qui Iovi mactabatur. Cf. Müller. Eum. p. 146. Talibus ramis ornati ad oraculum accedunt etiam supplices Athenienses Herod. VII, 141.

V. 980. *Λοξίου πέδον* iungendum ut *Φοίβου πέδον* Eur. Andr. 1085. Iph. Taur. 972. BL. Contortum est iungere *μεσόμφαλον πέδον.* — *γᾶς μέσον ὄμφαλον* Eur. Ion. 222. Pind. Pyth. IV, 74. Is nunc oraculorum sedes celebratur, nunc commune supplicum receptaculum.

V. 981. *πυρός*] Cf. Plut. Num. 9: *τῆς Ἑλλάδος ὅπου πῦρ ἄσβεστόν ἐστιν, ὡς Πυθοῖ καὶ Ἀθήνῃσιν, οὐ παρθένοι, γυναῖκες δὲ πεπαυμέναι γάμων ἔχουσι τὴν ἐπιμέλειαν.* Callim. in Apoll. 83: *ἀεὶ δέ τοι ἄϊστον πῦρ οὐδέποτε χθιζὸν περιβόσκεται ἄνθρακα τέφρη.* Plut. *Εἰ* apud Delph. VII. p. 513: *οἷον ἐπὶ τοῦ πυρὸς τοῦ ἀθανάτου τὸ καίεσθαι μόνον αὐτόθι τῶν ξύλων ἐλάτην.* STANL. Qui ignis non tam ad naturam Apollinis referendus videtur, quam ad focum telluris universae, qui Delphis habebatur; ut sit eadem eius ratio, quae Romae in templo Vestae. Cf. Hymn. in Vest. XXIV: *Ἱστίη, ἥ τε ἄνακτος Ἀπόλλωνος ἑκάτοιο Πυθοῖ ἐν ἡγαθέῃ ἱερὸν δόμον ἀμφιπολεύεις, αἰεὶ σῶν πλοκάμων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον.* Idem de lapide Saturnio Delphis servato narrat Pausanias X, 24, 6. Hes. Th. 499: quem antiquiori tempore ab ipso umbilico telluris haud diversum fuisse probabile est. Itaque in loco Delphico, telluris universae foco et umbilico vittis ornato oleo madefacto antiquitus ignis ille videtur fuisse. Cf. ad v. 759.

V. 982. *φεύγων αἷμα συγγενές* etiam Eur. Suppl. 148. *μίασμα φεύγων αἵματος* Hipp. 35. BL. *κοινὸν* dictum ut ibi *συγγενές.* De affinitate etiam Soph. Ant. 1: *κοινὸν αὐτάδελφον Ἰσμήνης κάρα.* Et ib. 202: *αἵματος κοινοῦ.* — *ἐφέστιος*, qui ad alienum focum accedit Soph. Tr. 262, saepe de supplice *ἐφέστιος*

Any of such officers, boards, and commissions may, by resolution, delegate to any of its members or employees such powers and duties as it may deem proper. Wherever in this code any act is required to be performed or power or duty conferred or imposed upon a department, office, or agency of the state, the same shall be performed by the officer, board, or commission having jurisdiction over the matter or by the person designated by such officer, board, or commission.

SEC. 2. Whenever any reference is made to any portion of this code or of any other law of this state, such reference shall apply to all amendments and additions now or hereafter made.

SEC. 3. The provisions of this code, so far as they are substantially the same as existing statutory provisions relating to similar subjects, shall be construed as restatements and continuations thereof and not as new enactments.

SEC. 4. The repeal of any statute by this code shall not affect any act done or any right accruing or accrued or any suit or proceeding had or commenced in any action before the time when such repeal shall take effect, but every such act done or right accruing or accrued or suit or proceeding had or commenced in any action shall remain valid and effectual notwithstanding such repeal.

SEC. 5. Unless the language or context indicates a different meaning or intent, the following rules of construction shall be observed in the construction of this code.

SEC. 6. Words that may be gender-specific, regardless of the gender specified, shall include both genders.

SEC. 7. (a) The singular number includes the plural, and the plural includes the singular.

(b) As used in this code, "or" is not exclusive, and "and" is not inclusive, unless the context clearly indicates otherwise.

Statute Law Revision Act, 1888, repealed by the Statute Law Revision Act, 1892, s. 1 and Schedule.

Statute Law Revision Act, 1892, repealed by the Statute Law Revision Act, 1893, s. 1 and Schedule.

Statute Law Revision Act, 1893, repealed by the Statute Law Revision Act, 1894, s. 1 and Schedule.

Statute Law Revision Act, 1894, repealed by the Statute Law Revision Act, 1898, s. 1 and Schedule.

Statute Law Revision Act, 1898, repealed by the Statute Law Revision Act, 1908, s. 1 and Schedule.

Statute Law Revision Act, 1908, repealed by the Statute Law Revision Act, 1927, s. 1 and Schedule.

Statute Law Revision Act, 1927, repealed by the Statute Law Revision Act, 1948, s. 1 and Schedule.

Statute Law Revision Act, 1948, repealed by the Statute Law Revision Act, 1950, s. 1 and Schedule.

Statute Law Revision Act, 1950, repealed by the Statute Law Revision Act, 1953, s. 1 and Schedule.

Statute Law Revision Act, 1953, repealed by the Statute Law Revision Act, 1958, s. 1 and Schedule.

Statute Law Revision Act, 1958, repealed by the Statute Law Revision Act, 1963, s. 1 and Schedule.

Statute Law Revision Act, 1963, repealed by the Statute Law Revision Act, 1964, s. 1 and Schedule.

Statute Law Revision Act, 1964, repealed by the Statute Law Revision Act, 1966, s. 1 and Schedule.

Statute Law Revision Act, 1966, repealed by the Statute Law Revision Act, 1969, s. 1 and Schedule.

Statute Law Revision Act, 1969, repealed by the Statute Law Revision Act, 1973, s. 1 and Schedule.

Statute Law Revision Act, 1973, repealed by the Statute Law Revision Act, 1974, s. 1 and Schedule.

Statute Law Revision Act, 1974, repealed by the Statute Law Revision Act, 1975, s. 1 and Schedule.

Statute Law Revision Act, 1975, repealed by the Statute Law Revision Act, 1976, s. 1 and Schedule.

Statute Law Revision Act, 1976, repealed by the Statute Law Revision Act, 1977, s. 1 and Schedule.

Statute Law Revision Act, 1977, repealed by the Statute Law Revision Act, 1978, s. 1 and Schedule.

Statute Law Revision Act, 1978, repealed by the Statute Law Revision Act, 1979, s. 1 and Schedule.

Statute Law Revision Act, 1979, repealed by the Statute Law Revision Act, 1981, s. 1 and Schedule.

Statute Law Revision Act, 1981, repealed by the Statute Law Revision Act, 1982, s. 1 and Schedule.

Statute Law Revision Act, 1982, repealed by the Statute Law Revision Act, 1983, s. 1 and Schedule.

Statute Law Revision Act, 1983, repealed by the Statute Law Revision Act,

V. 996 — 1007. Quid opinionum vexat te, pium filium? ne metuas victor. — „Non opiniones, sed matris Furiae.“ — Perturbat te sanguis recens aspersus. — „Apollo! sugentur sanguinolentae.“ — Intus lustraberis ope Apollinis. — „Vos non cernitis hasce, quae me exigunt, ut manere nequeam.“

V. 996 sq. Monent de pietate Orestis in patrem, ut hac memoria conscientia impietatis in matrem superetur. — *δόξαι*] Non cernuntur Furiae a choro, qui in media orchestra stat vultu ad scenam converso, ut a tergo eius appareant illae emergentes in extrema orchestra. Sed praeter has externas rationes sunt etiam internae: deos enim omnes is tantum aspicit, cui apparere volunt: itaque apud Homerum si quis eos agnoscit, antea adimitur nebula hebetudinis humanae. Apud Euripidem disertius Furias adesse negat Electra Orest. 259: *ὁρᾷς γὰρ οὐδὲν ὧν δοκεῖς σάφ' εἰδέναι.* Ita soli Hamleto, non reginae [apparet patris umbra in conclavi huius. — *νικῶν*, quum sis victor. Soph. Ai. 1247: *εἰ τοὺς δίκῃ νικῶντας ἐξωθήσομεν.* *πολὺ* iungendum cum *νικῶν*: quum longe maiorem reportaveris victoriam, quam quae te formidare sinat. Cf. Soph. Ai. 1357: *νικᾷ γὰρ ἀρετή με τῆς ἐχθρᾶς πολύ.*

V. 998 sq. Hi dolores mihi non opinione concepti sunt. — *μητρὸς κύνες* v. 867.

V. 1000 sq. Sanguini recens asperso opponitur *βρῖζον καὶ μαραινόμενον* Eum. 280; quo facto tollitur mentis perturbatio. De hoc *ταραγμῷ* vide ad v. 271, 276. Lustrat Apollo manus ab illo sanguine recenti, idque *καθαρμοῖς χειροκτόνοις* Eum. 283. Auctoritatem piaculi tempore fractam vide Eum. 386.

V. 1002. Emergunt plures et plures Furiae, usque dum adsunt omnes, e quibus compositus est chorus Eumenidum. Ridiculum est Blomfieldii commentum, insanienti Oresti tres Furias videri plures.

V. 1003. *ἐξ ὀμμάτων — αἷμα*] Ita *ἐκ δ' ὀμμάτων λείβουσι δυσφιλῆ βίαν* Eum. 54. Et Eur. Orest. 256: *τὰς αἱματωπούς καὶ δρακοντώδεις κόρας.* Torvus Furiarum vultus magis magisque terret Orestem, ut etiam sanguinolenti appareant oculi. Ineptum est putare haec dicta de ipso madente sanguine.

V. 1004. Ne fugias, ne exsules, *ἔσω καθαρμός*, intus,

in aedibus paternis lustrari poteris. *Λοξίου* de statua Apollinis posita in aedibus Atridarum, cuius colitur servator. Cf. v. 753. Ag. 470. Appellatur vero nomine Loxiae, ut moneatur de eius oraculo, quo salvum fore Orestem praedixerat. — *προσθιγὼν* nominativus absolutus, ut Eur. Iph. Taur. 947: *πλθὼν δ' ἱκέτης, πρῶτα μέν μ' οὐδεὶς ξένων ἰκὼν ἰδείξαθ' ὡς θεοῖς στυγούμενον.* Bl. Quod ibi tantum locum habere potest, ubi est ratio quaepiam, cur expediat mutare subiectum. Ita hoc loco in priore sententiae parte simplicior est ea dictio, qua pro subiecto introducitur Orestes, in posteriore ea, qua Apollo, quia ibi omnia in illius, hic omnia in huius actione posita sunt. Cf. ad v. 988.

V. 1007. Id quod Oresti suadent servae, ut domi lustretur, repugnat omnibus Graecorum legibus de caede domestica tum latis tum sensu perceptis. Terra, ubi caedes patrata, sanguine, quem ebibit (cf. v. 59), contaminata non patitur manere homicidam: tellus mater ipsa ei redditur Furia, *Δημήτηρ Ἐρινύς*. Cf. Müller. Eum. p. 168 sqq. Demosth. Aristocr. p. 633: *ὅσων τῷ παθόντι ζῶντι μετὴν, τούτων ἄρχει τὸν δεδρακότα, πρῶτον μὲν τῆς πατρίδος καὶ τῶν ἐν ταύτῃ πάντων καὶ ὁσίων καὶ ἱερῶν.* Plat. Legg. IX, 875 adscriptum ad v. 275, et quae haec sequuntur: *ἐὰν δὲ ξένος ὁ τελευτήσας ᾖ, καὶ τῆς τοῦ ξένου χώρας εἱργέσθω τοὺς αὐτοὺς χρόνους.* De reverso ante exactum iustum exsilii tempus exule supplicium sumebatur: Demosth. Aristocr. 630, 645. Plat. Legg. IX, 871.

V. 1008 sq. Exeuntem Orestem votis, quibus deum implorat, comitatur chorus. — *ἀλλ' εὐτυχοίης*] Nostrum aperte imitatus est Soph. Oed. Tyr. 1478: *ἀλλ' εὐτυχοίης καί σε τῆῳδε τῆς ὁδοῦ δαίμων ἄμεινον ἤ με φρονρήσας τύχοι.* ABRESCH. — *θεός*, non ipse Apollo, sed deus aliquis, qui nos exaudit. Pertinet hoc comitandi munus praecipue ad Mercurium. Cf. Eum. 90 sqq. — *καίριος*, opportunus, prosper. Ag. 957.

V. 1010 — 1021. Tertia iam flavit in aedibus generis calamitas: primus dolor erant Thyestis liberi comesi, secundum malum rex in lavando occisus: nunc accessit tertius, utrum servator an letum dicendus? Quinam erit finis pernicici?

V. 1012. Tertia procella flantis generis evenit. *γονία*, genus, idem quod *γονὴ* et *γονεία*, quae forma quum

[illegible] [illegible] [illegible] [

ὐπήρ, ut nudior videretur mentio primae calamitatis, nisi ipso addito Thyeste.

V. 1015. βασίλεια dictum pro βασιλέως, iunctum cum πάθη, ut extollatur impietas sceleris, quippe commissi in regem augustum: id quod fusius exhibetur addita mentione muneris, quod in bello obibat ille. Cf. Eum. 626 et 631. πολέμαρχος dictum ut ὁ στρατηγήσας Ἑλλάδος Soph. El. 1, 695.

V. 1019. μόρον, necem, dicit Orestem, ut Cassandra se ipsam ἄχην Ag. 1189. Eadem quae adhuc in genere praevaluit saevitia cernitur etiam in Oreste: Orestis facinus magis etiam quam omnia priora pietatem laedit: nescit igitur chorus, utrum talem hominem, quem iam Furiis poenas facinoris dantem vidit, servavisse aedes dicat, an talem in iis caedem patravisse, quae exitio iis futura sit. Bene sensisse chorum huius caedis impietatem, ad v. 874 demonstratum est. Haec dubitatio movet ultimam interrogationem chori, quinam finis futurus sit calamitatibus domesticis, quum Orestis facinori minime is, quem exspectaverunt, fuerit eventus. Itaque res eo perlata est, ut nemini amplius hominum sint ullae in ea agendi partes, ut nihil in ea agere possit homo quisquam; perlata ad deos, ad Apollinem, cuius auctoritate egit Orestes, qui eum, quem iam exigunt Furiae, patrato hoc facinore salvum fore praedixit. Hunc igitur ipsum acturum esse iam exspectamus.

V. 1021. μένος ἄτης. Cf. v. 707. Ita θράσος ἄτας Ag. 707.

DE
METRIS ET NUMERIS.

Digitized by Google

METRA ET NUMERI.

Numeri, quibus in lyricis huius tragoediae partibus utitur poeta, § 1.
leves iambici, trochaici, logaoedici, dochmiaci: strophae pleraeque in prioribus e quaternis partibus compositae, in stasimo primo e ternis, in secundo et tertio e binis. Singularum stropharum leges variae: insignis maxime lex epodi in parodo, stropharum intercalarium in stasimo secundo, et universa ratio, qua adornatae sunt lamentationes.

Parodus composita e numeris iambicis et trochaicis, quorum § 2.
metrum principale dimeter iambicus acatalectus et trochaicus catalecticus, ille saepius auctus in trimetrum, hic cum similibus compositus. Utraque stropha orditur ex iambicis, progreditur ad trochaicos, revertitur ad iambicos, finitur dactylicis levioribus trochaicorum similibus: in priori tamen est gravior motus, tum in trochaicis, tum in dactylico. Lex communis alternatio iambicorum cum trochaicis vel logaoedicis (cf. ad Ag. § 28.)

Str. 1: ii, iii, i‹; T, „cT; ii, ii; Sd, T.

Str. 2: iii; AT, TT; iii, ii, ii, ii; i∂, ⏑d.

Str. 1 (v. 22 — 39) § 3.

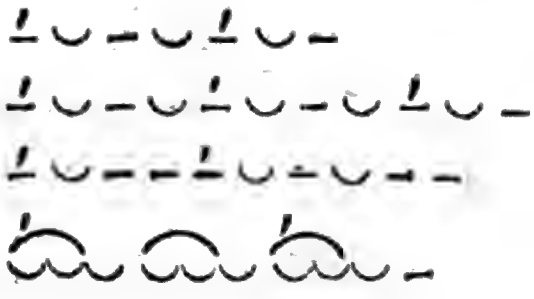

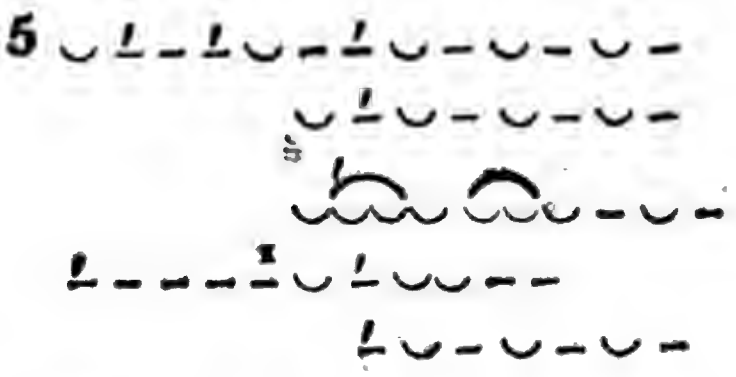

V. 1 — 3 exordium iambicum, dim. ac.; trim. ac.; trim. cat., cuius exitus trochaicum numerum introducit. V. 4 et 5 trochaici dim. cat., quorum alteri praemissa basis cum anacrusi et creticus, quorum lex antispastica gravitatem numero addit. V. 6 et 7 iamb. dim. ac., quorum posterior solutus respondet priori trochaico v. 4. V. 8 dimeter dactylicus spondiacus cum Pherecrateo; v. 9 dim. troch. strophae clausula.

§ 4. Str. 2 (v. 40 — 57).

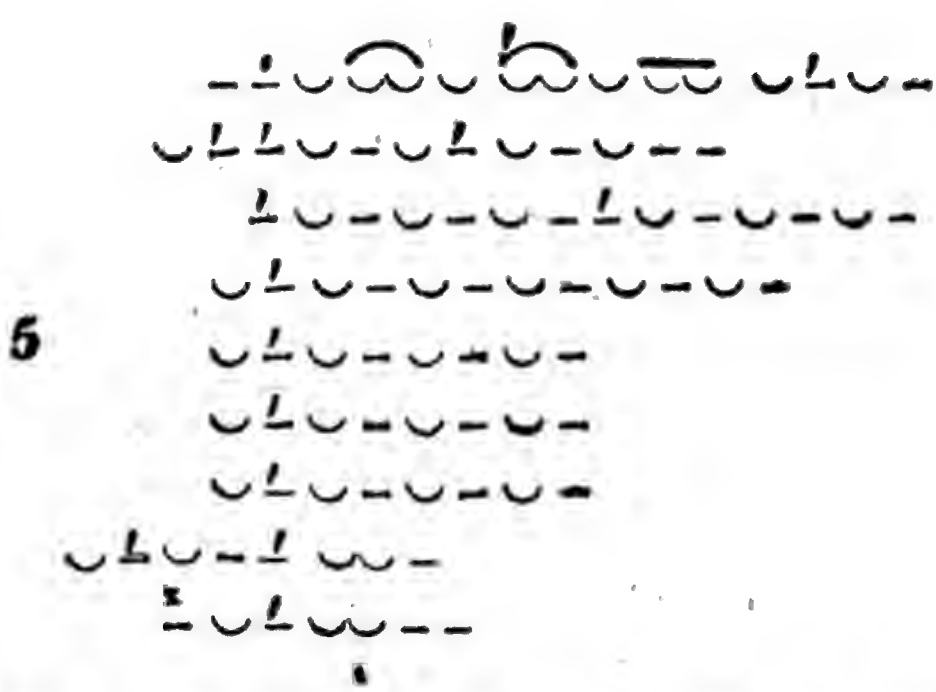

A simplici exordio iambico (v. 1) statim transitur ad trochaicos numeros, pentapodiam acatal. praemisso iambo (v. 2) et duplicem dim. cat. (v. 3). Deinde per iambicos quattuor pervenitur ad dactylicos dimetros catalecticum in syll. praemissa dipodia iambica et in bisyll. praemissa basi: qui Pherecrateus strophae clausula: cf. Ag. § 4, 18, 23.

§ 5. Epodus (v. 58 — 74).

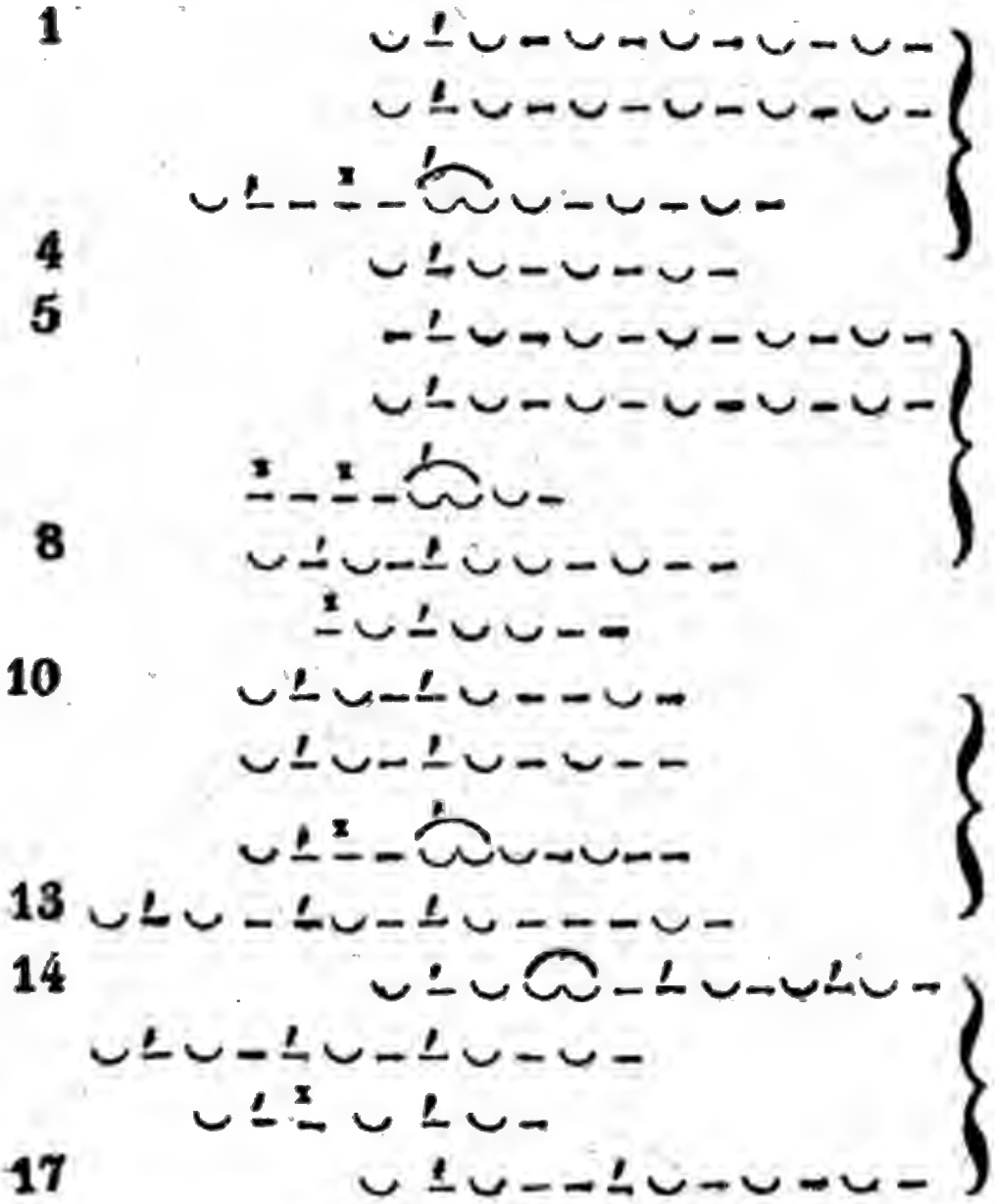

Quattuor sunt huius epodi partes aequabili ratione comparatae; cuivis sunt quattuor versus, quorum in tertio compositi sunt numeri graves cum levibus concitatis: quum primus, secundus et quartus remissiores exhibeant. Tertius ille, quem basin epodicam vocemus ad analogiam baseos anapaesticae, in prima et tertia parte longior, in secunda et tertia brevior ubique primarium numerum habet trochaicum, cui praemittuntur bases: v. 3 tetrapodia cat. praemissa duplici basi cum anacrusi, v. 7 dipodia cat. praemissa duplici basi nuda, v. 12 tetrapodia acat. praemissa basi cum iambo, v. 16 dipodia cat. praemissis iisdem. Duplex illa basis v. 3, 7, 12 addit gravitatem, soluta in iisdem arsis agilitatem, quod utrumque mitigatur v. 16 ut prope finem. Priores duo cuiusvis partis versus sibi invicem simillimi v. 1 et 2, 5 et 6 trim. iamb., v. 10 et 11 dipodia iambica, altera cum dimetro cretico, altera cum tripodia troch., v. 14 trim. iamb. v. 15 dipodia

iamb. monom. cretic. et trip. troch. cat. Versus quartus bis iambicus, v. 4 dimeter, v. 17 trimeter, v. 13 dipodia iamb. creticus et dimeter trochaic. cat. qui singuli respondent prioribus partis suae versibus, v. 8 dipodia iamb. cum logaoedico dactyl. simplici dupl. troch. ac. praeludens versui intercalari. Hic enim v. 9 est idem qui in exitu strophae 2 positus, isque universum epodum in duas partes dirimit, tum in sententiis tum in singulis numeris differentes, quamvis eadem lege singuli numeri sint compositi. Quum enim in utraque parte priori praevaleant iambici, in posteriori apparet antispastica compositionis ratio, et in basi epodica altera basis mutatur in iambum. Schema numerorum:

iii, iii, (⏑+T), ii; — iii, iii, (⏑+c) il; — +d; — icc, it, (⏑+t), icT, — iii, ict, (⏑+c), iii.

§ 6. Lamentatio chori v. 144 — 153 composita e numero iambico et trochaico, quorum principalis in hoc carmine mensura est tetrapodia, quae alternatur cum dochmio, brevissima connexi utriusque illius numeri forma,

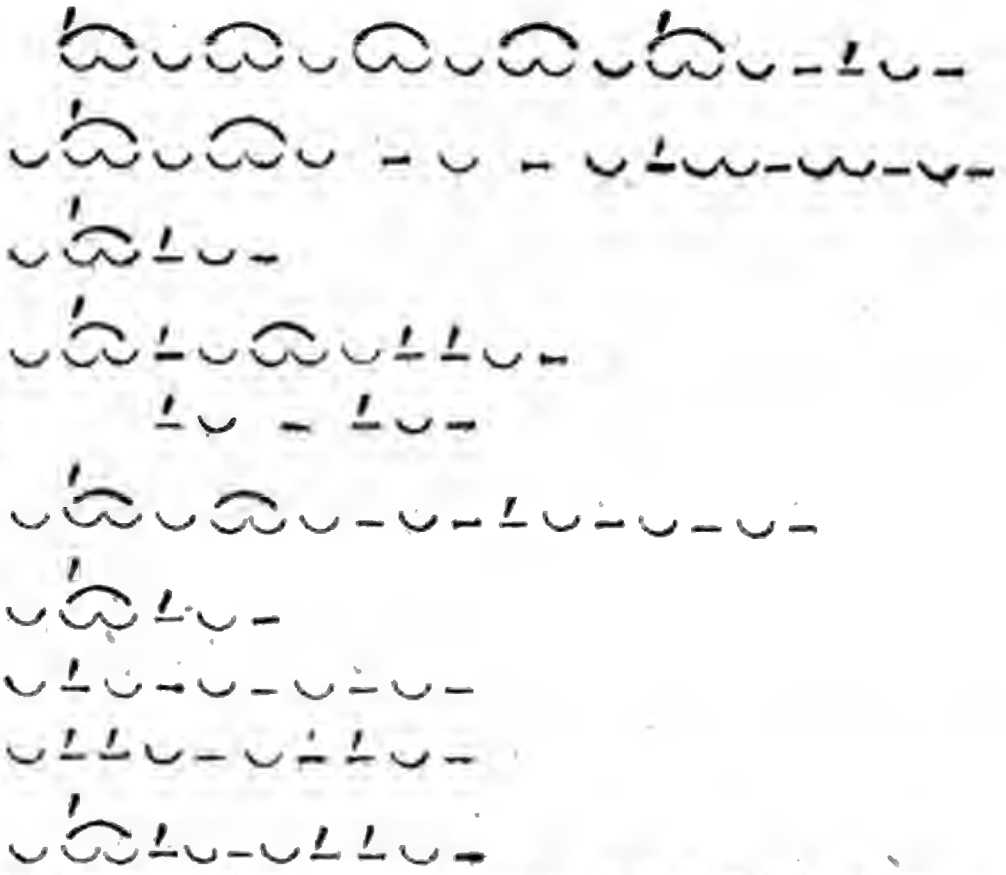

Duas continet haec stropha partes: in priore, planctum proferente, singuli numeri praevalent, in posteriore, vindictam expetente, compositi. Principalis utriusque notio singulari dochmio enuntiatur v. 3 *κεχυμένων χοᾶν* et v. 7 *ἀναλυτὴς δόμων*. Singu-

los numeros latissime exhibent v. 1 tetrapodia troch. cum dim. cretico, qui numerus affinis est trochaici, sed aucta vi (versum vide Pind. Pyth. IV, 7), et v. 2 eadem tetrapodia cum anacrusi, et logaoedicus dact. duplex dupliciter troch. etiam affinis trochaico. Quibus in posteriori parte respondet versus unus, v. 6: tetrapodia iamb. iuncta cum trochaica. Versui 4, qui est dim. dochm., respondent duo eiusdem nominis v. 9 et 10. Creticum numerum nudum exhibet dimeter v. 5, iambicum pentapodia v. 8. Singulorum versuum termini ii, quos ego posui, probantur his totius strophae legibus. Inere est, quem nonnulli v. 2 constituunt, trimiter. Reliqua aut ab omnibus probata aut librorum lectionibus lussa velut fines v. 4 et 5; vide Not. crit. Schema numerorum:

Τττ, II, ττ, ττιτ, ττ; — IT, ττ, Ιι, ττιτ, ττιτ.

Lamentationes chori, Orestis et Electrae v. 295 — 457 per quinque decurrunt systemata composita tum ex anapaesticis et iambicis tum e strophis logaoedicis. Systemata illa, in quibus differt numerorum lex pariter atque sensus exhibiti, ex initio ampliore magis magisque coercentur ad hanc legem, quam demonstravit Müllerus, cui descriptioni equidem de meo addidi vocabula eorum, quae exhibet quaevis strophe, in quibus voce νέμεσις designatur indignatio de laesa alicubi iuris aequabilitate. § 7.

A. γόοι.

An. I.	α'.	β'.	ά.	An. II.	γ'.	β'.	γ'.	An. I.
Ch.	Orest.	Ch.	El.	Ch.	Or.	Ch.	El.	Ch.
νέμεσις.	γόος.	νέμ.	γόος.	ἐλπίς.	γόος.	νέμ.	γόος.	νέμ.

B. εὐχαί.

δ'.	ε'.	δ'.	An. II.	ς'.	ε'.	ζ'.
El.	Ch.	El.	Ch.	El.	Ch.	Or.
εὐχή.	κατευχή.	εὐχή.	νέμ.	εὐχή.	ἐλπίς.	εὐχή.
	στύγος.				φιλία.	

C. νέμεσις.

Iamb.	ζ'.	η'.	η'.	Iamb.	ζ'.
Ch.	El.	Or.	El.	Ch.	El.
γόος.	νέμ.	νέμ.	γόος.	νέμ.	γόος.

D. ἀναγωγή.

		ϑ'.			ϑ'.	
Or.	El.	Ch.	Or.	El.	Ch.
εὐχή.	γόος.	εὐχή.	νέμ.	εὐχή.	κατευχή.

E. Ἐλπίς. { Or. El. γόοι. / Ch. Ἐλπίς.

An. III. Ch. ἰυχή.

Principale metrum est logaoedicus dactylicus simplex dupliciter trochaicus, quem dicemus tripodiam logaoedicam, et tripodia trochaica. Logaoedici praevalent str. 1, 2, 4, 5 et 10: ubi soli I, 1, II, 1 et V, 4 trochaici: str. 3 ex utrisque mixta; trochaici praevalent str. 6, 7, 8, 9, ubi solus IX, 5 logaoedicus, praeludens strophae 10.

§ 8. Str. 1 (v. 303 sqq. v. 317 sqq.).

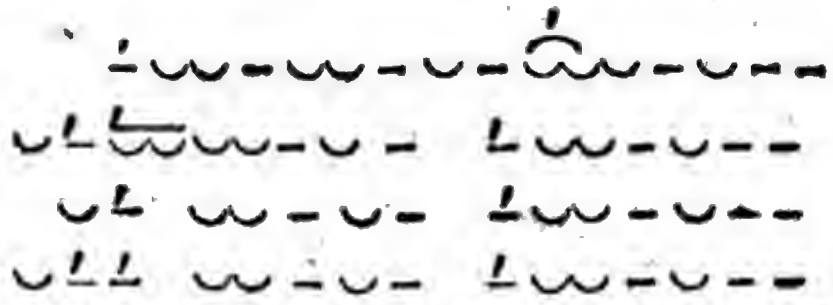

V. 1 logaoed. dact. dupl. dupl. troch. cat. et tripodia troch. V. 2 et 4 tripodia logaoed. catal. praemisso iambo et acat. V. 3 idem anacrusi pro iambo posita. Idem exitus demonstrat, quomodo distribuendi sint ultimi tres. V. 1 respondet v. 3, paucis mutatis.

§ 9. Str. 2 (v. 310 sqq. v. 337 sqq.).

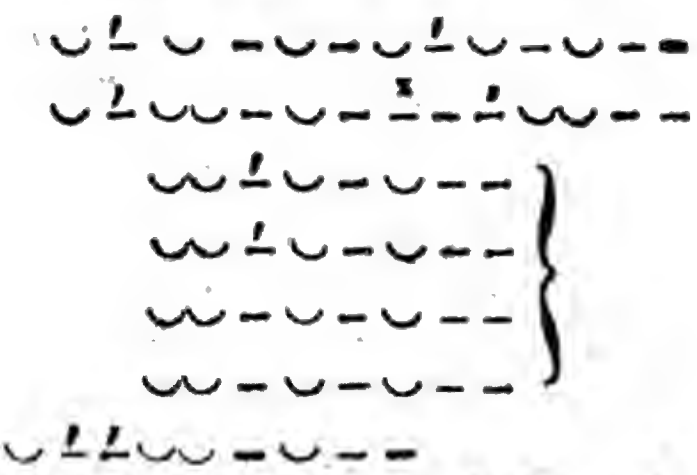

V. 1 duplex tripodia troch. (quae str. 1 simplex) cum anacrusi. V. 2 tripodia log. c. anacr. et Pherecrateus. V. 3 Anacreontei quattuor, quorum amplior pars iambica exhibet similitudinem iambici v. 1. V. 4 trip. log. cum iambo. Respondet versui 2 numeris in brevius redactis. Contra versus primi numeri aucti v. 3.

Str. 3 (v. 329 sqq. v. 345 sqq.). § 10.

V. 1 logaoed. trip. cat., cui additur basis v. 3, aucta in trimetrum dactyl. cat. cum anacr. v. 6, ex qua redit numerus ad logaoed. tripodiam cum anacrusi v. 7, nudam v. 8. Interpositi sunt v. 3 trip. troch. c. basi c. anacr., quae succrescunt e basi v. 2, v. 4 eadem cum dipodia iamb., quae succrescit e basi c. anacr., v. 5 dimeter creticus praemisso iambo et addita dipodia troch. auctio numeri trochaici, quae praeludit dactylicae v. 6.

Str. 4 (v. 362 sqq. v. 375 sqq.). § 11.

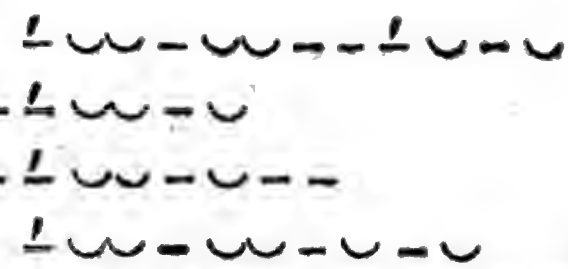

V. 1 trim. dact. cat. in syll. auctus v. 2. in eundem catal. in bisyll. cum dipodia trochaica, isque imminutus v. 5 in logaoedicum dact. dupl. dupl. troch. Interpositi v. 3. adonius cum basi cum anacrusi, et ex utraque parte succrescens v. 4 tripodia logaoedica cum dipodia iamb. praeludens logaoedico v. 5. Vulgo finis v. 2 ponitur post *βλος*, ut sit hic idem, qui v. 1, et iungantur ea quae sequuntur sive usque ad *ἀμπέμπων* sive ad *ἄταν*. At anceps est syllaba prima v. 3., ubi strophico *ἀμπέμπων* respondet *δαΐξας*, id quod omnes fugisse editores satis mirum. Quod deinde *ἄταν* retuli ad v. 4, firmatur eo, quod eadem auctio baseos cum anacrusi in dipodiam iambicam reperitur Str. 3.

§ 12. Str. 5 (v. 366 sqq. v. 390 sqq.).

V. 1. troch. tripod. cum basi c. anacr. aucta v. 4 in iambum, creticum et dipodiam troch. versum similem str. 3, v. 5. Interpositi v. 2 tripodia logaoed. cum basi (pro qua in antistrophico iambus refert similitudinem v. 1 et v. 4) v. 3 eadem nuda ter posita: qui numeri aucti in choriambicos v. 5 et 6, quorum prior est dimeter, cuius alteri parti substitutus est iambica dipodia, posterior monometer praemisso cretico.

§ 13. Str. 6 (v. 385 sqq. v. 398 sqq.).

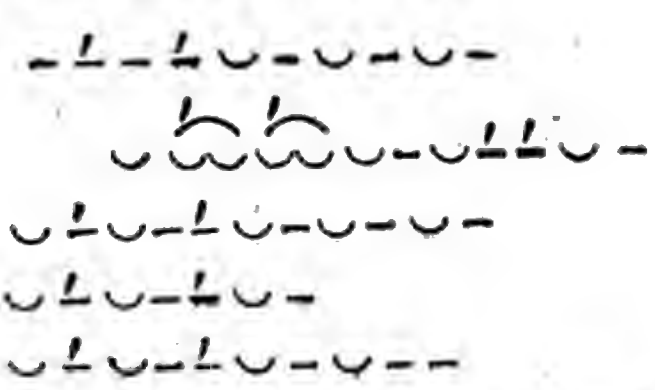

V. 1 tetrapodia troch. c. basi c. anacr. Eadem v. 3 cum dipodia iamb., quae v. 4 praemissa cretico, v. 5 tripodiae troch. Interpositus v. 2 dimeter dochmiacus, respondens quodammodo versui 3.

§ 14. Str. 7 et 8 simplicissime compositae e dipodiis iambicis cum creticis (VII, 1, 3, 4; VIII, 3, 4) et tripodiis troch. (VII, 5; VIII, 1, 2, 5). Interpositus trimeter iamb. VII, 2. Str. 9 ter tetrapodia troch. catal. praemissa dipodia iamb., deinde v. 4 tetrapodia iambica et v. 5 tripodia logaoedica.

Str. 10 (v. 445 — 454). § 15.

Tripodia logaoed. v. 1 catal. v. 2 et 3 acatal. v. 4 eadem cum iambo, v. 5 eadem c. anacrusi.

Communis stropharum lex intercalatio, qua interpellatur simplex vel auctio vel imminutio. Ita I, 1 respondens versui 3, interpellatus per v. 2, cui respondet v. 2. Idem Str. 2 et similia in reliquis, quae in schemate numerorum designabunt parentheseos signa: § 16.

I. Λt, (ιλL,) lL, (ιλL).
II. It, (l+d), ai ai ai ai, (ιL).
III. λ, +λ, (at, it, iccτ,) D′, L′, L.
IV. D, Dτ, (ad, iL,) Λ+.
V. (at,) +L, LLL, (icτ,) Ch, cch.
VI. aT, (ιcιc,) iT, ic, it.
VII. ic, (iii,) ic, ic, it.
VIII. it, it, (ic, ic,) it.
IX. iT, iT, iT, ii, L.
X. λ, L, L, (ιL,) L′.

In stasimo primo v. 564 — 609 metrum principale est trochaica tetrapodia catalectica, alternans in prima stropha cum creticis et dactylicis, in secunda cum creticis et logaoedicis, compositum in tertia cum iambicis, quibus in prima et secunda praeluserunt breviores iambici et bases. In quarta praevalent iambici, compositi cum tripodiis trochaicis. Cuiusque strophae tres discernuntur partes. Prima primae exhibet trochaicum numerum creticis circumdatum, prima secundae bis eundem iambicis et creticis circumdatum; secunda primae iambicos trochaicis praemissos, secunda secundae creticos trochaicis circumdatos. In his § 17.

vide antispasticam rationem secundae in prima respondere primae in secunda, et in utraque progredi numeros e brevioribus metris ad longiora: contra vero in clusionem alterius numeri per alterum exhiberi in prima primae pariter atque in secunda secundae. Tertia pars in prima dactylica et trochaica, in secunda bis logaoedica. Tertiae strophae compositio omnis antispastica, duae vero partes: in utraque breviores formae longiorem includunt. In quarta denique progressio ab illis ad has bis exhibetur, a simplice tetrapodia iambica ad duplicem, a tripodia troch. cum antispasto ad eandem cum tetrapodia iambica: sed interpellatur haec progressio per alternationem, ut primus versus tertio, secundus quarto respondeat. Schema legum:

Inclusio Progressio Clausula.
Progressio Inclusio Clausula.
Progressio Progressio.
Progressio numerorum alternantium.

Schema numerorum.

ccT, ccc; — ∧τ, iT, T; — D, T.
+Tc, ∧+cTc; — τccτ; — PhGl, PhGl.
ƒT, iTT, iT; — ic, iT, iT, ∧t.
I; ∧+t; II; ∧t.

§ 18. Str. 1 (v. 564 — 577).

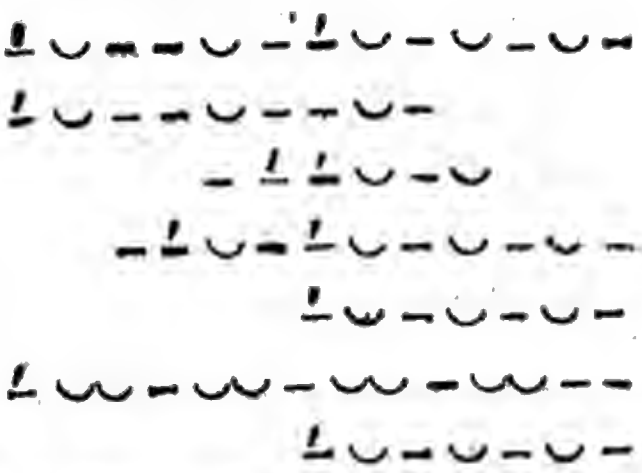

V. 1 dim. cret. c. tetr. tr. V. 2 trim. cret. Ita trim. cret. iunctus cum tetr. tr. Ag. 163. V. 3 iambus praemissus dipodiae iamb. praeludens. V. 4 dip. iamb. cum tetr. tr. Haec inter utrumque versum intercedens ratio votat habere spondeum v. 3 pro trochaica basi, quae in hoc nexu omnes versuum numeros per-

verlit. V. 4 et 5 exhibent idem quod v. 2 strophae tertiae. V. 6 et 7 pentam. dactyl. cum tetr. tr. iuncti ut Ag. 161 sq.

Str. 2. § 19.

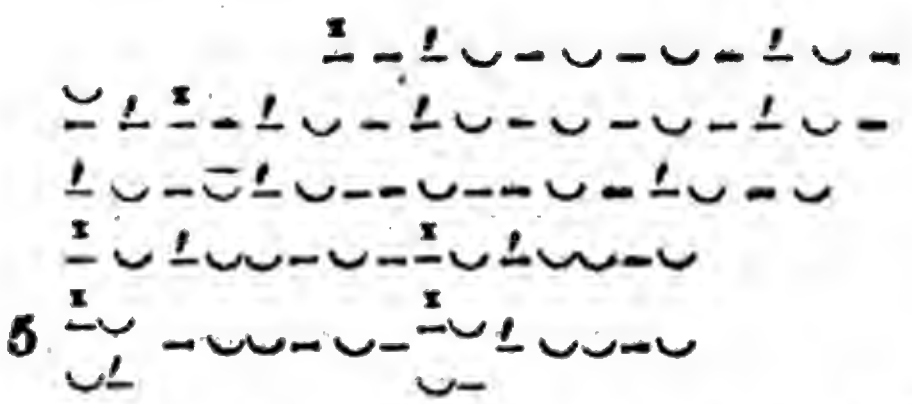

Termini horum versuum non numeris magis quam sensu constituuntur: cf. Comm. ad v. 587. V. 1 et 2 tetr. tr. cum cret., quibus praemissa illic basis, hic iambus basis et cret. V. 1 idem qui Ag. 147. V. 3 trim. cret., cui praemissa et adiecta dipodia troch. Possit etiam haberi pro tetr. cret. cum dipodia troch., illud vero commendatur lege strophica. V. 4 et 5 Glyconeus cum Pherecrateo, qui in sese coniunctos exhibent numeros dactylicos et trochaicos, quibus finitur str. 1.

Str. 3 (v. 588 — 601). § 20.

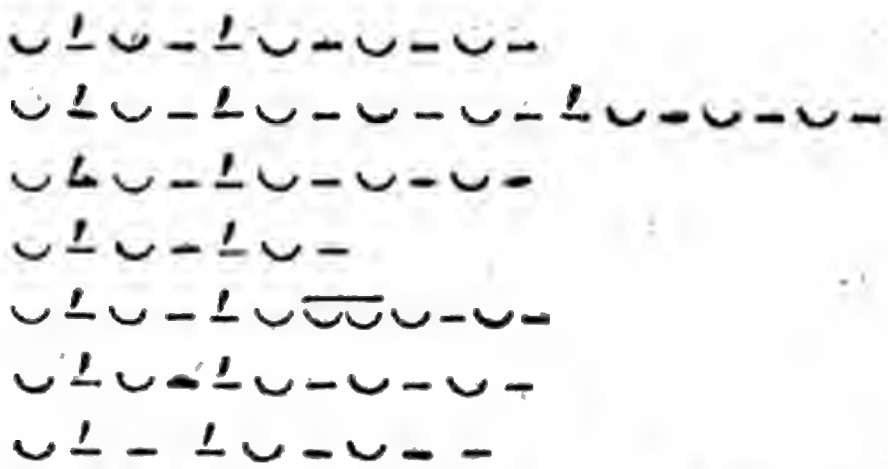

V. 1, 2, 3, 5 ,6 tetr. tr. cum dip. iamb. V. 4 cret. cum eadem. V. 7 tripodia troch., cui praemissa basis cum anacrusi, idem qui Ag. 176. Insigni enim similitudine etiam in tertia carminis illius in Agamemnone strophe dipodiae iambicae antispastica ratione cum trochaicis compositae excipiunt creticos et trochaicos strophārum antecedentium.

§ 21. Str. 4 (v. 602 — 609).

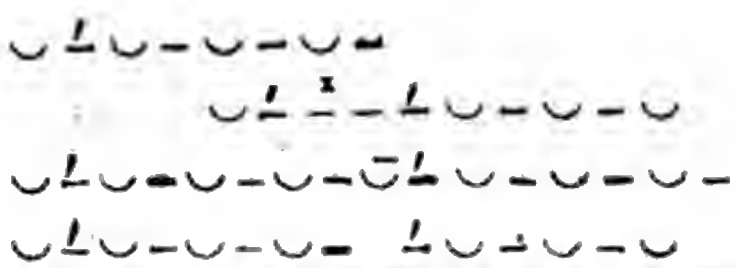

De versibus dictum § 17. V. 2 refert similitudinem Str. 2. v. 2: est idem qui v. 69. V. 3 idem qui v. 145, V. 4 similis v. 149, idem qui Ag. 175.

§ 22. Stasimi secundi v. 740 — 781 antistrophicum ordinem primus restituit Hermannus, qui demonstravit hoc schema:

A, *B*, *A*, *Γ*. *Meσ.* *Γ*, *A*, *B*, *A*.

Cuius est ea lex, ut quodvis stropharum par interpellet una stropha nova. Terminos vero stropharum non satis recte definivit Hermannus, cui secunda stropha incipere visa est a medio v. 744, tertia a v. 753. Inde factum est, ut in antistropha tertia v. 764 non haberet strophicum qui sibi responderet, itaque eiiciendus esse visus. Nostra distributio, in qua paucis opus est mutationibus, iisque non maioribus, quam quae altera illa ratio requirit, omnia bene restituit. Reliquos virorum doctorum conatus, in quibus violentius agitur, non memoro.

§ 23. Numeri cretici et trochaici, in strophis intercalaribus Ionici et Logaoedici, quorum unum exemplum in prima: mensura *principalis* dimeter trochaicus catalecticus. Cuiusvis strophae duae sunt partes: in utrisque decurrit eorundem numerorum series, sed paulum mutata. Respondent sibi leges stropharum, secundae est haec: auctio; imminutio; tertiae haec: auctio, imminutio; auctio, auctio; in prima v. 1 similis v. 3, v. 2 aequalis v. 4, in quarta v. 1 auctus in 3, v. 2 oppositus v. 4.

Schema numerorum:

Str. 1: cec $t\tau$, cc; $t\tau\bar{L}$, cc.

Str. 2: Io Io Io, Io Io; ιD, $t\tau$L.

Str. 3: c*T*, ccc$t\tau$; Ii, $\iota t\tau$, $it\tau$.

Str. 4: ιcT, ttctt; $\iota ct\tau$, icc.

Mesod. cPh, cPh; Dph, ph.

Str. 1 (v. 740 — 743, 748 — 751). §. 24.

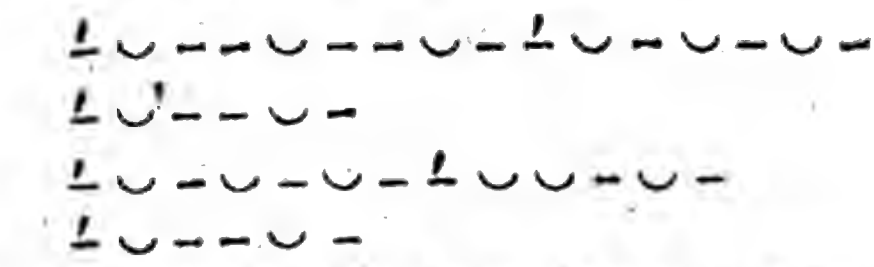

V. 1 dim. troch. cat. adiectus trimetro cretico, v. 3 idem praemissus logaoedico brevissimo. Utramque seriem claudit dim. cret.

Str. 2 (v. 744 — 747, 772 — 775). §. 25.

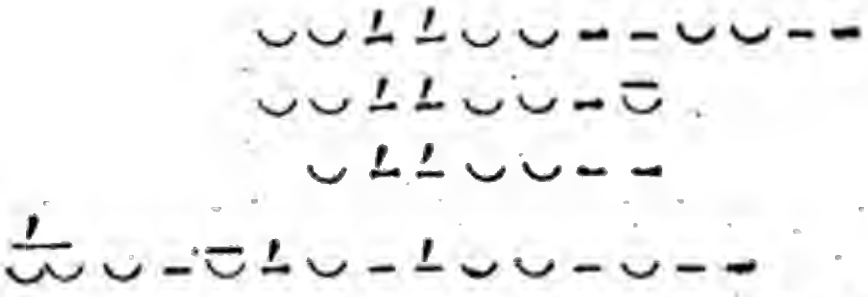

Trimeter ion. a min. v. 1 in dimetrum minuitur v. 2. Adonius praemissa basi v. 3 crescit in logaoedicum, cui praemissus dim. troch. cat. Posterioris seriei numeri prioribus simillimi, quia in utrisque concurrunt arses.

Str. 3 (v. 752 — 757, 762 — 767); §. 26.

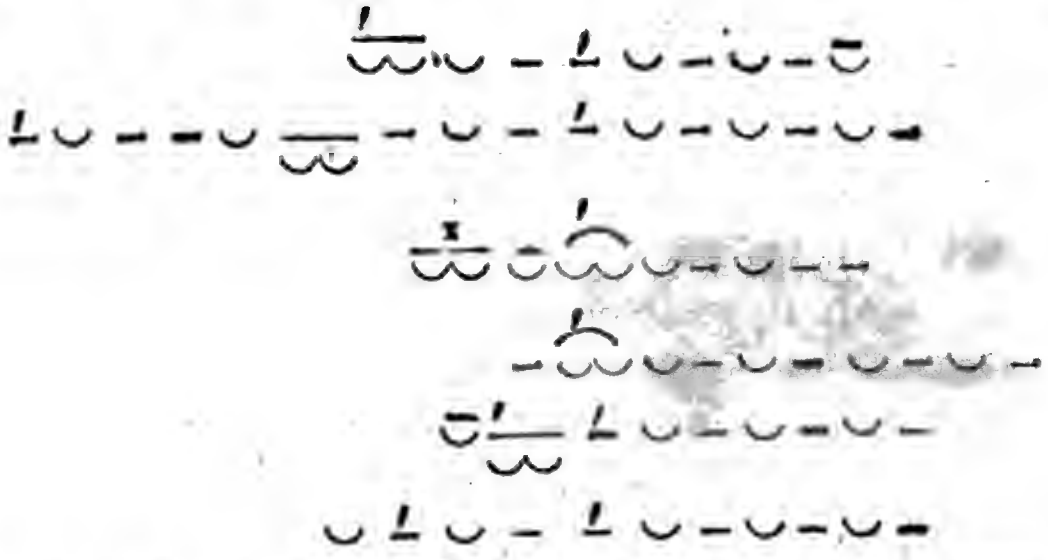

Creticus tripodiae troch. praemissus v. 1 crescit v. 2 in trimetrum cret. cum dim. troch., minuitur v. 3 in basin cum tripodia troch. Pentapodiae iamb. v. 4 numerus augetur in dim. troch. cat. praemisso iambo v. 5 et dipodia iamb. v. 6. Arses v. 1, 2,

3, 4, 5 nunc in stropha, nunc in antistropha, nunc utrinque solutae mobiliores reddunt numeros.

§ 27. Mesodus (v. 755 — 761).

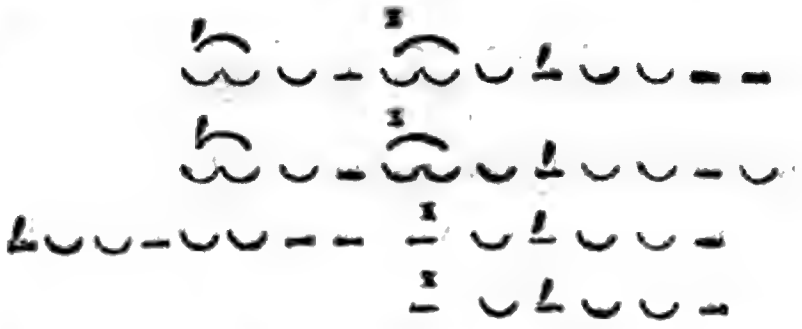

V. 1 et 2. Pherecrateus praemisso cretico, v. 3 et 4 choriambus cum basi (Pherecrateo paululum brevior, itaque a me designatus siglo p h.) quorum priori praemissus dactyl. trim. cat. Arses solutae referunt similitudinem vicinae strophae 3: dactylica similitudinem strophae secundae, quae pariter ac mesodus est intercalaris. Repetitio eiusdem versus in ipsa mesodo legem antistrophicam repraesentat.

§ 28. Str. 4. (v. 768 — 771, 776 — 779).

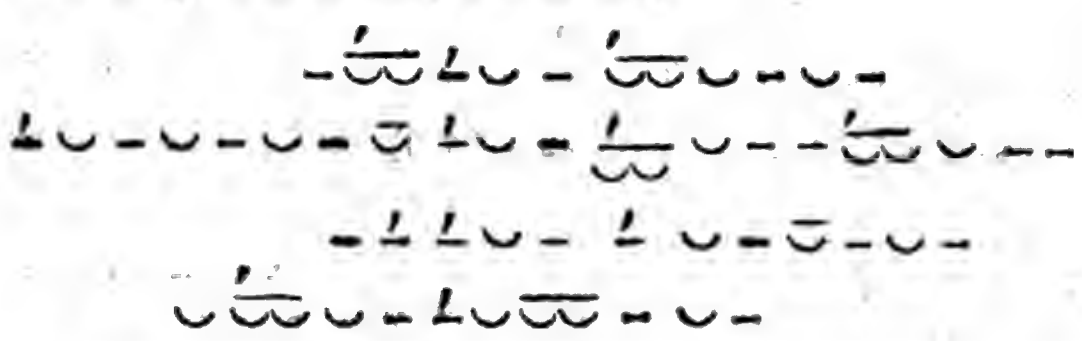

V. 1 et 3 tripodia vel dim. cat. troch., cui praemissus creticus cum iambo. V. 2. duplex dim. troch., cui insertus creticus, V. 4. dim. cret. praemissa dipodia iamb. Quorum in secundo laciniae exhibitus est numerus trochaicus, in quarto creticus, in primo et tertio uterque iunctus: ut omnes numerorum huius carminis formas ad fastigium alacritatis perductos ostenderit haec stropha ultima.

§ 29. In tertio stasimo alternatur numerus dochmiacus cum iambicis et trochaicis: principalis mensura monometer dochmiacus. Stropharum lex ea, ut in prima praevaleant dochmiaci, in secunda trochaici, in epodo simplex alternatio.

Mrs. Jill. Ah, Jack, it is, Mr. Jill, that is, my husband.

Jack. Is he? I'm glad of it.

Mrs. J. Why, Jack, you don't seem to be overjoyed at my marriage.

Jack. Why, to tell you the truth, Mrs. Jill, I had a mind to you myself, and I'm sorry you have married my brother

phae exitum, et in priore esse lacunam, qua interierit finis antistrophae primae et magna strophae secundae pars. At optime progreditur sententiarum ordo, nexus nusquam interruptus, neque ita comparata est oratio, ut in sententiarum ordine revera quodammodo sibi respondeant versus illi, sed sententia eadem, quae nunc pars est maioris, nunc, quia inter ceteras eminet, repetita sola profertur. Contra aptissime positum est antistrophae secundae initium ibi, ubi ab exhibendis generis regii rebus oratio transit ad ipsum servarum chorum. Brevibus quibusdam versibus in omnibus strophis extolluntur notiones primariae: str. 1. *βαρύδικος ποινά*, ant. 1. *δολιόφρων ποινά*, str. 2. in *θῆσαν ἐπολγεῦσι* Apollo adducens hanc poenam, ubi id quod transmittitur hic versus in novam stropham, monet referendum esse *θῆσαν* ad notionem in prioribus versibus primariam, *ποινάν*, antistr. 2. evocatio familiae, denique in epodo expiatio, abs qua sola exspectari potest perfecta aedium salus. Extolluntur priores illae notiones affectione dochmii, posteriores transmissione sententiae in stropham sequentem.

§ 33. Versus maxime insignes plerique ad legem dactylicam compositi, velut in parodo str. 1 v. 5: ⏑ ‒ ‒ ⏑ ‒ ‒ ⏑ ‒ ⏑ ‒ ⏑ ‒ et v. 8 ‒ ‒ ‒ ‒ ⏑ ‒ ⏑ ⏑ ‒ ‒. Prior pars in utroque gravior, illic collisione arsium, hic spondeis: ambitus utriusque partis fere idem. Eadem lex ibidem in epodi v. 13: ⏑ ‒ ⏑ ‒ ‒ ⏑ ‒ ‒ ⏑ ‒ ‒ ‒ ⏑ ‒ et in brevioribus ib. v. 7: ‒ ‒ ‒ ⏑ ⏑ ⏑ ‒ et v. 16: ⏑ ‒ ‒ ‒ ‒ ⏑ ‒. Alii sunt, in quibus posterior pars gravior, nunc per ambitum maiorem, velut ib. v. 3: ⏑ ‒ ‒ ‒ ⏑ ⏑ ‒ ⏑ ‒ ⏑ ‒, vel per maiorem numerorum agitationem, velut in lamentatione v. 2 (§. 6): ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ‒ ⏑ ‒ ⏑ ‒ ⏑ ⏑ ‒ ⏑ ⏑ ‒ ⏑ ‒.

§ 34. Dactylicae legis praeterea sunt omnes primae strophae in stasimo primo. Iambicae rationis Epod. v. 8 in parodo: ⏑ ‒ ⏑ ‒, ‒ ⏑ ⏑ ‒ ⏑ ‒ ‒, alii, velut in stasimo primo str. 3. v. 2: ⏑ ‒ ⏑ ‒, ‒ ⏑ ‒ ⏑ ‒ ⏑ ‒, ‒ ⏑ ‒ ⏑ ‒ ⏑ ‒.

Tuesday, July 18, 1865.—Latitude 41° 30' N., longitude 49° 30' W. Distance run, 240 miles. Wind, S. W. Weather, fine. Temperature, 70°. Sea, smooth. Sky, clear. Sailing, 8 knots. Course, E. by N. Passengers, 1,000. Crew, 200. Total, 1,200. Steerage, 800. Cabin, 400. Total, 1,200. Steerage, 800. Cabin, 400. Total, 1,200. Steerage, 800. Cabin, 400

Digitized by Google

INDICES.

Words with Italic letters following, refer to Foreign Languages; those with Roman letters, to the English Dictionary.

Digitized by Google

INDEX VERBORUM.

ἄγγελος 184.
ἀγείρω 601.
ἄγναθεν n. 305.
ἀγκάλαι 565.
ἀγλάϊσμα 181.
ἀδαμάντως 728.
ἄδολοι δόλοι 897.
ἄδται 372.
ἀθάνατος 586.
ἀθλίως 922.
ἄθλιος πατήρ 925.
αἰγίς 570.
αἷμα ἐξ ὀμμάτων 1003.
αἰνεῖν 71.
αἴρειν μέγαν 746.
αἱροῦμαι 530.
Αἶσα 607.
αἰσχύνειν 934.
αἰσχύνεσθαί τι et τινος 880.
αἰτεῖσθαι 2, n. 452.
αἴτιος 779.
αἰῶ n. 333.
ἀκαίρως 582.
ἀκούειν 4.
ἄκραντος 57.
ἄκρατον αἷμα 557.
ἀκτή 679.
ἄλγος n. 145.
ἀλλ' εἰ 732.
ἀλλ' εὐτυχοίης 1008.
ἄλλως 637.
ἁμάρα 568.
ἀμαυρός 148.
ἀμείβεσθαι 908, 963.
ἀμείλιχος 588.
ἄμισθος 690.
ἀμός in trimetris n. 523.
ἄμυγμοι 24.
ἀμφιθαλής 375.
ἀμφιλαφής 315.
ἀμφίπτολις 67.
ἄν 769.
ἄν apud ὡς 931.
ἀνάγειν 123.
ἀναλυτήρ 149.
ἀναπτεροῦσθαι 216.
ἀναφέρειν 427, 783.
ἀνδροδαΐκτος 802.
ἀνδροκμὴς πέλεκυς 833.
ἀνδρῶνες 669.
ἄνειν 753.
ἀνεμόεις gen. comm. 569.
ἀνέρχεσθαι de taeda n. 515.
ἀνήρ 513.
ἀνιδεῖν 759.
ἀνταμείβεσθαι 114.
ἄντην n. 566.
ἀντίδουλος 127.
ἀντιδοῦναι 85.
ἀντίμοιρον 307.
ἄνωγα 691.
ἄξειν 897.
ἀπαγγέλλειν n. 255.
ἀπαιόλημα 946.
ἄπαν 910.
ἄπαρχος n. 621.

Abbreviations, 1
Abdomen, 1
  anatomy, 1
  examination, 1
  pain, 1
Abdominal aortic aneurysm, 1
Abdominal pain, 1
Abdominal wall, 1
Abscess, 1
  brain, 1
  liver, 1
  lung, 1
  perianal, 1
  peritonsillar, 1
Absence seizure, 1
Absorption, 1
Acanthosis nigricans, 1
Accessory nerve, 1
Acetaminophen, 1
Acetylcholine, 1
Achalasia, 1
Achilles tendon, 1
Acid-base balance, 1
Acidosis, 1
Acne vulgaris, 1
Acoustic neuroma, 1
Acromegaly, 1
Actinic keratosis, 1
Acute coronary syndrome, 1
Acute kidney injury, 1
Acute liver failure, 1
Acute lymphoblastic leukemia, 1
Acute myeloid leukemia, 1
Acute pancreatitis, 1
Addison disease, 1
Adenocarcinoma, 1
Adenoma, 1
Adenosine, 1
Adhesion, 1
Adrenal gland, 1
Adrenal insufficiency, 1
Adrenergic receptor, 1
Adult respiratory distress syndrome, 1
Afferent nerve, 1
Agranulocytosis, 1
Airway, 1
Albumin, 1
Alcohol, 1
Alcohol withdrawal, 1
Aldosterone, 1
Allergic rhinitis, 1
Allergy, 1
Alopecia, 1
Alpha blocker, 1
Alpha-1 antitrypsin deficiency, 1
Alveolar hypoventilation, 1
Alzheimer disease, 1
Amenorrhea, 1
Amino acid, 1
Aminoglycoside, 1
Amiodarone, 1
Amphetamine, 1
Amphotericin B, 1
Ampicillin, 1
Amyloidosis, 1
Anaphylaxis, 1
Anatomy, 1
Anemia, 1
Anesthesia, 1
Aneurysm, 1
Angina pectoris, 1
Angiography, 1
Angioplasty, 1
Angiotensin, 1
Angiotensin-converting enzyme inhibitor, 1
Ankle, 1
Ankle fracture, 1
Anorexia nervosa, 1
Antacid, 1
Antagonist, 1
Anterior cruciate ligament, 1
Anterior horn cell disease, 1
Antibiotic, 1
Antibody, 1
Anticholinergic, 1
Anticoagulant, 1
Antidepressant, 1
Antidiuretic hormone, 1
Antiemetic, 1
Antifungal, 1
Antihistamine, 1
Antihypertensive, 1
Anxiety disorder, 1
Aortic dissection, 1
Aortic stenosis, 1
Aortic valve, 1
Apgar score, 1
Aphasia, 1
Apnea, 1
Appendicitis, 1
Appendix, 1
Arachnoid mater, 1
Arrhythmia, 1
Arterial blood gas, 1
Arteriosclerosis, 1
Artery, 1
Arthritis, 1
Arthroplasty, 1
Asbestosis, 1
Ascites, 1
Aspiration pneumonia, 1
Aspirin, 1
Asthma, 1
Astrocytoma, 1
Ataxia, 1
Atelectasis, 1
Atherosclerosis, 1
Atrial fibrillation, 1
Atrial flutter, 1
Atrial septal defect, 1
Atrioventricular node, 1
Atrium, 1
Atropine, 1
Auditory cortex, 1
Autoimmune disease, 1
Autonomic nervous system, 1
Axillary nerve, 1
Azithromycin, 1
Azotemia, 1
Bacteremia, 1
Bacterial meningitis, 1
Barbiturate, 1
Barrett esophagus, 1
Basal cell carcinoma, 1
Basal ganglia, 1
Basilar artery, 1
Basophil, 1
Benign prostatic hyperplasia, 1
Benzodiazepine, 1
Beta blocker, 1
Bicarbonate, 1
Bile, 1
Bile duct, 1
Biliary cirrhosis, 1
Bilirubin, 1
Biopsy, 1
Bipolar disorder, 1
Bladder, 1
Bleeding, 1
Blood, 1
Blood pressure, 1
Blood transfusion, 1
Blood urea nitrogen, 1
Body mass index, 1
Bone, 1
Bone marrow, 1
Bone marrow transplantation, 1
Bowel obstruction, 1
Brachial artery, 1
Brachial plexus, 1
Bradycardia, 1
Brain, 1
Brain abscess, 1
Brain death, 1
Brain stem, 1
Breast, 1
Breast cancer, 1
Bronchiectasis, 1
Bronchitis, 1
Bronchodilator, 1
Bronchoscopy, 1
Budd-Chiari syndrome, 1
Bulimia nervosa, 1
Bundle branch block, 1
Bupropion, 1
Burn, 1
Bursitis, 1
Calcium, 1
Calcium channel blocker, 1
Calculus, 1
Cancer, 1
Candidiasis, 1
Capillary, 1
Carbamazepine, 1
Carbohydrate, 1
Carbon dioxide, 1
Carbon monoxide poisoning, 1
Carcinoid syndrome, 1
Carcinoma, 1
Cardiac arrest, 1
Cardiac catheterization, 1
Cardiac cycle, 1
Cardiac output, 1
Cardiac tamponade, 1
Cardiomyopathy, 1
Cardiopulmonary resuscitation, 1
Carotid artery, 1
Carotid endarterectomy, 1
Carpal tunnel syndrome, 1
Cataract, 1
Catecholamine, 1
Cauda equina syndrome, 1
Cavernous sinus, 1
Cefazolin, 1
Ceftriaxone, 1
Celiac disease, 1
Cell membrane, 1
Cellulitis, 1
Central nervous system, 1
Central venous catheter, 1
Cephalosporin, 1
Cerebellar hemorrhage, 1
Cerebellum, 1
Cerebral cortex, 1
Cerebral edema, 1
Cerebral hemorrhage, 1
Cerebrospinal fluid, 1
Cerebrovascular disease, 1
Cervical cancer, 1
Cervical spine, 1
Cervix, 1
Chemotherapy, 1
Chest pain, 1
Chest radiography, 1
Chest tube, 1
Chlamydia, 1
Chloramphenicol, 1
Chloride, 1
Chlorpromazine, 1
Cholangiocarcinoma, 1
Cholangitis, 1
Cholecystectomy, 1
Cholecystitis, 1
Cholelithiasis, 1
Cholera, 1
Cholesterol, 1
Cholinergic, 1
Chronic kidney disease, 1
Chronic lymphocytic leukemia, 1
Chronic myeloid leukemia, 1
Chronic obstructive pulmonary disease, 1
Ciprofloxacin, 1
Cirrhosis, 1
Clavicle, 1
Clindamycin, 1
Clonidine, 1
Clopidogrel, 1
Clostridium difficile infection, 1
Clotrimazole, 1
Coagulation, 1
Cocaine, 1
Codeine, 1
Colchicine, 1
Colectomy, 1
Colitis, 1
Colon, 1
Colon cancer, 1
Colonoscopy, 1
Colorectal cancer, 1
Coma, 1
Common bile duct, 1
Common cold, 1
Compartment syndrome, 1
Complement system, 1
Computed tomography, 1
Conduction aphasia, 1
Congestive heart failure, 1
Conjunctivitis, 1
Constipation, 1
Contraception, 1
Contrast medium, 1
Coronary artery bypass grafting, 1
Coronary artery disease, 1
Coronary thrombosis, 1
Corpus callosum, 1
Corticosteroid, 1
Cortisol, 1
Cough, 1
Coumadin, 1
Cranial nerve, 1
Craniotomy, 1
Creatinine, 1
Crohn disease, 1
Cryptococcosis, 1
Cushing syndrome, 1
Cyanosis, 1
Cyclophosphamide, 1
Cystic fibrosis, 1
Cystitis, 1
Cytochrome P450, 1
Cytokine, 1
Cytomegalovirus, 1
Dapsone, 1
Deep vein thrombosis, 1
Defibrillation, 1
Dehydration, 1
Delirium, 1
Dementia, 1
Dental caries, 1
Depression, 1
Dermatitis, 1
Dermatomyositis, 1
Dermis, 1
Desmopressin, 1
Dexamethasone, 1
Diabetes insipidus, 1
Diabetes mellitus, 1
Diabetic ketoacidosis, 1
Diabetic nephropathy, 1
Diabetic neuropathy, 1
Diabetic retinopathy, 1
Dialysis, 1
Diarrhea, 1
Diazepam, 1
Digestion, 1
Digitalis, 1
Digoxin, 1
Dilated cardiomyopathy, 1
Diltiazem, 1
Diphtheria, 1
Diuretic, 1
Diverticulitis, 1
Diverticulosis, 1
Dobutamine, 1
Dopamine, 1
Doxycycline, 1
Drug addiction, 1
Drug allergy, 1
Drug interaction, 1
Drug overdose, 1
Duodenal ulcer, 1
Duodenum, 1
Dysentery, 1
Dysmenorrhea, 1
Dyspepsia, 1
Dysphagia, 1
Dyspnea, 1
Ear, 1
Eating disorder, 1
Echocardiography, 1
Eclampsia, 1
Ectopic pregnancy, 1
Eczema, 1
Edema, 1
Electrocardiography, 1
Electroencephalography, 1
Electrolyte, 1
Electromyography, 1
Embolism, 1
Emergency medicine, 1
Emphysema, 1
Encephalitis, 1
Endocarditis, 1
Endocrine system, 1
Endometrial cancer, 1
Endometriosis, 1
Endoscopy, 1
Enoxaparin, 1
Enterobacteriaceae, 1
Enterococcus, 1
Epidemiology, 1
Epidermis, 1
Epididymitis, 1
Epiglottitis, 1
Epilepsy, 1
Epinephrine, 1
Epithelium, 1
Epstein-Barr virus, 1
Erectile dysfunction, 1
Erythema, 1
Erythema multiforme, 1
Erythema nodosum, 1
Erythrocyte, 1
Erythromycin, 1
Esophageal cancer, 1
Esophageal varices, 1
Esophagitis, 1
Esophagus, 1
Estrogen, 1
Ethambutol, 1
Ethanol, 1
Ethics, 1
Ethmoid sinus, 1
Etiology, 1
Exercise, 1
Exercise physiology, 1
Exocrine gland, 1
Extensor muscle, 1
Extracellular fluid, 1
Eye, 1
Facial nerve, 1
Facial nerve palsy, 1
Fallopian tube, 1
Family medicine, 1
Fasciitis, 1
Fat, 1
Fatty liver disease, 1
Febrile seizure, 1
Femoral artery, 1
Femoral nerve, 1
Femur, 1
Fever, 1
Fibrillation, 1
Fibrin, 1
Fibrinolysis, 1
Fibroblast, 1
Fibromyalgia, 1
Fibrosis, 1
Fluconazole, 1
Flucytosine, 1
Fluid therapy, 1
Folic acid, 1
Follicle-stimulating hormone, 1
Food poisoning, 1
Foot, 1
Forearm, 1
Fracture, 1
Frontal lobe, 1
Frontal sinus, 1
Furosemide, 1
Gallbladder, 1
Gallbladder cancer, 1
Gallstone, 1
Ganglion, 1
Gangrene, 1
Gastric cancer, 1
Gastric ulcer, 1
Gastritis, 1
Gastroenteritis, 1
Gastroesophageal reflux disease, 1
Gastrointestinal bleeding, 1
Gastrointestinal hormone, 1
Gastrointestinal stromal tumor, 1
Gastrointestinal system, 1
Gastroparesis, 1
Gastroscopy, 1
Gaucher disease, 1
Gemfibrozil, 1
Gene, 1
Gene therapy, 1
Genetic disorder, 1
Genetics, 1
Genital herpes, 1
Gentamicin, 1
Germ cell tumor, 1
Gestational diabetes, 1
Giant cell arteritis, 1
Gingivitis, 1
Glaucoma, 1
Glioblastoma multiforme, 1
Glioma, 1
Glomerular filtration rate, 1
Glomerulonephritis, 1
Glucagon, 1
Glucocorticoid, 1
Gluconeogenesis, 1
Glucose, 1
Glucose tolerance test, 1
Glycemic index, 1
Glycogen, 1
Glycogen storage disease, 1
Glycolysis, 1
Gonadotropin-releasing hormone, 1
Gonorrhea, 1
Gout, 1
Graft-versus-host disease, 1
Granulocyte, 1
Granuloma, 1
Granulomatosis with polyangiitis, 1
Graves disease, 1
Growth hormone, 1
Guillain-Barre syndrome, 1
Gynecology, 1
Hair, 1
Hand, 1
Hashimoto thyroiditis, 1
Head and neck cancer, 1
Headache, 1
Hearing, 1
Heart, 1
Heart block, 1
Heart failure, 1
Heart murmur, 1
Heart rate, 1
Heart sound, 1
Heart valve, 1
Helicobacter pylori, 1
Hematocrit, 1
Hematology, 1
Hemodialysis, 1
Hemoglobin, 1
Hemolysis, 1
Hemolytic anemia, 1
Hemophilia, 1
Hemorrhage, 1
Hemorrhagic stroke, 1
Hemorrhoid, 1
Hemostasis, 1
Heparin, 1
Hepatic encephalopathy, 1
Hepatitis, 1
Hepatitis A, 1
Hepatitis B, 1
Hepatitis C, 1
Hepatocellular carcinoma, 1
Hepatomegaly, 1
Hernia, 1
Herpes simplex virus, 1
Herpes zoster, 1
Hiatal hernia, 1
Hip, 1
Hip fracture, 1
Histamine, 1
Histamine receptor, 1
Histology, 1
Histoplasmosis, 1
HIV, 1
HIV/AIDS, 1
Hodgkin lymphoma, 1
Homeostasis, 1
Hormone, 1
Hormone therapy, 1
Human papillomavirus, 1
Humerus, 1
Hydrocephalus, 1
Hydrochlorothiazide, 1
Hydrocortisone, 1
Hydrogen peroxide, 1
Hydroxyzine, 1
Hyperbilirubinemia, 1
Hypercalcemia, 1
Hypercapnia, 1
Hyperglycemia, 1
Hyperkalemia, 1
Hypernatremia, 1
Hyperparathyroidism, 1
Hyperplasia, 1
Hypertension, 1
Hyperthyroidism, 1
Hypertrophy, 1
Hypocalcemia, 1
Hypoglycemia, 1
Hypokalemia, 1
Hyponatremia, 1
Hypoparathyroidism, 1
Hypotension, 1
Hypothalamus, 1
Hypothyroidism, 1
Hypoventilation, 1
Hypoxemia, 1
Hypoxia, 1
Ibuprofen, 1
Idiopathic thrombocytopenic purpura, 1
Ileum, 1
Imaging, 1
Imipenem, 1
Immune system, 1
Immunization, 1
Immunodeficiency, 1
Immunoglobulin, 1
Immunology, 1
Immunosuppression, 1
Impetigo, 1
Incontinence, 1
Infarction, 1
Infection, 1
Infectious disease, 1
Infertility, 1
Inflammation, 1
Influenza, 1
Influenza vaccine, 1
Inguinal hernia, 1
Inhalation, 1
Insomnia, 1
Insulin, 1
Insulin resistance, 1
Insulin therapy, 1
Integumentary system, 1
Interferon, 1
Interleukin, 1
Intestinal obstruction, 1
Intestine, 1
Intracranial hemorrhage, 1
Intracranial pressure, 1
Intravenous drug abuse, 1
Intravenous fluid, 1
Intubation, 1
Iodine, 1
Iron, 1
Iron deficiency anemia, 1
Irritable bowel syndrome, 1
Ischemia, 1
Ischemic heart disease, 1
Ischemic stroke, 1
Isoniazid, 1
Itraconazole, 1
Jaundice, 1
Jejunum, 1
Joint, 1
Joint dislocation, 1
Kaposi sarcoma, 1
Kawasaki disease, 1
Keratitis, 1
Ketamine, 1
Ketoacidosis, 1
Ketone, 1
Kidney, 1
Kidney cancer, 1
Kidney disease, 1
Kidney failure, 1
Kidney stone, 1
Klebsiella, 1
Knee, 1
Knee injury, 1
Lactate, 1
Lactic acidosis, 1
Lactose intolerance, 1
Laparoscopy, 1
Laparotomy, 1
Laryngitis, 1
Laryngoscopy, 1
Larynx, 1
Lateral sclerosis, 1
Laxative, 1
Lead poisoning, 1
Left bundle branch block, 1
Left ventricular hypertrophy, 1
Leg, 1
Legionella, 1
Leprosy, 1
Leukemia, 1
Leukocyte, 1
Leukocytosis, 1
Leukopenia, 1
Levodopa, 1
Lidocaine, 1
Ligament, 1
Linezolid, 1
Lipase, 1
Lipid, 1
Lipid metabolism, 1
Lipoprotein, 1
Liver, 1
Liver cancer, 1
Liver disease, 1
Liver failure, 1
Liver function test, 1
Liver transplantation, 1
Lobectomy, 1
Lobotomy, 1
Local anesthetic, 1
Lorazepam, 1
Lower extremity, 1
Lumbar puncture, 1
Lung, 1
Lung cancer, 1
Lung disease, 1
Lung transplantation, 1
Lupus erythematosus, 1
Lymph, 1
Lymph node, 1
Lymphadenopathy, 1
Lymphatic system, 1
Lymphocyte, 1
Lymphoma, 1
Macrolide, 1
Macrophage, 1
Magnesium, 1
Magnetic resonance imaging, 1
Malabsorption, 1
Malaria, 1
Male reproductive system, 1
Malignant hyperthermia, 1
Malignant neoplasm, 1
Malnutrition, 1
Mammography, 1
Mandible, 1
Mania, 1
Manic depression, 1
Mannitol, 1
Maxillary sinus, 1
Measles, 1
Mechanical ventilation, 1
Medial collateral ligament, 1
Median nerve, 1
Mediastinum, 1
Medical ethics, 1
Medical imaging, 1
Medical record, 1
Medicine, 1
Medulla oblongata, 1
Melanoma, 1
Melena, 1
Memory, 1
Meningioma, 1
Meningitis, 1
Meningococcal disease, 1
Menopause, 1
Menstrual cycle, 1
Mental disorder, 1
Mesenteric artery, 1
Metabolic acidosis, 1
Metabolic alkalosis, 1
Metabolism, 1
Metastasis, 1
Methadone, 1
Methicillin-resistant Staphylococcus aureus, 1
Methotrexate, 1
Metoprolol, 1
Metronidazole, 1
Microbiology, 1
Microcytic anemia, 1
Midazolam, 1
Middle cerebral artery, 1
Migraine, 1
Mineralocorticoid, 1
Mitral regurgitation, 1
Mitral stenosis, 1
Mitral valve, 1
Mitral valve prolapse, 1
Monoamine oxidase inhibitor, 1
Monocyte, 1
Mononeuritis multiplex, 1
Mononucleosis, 1
Morphine, 1
Motor cortex, 1
Motor neuron disease, 1
Mouth, 1
Multiple myeloma, 1
Multiple sclerosis, 1
Mumps, 1
Muscle, 1
Muscle contraction, 1
Muscle relaxant, 1
Muscular dystrophy, 1
Myasthenia gravis, 1
Mycobacterium tuberculosis, 1
Mycoplasma pneumoniae, 1
Myelitis, 1
Myelodysplastic syndrome, 1
Myocardial infarction, 1
Myocarditis, 1
Myocardium, 1
Myopathy, 1
Myxedema, 1
Nafcillin, 1
Nail, 1
Naloxone, 1
Naproxen, 1
Narcotic, 1
Nasal cavity, 1
Nasopharyngeal carcinoma, 1
Natural killer cell, 1
Nausea, 1
Neck, 1
Necrosis, 1
Neisseria gonorrhoeae, 1
Neisseria meningitidis, 1
Neonatal jaundice, 1
Neonatology, 1
Nephritis, 1
Nephrology, 1
Nephrotic syndrome, 1
Nerve, 1
Nerve block, 1
Nerve conduction study, 1
Nerve fiber, 1
Nervous system, 1
Neuralgia, 1
Neurology, 1
Neuroma, 1
Neuron, 1
Neuropathy, 1
Neurosurgery, 1
Neurotransmitter, 1
Neutropenia, 1
Neutrophil, 1
Nevirapine, 1
Nicotine, 1
Nicotine replacement therapy, 1
Nifedipine, 1
Nitrate, 1
Nitrofurantoin, 1
Nitroglycerin, 1
Nitroprusside, 1
Nocardia, 1
Nodule, 1
Non-Hodgkin lymphoma, 1
Non-small cell lung cancer, 1
Nonsteroidal anti-inflammatory drug, 1
Norepinephrine, 1
Norfloxacin, 1
Nose, 1
Nosocomial infection, 1
Nuclear medicine, 1
Nucleic acid, 1
Nucleotide, 1
Nutrition, 1
Nystagmus, 1
Obesity, 1
Obstetrics, 1
Obstructive sleep apnea, 1
Occipital lobe, 1
Occupational therapy, 1
Ocular hypertension, 1
Oculomotor nerve, 1
Odontogenic infection, 1
Oligodendroglioma, 1
Oncology, 1
Ophthalmology, 1
Opioid, 1
Opioid receptor, 1
Optic nerve, 1
Optic neuritis, 1
Optometry, 1
Oral cancer, 1
Oral contraceptive, 1
Orbit, 1
Orchitis, 1
Organ transplantation, 1
Orthopedic surgery, 1
Osteoarthritis, 1
Osteomyelitis, 1
Osteoporosis, 1
Otitis media, 1
Ovarian cancer, 1
Ovary, 1
Oxacillin, 1
Oxygen, 1
Oxygen therapy, 1
Pacemaker, 1
Paget disease, 1
Pain, 1
Pain management, 1
Palliative care, 1
Pancreas, 1
Pancreatic cancer, 1
Pancreatitis, 1
Pancytopenia, 1
Panic disorder, 1
Papanicolaou test, 1
Papillary thyroid cancer, 1
Paracetamol, 1
Paralysis, 1
Paranasal sinus, 1
Parasitology, 1
Parathyroid gland, 1
Parathyroid hormone, 1
Parenteral nutrition, 1
Parkinson disease, 1
Paroxysmal nocturnal hemoglobinuria, 1
Partial seizure, 1
Pathology, 1
Patient education, 1
Pediatrics, 1
Pelvic inflammatory disease, 1
Pelvis, 1
Penicillin, 1
Penicillin G, 1
Penicillin V, 1
Penis, 1
Peptic ulcer disease, 1
Peptide, 1
Percutaneous coronary intervention, 1
Pericardial effusion, 1
Pericarditis, 1
Perioperative medicine, 1
Peripheral artery disease, 1
Peripheral nervous system, 1
Peripheral neuropathy, 1
Peritoneal dialysis, 1
Peritoneum, 1
Peritonitis, 1
Pharmacology, 1
Pharmacy, 1
Pharyngitis, 1
Pharynx, 1
Phenobarbital, 1
Phenytoin, 1
Pheochromocytoma, 1
Physical therapy, 1
Physiology, 1
Pituitary gland, 1
Pituitary tumor, 1
Placenta, 1
Placenta previa, 1
Plasma cell, 1
Plasmodium falciparum, 1
Platelet, 1
Pleural effusion, 1
Pleurisy, 1
Pneumococcal vaccine, 1
Pneumocystis jirovecii pneumonia, 1
Pneumonia, 1
Pneumothorax, 1
Polycystic kidney disease, 1
Polycythemia vera, 1
Polymyalgia rheumatica, 1
Polymyositis, 1
Portal hypertension, 1
Portal vein, 1
Positron emission tomography, 1
Posterior cruciate ligament, 1
Postpartum hemorrhage, 1
Potassium, 1
Potassium channel blocker, 1
Prednisone, 1
Pregnancy, 1
Premature birth, 1
Premature ventricular contraction, 1
Prenatal care, 1
Primary biliary cholangitis, 1
Primary sclerosing cholangitis, 1
Progesterone, 1
Prolactin, 1
Prostate, 1
Prostate cancer, 1
Prostatectomy, 1
Prostatitis, 1
Protein, 1
Proteinuria, 1
Prothrombin time, 1
Proton pump inhibitor, 1
Pruritus, 1
Pseudomembranous colitis, 1
Pseudomonas aeruginosa, 1
Psoriasis, 1
Psychiatry, 1
Psychosis, 1
Psychotherapy, 1
Pulmonary artery, 1
Pulmonary edema, 1
Pulmonary embolism, 1
Pulmonary fibrosis, 1
Pulmonary function test, 1
Pulmonary hypertension, 1
Pulmonary valve, 1
Pulmonary vein, 1
Pulmonology, 1
Pulse, 1
Pupil, 1
Purpura, 1
Pyelonephritis, 1
Pyloric stenosis, 1
Pyrazinamide, 1
Pyrimethamine, 1
Quadriplegia, 1
Quinolone, 1
Rabies, 1
Radiation therapy, 1
Radiology, 1
Radius, 1
Rash, 1
Rectal cancer, 1
Rectum, 1
Red blood cell, 1
Reflex, 1
Renal artery, 1
Renal cell carcinoma, 1
Renal failure, 1
Renal function, 1
Renal physiology, 1
Renal tubular acidosis, 1
Renin, 1
Renin-angiotensin system, 1
Reperfusion injury, 1
Respiratory acidosis, 1
Respiratory alkalosis, 1
Respiratory distress syndrome, 1
Respiratory failure, 1
Respiratory system, 1
Respiratory therapy, 1
Resuscitation, 1
Retina, 1
Retinal detachment, 1
Retinitis pigmentosa, 1
Retinopathy of prematurity, 1
Retrograde amnesia, 1
Rheumatic fever, 1
Rheumatoid arthritis, 1
Rhinitis, 1
Rhinovirus, 1
Rib, 1
Rickettsia, 1
Rifampicin, 1
Right bundle branch block, 1
Right ventricular hypertrophy, 1
Rotator cuff, 1
Rubella, 1
Salbutamol, 1
Salicylate, 1
Saline, 1
Salivary gland, 1
Salmonella, 1
Salpingitis, 1
Sarcoidosis, 1
Sarcoma, 1
Scabies, 1
Scapula, 1
Schizophrenia, 1
Sciatic nerve, 1
Sclera, 1
Scleroderma, 1
Scoliosis, 1
Scrotum, 1
Sedative, 1
Seizure, 1
Selective serotonin reuptake inhibitor, 1
Sensory cortex, 1
Sepsis, 1
Septic arthritis, 1
Septic shock, 1
Serotonin, 1
Serotonin syndrome, 1
Sertraline, 1
Serum, 1
Sexually transmitted disease, 1
Shock, 1
Shoulder, 1
Shoulder dislocation, 1
Sickle cell anemia, 1
Sigmoid colon, 1
Sigmoidoscopy, 1
Silicosis, 1
Sinusitis, 1
Skeletal muscle, 1
Skin, 1
Skin cancer, 1
Skin graft, 1
Skull, 1
Sleep, 1
Sleep apnea, 1
Small cell lung cancer, 1
Small intestine, 1
Smallpox, 1
Smoking, 1
Smoking cessation, 1
Social work, 1
Sodium, 1
Sodium bicarbonate, 1
Sodium channel blocker, 1
Somatostatin, 1
Spasticity, 1
Spermatogenesis, 1
Spinal cord, 1
Spinal cord injury, 1
Spinal nerve, 1
Spinal stenosis, 1
Spine, 1
Spironolactone, 1
Spleen, 1
Splenectomy, 1
Splenomegaly, 1
Spondylitis, 1
Sprain, 1
Squamous cell carcinoma, 1
Staphylococcus aureus, 1
Staphylococcus epidermidis, 1
Statin, 1
Status epilepticus, 1
Stem cell, 1
Stem cell transplantation, 1
Stenosis, 1
Sternum, 1
Steroid, 1
Stomach, 1
Stomach cancer, 1
Streptococcus pneumoniae, 1
Streptococcus pyogenes, 1
Streptomycin, 1
Stress, 1
Stress ulcer, 1
Stroke, 1
Subarachnoid hemorrhage, 1
Subdural hematoma, 1
Substance abuse, 1
Substance dependence, 1
Sulfamethoxazole, 1
Sulfonamide, 1
Sulfonylurea, 1
Superior vena cava, 1
Supraventricular tachycardia, 1
Surgery, 1
Surgical anatomy, 1
Surgical instrument, 1
Surgical oncology, 1
Surgical procedure, 1
Surgical wound, 1
Suture, 1
Sweat gland, 1
Syncope, 1
Synovial fluid, 1
Synovitis, 1
Syphilis, 1
Systemic lupus erythematosus, 1
Systemic sclerosis, 1
Tachycardia, 1
Tachypnea, 1
Tamoxifen, 1
Tardive dyskinesia, 1
Tarsal bone, 1
Temporal lobe, 1
Tendon, 1
Tendonitis, 1
Tenosynovitis, 1
Testicular cancer, 1
Testis, 1
Testosterone, 1
Tetanus, 1
Tetracycline, 1
Thalamus, 1
Thalassemia, 1
Theophylline, 1
Thiamine, 1
Thiazide, 1
Thiazolidinedione, 1
Thigh, 1
Thoracentesis, 1
Thoracic surgery, 1
Thoracotomy, 1
Thrombocytopenia, 1
Thrombolysis, 1
Thrombosis, 1
Thrombus, 1
Thymoma, 1
Thymus, 1
Thyroid cancer, 1
Thyroid gland, 1
Thyroid hormone, 1
Thyroid nodule, 1
Thyroid-stimulating hormone, 1
Thyroiditis, 1
Tibia, 1
Tibial nerve, 1
Tic douloureux, 1
Tinea, 1
Tinnitus, 1
Tissue, 1
Tissue plasminogen activator, 1
Tobramycin, 1
Tonsillitis, 1
Topical medication, 1
Total parenteral nutrition, 1
Toxicology, 1
Toxoplasmosis, 1
Trachea, 1
Tracheostomy, 1
Transfusion reaction, 1
Transplantation, 1
Trauma, 1
Traumatic brain injury, 1
Tremor, 1
Treponema pallidum, 1
Triamcinolone, 1
Tricuspid valve, 1
Tricyclic antidepressant, 1
Trigeminal nerve, 1
Trigeminal neuralgia, 1
Trimethoprim, 1
Tuberculosis, 1
Tuberculosis vaccine, 1
Tumor, 1
Tumor suppressor gene, 1
Typhoid fever, 1
Ulcer, 1
Ulcerative colitis, 1
Ulna, 1
Ultrasound, 1
Umbilical cord, 1
Upper extremity, 1
Urea, 1
Ureter, 1
Urethra, 1
Urethritis, 1
Urinalysis, 1
Urinary bladder, 1
Urinary incontinence, 1
Urinary retention, 1
Urinary system, 1
Urinary tract infection, 1
Urine, 1
Urine output, 1
Urology, 1
Uterine cancer, 1
Uterus, 1
Vaccination, 1
Vaccine, 1
Vagina, 1
Vaginitis, 1
Vagus nerve, 1
Valacyclovir, 1
Valproic acid, 1
Vancomycin, 1
Varicella vaccine, 1
Varicella zoster virus, 1
Varicose vein, 1
Vascular disease, 1
Vascular surgery, 1
Vasculitis, 1
Vasodilator, 1
Vasopressin, 1
Vein, 1
Venous thromboembolism, 1
Ventilation, 1
Ventricle, 1
Ventricular fibrillation, 1
Ventricular septal defect, 1
Ventricular tachycardia, 1
Venule, 1
Verapamil, 1
Vertebra, 1
Vertebral artery, 1
Vertigo, 1
Vestibular nerve, 1
Vestibular system, 1
Viral hepatitis, 1
Virology, 1
Virus, 1
Vision, 1
Visual cortex, 1
Vitamin, 1
Vitamin A, 1
Vitamin B12, 1
Vitamin C, 1
Vitamin D, 1
Vitamin deficiency, 1
Vitamin K, 1
Vitiligo, 1
Vocal cord, 1
Volume of distribution, 1
Vomiting, 1
Warfarin, 1
Wart, 1
Water, 1
Weight loss, 1
Wernicke encephalopathy, 1
Wernicke-Korsakoff syndrome, 1
White blood cell, 1
Wound, 1
Wound healing, 1
Wrist, 1
Xanthoma, 1
Xerostomia, 1
Yeast infection, 1
Yersinia pestis, 1
Zidovudine, 1
Zinc, 1
Zoster vaccine, 1

Abbeville, 1
Abbeville, 2
Abbeville, 3
Abbeville, 4
Abbeville, 5
Abbeville, 6
Abbeville, 7
Abbeville, 8
Abbeville, 9
Abbeville, 10
Abbeville, 11
Abbeville, 12
Abbeville, 13
Abbeville, 14
Abbeville, 15
Abbeville, 16
Abbeville, 17
Abbeville, 18
Abbeville, 19
Abbeville, 20
Abbeville, 21
Abbeville, 22
Abbeville, 23
Abbeville, 24
Abbeville, 25
Abbeville, 26
Abbeville, 27
Abbeville, 28
Abbeville, 29
Abbeville, 30
Abbeville, 31
Abbeville, 32
Abbeville, 33
Abbeville, 34
Abbeville, 35
Abbeville, 36
Abbeville, 37
Abbeville, 38
Abbeville, 39
Abbeville, 40
Abbeville, 41
Abbeville, 42
Abbeville, 43
Abbeville, 44
Abbeville, 45
Abbeville, 46
Abbeville, 47
Abbeville, 48
Abbeville, 49
Abbeville, 50
Abbeville, 51
Abbeville, 52
Abbeville, 53
Abbeville, 54
Abbeville, 55
Abbeville, 56
Abbeville, 57
Abbeville, 58
Abbeville, 59
Abbeville, 60
Abbeville, 61
Abbeville, 62
Abbeville, 63
Abbeville, 64
Abbeville, 65
Abbeville, 66
Abbeville, 67
Abbeville, 68
Abbeville, 69
Abbeville, 70
Abbeville, 71
Abbeville, 72
Abbeville, 73
Abbeville, 74
Abbeville, 75
Abbeville, 76
Abbeville, 77
Abbeville, 78
Abbeville, 79
Abbeville, 80
Abbeville, 81
Abbeville, 82
Abbeville, 83
Abbeville, 84
Abbeville, 85
Abbeville, 86
Abbeville, 87
Abbeville, 88
Abbeville, 89
Abbeville, 90
Abbeville, 91
Abbeville, 92
Abbeville, 93
Abbeville, 94
Abbeville, 95
Abbeville, 96
Abbeville, 97
Abbeville, 98
Abbeville, 99
Abbeville, 100
Abbeville, 101
Abbeville, 102
Abbeville, 103
Abbeville, 104
Abbeville, 105
Abbeville, 106
Abbeville, 107
Abbeville, 108
Abbeville, 109
Abbeville, 110
Abbeville, 111
Abbeville, 112
Abbeville, 113
Abbeville, 114
Abbeville, 115
Abbeville, 116
Abbeville, 117
Abbeville, 118
Abbeville, 119
Abbeville, 120
Abbeville, 121
Abbeville, 122
Abbeville, 123
Abbeville, 124
Abbeville, 125
Abbeville, 126
Abbeville, 127
Abbeville, 128
Abbeville, 129
Abbeville, 130
Abbeville, 131
Abbeville, 132
Abbeville, 133
Abbeville, 134
Abbeville, 135
Abbeville, 136
Abbeville, 137
Abbeville, 138
Abbeville, 139
Abbeville, 140
Abbeville, 141
Abbeville, 142
Abbeville, 143
Abbeville, 144
Abbeville, 145
Abbeville, 146
Abbeville, 147
Abbeville, 148
Abbeville, 149
Abbeville, 150
Abbeville, 151
Abbeville, 152
Abbeville, 153
Abbeville, 154
Abbeville, 155
Abbeville, 156
Abbeville, 157
Abbeville, 158
Abbeville, 159
Abbeville, 160
Abbeville, 161
Abbeville, 162
Abbeville, 163
Abbeville, 164
Abbeville, 165
Abbeville, 166
Abbeville, 167
Abbeville, 168
Abbeville, 169
Abbeville, 170
Abbeville, 171
Abbeville, 172
Abbeville, 173
Abbeville, 174
Abbeville, 175
Abbeville, 176
Abbeville, 177
Abbeville, 178
Abbeville, 179
Abbeville, 180
Abbeville, 181
Abbeville, 182
Abbeville, 183
Abbeville, 184
Abbeville, 185
Abbeville, 186
Abbeville, 187
Abbeville, 188
Abbeville, 189
Abbeville, 190
Abbeville, 191
Abbeville, 192
Abbeville, 193
Abbeville, 194
Abbeville, 195
Abbeville, 196
Abbeville, 197
Abbeville, 198
Abbeville, 199
Abbeville, 200
Abbeville, 201
Abbeville, 202
Abbeville, 203
Abbeville, 204
Abbeville, 205
Abbeville, 206
Abbeville, 207
Abbeville, 208
Abbeville, 209
Abbeville, 210
Abbeville, 211
Abbeville, 212
Abbeville, 213
Abbeville, 214
Abbeville, 215
Abbeville, 216
Abbeville, 217
Abbeville, 218
Abbeville, 219
Abbeville, 220
Abbeville, 221
Abbeville, 222
Abbeville, 223
Abbeville, 224
Abbeville, 225
Abbeville, 226
Abbeville, 227
Abbeville, 228
Abbeville, 229
Abbeville, 230
Abbeville, 231
Abbeville, 232
Abbeville, 233
Abbeville, 234
Abbeville, 235
Abbeville, 236
Abbeville, 237
Abbeville, 238
Abbeville, 239
Abbeville, 240
Abbeville, 241
Abbeville, 242
Abbeville, 243
Abbeville, 244
Abbeville, 245
Abbeville, 246
Abbeville, 247
Abbeville, 248
Abbeville, 249
Abbeville, 250
Abbeville, 251
Abbeville, 252
Abbeville, 253
Abbeville, 254
Abbeville, 255
Abbeville, 256
Abbeville, 257
Abbeville, 258
Abbeville, 259
Abbeville, 260
Abbeville, 261
Abbeville, 262
Abbeville, 263
Abbeville, 264
Abbeville, 265
Abbeville, 266
Abbeville, 267
Abbeville, 268
Abbeville, 269
Abbeville, 270
Abbeville, 271
Abbeville, 272
Abbeville, 273
Abbeville, 274
Abbeville, 275
Abbeville, 276
Abbeville, 277
Abbeville, 278
Abbeville, 279
Abbeville, 280
Abbeville, 281
Abbeville, 282
Abbeville, 283
Abbeville, 284
Abbeville, 285
Abbeville, 286
Abbeville, 287
Abbeville, 288
Abbeville, 289
Abbeville, 290
Abbeville, 291
Abbeville, 292
Abbeville, 293
Abbeville, 294
Abbeville, 295
Abbeville, 296
Abbeville, 297
Abbeville, 298
Abbeville, 299
Abbeville, 300
Abbeville, 301
Abbeville, 302
Abbeville, 303
Abbeville, 304
Abbeville, 305
Abbeville, 306
Abbeville, 307
Abbeville, 308
Abbeville, 309
Abbeville, 310
Abbeville, 311
Abbeville, 312
Abbeville, 313
Abbeville, 314
Abbeville, 315
Abbeville, 316
Abbeville, 317
Abbeville, 318
Abbeville, 319
Abbeville, 320
Abbeville, 321
Abbeville, 322
Abbeville, 323
Abbeville, 324
Abbeville, 325
Abbeville, 326
Abbeville, 327
Abbeville, 328
Abbeville, 329
Abbeville, 330
Abbeville, 331
Abbeville, 332
Abbeville, 333
Abbeville, 334
Abbeville, 335
Abbeville, 336
Abbeville, 337
Abbeville, 338
Abbeville, 339
Abbeville, 340
Abbeville, 341
Abbeville, 342
Abbeville, 343
Abbeville, 344
Abbeville, 345
Abbeville, 346
Abbeville, 347
Abbeville, 348
Abbeville, 349
Abbeville, 350
Abbeville, 351
Abbeville, 352
Abbeville, 353
Abbeville, 354
Abbeville, 355
Abbeville, 356
Abbeville, 357
Abbeville, 358
Abbeville, 359
Abbeville, 360
Abbeville, 361
Abbeville, 362
Abbeville, 363
Abbeville, 364
Abbeville, 365
Abbeville, 366
Abbeville, 367
Abbeville, 368
Abbeville, 369
Abbeville, 370
Abbeville, 371
Abbeville, 372
Abbeville, 373
Abbeville, 374
Abbeville, 375
Abbeville, 376
Abbeville, 377
Abbeville, 378
Abbeville, 379
Abbeville, 380
Abbeville, 381
Abbeville, 382
Abbeville, 383
Abbeville, 384
Abbeville, 385
Abbeville, 386
Abbeville, 387
Abbeville, 388
Abbeville, 389
Abbeville, 390
Abbeville, 391
Abbeville, 392
Abbeville, 393
Abbeville, 394
Abbeville, 395
Abbeville, 396
Abbeville, 397
Abbeville, 398
Abbeville, 399
Abbeville, 400
Abbeville, 401
Abbeville, 402
Abbeville, 403
Abbeville, 404
Abbeville, 405
Abbeville, 406
Abbeville, 407
Abbeville, 408
Abbeville, 409
Abbeville, 410
Abbeville, 411
Abbeville, 412
Abbeville, 413
Abbeville, 414
Abbeville, 415
Abbeville, 416
Abbeville, 417
Abbeville, 418
Abbeville, 419
Abbeville, 420
Abbeville, 421
Abbeville, 422
Abbeville, 423
Abbeville, 424
Abbeville, 425
Abbeville, 426
Abbeville, 427
Abbeville, 428
Abbeville, 429
Abbeville, 430
Abbeville, 431
Abbeville, 432
Abbeville, 433
Abbeville, 434
Abbeville, 435
Abbeville, 436
Abbeville, 437
Abbeville, 438
Abbeville, 439
Abbeville, 440
Abbeville, 441
Abbeville, 442
Abbeville, 443
Abbeville, 444
Abbeville, 445
Abbeville, 446
Abbeville, 447
Abbeville, 448
Abbeville, 449
Abbeville, 450
Abbeville, 451
Abbeville, 452
Abbeville, 453
Abbeville, 454
Abbeville, 455
Abbeville, 456
Abbeville, 457
Abbeville, 458
Abbeville, 459
Abbeville, 460
Abbeville, 461
Abbeville, 462
Abbeville, 463
Abbeville, 464
Abbeville, 465
Abbeville, 466
Abbeville, 467
Abbeville, 468
Abbeville, 469
Abbeville, 470
Abbeville, 471
Abbeville, 472
Abbeville, 473
Abbeville, 474
Abbeville, 475
Abbeville, 476
Abbeville, 477
Abbeville, 478
Abbeville, 479
Abbeville, 480
Abbeville, 481
Abbeville, 482
Abbeville, 483
Abbeville, 484
Abbeville, 485
Abbeville, 486
Abbeville, 487
Abbeville, 488
Abbeville, 489
Abbeville, 490
Abbeville, 491
Abbeville, 492
Abbeville, 493
Abbeville, 494
Abbeville, 495
Abbeville, 496
Abbeville, 497
Abbeville, 498
Abbeville, 499
Abbeville, 500
Abbeville, 501
Abbeville, 502
Abbeville, 503
Abbeville, 504
Abbeville, 505
Abbeville, 506
Abbeville, 507
Abbeville, 508
Abbeville, 509
Abbeville, 510
Abbeville, 511
Abbeville, 512
Abbeville, 513
Abbeville, 514
Abbeville, 515
Abbeville, 516
Abbeville, 517
Abbeville, 518
Abbeville, 519
Abbeville, 520
Abbeville, 521
Abbeville, 522
Abbeville, 523
Abbeville, 524
Abbeville, 525
Abbeville, 526
Abbeville, 527
Abbeville, 528
Abbeville, 529
Abbeville, 530
Abbeville, 531
Abbeville, 532
Abbeville, 533
Abbeville, 534
Abbeville, 535
Abbeville, 536
Abbeville, 537
Abbeville, 538
Abbeville, 539
Abbeville, 540
Abbeville, 541
Abbeville, 542
Abbeville, 543
Abbeville, 544
Abbeville, 545
Abbeville, 546
Abbeville, 547
Abbeville, 548
Abbeville, 549
Abbeville, 550
Abbeville, 551
Abbeville, 552
Abbeville, 553
Abbeville, 554
Abbeville, 555
Abbeville, 556
Abbeville, 557
Abbeville, 558
Abbeville, 559
Abbeville, 560
Abbeville, 561
Abbeville, 562
Abbeville, 563
Abbeville, 564
Abbeville, 565
Abbeville, 566
Abbeville, 567
Abbeville, 568
Abbeville, 569
Abbeville, 570
Abbeville, 571
Abbeville, 572
Abbeville, 573
Abbeville, 574
Abbeville, 575
Abbeville, 576
Abbeville, 577
Abbeville, 578
Abbeville, 579
Abbeville, 580
Abbeville, 581
Abbeville, 582
Abbeville, 583
Abbeville, 584
Abbeville, 585
Abbeville, 586
Abbeville, 587
Abbeville, 588
Abbeville, 589
Abbeville, 590
Abbeville, 591
Abbeville, 592
Abbeville, 593
Abbeville, 594
Abbeville, 595
Abbeville, 596
Abbeville, 597
Abbeville, 598
Abbeville, 599
Abbeville, 600
Abbeville, 601
Abbeville, 602
Abbeville, 603
Abbeville, 604
Abbeville, 605
Abbeville, 606
Abbeville, 607
Abbeville, 608
Abbeville, 609
Abbeville, 610
Abbeville, 611
Abbeville, 612
Abbeville, 613
Abbeville, 614
Abbeville, 615
Abbeville, 616
Abbeville, 617
Abbeville, 618
Abbeville, 619
Abbeville, 620
Abbeville, 621
Abbeville, 622
Abbeville, 623
Abbeville, 624
Abbeville, 625
Abbeville, 626
Abbeville, 627
Abbeville, 628
Abbeville, 629
Abbeville, 630
Abbeville, 631
Abbeville, 632
Abbeville, 633
Abbeville, 634
Abbeville, 635
Abbeville, 636
Abbeville, 637
Abbeville, 638
Abbeville, 639
Abbeville, 640
Abbeville, 641
Abbeville, 642
Abbeville, 643
Abbeville, 644
Abbeville, 645
Abbeville, 646
Abbeville, 647
Abbeville, 648
Abbeville, 649
Abbeville, 650
Abbeville, 651
Abbeville, 652
Abbeville, 653
Abbeville, 654
Abbeville, 655
Abbeville, 656
Abbeville, 657
Abbeville, 658
Abbeville, 659
Abbeville, 660
Abbeville, 661
Abbeville, 662
Abbeville, 663
Abbeville, 664
Abbeville, 665
Abbeville, 666
Abbeville, 667
Abbeville, 668
Abbeville, 669
Abbeville, 670
Abbeville, 671
Abbeville, 672
Abbeville, 673
Abbeville, 674
Abbeville, 675
Abbeville, 676
Abbeville, 677
Abbeville, 678
Abbeville, 679
Abbeville, 680
Abbeville, 681
Abbeville, 682
Abbeville, 683
Abbeville, 684
Abbeville, 685
Abbeville, 686
Abbeville, 687
Abbeville, 688
Abbeville, 689
Abbeville, 690
Abbeville, 691
Abbeville, 692
Abbeville, 693
Abbeville, 694
Abbeville, 695
Abbeville, 696
Abbeville, 697
Abbeville, 698
Abbeville, 699
Abbeville, 700
Abbeville, 701
Abbeville, 702
Abbeville, 703
Abbeville, 704
Abbeville, 705
Abbeville, 706
Abbeville, 707
Abbeville, 708
Abbeville, 709
Abbeville, 710
Abbeville, 711
Abbeville, 712
Abbeville, 713
Abbeville, 714
Abbeville, 715
Abbeville, 716
Abbeville, 717
Abbeville, 718
Abbeville, 719
Abbeville, 720
Abbeville, 721
Abbeville, 722
Abbeville, 723
Abbeville, 724
Abbeville, 725
Abbeville, 726
Abbeville, 727
Abbeville, 728
Abbeville, 729
Abbeville, 730
Abbeville, 731
Abbeville, 732
Abbeville, 733
Abbeville, 734
Abbeville, 735
Abbeville, 736
Abbeville, 737
Abbeville, 738
Abbeville, 739
Abbeville, 740
Abbeville, 741
Abbeville, 742
Abbeville, 743
Abbeville, 744
Abbeville, 745
Abbeville, 746
Abbeville, 747
Abbeville, 748
Abbeville, 749
Abbeville, 750
Abbeville, 751
Abbeville, 752
Abbeville, 753
Abbeville, 754
Abbeville, 755
Abbeville, 756
Abbeville, 757
Abbeville, 758
Abbeville, 759
Abbeville, 760
Abbeville, 761
Abbeville, 762
Abbeville, 763
Abbeville, 764
Abbeville, 765
Abbeville, 766
Abbeville, 767
Abbeville, 768
Abbeville, 769
Abbeville, 770
Abbeville, 771
Abbeville, 772
Abbeville, 773
Abbeville, 774
Abbeville, 775
Abbeville, 776
Abbeville, 777
Abbeville, 778
Abbeville, 779
Abbeville, 780
Abbeville, 781
Abbeville, 782
Abbeville, 783
Abbeville, 784
Abbeville, 785
Abbeville, 786
Abbeville, 787
Abbeville, 788
Abbeville, 789
Abbeville, 790
Abbeville, 791
Abbeville, 792
Abbeville, 793
Abbeville, 794
Abbeville, 795
Abbeville, 796
Abbeville, 797
Abbeville, 798
Abbeville, 799
Abbeville, 800
Abbeville, 801
Abbeville, 802
Abbeville, 803
Abbeville, 804
Abbeville, 805
Abbeville, 806
Abbeville, 807
Abbeville, 808
Abbeville, 809
Abbeville, 810
Abbeville, 811
Abbeville, 812
Abbeville, 813
Abbeville, 814
Abbeville, 815
Abbeville, 816
Abbeville, 817
Abbeville, 818
Abbeville, 819
Abbeville, 820
Abbeville, 821
Abbeville, 822
Abbeville, 823
Abbeville, 824
Abbeville, 825
Abbeville, 826
Abbeville, 827
Abbeville, 828
Abbeville, 829
Abbeville, 830
Abbeville, 831
Abbeville, 832
Abbeville, 833
Abbeville, 834
Abbeville, 835
Abbeville, 836
Abbeville, 837
Abbeville, 838
Abbeville, 839
Abbeville, 840
Abbeville, 841
Abbeville, 842
Abbeville, 843
Abbeville, 844
Abbeville, 845
Abbeville, 846
Abbeville, 847
Abbeville, 848
Abbeville, 849
Abbeville, 850
Abbeville, 851
Abbeville, 852
Abbeville, 853
Abbeville, 854
Abbeville, 855
Abbeville, 856
Abbeville, 857
Abbeville, 858
Abbeville, 859
Abbeville, 860
Abbeville, 861
Abbeville, 862
Abbeville, 863
Abbeville, 864
Abbeville, 865
Abbeville, 866
Abbeville, 867
Abbeville, 868
Abbeville, 869
Abbeville, 870
Abbeville, 871
Abbeville, 872
Abbeville, 873
Abbeville, 874
Abbeville, 875
Abbeville, 876
Abbeville, 877
Abbeville, 878
Abbeville, 879
Abbeville, 880
Abbeville, 881
Abbeville, 882
Abbeville, 883
Abbeville, 884
Abbeville, 885
Abbeville, 886
Abbeville, 887
Abbeville, 888
Abbeville, 889
Abbeville, 890
Abbeville, 891
Abbeville, 892
Abbeville, 893
Abbeville, 894
Abbeville, 895
Abbeville, 896
Abbeville, 897
Abbeville, 898
Abbeville, 899
Abbeville, 900
Abbeville, 901
Abbeville, 902
Abbeville, 903
Abbeville, 904
Abbeville, 905
Abbeville, 906
Abbeville, 907
Abbeville, 908
Abbeville, 909
Abbeville, 910
Abbeville, 911
Abbeville, 912
Abbeville, 913
Abbeville, 914
Abbeville, 915
Abbeville, 916
Abbeville, 917
Abbeville, 918
Abbeville, 919
Abbeville, 920
Abbeville, 921
Abbeville, 922
Abbeville, 923
Abbeville, 924
Abbeville, 925
Abbeville, 926
Abbeville, 927
Abbeville, 928
Abbeville, 929
Abbeville, 930
Abbeville, 931
Abbeville, 932
Abbeville, 933
Abbeville, 934
Abbeville, 935
Abbeville, 936
Abbeville, 937
Abbeville, 938
Abbeville, 939
Abbeville, 940
Abbeville, 941
Abbeville, 942
Abbeville, 943
Abbeville, 944
Abbeville, 945
Abbeville, 946
Abbeville, 947
Abbeville, 948
Abbeville, 949
Abbeville, 950
Abbeville, 951
Abbeville, 952
Abbeville, 953
Abbeville, 954
Abbeville, 955
Abbeville, 956
Abbeville, 957
Abbeville, 958
Abbeville, 959
Abbeville, 960
Abbeville, 961
Abbeville, 962
Abbeville, 963
Abbeville, 964
Abbeville, 965
Abbeville, 966
Abbeville, 967
Abbeville, 968
Abbeville, 969
Abbeville, 970
Abbeville, 971
Abbeville, 972
Abbeville, 973
Abbeville, 974
Abbeville, 975
Abbeville, 976
Abbeville, 977
Abbeville, 978
Abbeville, 979
Abbeville, 980
Abbeville, 981
Abbeville, 982
Abbeville, 983
Abbeville, 984
Abbeville, 985
Abbeville, 986
Abbeville, 987
Abbeville, 988
Abbeville, 989
Abbeville, 990
Abbeville, 991
Abbeville, 992
Abbeville, 993
Abbeville, 994
Abbeville, 995
Abbeville, 996
Abbeville, 997
Abbeville, 998
Abbeville, 999
Abbeville, 1000

Abstract, 1
Abstract, 2
Abstract, 3
Abstract, 4
Abstract, 5
Abstract, 6
Abstract, 7
Abstract, 8
Abstract, 9
Abstract, 10
Abstract, 11
Abstract, 12
Abstract, 13
Abstract, 14
Abstract, 15
Abstract, 16
Abstract, 17
Abstract, 18
Abstract, 19
Abstract, 20
Abstract, 21
Abstract, 22
Abstract, 23
Abstract, 24
Abstract, 25
Abstract, 26
Abstract, 27
Abstract, 28
Abstract, 29
Abstract, 30
Abstract, 31
Abstract, 32
Abstract, 33
Abstract, 34
Abstract, 35
Abstract, 36
Abstract, 37
Abstract, 38
Abstract, 39
Abstract, 40
Abstract, 41
Abstract, 42
Abstract, 43
Abstract, 44
Abstract, 45
Abstract, 46
Abstract, 47
Abstract, 48
Abstract, 49
Abstract, 50
Abstract, 51
Abstract, 52
Abstract, 53
Abstract, 54
Abstract, 55
Abstract, 56
Abstract, 57
Abstract, 58
Abstract, 59
Abstract, 60
Abstract, 61
Abstract, 62
Abstract, 63
Abstract, 64
Abstract, 65
Abstract, 66
Abstract, 67
Abstract, 68
Abstract, 69
Abstract, 70
Abstract, 71
Abstract, 72
Abstract, 73
Abstract, 74
Abstract, 75
Abstract, 76
Abstract, 77
Abstract, 78
Abstract, 79
Abstract, 80
Abstract, 81
Abstract, 82
Abstract, 83
Abstract, 84
Abstract, 85
Abstract, 86
Abstract, 87
Abstract, 88
Abstract, 89
Abstract, 90
Abstract, 91
Abstract, 92
Abstract, 93
Abstract, 94
Abstract, 95
Abstract, 96
Abstract, 97
Abstract, 98
Abstract, 99
Abstract, 100
Abstract, 101
Abstract, 102
Abstract, 103
Abstract, 104
Abstract, 105
Abstract, 106
Abstract, 107
Abstract, 108
Abstract, 109
Abstract, 110
Abstract, 111
Abstract, 112
Abstract, 113
Abstract, 114
Abstract, 115
Abstract, 116
Abstract, 117
Abstract, 118
Abstract, 119
Abstract, 120
Abstract, 121
Abstract, 122
Abstract, 123
Abstract, 124
Abstract, 125
Abstract, 126
Abstract, 127
Abstract, 128
Abstract, 129
Abstract, 130
Abstract, 131
Abstract, 132
Abstract, 133
Abstract, 134
Abstract, 135
Abstract, 136
Abstract, 137
Abstract, 138
Abstract, 139
Abstract, 140
Abstract, 141
Abstract, 142
Abstract, 143
Abstract, 144
Abstract, 145
Abstract, 146
Abstract, 147
Abstract, 148
Abstract, 149
Abstract, 150
Abstract, 151
Abstract, 152
Abstract, 153
Abstract, 154
Abstract, 155
Abstract, 156
Abstract, 157
Abstract, 158
Abstract, 159
Abstract, 160
Abstract, 161
Abstract, 162
Abstract, 163
Abstract, 164
Abstract, 165
Abstract, 166
Abstract, 167
Abstract, 168
Abstract, 169
Abstract, 170
Abstract, 171
Abstract, 172
Abstract, 173
Abstract, 174
Abstract, 175
Abstract, 176
Abstract, 177
Abstract, 178
Abstract, 179
Abstract, 180
Abstract, 181
Abstract, 182
Abstract, 183
Abstract, 184
Abstract, 185
Abstract, 186
Abstract, 187
Abstract, 188
Abstract, 189
Abstract, 190
Abstract, 191
Abstract, 192
Abstract, 193
Abstract, 194
Abstract, 195
Abstract, 196
Abstract, 197
Abstract, 198
Abstract, 199
Abstract, 200
Abstract, 201
Abstract, 202
Abstract, 203
Abstract, 204
Abstract, 205
Abstract, 206
Abstract, 207
Abstract, 208
Abstract, 209
Abstract, 210
Abstract, 211
Abstract, 212
Abstract, 213
Abstract, 214
Abstract, 215
Abstract, 216
Abstract, 217
Abstract, 218
Abstract, 219
Abstract, 220
Abstract, 221
Abstract, 222
Abstract, 223
Abstract, 224
Abstract, 225
Abstract, 226
Abstract, 227
Abstract, 228
Abstract, 229
Abstract, 230
Abstract, 231
Abstract, 232
Abstract, 233
Abstract, 234
Abstract, 235
Abstract, 236
Abstract, 237
Abstract, 238
Abstract, 239
Abstract, 240
Abstract, 241
Abstract, 242
Abstract, 243
Abstract, 244
Abstract, 245
Abstract, 246
Abstract, 247
Abstract, 248
Abstract, 249
Abstract, 250
Abstract, 251
Abstract, 252
Abstract, 253
Abstract, 254
Abstract, 255
Abstract, 256
Abstract, 257
Abstract, 258
Abstract, 259
Abstract, 260
Abstract, 261
Abstract, 262
Abstract, 263
Abstract, 264
Abstract, 265
Abstract, 266
Abstract, 267
Abstract, 268
Abstract, 269
Abstract, 270
Abstract, 271
Abstract, 272
Abstract, 273
Abstract, 274
Abstract, 275
Abstract, 276
Abstract, 277
Abstract, 278
Abstract, 279
Abstract, 280
Abstract, 281
Abstract, 282
Abstract, 283
Abstract, 284
Abstract, 285
Abstract, 286
Abstract, 287
Abstract, 288
Abstract, 289
Abstract, 290
Abstract, 291
Abstract, 292
Abstract, 293
Abstract, 294
Abstract, 295
Abstract, 296
Abstract, 297
Abstract, 298
Abstract, 299
Abstract, 300
Abstract, 301
Abstract, 302
Abstract, 303
Abstract, 304
Abstract, 305
Abstract, 306
Abstract, 307
Abstract, 308
Abstract, 309
Abstract, 310
Abstract, 311
Abstract, 312
Abstract, 313
Abstract, 314
Abstract, 315
Abstract, 316
Abstract, 317
Abstract, 318
Abstract, 319
Abstract, 320
Abstract, 321
Abstract, 322
Abstract, 323
Abstract, 324
Abstract, 325
Abstract, 326
Abstract, 327
Abstract, 328
Abstract, 329
Abstract, 330
Abstract, 331
Abstract, 332
Abstract, 333
Abstract, 334
Abstract, 335
Abstract, 336
Abstract, 337
Abstract, 338
Abstract, 339
Abstract, 340
Abstract, 341
Abstract, 342
Abstract, 343
Abstract, 344
Abstract, 345
Abstract, 346
Abstract, 347
Abstract, 348
Abstract, 349
Abstract, 350
Abstract, 351
Abstract, 352
Abstract, 353
Abstract, 354
Abstract, 355
Abstract, 356
Abstract, 357
Abstract, 358
Abstract, 359
Abstract, 360
Abstract, 361
Abstract, 362
Abstract, 363
Abstract, 364
Abstract, 365
Abstract, 366
Abstract, 367
Abstract, 368
Abstract, 369
Abstract, 370
Abstract, 371
Abstract, 372
Abstract, 373
Abstract, 374
Abstract, 375
Abstract, 376
Abstract, 377
Abstract, 378
Abstract, 379
Abstract, 380
Abstract, 381
Abstract, 382
Abstract, 383
Abstract, 384
Abstract, 385
Abstract, 386
Abstract, 387
Abstract, 388
Abstract, 389
Abstract, 390
Abstract, 391
Abstract, 392
Abstract, 393
Abstract, 394
Abstract, 395
Abstract, 396
Abstract, 397
Abstract, 398
Abstract, 399
Abstract, 400
Abstract, 401
Abstract, 402
Abstract, 403
Abstract, 404
Abstract, 405
Abstract, 406
Abstract, 407
Abstract, 408
Abstract, 409
Abstract, 410
Abstract, 411
Abstract, 412
Abstract, 413
Abstract, 414
Abstract, 415
Abstract, 416
Abstract, 417
Abstract, 418
Abstract, 419
Abstract, 420
Abstract, 421
Abstract, 422
Abstract, 423
Abstract, 424
Abstract, 425
Abstract, 426
Abstract, 427
Abstract, 428
Abstract, 429
Abstract, 430
Abstract, 431
Abstract, 432
Abstract, 433
Abstract, 434
Abstract, 435
Abstract, 436
Abstract, 437
Abstract, 438
Abstract, 439
Abstract, 440
Abstract, 441
Abstract, 442
Abstract, 443
Abstract, 444
Abstract, 445
Abstract, 446
Abstract, 447
Abstract, 448
Abstract, 449
Abstract, 450
Abstract, 451
Abstract, 452
Abstract, 453
Abstract, 454
Abstract, 455
Abstract, 456
Abstract, 457
Abstract, 458
Abstract, 459
Abstract, 460
Abstract, 461
Abstract, 462
Abstract, 463
Abstract, 464
Abstract, 465
Abstract, 466
Abstract, 467
Abstract, 468
Abstract, 469
Abstract, 470
Abstract, 471
Abstract, 472
Abstract, 473
Abstract, 474
Abstract, 475
Abstract, 476
Abstract, 477
Abstract, 478
Abstract, 479
Abstract, 480
Abstract, 481
Abstract, 482
Abstract, 483
Abstract, 484
Abstract, 485
Abstract, 486
Abstract, 487
Abstract, 488
Abstract, 489
Abstract, 490
Abstract, 491
Abstract, 492
Abstract, 493
Abstract, 494
Abstract, 495
Abstract, 496
Abstract, 497
Abstract, 498
Abstract, 499
Abstract, 500
Abstract, 501
Abstract, 502
Abstract, 503
Abstract, 504
Abstract, 505
Abstract, 506
Abstract, 507
Abstract, 508
Abstract, 509
Abstract, 510
Abstract, 511
Abstract, 512
Abstract, 513
Abstract, 514
Abstract, 515
Abstract, 516
Abstract, 517
Abstract, 518
Abstract, 519
Abstract, 520
Abstract, 521
Abstract, 522
Abstract, 523
Abstract, 524
Abstract, 525
Abstract, 526
Abstract, 527
Abstract, 528
Abstract, 529
Abstract, 530
Abstract, 531
Abstract, 532
Abstract, 533
Abstract, 534
Abstract, 535
Abstract, 536
Abstract, 537
Abstract, 538
Abstract, 539
Abstract, 540
Abstract, 541
Abstract, 542
Abstract, 543
Abstract, 544
Abstract, 545
Abstract, 546
Abstract, 547
Abstract, 548
Abstract, 549
Abstract, 550
Abstract, 551
Abstract, 552
Abstract, 553
Abstract, 554
Abstract, 555
Abstract, 556
Abstract, 557
Abstract, 558
Abstract, 559
Abstract, 560
Abstract, 561
Abstract, 562
Abstract, 563
Abstract, 564
Abstract, 565
Abstract, 566
Abstract, 567
Abstract, 568
Abstract, 569
Abstract, 570
Abstract, 571
Abstract, 572
Abstract, 573
Abstract, 574
Abstract, 575
Abstract, 576
Abstract, 577
Abstract, 578
Abstract, 579
Abstract, 580
Abstract, 581
Abstract, 582
Abstract, 583
Abstract, 584
Abstract, 585
Abstract, 586
Abstract, 587
Abstract, 588
Abstract, 589
Abstract, 590
Abstract, 591
Abstract, 592
Abstract, 593
Abstract, 594
Abstract, 595
Abstract, 596
Abstract, 597
Abstract, 598
Abstract, 599
Abstract, 600
Abstract, 601
Abstract, 602
Abstract, 603
Abstract, 604
Abstract, 605
Abstract, 606
Abstract, 607
Abstract, 608
Abstract, 609
Abstract, 610
Abstract, 611
Abstract, 612
Abstract, 613
Abstract, 614
Abstract, 615
Abstract, 616
Abstract, 617
Abstract, 618
Abstract, 619
Abstract, 620
Abstract, 621
Abstract, 622
Abstract, 623
Abstract, 624
Abstract, 625
Abstract, 626
Abstract, 627
Abstract, 628
Abstract, 629
Abstract, 630
Abstract, 631
Abstract, 632
Abstract, 633
Abstract, 634
Abstract, 635
Abstract, 636
Abstract, 637
Abstract, 638
Abstract, 639
Abstract, 640
Abstract, 641
Abstract, 642
Abstract, 643
Abstract, 644
Abstract, 645
Abstract, 646
Abstract, 647
Abstract, 648
Abstract, 649
Abstract, 650
Abstract, 651
Abstract, 652
Abstract, 653
Abstract, 654
Abstract, 655
Abstract, 656
Abstract, 657
Abstract, 658
Abstract, 659
Abstract, 660
Abstract, 661
Abstract, 662
Abstract, 663
Abstract, 664
Abstract, 665
Abstract, 666
Abstract, 667
Abstract, 668
Abstract, 669
Abstract, 670
Abstract, 671
Abstract, 672
Abstract, 673
Abstract, 674
Abstract, 675
Abstract, 676
Abstract, 677
Abstract, 678
Abstract, 679
Abstract, 680
Abstract, 681
Abstract, 682
Abstract, 683
Abstract, 684
Abstract, 685
Abstract, 686
Abstract, 687
Abstract, 688
Abstract, 689
Abstract, 690
Abstract, 691
Abstract, 692
Abstract, 693
Abstract, 694
Abstract, 695
Abstract, 696
Abstract, 697
Abstract, 698
Abstract, 699
Abstract, 700
Abstract, 701
Abstract, 702
Abstract, 703
Abstract, 704
Abstract, 705
Abstract, 706
Abstract, 707
Abstract, 708
Abstract, 709
Abstract, 710
Abstract, 711
Abstract, 712
Abstract, 713
Abstract, 714
Abstract, 715
Abstract, 716
Abstract, 717
Abstract, 718
Abstract, 719
Abstract, 720
Abstract, 721
Abstract, 722
Abstract, 723
Abstract, 724
Abstract, 725
Abstract, 726
Abstract, 727
Abstract, 728
Abstract, 729
Abstract, 730
Abstract, 731
Abstract, 732
Abstract, 733
Abstract, 734
Abstract, 735
Abstract, 736
Abstract, 737
Abstract, 738
Abstract, 739
Abstract, 740
Abstract, 741
Abstract, 742
Abstract, 743
Abstract, 744
Abstract, 745
Abstract, 746
Abstract, 747
Abstract, 748
Abstract, 749
Abstract, 750
Abstract, 751
Abstract, 752
Abstract, 753
Abstract, 754
Abstract, 755
Abstract, 756
Abstract, 757
Abstract, 758
Abstract, 759
Abstract, 760
Abstract, 761
Abstract, 762
Abstract, 763
Abstract, 764
Abstract, 765
Abstract, 766
Abstract, 767
Abstract, 768
Abstract, 769
Abstract, 770
Abstract, 771
Abstract, 772
Abstract, 773
Abstract, 774
Abstract, 775
Abstract, 776
Abstract, 777
Abstract, 778
Abstract, 779
Abstract, 780
Abstract, 781
Abstract, 782
Abstract, 783
Abstract, 784
Abstract, 785
Abstract, 786
Abstract, 787
Abstract, 788
Abstract, 789
Abstract, 790
Abstract, 791
Abstract, 792
Abstract, 793
Abstract, 794
Abstract, 795
Abstract, 796
Abstract, 797
Abstract, 798
Abstract, 799
Abstract, 800
Abstract, 801
Abstract, 802
Abstract, 803
Abstract, 804
Abstract, 805
Abstract, 806
Abstract, 807
Abstract, 808
Abstract, 809
Abstract, 810
Abstract, 811
Abstract, 812
Abstract, 813
Abstract, 814
Abstract, 815
Abstract, 816
Abstract, 817
Abstract, 818
Abstract, 819
Abstract, 820
Abstract, 821
Abstract, 822
Abstract, 823
Abstract, 824
Abstract, 825
Abstract, 826
Abstract, 827
Abstract, 828
Abstract, 829
Abstract, 830
Abstract, 831
Abstract, 832
Abstract, 833
Abstract, 834
Abstract, 835
Abstract, 836
Abstract, 837
Abstract, 838
Abstract, 839
Abstract, 840
Abstract, 841
Abstract, 842
Abstract, 843
Abstract, 844
Abstract, 845
Abstract, 846
Abstract, 847
Abstract, 848
Abstract, 849
Abstract, 850
Abstract, 851
Abstract, 852
Abstract, 853
Abstract, 854
Abstract, 855
Abstract, 856
Abstract, 857
Abstract, 858
Abstract, 859
Abstract, 860
Abstract, 861
Abstract, 862
Abstract, 863
Abstract, 864
Abstract, 865
Abstract, 866
Abstract, 867
Abstract, 868
Abstract, 869
Abstract, 870
Abstract, 871
Abstract, 872
Abstract, 873
Abstract, 874
Abstract, 875
Abstract, 876
Abstract, 877
Abstract, 878
Abstract, 879
Abstract, 880
Abstract, 881
Abstract, 882
Abstract, 883
Abstract, 884
Abstract, 885
Abstract, 886
Abstract, 887
Abstract, 888
Abstract, 889
Abstract, 890
Abstract, 891
Abstract, 892
Abstract, 893
Abstract, 894
Abstract, 895
Abstract, 896
Abstract, 897
Abstract, 898
Abstract, 899
Abstract, 900
Abstract, 901
Abstract, 902
Abstract, 903
Abstract, 904
Abstract, 905
Abstract, 906
Abstract, 907
Abstract, 908
Abstract, 909
Abstract, 910
Abstract, 911
Abstract, 912
Abstract, 913
Abstract, 914
Abstract, 915
Abstract, 916
Abstract, 917
Abstract, 918
Abstract, 919
Abstract, 920
Abstract, 921
Abstract, 922
Abstract, 923
Abstract, 924
Abstract, 925
Abstract, 926
Abstract, 927
Abstract, 928
Abstract, 929
Abstract, 930
Abstract, 931
Abstract, 932
Abstract, 933
Abstract, 934
Abstract, 935
Abstract, 936
Abstract, 937
Abstract, 938
Abstract, 939
Abstract, 940
Abstract, 941
Abstract, 942
Abstract, 943
Abstract, 944
Abstract, 945
Abstract, 946
Abstract, 947
Abstract, 948
Abstract, 949
Abstract, 950
Abstract, 951
Abstract, 952
Abstract, 953
Abstract, 954
Abstract, 955
Abstract, 956
Abstract, 957
Abstract, 958
Abstract, 959
Abstract, 960
Abstract, 961
Abstract, 962
Abstract, 963
Abstract, 964
Abstract, 965
Abstract, 966
Abstract, 967
Abstract, 968
Abstract, 969
Abstract, 970
Abstract, 971
Abstract, 972
Abstract, 973
Abstract, 974
Abstract, 975
Abstract, 976
Abstract, 977
Abstract, 978
Abstract, 979
Abstract, 980
Abstract, 981
Abstract, 982
Abstract, 983
Abstract, 984
Abstract, 985
Abstract, 986
Abstract, 987
Abstract, 988
Abstract, 989
Abstract, 990
Abstract, 991
Abstract, 992
Abstract, 993
Abstract, 994
Abstract, 995
Abstract, 996
Abstract, 997
Abstract, 998
Abstract, 999
Abstract, 1000

Abbreviations 1
Accidence 1
Adjectives 1
Adverbs 1
Agreement 1
Alphabet 1
Analysis 1
Antithesis 1
Apposition 1
Article 1
Auxiliary Verbs 1
Barbarisms 1
Cases 1
Clauses 1
Collective Nouns 1
Comparison 1
Conjugation 1
Conjunctions 1
Consonants 1
Construction 1
Contractions 1
Declension 1
Derivation 1
Diphthongs 1
Ellipsis 1
Etymology 1
Figures of Speech 1
Gender 1
Genitive Case 1
Grammar 1
Idioms 1
Imperative Mood 1
Indicative Mood 1
Infinitive Mood 1
Interjections 1
Irregular Verbs 1
Letters 1
Metaphor 1
Metonymy 1
Mood 1
Nominative Case 1
Nouns 1
Number 1
Numerals 1
Objective Case 1
Parsing 1
Participles 1
Parts of Speech 1
Passive Voice 1
Past Participle 1
Past Tense 1
Person 1
Personification 1
Phrases 1
Plural Number 1
Possessive Case 1
Prepositions 1
Present Participle 1
Present Tense 1
Pronouns 1
Pronunciation 1
Proper Nouns 1
Punctuation 1
Relative Pronouns 1
Sentences 1
Simile 1
Singular Number 1
Solecisms 1
Spelling 1
Subjunctive Mood 1
Substantives 1
Syllables 1
Synecdoche 1
Syntax 1
Tenses 1
Transitive Verbs 1
Verbs 1
Vocabulary 1
Vowels 1
Voice 1

ἀκούω, hear
ἀλήθεια, truth
ἀλλά, but
ἄλλος, other
ἄν, (modal particle)
ἀνά, up
ἀνάγκη, necessity
ἀνήρ, man
ἄνθρωπος, man
ἀπό, from
ἀποθνῄσκω, die
ἀπόλλυμι, destroy
ἀπολύω, release
ἀπορέω, be in doubt
ἀπορία, doubt
ἀποστέλλω, send
ἀρά, curse
ἀρετή, virtue
ἀρχή, beginning
ἄρχω, rule
ἀσθένεια, weakness
ἀσθενής, weak
αὐτός, self
ἀφίημι, forgive
βαίνω, go
βάλλω, throw
βαρύς, heavy
βασιλεία, kingdom
βασιλεύς, king
βιβλίον, book
βίος, life
βλάπτω, harm
βλασφημέω, blaspheme
βλασφημία, blasphemy
βοάω, cry
βοή, cry
βοηθέω, help
βοηθός, helper
βουλή, counsel
βούλομαι, will
βραδύς, slow
βραχύς, short
γάρ, for
γε, (emphatic particle)
γῆ, earth
γίνομαι, become
γινώσκω, know
γνῶσις, knowledge
γράμμα, letter
γραφή, writing
γράφω, write
γυνή, woman
δαίμων, spirit
δέ, but
δεῖ, must
δείκνυμι, show
δέκα, ten
δεκαπέντε, fifteen
δεκαπλασίων, tenfold
δεκαπλάσιος, tenfold
δεκατέσσαρες, fourteen
δεκάτη, tithe
δεκάτη, tenth
δεκατόω, tithe
δεκτός, acceptable
δένδρον, tree
δεξιός, right
δεύτερος, second
δέχομαι, receive
δέω, bind
δή, (emphatic particle)
δηνάριον, denarius
διά, through
διάβολος, devil
διαθήκη, covenant
διακονέω, minister
διακονία, ministry
διάκονος, minister
διδάσκαλος, teacher
διδάσκω, teach
διδαχή, teaching
δίδωμι, give
δίκαιος, righteous
δικαιοσύνη, righteousness
δικαιόω, justify
δίκη, justice
δίς, twice
δισχίλιοι, two thousand
δισχίλιος, two thousand
δισμύριοι, twenty thousand
δισμύριος, twenty thousand
δόξα, glory
δοξάζω, glorify
δοῦλος, slave
δύναμαι, can
δύναμις, power
δυνατός, powerful
δύο, two
δυσί, two
δώδεκα, twelve
δωδέκατος, twelfth
δῶρον, gift
ἐάν, if
ἐγγίζω, approach
ἐγγύς, near
ἐγείρω, raise
ἐγώ, I
ἔθνος, nation
εἰ, if
εἰμί, be
εἰρήνη, peace
εἰς, into
εἷς, one
ἐκ, out of
ἐκατόν, hundred
ἑκατόν, hundred
ἑκατονταπλασίων, hundredfold
ἑκατονταπλάσιος, hundredfold
ἑκατοντάς, hundred
ἐκβάλλω, cast out
ἐκεῖ, there
ἐκεῖνος, that
ἐκκλησία, church
ἐκπορεύομαι, go out
ἐκτείνω, stretch out
ἐκφεύγω, escape
ἐλάσσων, less
ἐλάχιστος, least
ἐλεάω, have mercy
ἔλεος, mercy
ἐλεύθερος, free
ἐλπίζω, hope
ἐλπίς, hope
ἐμός, my
ἐν, in
ἐνάτη, ninth
ἔνατος, ninth
ἐνδέκατος, eleventh
ἕνδεκα, eleven
ἐνδεκάτη, eleventh
ἐνιαυτός, year
ἐνώπιον, before
ἐξ, six
ἐξάγω, lead out
ἐξαποστέλλω, send out
ἐξέρχομαι, go out
ἐξήκοντα, sixty
ἑξήκοντα, sixty
ἐξουσία, authority
ἔξω, outside
ἔξωθεν, outside
ἔξωθεν, outside
ἔξωθεν

Ann. 1066
Ann. 1067
Ann. 1068
Ann. 1069
Ann. 1070
Ann. 1071
Ann. 1072
Ann. 1073
Ann. 1074
Ann. 1075
Ann. 1076
Ann. 1077
Ann. 1078
Ann. 1079
Ann. 1080
Ann. 1081
Ann. 1082
Ann. 1083
Ann. 1084
Ann. 1085
Ann. 1086
Ann. 1087

INDEX RERUM.

Abbatia Cadomensis, ann. 1066.
Abbatia Cadomensis, ann. 1083.
Abbatia Cadomensis, ann. 1087.
Abbatia Cadomensis, ann. 1087.
Abbatia Cadomensis, ann. 1087.
Abbatia Cadomensis, ann. 1087.
Abbatia Cadomensis, ann. 1087.
Abbatia Cadomensis, ann. 1087.
Abbatia Cadomensis, ann. 1087.
Abbatia Cadomensis, ann. 1087.
Abbatia Cadomensis, ann. 1087.
Abbatia Cadomensis, ann. 1087.
Abbatia Cadomensis, ann. 1087.
Abbatia Cadomensis, ann. 1087.
Abbatia Cadomensis, ann. 1087.
Abbatia Cadomensis, ann. 1087.
Abbatia Cadomensis, ann. 1087.
Abbatia Cadomensis, ann. 1087.
Abbatia Cadomensis, ann. 1087.
Abbatia Cadomensis, ann. 1087.
Abbatia Cadomensis, ann. 1087.

Lamb, Charles, 1775-1834, 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40,

Inachus 1.
Inclusio lex strophae M. § 7.
Indic. pro infin. 278 c. n.
Inferiae 15, 75, 82, 106, 141.
Inferiarum auctoritas 142, 337.
Inferorum honor 142.
— reges 385.
Infinitivus 116.
— cum nomin. in votis 349.
— effectum designans 938.
— pro imperat. 583.
— pro 3 pers. imperat. 85.
Insaniae praeludia 943.
Intercalares strophae M. § 23, 27.
Intercalatio lex strophae M. § 16.
Inversio lex strophae M. § 31.
Ionismi n. 235, 335, 346, 351, 548, 712, 990.
Iphigenia 231.
Ira occisi 276.
Ironia 920.
Iupiter ab inferis emittens 364.
— deorum pater 741.
— regibus prospiciens 249.
— servator 1.
— vindex 747.
Iusiurandum 844.
Iustitia 140.
— Iovis filia 891.
Laceratio genarum 24.
Lacrimae prae gaudio et dolore 174.
Lemnia caedes 595.
Liberorum defectus 950.
Logaoedica tripodia M. §. 7.
Loxias 1004.
Lustratio 90, 1000.
Lux tenebricosa 307.
Mamma ostensa 840.
Manium invocatio 75.
— potestas 139, 154.
Mars 152.
Masc. pro fem. 647, 836.
Meleager 580.
Mensura principalis M. § 2, 6, 7, 17, 29.
Mentio deorum 363.
Mercurius 115, 587.
— δόλιος 684, 762, 763.
— ἡγεμόνιος 783, 1008.
— inferus Eriunius 1, 115, 684.
— nocturnus 684, 760.
— persuadens 765.
— et Apollo 763.
Mesodus 758. M. § 27.
Modestia donum divinum 132.
Morbi descriptio 270.
Mortuorum honor 142.
Mulieres 573, 864.
Nisus 584, 586.
Nominat. absol. 499, 746, 988, 1004.
Numeri aucti M. § 9, 11, 12.
— imminuti M. § 11.
— primarii M. § 5.
Numerus histrionum n. 614.
— verbi pendens a praedicato n. 308.
Nutricis mores 763, 711.
Omina 248.
Oppositio lex strophae M. § 23.
Optativus 571.
Oracula 538.
Oraculi auctoritas 258, 286.
Orcus 116, 759.
— vindex 116.
Orestis dissimulatio 620, 657.
— mores 402, 620, 874, 1019.
Oxymoron 472.
Parca 607, 911.
Parcarum munus 853.
Parentes nutriendi 851, 950.
Parnassia vox 542.
Paroemiacus in libris obscuratus n. 355.
Particip. praes. 996.
— pro verb. fin. 83, 775.
— verb. fin. circumdata 217.
Pellicatus 862.
Penates 753, 1004.
Pentameter dactyl. M. § 18.
Perseus 776.
Pherecrateus M. §. 4, 5, 27.
Piaculum tempore evanescens 1000.
— transiens in propinquos 271, 276.
Pietas ad inferias memorata 80.
Planctus 23, 313.
Plebs seditiosa 49.
Plur. pro sing. 309.
Praefracta dictio n. 115, 122.
Praesens pro fut. n. 529, 675.
Productio ante mut. c. liqu. 145, n. 40, 796.
Progressio lex strophae M. § 17.
Pronuntiatio extollens 86.

Proserpina 341, n. 469.
Proverbia 595, 654.
Pylades 843, 881.
Quattuor histriones 842, n. 614.
Ratum facere 154.
Reges 249.
Regia dignitas 48.
Regis potestas de vita 342.
Religio dicendi, vide εὐφημία.
Responsiones sententiarum 595, 597, 1014. M. § 7.
Satellites 725.
Scena quomodo ornata 836, 917, 996, 1007.
Sceptrum 342.
Scylla 584 sqq.
Scythae 151.
Sensus ambiguus 656.
Serpentes 237. cf. draco.
Servi conditio et mores 66, 70, 592, 858.
Sol cuncta cernens 928.
— et Apollo 931.
Somniorum interpretes 36.
Sophocles (Ai. 1184) n. 573.
— (Ai. 1387) 283.
— (Oed. Tyr. 1478) 1008.
— (Trach. 331) 31.
Spectrum occisi 271.
Spondeus M. § 18.
Stropharum leges M. § 2, 16, 17, 22, 23, 28, 29, 30.
Strophius 631, 636.
Subiectum mutatum 54.
Supplicis habitus 979.
Syllabarum responsio M. § 36.
Synizesis literae ι n. 319.
Talionis lex 779, 831.
Terra 119, 140.
— invocata 41.
Terrae os 759.
— sanguine sparsae ira 58, 1007.
Timor 156.
— vinculum civitatis 49.
Transmissio versus M. § 32.
Torques 584.
Trivium 631.
Tumulus 679, 684.
Tyrannis Aegisthi 49, 177, 132, 592, 726.
Ventorum vocabula 1012.
Venustas veritati posthabita 714.
Verbositas 699.
Versus intercalaris M. § 5.
— principalis M. § 6, 32.
— transmissus 751.
Versuum leges M. § 5, 33 sqq.
Vesta 759.
Vestigia 194.
Vestis signum Orestis 220.
Vindictae ius 58.
Vipera 237.
Vitiatoris poena 934.
Vitiligo 270.

CORRIGENDA.

In textu:

V. 363. pone comma post *βέλος*.
V. 485. l. *φελλοὶ δ' ὡς*.
V. 569. l. *πεδοβάμον'*.
V. 708. l. *κελευμάτων*.
V. 843. l. *ποῦ δαὶ*.
V. 910. l. *ὅταν*.
V. 987. pone punctum post *κακόν*.
V. 982. l. *αἷμα*.

In notis criticis:

V. 17. l. *λυγρῷ* om. R.
V. 31. l. 12. l. *φοῖβος*.
V. 171. l. rediit.
V. 178. l. 2. l. *τοῦ*.
V. 371. l. *οὖρον ἕμπας*; coni.
V. 571. l. priori.
V. 572. l. 6. l. 572.
V. 613. l. 3. l. recepi.
V. 621. l. ult. l. Eum. 858.
V. 641. Delendum videtur comma post *μέτοικον*, et iungendum sit hoc cum *ξένον*.
V. 963. l. 4. l. *ἐσμόχθως* M. H.
V. 1013. l. *παιδόμοροι*.

In commentario:

p. 87. l. 6. l. iniiciens. V. 134. l. adeptus est.
p. 89. v. 49. l. 8. l. regiis.
p. 92. l. 5. ab ult. l. quibus. Idem l. p. 93. v. 66. l. 13.
p. 99. l. 5. pone comma post sit.
p. 100. v. 118. l. 2. l. degunt.
p. 109. v. 177. l. *ἀνθρώπων ἕτλη*

p. 112. v. 201. l. 4. l. ἀπαγγελλόμην.
p. 113. v. 210. l. accedere.
p. 117. l. 2. l. Cf. ad v. 621.
p. 118. v. 248. l. 3. l. omina.
p. 121. v. 276. l. 11. post πάθην adde κ. τ. λ.
p. 124. med. l. Attica: Clarke Travels P. II. Sect. 2. Pl. I.
p. 125. pone comma post egit.
p. 127. l. 12. l. Orestis.
p. 133. v. 362 — 366. l. qui emittis.
p. 134. l. caeditur.
p. 146. v. 481. l. 9. l. Ac.
p. 154. l. 3. l. loci.
p. 161. l. 6 ab ult. l. naturae.
p. 162. l. 8. l. mors.
p. 163. l. 7 ab ult. post nimia adde: cumulata.
p. 170. l. antepenult. l. poterit.
p. 171. v. 635. l. 2. l. viam, qua.
p. 175. l. 12. l. propterea.
p. 197. v. 817. l. v. 952.
p. 205. l. 19. l. experturi.
p. 207. v. 896. l. 2. l. ut iusta.
p. 236. l. 3. l. inclusionem.
p. 238. §. 23. l. 6. l. *imminutio; auctio;* tertiae haec: *auctio, imminutio;*
p. 241. l. 7. l. bis praecedit.

Velim in indice personarum et ante v. 817 et 829 pro Οἰκέτης, quod soli debetur coniecturae Turn., scripsissem Ἐξάγγελος e schol. v. 842. Itaque ante v. 614 in Rob. recte editum videtur Παῖς.

Digitized by Google

Digitized by Google